

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kanınızı kaynatacak türde bir roman.
Bitmesini hiç istemeyeceksiniz."
Catherine Coulter

LINDA HOWARD

Tarama : Evedallas
O Gecenin
Ardından
Düzenleme : Niyegara

©psilon®

Sevgili Okuyucu:

Bütün kitaplarım arasında *O Gecenin Ardından* en sevdiklerimden biri ve Faith Devlin ile Gray Rouillard en sevdiğim iki karakterim. Faith güçlü, gururlu ve korkusuz. Gray ise ah, o inanılmaz derecede seksi. Faith'in, annesini ve Gray'in babasını içeren korkunç skandal hakkındaki gerçeği arayışı merak uyandırıyor. Bunun üzerine Güney ateşi de eklenince elden düşmeyecek bir kitap çıkıyor ortaya.

Umarım *O Gecenin Ardından*'ı beğenirsiniz.

Sevgilerimle,
Linda Howard

Tarama : Evedallas
Düzenleme : Niyegara

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

O Gecenin Ardından

Linda Howard

Çeviri
Aslı Tümerkan

Bölüm Bir

Hayal kurmak için güzel bir gündü. Öğleden sonrasının geç saatleriydi, güneş ormanın sık ağaçlarının içinden geçebildiği anlarda uzun gölgeler yaratıyordu, fakat yan saydam altuni ışıklar çoğunlukla ağaçların üzerine toplanmış, ormanın içi gizemli bir şekilde karanlığa bürünmüştü. Sıcak, nemli yaz havası hanımeli nektarının pembe tatlılığıyla, toprağın ve çürüyen bitkilerin keskin, kahverengi esansı ve yaprakların taze yeşil kokusuyla doluydu. Faith Devlin için kokuların renkleri vardı ve küçüklüğünden beri etrafındaki kokuları renklendirerek kendini eğlendirirdi

Çoğu renk bir şeyin görüntüsünden alındığı için barizdi. Tabii ki toprağın kokusu kahverengiydi; tabii ki yaprakların taze, keskin kokusu Faith'in zihninde yeşildi. Greyfurt parlak sarı kokuyordu, gerçi hiç yememişti ama markette eline bir tane alıp tereddütle kabuğunu kokladığında, aynı anda hem ekşi hem de tatlı olan kokusu burnunda ve dilinde anında bir patlama yaratmıştı.

Nesnelerin kokularını renklendirmek kolaydı, insanların renkli kokusunu bulmak ise çok daha zordu, çünkü insanlar asla tek bir şey değil, birkaç rengin bileşimiydiler. Renkler insan kokularında nesne kokularında olduğundan farklı anlamlara geliyordu. Annesi Renee koyu, baharatlı, kırmızı bir kokuya sahipti, bu kokunun arasında birkaç siyah ve sarı kıvrım vardı ama baharatlı kırmızı neredeyse diğer bütün renkleri bastırıyordu. Sarı nesneler için iyi bir renkti ancak insanlar için kötüydü - yeşil de, en azından yeşilin bazı tonları da. Babası Amos, tiksindirici bir yeşil, mor, sarı ve siyah karışımıydı. Bu renkleri bulmak Faith için çok kolay olmuştu çünkü daha çok küçükken babasını kusmakla özdeşleştirmişti. İçip kusmak, içip kusmak, babasının yaptığı tek şey buydu. Eh, bir de işemek. Çok da fazla işerdi.

Gizli mutluluğunu göğsünde saklı bir şekilde tutup yapraklardaki gün ışığına bakarak ormanda dolaşırken, dünyadaki en güzel koku, diye düşündü Faith, Gray Rouillard'inkiydi. Faith arada sırada şehir merkezinde onu görebilmek için can atıyordu ve o derin, karanlık sesinin gürültüsünü duyabilecek kadar

yakınındaysa içi neşeyle doluyordu. Bugün onu koklayabilecek kadar yakınına gelmişti ve Gray ona dokunmuştu! Bu deneyim yüzünden yerinde duramıyordu.

Ablası Jodie'yle Prescott'taki eczaneye gitmişti, çünkü Jodie Renee'nin cüzdanından biraz para aşırılmıştı ve oje almak istiyordu. Jodie'nin kokusu turuncu ve sarıydı, Renee'nin kokusunun soluk bir taklidi gibiydi. Gray'i gördüklerinde, eczaneden dışarı çıkıyorlardı. Jodie Renee'nin görmemesi için değerli pembe ojesini dikkatle sutyeninin içine saklamıştı. Jodie sadece on üç yaşında olmasına rağmen neredeyse üç yıldır sutyen takıyordu, Faith ne zaman bunu düşünse üzülmüyordu çünkü on bir yaşındaydı ve hâlâ hiç memesi yoktu. Gerçi son zamanlarda küçük göğüs uçları şişkinleşmeye başlamıştı ve birinin onları fark edeceğinden korktuğu için Faith utanç içindeydi. Giydiği ince, mor, LSU tişörtünün altından belli olduklarının farkındaydı ama eczane girişindeki kaldırımda az kalsın Gray ile çarpışırken tişörtünün inceliğini tamamen aklından çıkarmıştı.

"Güzel tişört," demişti Gray koyu kahverengi gözleri neşeyle pırıldarken ve Faith'in omzuna hafifçe vurmuştu. Gray yaz olduğu için üniversitesinden evine dönmüştü. LSU için futbol oynuyordu, ilk senesi olmasına rağmen defans oyuncusuydu. On dokuz yaşındaydı, boyu 1.90dı, hâlâ uzuyordu ve kaslarıyla beraber yüz dört kiloydu. Faith bunları biliyordu çünkü yerel gazetenin spor sayfasında okumuştı. Ayrıca onun yakışıklı olduğunu da biliyordu, şirin değildi belki ama babasının ödüllü aygırı Maximilli- an gibi vahşi ve güçlüydü. Fransız Batı Hint Adaları soyu, koyu teninde ve yüzünün sert hatlarında kendini gösteriyordu. Sık, siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, sanki şimdiki zamana yanlışlıkla gelmiş bir ortaçağ savaşçısı gibiydi. Faith ortaçağ şövalyeleriyle ve onların sevgilileriyle ilgili bulabildiği bütün aşk romanlarını okumuştı, bir şövalyeyi gördüğü zaman tanıyabiliyordu.

Gray'in dokunduğu omzu karıncalanmıştı ve şişkinleşmeye başlamış meme uçları sızlamıştı, bu yüzden kıhzarıp kafasını çevirmişti. Duyuları onun o güzel, tanımlanamaz kokusuyla sersemlemişti. Hem ılık hem keskindi,

Renee'ninkinden bile daha koyu bir kırmızıydı, içinde iştah kabartan koyu, zengin tonlarda başka bir sürü renk vardı.

Jodie'nin üzerinde kolsuz, parlak pembe bir bluz vardı, en üstteki iki düğmeyi iliklememişti. "Peki ya benim tişörtüm?" diye sormuştu dudaklarını daha çok ortaya çıkarmaları için bükerek. Faith Renee'nin bu hareketi binlerce kez yaptığını görmüştü.

"Rengi kötü," diye karşılık vermişti Gray, ses tonu sert ve hoşnutsuz çıkmıştı. Faith buna neyin neden olduğunu biliyordu. Bu, Renee onun babası Guy'la yattığı içindi. Başkalarının Renee hakkında neler dediklerini duymuştu, fahişe kelimesinin ne anlama geldiğinin farkındaydı.

Gray yanlarından hızla ayrılmış, kapıyı açıp eczanenin içinde kaybolmuştu. Jodie bir süre onun arkasından bakmış, sonra gözlerini Faith'e çevirmişti. "Tişörtünü ver," demişti.

"Sana çok küçük gelir," demişti Faith ki bu gerçekten doğrudu. Gray tişörtünü beğenmiş ve ona dokunmuştu, tişörtünü Jodie'ye verecek değildi.

Jodie bu gerçeklik karşısında suratını asmıştı. Faith küçük ve zayıftı ama kendi dar omuzları bile iki yıllık tişörtün dikişlerini zorluyordu.

"Kendime başka bir tane alırım," demişti Jodie sonunda.

Alacak, diye düşündü Faith hayallere dalmış bir şekilde güneşin ağaçların üzerinde yarattığı desenlere bakarken. Fakat Jodie Gray'in dokunduğu tişörtü alamazdı, Faith eve gider gitmez onu çıkarmış, dikkatle katlamış ve şiltesinin altına saklamıştı. Birinin o tişörtü bulmasının tek yolu yıkamak için çarşafı çıkarmasaydı ve Faith çarşafı yıkayan tek insan olduğuna göre tişört güvendedi ve her gece onun üzerinde uyuyacaktı.

Gray. Duygularının yoğunluğu korkutucu olsa da Faith duygularını kontrol edemiyordu. Onu gördüğü anda kalbi zayıf göğsünde kaburgalarını acıtacak kadar sert bir şekilde çarpmaya başlıyordu ve aynı anda hem sıcaklıyor hem ürperiyordu. Prescott, Louisiana gibi küçük bir kasabada Gray Tanrı gibiydi. Faith insanların onun bir geyik kadar vahşi olduğunu söylediklerini duymuştu

ama Gray'in arkasında Rouillard parası vardı ve küçük bir çocukken bile dişi kalplerin çırpınmasına sebep olan sert, umursamaz bir cazibesi olmuştu. Rouillard ailesi çapkınlıklarıyla tanınırdı, Gray de çok önceden beri onların en vahşisi gibi görünüyordu. Ama yine de Rouillard ailesindendi ve bela yarattığında bile bunu belli bir stille yapardı.

Bütün bunlara rağmen hiçbir zaman Faith'e kasabadaki bazı diğer insanların yaptığı gibi kaba davranmamıştı. Kardeşi Monica bir gün Faith ve Jodie'yle karşılaştığında onlara doğru tükürmüştü. Faith, Monica, New Orleans'ta özel bir kız okulunda okuduğu ve yazın arkadaşlarını ziyarete gittiğinden dolayı eve çok fazla gelmediği için memnundu. Fakat bir yandan da Gray'in LSU'ya gittiği aylarda Faith'in kalbi acıyordu, Baton Rouge çok uzak değildi ama Gray'in futbol sezonunda fazla boş vakti olmuyordu, eve sadece yazın geliyordu. Faith onun eve geldiğini her öğrendiğinde, Gray'in büyük bir kedinin tembel zarıflığıyla uzun, güçlü ve heyecan verici bir şekilde yürümesini görebilmek için şehir merkezinde dolaşıyordu.

Artık yaz geldiği için Gray gölde çok fazla zaman geçiriyordu ki bu da Faith'in akşamüstü orman gezintisinin sebeplerinden biriydi. Göl özel bir göldü, neredeyse iki bin hektardan genişti ve tamamıyla Rouillard arazisinin içindeydi. Şekli uzun ve çarpıktı, birkaç kıvrımı vardı, bazı yerleri geniş ve sığken bazı yerleri dar ve derindi. Büyük, beyaz Rouillard Malikanesi gölün doğusundaydı, Devlinler'in evi ise batısında, ancak ikisi de tam olarak gölün yakınında sayılmazdı. Gölün kıyısındaki tek ev Rouillardlar'ın yazlığıydı; burası tek katlı, iki yatak odası, bir mutfak, bir salonu ve etrafını tamamen çevreleyen verandası olan bir evdi. Yazlığın aşağısında kayıkhanesi ve iskele vardı, ayrıca oraya tuğla bir barbekü çukuru da yapılmıştı. Gray ve arkadaşları akşamüstleri bazen orada yüzmek ve motora binmek için toplanırlardı, Faith de ormanın köşesinden kalbini mutlu ederek gizlice Gray'yi izlerdi.

Belki bugün buradadır diye düşündü, onu her düşündüğünde içini dolduran tatlı özlemle kıvrınarak. Onu bir günde ikinci kez görmek harika olurdu.

Çıplak ayaktı ve ince şortu sıska bacaklarını sıyrıklara, dahası yılanlara karşı savunmasız bırakıyordu, yine de Faith ormanda diğer yaratıklar gibi rahat hissediyordu kendini. Yılanlar onu endişelenmiyordu, sıyrıkları da görmezden geliyordu. Uzun, koyu kızıl saçları dağınık bir şekilde yüzüne düşmeye ve onu rahatsız etmeye meyilliydi, bu yüzden saçlarını geriye atmış, lastik bir tokayla toplamıştı. Ağaçların arasında hayalet misali süzülüyordu, gözleri Gray'yi düşünürken buğulanmıştı. Belki orada olurdu; belki bir gün onun çalılarının arasında saklandığını veya bir ağacın arkasından gizlice baktığını görür, elini ona uzatır ve "Neden oradan çıkıp bizimle beraber eğlenmiyorsun?" derdi. O kahkahalar atan, gürültücü, yanık tenli genç grubunun bir parçası, kıvrımlı hatlara sahip bikinili kızlardan biri olma hayalinde kendini kaybetti Faith.

Yazlığın olduğu açıklığın kenarına gelmeden, Gray'in Corvette'inin gümüş pırlıtlarını gördü ve kalbi tanıdık bir gümbürtüyle çarpmaya başladı. Gray buradaydı! Dikkatle büyük bir ağaç gövdesinin arkasına geçti ama biraz sonra hiç bir şey duyamadığını fark etti. Su sıçrama sesleri, bağırtilar, çığlıklar ya da kahkahalar yoktu.

Belki de iskelede balık tutuyordu veya kayığa binmişti Gray. Faith yaklaştı ve iskeleyi görebilecek şekilde durdu, fakat iskele boştu. Gray orada değildi. İçi hayal kırıklığıyla doldu. Eğer Gray motora bindiyse ne zaman döneceğini bilmek imkânsızdı ve Faith burada böylece durup onu bekleyemezdi. Kendine bu zamanı yaratmıştı ama eve dönmeli, yemek yapmalı ve Scottie'ye bakmalıydı.

Boğuk bir ses kulağına geldiğinde arkasını dönüp gitmek üzereydi. Sesin yerini saptamak amacıyla hızla kafasını çevirdi. Ağaçların arasından çıktı ve açıklığa doğru birkaç adım attı, eve yaklaştı, artık birilerinin mırıltılarını duyabiliyordu, mırıltılar anlayamayacağı kadar kısık sesli ve belirsiz olsa da. Kalbi yine hızla atmaya başladı, ne de olsa o buradaydı. Fakat Gray evin içindeydi ve ağaçların arasından onu görmek imkânsızdı. Ama eğer yakına giderse onu duyabilirdi ve tek istediği buydu.

Faith küçük, vahşi yaratıkların becerisiyle sessizce ilerledi. Eve pencerelerden gözükmeden yaklaştırmaya çalışırken çıplak ayakları hiç ses çıkarmadı. Mırıltılar evin arkasından geliyor gibiydi, yatak odalarının olduğu yerden.

Verandaya ulaştı ve merdivenlerin yanına çömeldi, kelimeleri anlamaya çalışıyor ama hiçbir şeyi anlayacak kadar duyamıyordu. Yine de duyduğu Gray'in sesiydi, bundan emindi, derin ses tonunu tanımaması imkânsızdı. Sonra birinin nefesinin kesildiğini ve inlediğini duydu.

Faith merakına ve Gray'in sesinin etkileyiciliğine karşı koyamayarak yerinden doğruldu ve dikkatle dış kapının kulbuna asıldı. Kapı kilitli değildi. Kapıyı hafifçe, ancak bir kedinin girebileceği kadar açtı ve kıvrak bir şekilde içeri girip sessizce kapıyı arkasından kapadı. Elleri ve dizlerinin üzerinde tahta verandadan seslerin geldiği yatak odasının açık penceresine doğru emekledi.

Yine birinin nefesinin kesildiğini duydu. "Gray," dedi ses, bir kızın sesiydi bu, gergindi ve titriyordu.

"Şşşş..." diye mırıldandı Gray, sesi kısıktı ve Faith onu zar zor duyuyordu. Başka bir şey daha söyledi ama Faith onun ne dediğini anlayamadı. Kelimeler bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Sonra Gray, "Mon chère" dedi ve her şey yerine oturdu. Fransızca konuşuyordu, Faith bunu fark ettiği anda kelimeler açıklığa kavuştu, sanki seslerin beyinde yerlerine oturması için önce ne olduklarını anlaması gerekiyormuş gibi. Devlin ailesi Batı Hint Adaları veya Fransız kökenli olmasa da Faith onun söylediklerinin çoğunu anlayabiliyordu. Mahalledeki birçok insan Fransızca biliyordu.

Gray sanki korkmuş bir köpeği kendine çekmeye çalışıyormuş gibiydi. Sesi yumuşacıktı ve sözleri rahatlatıcı olduğu kadar sevgi sözcükleriyle de doluydu. Kız tekrar konuştuğunda sesi hâlâ gergindi ama bunun altında artık uyuşturulmuş bir ton da vardı.

Faith merakla kenara doğru ilerledi ve kafasını bir gözü pencereden içerisini görebilecek şekilde kaldırdı. Gördüğü şey üzerine donup kaldı.

Gray de kız da yatağın üzerinde çıplaktı, yatağın başı pencerenin yanına dayalıydı, ikisinin de onu görmesi

muhtemel değildi, iyi ki, çünkü Faith ikisi birden ona dik dik baksa bile kıpırdayabileceğim hiç sanmıyordu.

Oda derin iç çekiş sesleri dışında tam anlamıyla sessizdi. Gray, Faith'in nefesinin kesilmesine sebep olacak bir şekilde kızın üzerine eğilmişti. Sol kolu kızın dağınık sarı saçlarının altındaydı ve kızı hararetle öpüyordu. Sonra Faith birden Gray'in sağ elinin kızın çıplak bacaklarının arasındaki tüy yumağını okşadığını gördü.

Faith sersemlemiş hissediyordu kendini, nefesini tuttuğu için göğsünün ağrıdığını fark etti. Dikkatle nefesini bıraktı ve yanağını beyaz tahtaya dayadı. Ne yaptıklarını biliyordu. On bir yaşındaydı, göğüsleri daha büyümeye başlamamış olsa bile artık küçük bir kız değildi. Birkaç yıl önce Renee'nin ve babasının yatak odalarında sesler çıkardıklarını duymuştu ve en büyük ağabeyi, Russ, alayla ve ayrıntılarla içeride neler döndüğünü ona açıklamıştı. Bunu köpeklerin yaptığını da görmüştü, ayrıca kedilerin yaparken feryat ettiklerini duymuştu.

Kız bağırdı ve Faith yine içeri baktı. Gray hâlâ yavaşça Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu; kızı kandırıyor, rahatlatıyordu. Ona ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar istediğini, ne kadar ateşli ve lezzetli olduğunu söylüyordu. Konuşurken pozisyonunu iyice ayarlıyor, sol kolundan destek alırken sağ elini bedenlerinin arasına sokuyordu. Açı yüzünden Faith ne yaptığını göremiyordu ama yine de eliyle nereye dokunduğunu biliyordu. Dehşetle kızı tanıdığını fark etti. Lindscy Partain'dı, babası Prescott'ta avukattı.

"Gray!" diye bağırdı Lindsey, sesi iyice gerginleşmişti. "Aman Tanrım! Ben yapamam..."

Gray'in kaslı kalçaları gerildi ve kız altında kıvrıldı, yine bağırdı. Fakat ona tutunuyordu ve çılgılığı yoğun bir zevk yüklüydü. Uzun bacakları havaya kalktı, biri Gray'in kalçasına dolandı, diğeri bacağına.

Gray yavaşça hareket etmeye başladı, kaslı bedeni güçle salınıyordu. Sahne ilkel ve rahatsız ediciydi ama Faith'i oraya çivileyen bir güzelliği de vardı. Gray iri ve

güçlüydü, yanık tenli vücudu zarif ve keskin bir şekilde erkeksiydi, öte yandan kollarındaki Lindsey'in bedeni ince, şekilli ve kırılgan bir şekilde kadınsıydı. Gray ona iyi davranıyormuş gibiydi; Lindsey çok zevk alıyordu, ince elleri onun sırtında geziniyordu, kafasını geriye atmıştı ve kalçaları Gray'in yavaş ritmiyle hareket ediyordu.

Faith uzun süre onları izledi, gözleri yanıyordu. Kıs- kanmamıştı. Gray ondan çok üstündü ve o çok küçüktü. Faith, Gray'yi hiç romantik bir şekilde düşünmemişti. Gray onun evreninin parlak merkeziydi; Faith ona uzaktan tapıyordu ve bazen gördüğünde mutluluktan havaya uçuyordu. Bugün Gray onunla konuşmuş ve tişörtüne dokunmuştu, bugün cennete gitmişti Faith. Kendini Lindsey'in yerinde, kollarında çıplak bir şekilde yatarken düşünemiyordu, bunun nasıl bir his olabileceğini bile hayal edemiyordu.

Gray'in hareketleri hızlanıyordu ve kız bedenini ona yaslamış bir halde yine bağıırıyordu, dişleri sanki acı çekiyormuş gibi birbirine geçmişti ama Faith içgüdüsel bir şekilde onun acı çekmediğini biliyordu. Gray başını arkaya atmıştı, uzun siyah saçları nemliydi ve uçları terli omuzlarına yapışmıştı. Gerildi ve titredi, boğazının derinliklerinden ilkel, derin bir ses çıktı.

Faith'in kalbi gümbür gümbür atıyordu ve yeşilimsi gözleri pencereden uzaklaşırken iyice büyümüşü, verandanın kapısından girdiği kadar sessizce sızıştı. Demek ki bu böyle bir şeydi. Gray'in bunu yaptığını görmüştü. Kıyafetleri olmadan hayal ettiğinden bile daha güzeldi. Babasının Renceyi yatak odasına götürecek kadar ayık olduğunda ki bu geçen yıllarda çok olmamıştı yaptığı gibi iğrenç domuzumsu sesler çıkarmıyordu.

Eğer Gray'in babası Guy da bunu yaparken Gray kadar güzel oluyorsa, diye düşündü Faith hararetle, Renee'yi onu seçtiği için suçlayamazdı.

Ormanın güvenliğine kavuştu ve sessizce ağaçların arasında ilerledi. Saat geç olmuştu ve muhtemelen eve girdiğinde babasından dayak yiyecekti. Önceden eve varıp yemeği yapmalı ve Scottie'ye bakmalıydı. Fakat buna değmişti. Gray'i görmüştü.

Yorgun, sevinçli ve doyum anının ardından nefes nefese kalmış olan Gray kafasını Lindsey'in boyun kıvrımından kaldırdı. Kız da hâlâ nefes nefeseydi, gözleri kapalıydı. Gray öğleden sonranın uzun bir kısmını onu ayartarak geçirmişti ama buna değmişti. Bu uzun süren hazırlık, cinselliği düşündüğünden çok daha iyi bir hale getirmişti.

Göz ucuyla pencerenin yakınında ani bir renk ve kıpırtı fark edince dikkati oraya kaydı, kafasını açık pencereye ve verandanın yakınındaki ormana yöneltti. Bir an için gözüne küçük, ince, koyu kırmızı saçlı bir şekil ilişti ancak bu kadarı bile Gray'in Devlin ailesinin en genç kızını tanıması için yeterliydi.

Bu çocuk neden kendi evinden uzakta ormanın içinde dolaşıyordu? Gray Lindsey'e bir şey demedi, çünkü birinin onu bu yazlıkta gördüğünü öğrenirse paniklerdi, bu biri sadece süprüntü Devlin ailesinin bir mensubu bile olsa. Lindsey, Dewayne Mouton'la nişanlıydı ve bunu hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermezdi, kendi sevişmesinin bile. Mouton ailesi Rouillard ailesi kadar zengin değildi Louisiana'nın bu kısmında kimse değildi ama Lindsey Dewayne ile Gray'le asla edemeyeceği şekilde baş edebileceğini biliyordu. Gray daha iyi bir avdı ama iyi bir koca olmazdı, zaten Lindsey onunla bir şansı olmayacağını bilecek kadar akıllıydı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Lindsey, Gray'in omzunu okşarken.

"Hiçbir şey." Gray kafasını çevirdi, kızı sertçe öpüp içinden çıktı ve yatağın ucuna oturdu. "Saatin ne kadar geç olduğunu şimdi fark ettim."

Lindsey pencereden dışarı, uzayan gölgelere baktı ve hafif bir iniltiyle yerinden doğruldu. "Tanrım, bu akşam Mouton ailesiyle yemek yiyecektim! Zamanında yetişmem mümkün değil!" Yataktan kalktı ve dağınık kıyafetlerini toplamaya başladı.

Gray rahat bir tavırla giyindi ama akıllı hâlâ Devlin ailesinin en genç kızındaydı. Onları görmüş müydü, eğer gördüyse bir şey der miydi? Garip bir çocuktu, ablasından daha utangaçtı ki ablası şimdiden annesi gibi bir sürtüğe dönüşecekmiş gibiydi. Fakat küçük olanın fevkalade bilge, yaşlı gözleri vardı. Gray'e kedi gözlerini hatırlatan, içinde birkaç altın çizgi bulunan bu yeşilimsi el gözler bazen yeşil, bazen sarımsı gözüküyordu. O gözlerden hiçbir şey

kaçmadığını düşünüyordu Gray. Küçük kız annesinin, babasının metresi olduğunu biliyor olmalıydı. Devlin ailesinin kira ödemedi evlerinde oturduğunu da çünkü Renee, Guy Rouillard onu her istediğinde hazır bulunuyordu. Çocuk, Rouillard ailesinden herhangi birine ters düşecek bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Zavallı, küçük, garip gözlü sıska çocuk. Süprüntü bir ailede doğmuştu ve bu aileden kurtulma şansı yoktu, tabii eğer kurtulmak isterse. Amos Devlin gaddar bir alkolikti ve iki büyük oğlu Russ ve Nicky tembel, hırsızlık yapan kabadayılardı, babaları kadar gaddarlardı, dahası alkolik olacaklarmış gibi gözüküyorlardı. Annesi, Rence de içkiyi seviyordu ancak Amos gibi alkolün onu ele geçirmesine izin vermemişti. Beş çocuk doğurmuş olmasına rağmen alımlı ve güzeldi, sadece en küçük kızının koyu kızıl saçları, yeşil gözleri ve beyaz, narin bir teni vardı. Renee, Amos gibi kaba değildi fakat o da çocuklarına doğru düzgün annelik yapmıyordu. Renee'nin tek umursadığı düzölmekti. Mahallede ona bakarak hacıyatmaz derlerdi. Ama hacıyatmazların aksine Renee üzerine uzanacak bir erkek olduğu sürece yatardı. Teninden şehvet sızıyordu ve erkekleri kızışmış köpekler gibi kendine çekiyordu.

En büyük kızları, Jodie çok çekici bir kızdı ve daha şimdiden elde edebileceği kalkık şeyler arıyordu. İş cinselliğe gelince Renee'nin takıntısına sahipti ve henüz sadece orta birde olmasına rağmen Gray onun bakire olduğundan bayağı şüpheliydi. Onunla sevişmeyi teklif edip duruyordu ama Gray'e hiç cazip gelmiyordu bu. Jodie Devlin yerine bir yılanla sevişirdi daha iyi.

Devlin ailesinin en küçük oğlu gerizekâlıydı. Gray onu sadece bir iki kere görmüştü, her gördüğünde de çocuk en küçük kızın bacaklarına sarılıyordu kahretsin, kızın adı neydi? Biraz önce düşündüğü bir şey adını hatırlatmıştı. Fay? Fevkalade bilge gözlü Fay mı? Hayır, başka bir şeydi ama Fay'e benziyordu Faith. Evet buydu. Bu Devlin ailesine mensup biri için komik bir isimdi, çünkü Amos da Renee de hiç dindar değildi.

Böyle bir aileyle çocuğun hiç şansı yoktu. Birkaç sene sonra annesinin ve ablasının çizdiği yoldan ilerleyecekti, çünkü daha iyi hareket etmeyi

öğrenmemiş olacaktı. Ve eğer daha iyi hareket etmeyi öğrense bile sadece soyadı Devlin diye bütün erkekler peşine düşecekti ve çok uzun süre kendi yolunda ilerleyemeyecekti.

Bütün mahalle babasının Renee ile yatıp kalktığını biliyordu, bunun senelerdir sürdüğünü de. Gray annesini çok sevse de Guy'ı başkasına gittiği için suçlayamıyordu. Tanrı biliyor ki annesi de suçlamıyordu zaten. Noelle, Gray'in gördüğü fiziksel teması en sevmeyen insanlardan biriydi. Otuz dokuz yaşında hâlâ Meryem Ana kadar soğuk ve hoştu, dahası hep sakin ve uzak davranıyordu. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu, çocukları olsa bile. Çocuklarının olması bile bir mucizeydi. Tabii ki Guy ona sadık kalmıyordu, hiçbir zaman kalmamıştı, bu da Noelle'i rahatlatıyordu. Guy Rouillard sıcakkanlıydı, şehvetliydi ve Renee Devlin'in yatağına yerleşmeden önce birçok yatağa girmişti. Fakat Guy, Noelle'e hep nazik ve korumacı davranıyordu, Gray onu asla terk etmeyeceğini biliyordu, hele de Renee Devlin gibi ucuz bir sürtük uğruna.

Anlaşılan tüm bunlardan rahatsız olan tek kişi kardeşi Monica'ydı. Noelle'in duygusal soğukluğundan ötürü Monica babasına çok düşküncü ve Renee'yi şiddetle kıskanıyordu, hem annesi adına, hem de Guy Renee'yle çok fazla vakit geçirdiği için. Monica okula gittiği ve oradaki arkadaşlarıyla meşgul olduğu için ev şu an normalden çok daha sakindi.

"Acele et, Gray," diye yalvardı Lindsey çıldırmış bir halde.

Gray gömleğini üzerine geçirdi ama düğmeleri iliklemeye gerek görmedi. "Hazırım." Kızı öptü, sonra poposuna hafif bir şaplak attı. "Merak etme, cherie. Tek yapman gereken üzerini değiştirmek. Olduğun gibi gayet güzel gözüküyorsun."

Lindsey bu iltifat karşısında neşeye gülümsedi ve sakinleşti. "Bunu ne zaman tekrar yapabiliriz?" diye sordu yazlıktan çıkarlarken.

Gray sesli bir şekilde güldü. Yaz aylarının çoğunu kızın bacaklarının arasına girebilmek için harcamıştı ama şimdi Lindsey hiç vakit kaybetmek istemiyordu. Onun ise kızı elde ettikten sonra tam aksine merhametsiz kararlılığı yok olmuştu. "Bilmiyorum," dedi tembelce. "Yakında futbol antrenmanları için okula gitmem gerek."

Lindsey suratını asmadı. Bunun yerine Corvette özel yoldan otoyola doğru ilerlerken, rüzgârın saçlarını havalandırması için kafasını salladı ve Gray'e gülümsedi. "Ne zaman istersen." Gray'den bir yaş büyüktü ve o da en az Gray kadar kendine güveniyordu.

Corvette otoyola vardı, lastikleri asfalta tutunuyordu. Lindsey, Gray güçlü arabayı rahatlıkla kontrol ederken güldü. "Seni beş dakikada eve ulaştıracağım," diye söz verdi Gray. O da Dewayne ile olan nişanının bozulmasını istemiyordu.

Sıska, küçük Faith Devlin'i düşündü ve eve sağ salim varıp varmadığını merak etti. Öyle tek başına ormanda do- laşmamalıydı. Yaralanabilirdi veya kaybolabilirdi. Daha da kötüsü burası özel bir mülk olmasına rağmen göl civardaki okulun erkeklerini mıknaş gibi çekiyordu ve Gray ergenler bir arada olduklarında neler yaparlar çok iyi biliyordu. Eğer Faith'e rastlarsa onun ne kadar genç olduğunu düşünmeden sadece soyadının Devlin olduğunu göz önüne alabilirlerdi. Küçük Kızıl'ın kurtlara karşı hiç şansı olmazdı. Birinin o çocuğa göz kulak olması gerekiyordu.

Bölüm İki

Üç Yıl Sonra

"Faith," dedi Renee huysuz bir şekilde. "Scottie'yi sustur. İnlemesi beni deli ediyor."

Faith soymakta olduğu patatesleri bıraktı. ellerini sildi ve Scottie'nin burnunu çekerek dışarı çıkmak istediğini belirtircesine vurduğu sinekliğe doğru gitti. Scottie'nin tek başına dışarı çıkması yasaktı çünkü "bahçede kalın ne anlama geldiğini anlamıyordu ve uzaklaşıp kaybolabilirdi. Sinekliğin üzerinde onun ulaşamayacağı kadar yüksekte bir sürgü vardı ve o sürgü dışarı tek başına dışarı çıkamaması için hep kilidi olurdu. Ve Faith yemek hazırlamakla meşgul olduğundan şu an onunla dışarı çıkamazdı.

Scottie'nin ellerini sineklikten çekti ve "Top oynamak ister misin, Scottie? Top nerede?" dedi. Scottie'nin dikkati hemen dağıldı ve çiğnenmiş kırmızı topunu

aramaya gitti, fakat Faith bunun onu çok uzun süre meşgul etmeyeceğini biliyordu. İçini çekerek patatesleri soymak üzere geri döndü.

Renee yatak odasından çıktı. Bu gece inanılmaz derecede güzel giyinmiş, diye düşündü Faith. Renee saçlarıyla uyum sağlayan ve uzun, şekilli bacaklarını gösteren dar, kısa, kırmızı bir elbise giymişti. Renee'nin harika bacakları vardı, her şeyi harikaydı zaten, o da bunu biliyordu. Kalın telli kızıl saçları bir bulut gibi etrafını sarıyordu, keskin ve güzel kokulu parfümü ise derin, zengin bir kırmızı kokuyla etrafa yayılıyordu. "Nasıl gözüküyorum?" diye sordu ve ucuz suni elmas küpelerini kulaklarına takarken topuklarının üzerinde döndü.

"Çok güzel," dedi Faith bunun Renee'nin beklediği cevap olduğunu bilerek ve bu cevap gerçektir. Hiç ahlakı olmasa da Renee şaşırtıcı bir şekilde güzel bir kadındı, mükemmel hatları olan biraz egzotik bir suratı vardı.

"Ben artık gidiyorum." Faith'in kafasına umursamaz bir öpücük kondurmak için eğildi.

"iyi eğlenceler, anne."

"Eğleneceğim." Boğuk bir kahkaha attı. "Ah, eğleneceğim." Sinekliği açtı ve evden uzun bacaklarını göstere göstere çıktı.

Faith sürgüyü çekmek için ayağa kalktı ve Renee'nin gösterişli küçük spor arabasına binmesini izledi. Annesi bu arabayı çok seviyordu. Bir gün nasıl aldığına dair hiçbir açıklama yapmadan bu arabayla çıkagelmişti ama kimsenin arabayı nasıl aldığına dair bir şüphesi yoktu. Ona bunu Guy Rouillard almıştı.

Onu kapıda gören Scottie geri döndü ve tekrar "dışarı çıkma" sesini kullanmaya başladı. "Seni dışarı çıkaramam," diye açıkladı Faith. Scottie onu tam olarak anlamamasına rağmen Faith'in sabrı sonsuzdu. "Yemek hazırlamalıyım. Kızarmış patates mi istersin yoksa püre mi?" Bu soruya bir cevap beklemiyordu çünkü Scottie'nin püreyi yemesi çok daha kolaydı. Kardeşinin koyu kahverengi saçlarını düzeltti ve yine masaya, patateslere döndü.

Son günlerde Scottie eskisi kadar enerjik değildi ve oynarken dudaklarının rengi mavileşiyordu. Tıpkı doktorların muhtemelen olacağını söylediği gibi kalbi zayıflıyordu. Devlin ailesinin parası buna yetecek bile olsa Scottie için mucize bir kalp nakli söz konusu değildi. Birkaç kişinin uygun kalpleri, ne kadar uzun süre

yaşarsa yaşasın kendi kendine giyinemeyecek, okuyamayacak ve birkaç kelime-den fazlasını söyleyemeyecek bir çocuğa harcanamayacak kadar değerliydi. "Ağır bir şekilde genzeldir olarak tanımlanmıştı Scottie. Kardeşinin öleceğini düşünmek Faith'in göğsünde ne kadar sert bir yumru oluştursa da zayıflayan sağlığı konusunda hiçbir şey yapılamaması konusunda buruk hissetmiyordu kendisini. Yeni bir kalp Scottieye yardımcı olmazdı, gerçekten işe yarayacak bir şekilde yardımcı olamazdı. Doktorlar bu kadar uzun süre yaşamasını beklememişlerdi ve Faith ona ne kadar zamanı kaldıysa o kadar zaman boyunca elinden geldiğince bakacaktı.

Faith bir süre boyunca onun Guy Rouillard'ın çocuğu olup olmadığını merak etmiş ve Scottie adına çok daha iyi bakılabileceği ve kalan birkaç yılını mutlu bir şekilde geçirebileceği o büyük beyaz eve götürülmediği için çok kızmıştı. Scottie gerizekâlı olduğu için, diye düşündü, Guy onu gözden uzakta tutmaktan memnundu.

Ama gerçek şu ki Scottie babasının çocuğu da olabilirdi ve bunu anlamak imkânsızdı. Scottie iki adama da benzemiyordu, sadece kendine benziyordu. Artık altı yaşındaydı ve küçük şeylerden mutlu olan ve güvenliği on dört yaşındaki ablasında arayan uysal bir çocuktu. Faith ona

Renee'nin onu hastaneden eve getirdiği günden beri bakıyordu, onu babasının şiddetinden ve Russ ile Nicky'nin merhametsiz alaylarından koruyordu. Renee ve Jodie genellikle onu görmezden geliyorlardı, Scottie de buna aldırmıyordu.

Jodie, Faith'i bu gece "ikili buluşmaya" davet etmişti ve Faith birinin evde kalıp Scottie'ye bakması gerektiğini söylediğinde omzunu silkmişti. Faith öyle olmasa bile Jodie ile dışarı çıkmazdı, ikisinin eğlence anlayışı son derece farklıydı. Jodie eğlencenin sadece on altı yaşında olduğu için yasalara aykırı bir şekilde içki içmek, sarhoş olmak ve o gece etrafında olan erkeklerle seks yapmak olduğunu düşünüyordu.

Faith gözünün önüne gelen bir sahneyle irkildi. Jodie'nin bira ve seks kokarak, kıyafetleri yırtık pırtık ve lekeli bir halde eve geldiğini görmüştü. Jodie gece boyunca ne kadar "eğlendiğini" söyleyip kıkırdayıp durmuştu. Birlikte

olduğu erkeklerin onunla toplum içinde konuşmuyor olmasından rahatsız olmuyormuş gibi gözüküyordu.

Ama Faith bundan rahatsız oluyordu. İnsanların ona veya ailesinden herhangi birine hor görür şekilde bakmasından dolayı ruhu utançla yanıyordu. Süprüntü Devlin ailesi, diyorlardı onlara. Hepsi sarhoş ve sürtük.

Ama ben öyle değilim! Bu sessiz haykırış bazen içinde yükseliyor olsa da Faith hep bunu bastırıyordu. Neden insanlar soyadından ötesini göremiyorlardı? Renee ve Jodie gibi kendini boyayıp çok kısa, çok dar elbiseler giymiyordu. İçmiyordu, belalı mekânlarda pantolonlu herhangi birini tavlama için takılmıyordu. Kıyafederi ucuzdu ve güzel değillerdi ama onları temiz tutuyordu. Elinden gel-

diği sürece hiçbir okul gününü kaçırmıyordu ve iyi notlar alıyordu. Saygı değerliğe açtı; bir dükkâna girdiğinde kasiyerlerin gözlerini üzerinden ayırmadan kendisini izlemelerini istemiyordu Devlin ailesinden olması onun da hırsız olduğu anlamına gelmiyordu.

Faith'in Renee'ye Jodie'den çok daha fazla benzemesi işleri daha da kötüleştiriyordu. Faith'in de onun gibi alev kadar canlı, kalın telli, koyu kızıl saçları, ona benzer porselen bebek gibi bir teni, çıkık elmacık kemikleri ve egzotik yeşil gözleri vardı. Yüzünün orantısı Renee'ninki kadar mükemmel değildi; onun yüzü daha inceydi, çenesi daha çıkıktı, dudakları annesi kadar genişti ama onunkiler kadar dolgun değildi. Faith hem daha uzundu hem de daha inceydi, bedeni çok daha narindi. Göğüsleri sonunda büyümüştü, sert ve diklerdi ama Jodie onun yaşındayken iki boy büyük sutyen takıyordu.

Renee'ye benzediği için insanlar aynı zamanda onun gibi davranmasını da bekliyordu ve asla önyargılarının önlerine geçemiyorlardı. O da ailesini boyamış olan aynı fırçayla lekelenmişti.

"Ama bir gün kurtulacağım, Scottie," dedi hafifçe. "Göreceksin."

Scottie bu sözlerle bir tepki vermedi, sinekliğe eliyle vurmaya devam etti.

Kendini her neşelendirmeye ihtiyaç duyduğunda olduğu gibi Gray'i düşündü Faith. Onun Lindsey Partain'la seviştiğini gördüğünden beri geçen üç yılda acı

dolu duyguları hafiflememiş, aksine olgunlaştıkça yoğunlaşmıştı. On bir yaşında onu izlerken duyduğu hayranlık dolu sevinç gelişip değişmişti, tıpkı kendisinin de büyüüp değiştiği gibi. Artık onu hayal ederken fiziksel duygular da romantik olanlara karışıyordu ve yetiştirilme tarzı sayesinde ayrıntılar diğer on dört yaşındaki kızların bilmesi gerekenden çok daha keskin ve açık saçık.

hayalleri sadece etrafında olan bitenler sayesinde renk- lemiymişti; Gray ile Lindsey Partain'ı artık Lindsey Mo- utton yazlıkta gördüğü gün, kendisine bedeni hakkında çok fazla bilgi vermişti. Gray'in erkekliğini görmemişti, çünkü sırtı ona dönüktü. Fakat bunun bir önemi yoktu, çünkü Faith onun neye benzediğini biliyordu. Hayatı boyunca Scottie'ye bakmakla kalmamış, sarhoşken tuvalete gitmek yerine paıtalonunun önünü açıp dışarıya işemeyi tercih eden babasını ve Nicky'yi görmüştü.

Yine de Faith, Gray'in vücudu hakkında hayallerini ısıtacak kadar şey biliyordu. O uzun bacaklarının ne kadar kaslı olduğunu ve üzerlerinde siyah tüyler olduğunu biliyordu. Kalçalarının küçük, yuvarlak, sıkı olduğunu ve onların üzerinde iki tane sevimli gamze olduğunu biliyordu. Omuzlarının geniş ve güçlü olduğunu, sırtının uzun olduğunu ve omurilik çıkıntısının sırt kasları arasında kendini derin bir şekilde gösterdiğini biliyordu. Geniş göğsünün üzerinde siyah tüyler vardı.

Sevişirken Fransızca konuştuğunu, derin sesinin yumuşak, karanlık ve şarkı söyler gibi çıktığını biliyordu.

Gray'in LSU'daki hayatını gizli bir gururla takip etmişti. Yakın zamanda ekonomi ve işletme çift anadalıyla mezun olmuştu, bir gün Rouillard şirketinin başına geçmeyi planlıyordu. Çok iyi futbol oynasa da profesyonel bir oyuncu olmak istememiş ve bunun yerine eve dönüp Guy'a yardım etmek konusunda ısrar etmişti. Artık Faith sadece yaz aylarında değil bütün bir yıl içinde ara sıra da olsa onu görebiliyordu.

Maalesef Monica da eve temelli olarak dönmüştü ve her zamanki kadar kinciydi. Devlin ailesini herkes küçüm- süyordu ama Monica soyadı Devlin olan herkesten nefret ediyordu. Faith onu bu konuda suçlayamıyordu, hatta bazen

onunla empati kurabiliyordu. Kimse Guy Rouillard'ın kötü bir baba olduğunu söylemiyordu, iki çocuğunu da çok seviyordu ve çocukları da onu çok seviyorlardı. Monica insanlar Guy'ın Renee'yle uzun süreli ilişkisi hakkında konuştuğu zaman, babasının açıkça annesini aldattığını duyduğu zaman nasıl hissediyordu kendini?

Faith küçükken Guy'ın kendi babası olduğunu hayal ederdi, Amos bu hayalde yoktu. Guy uzun boyluydu, esmerdi ve heyecan vericiydi, ince suratı da o kadar çok Gray'inkine benziyordu ki Faith istese bile ondan nefret edemezdi. Guy ona hep nazik davranırdı, Renee'nin bütün çocuklarına olduğu gibi, fakat Faith'le konuşmak için çok uğraşırdı, hatta bir iki kez ona küçük hediyeler bile almıştı. Faith bunun Renee'ye benzediği için olduğunu düşünüyordu. Eğer Guy babası olsaydı, Gray de ağabeyi olurdu ve Faith ona yakından tapabilir, onunla aynı evde yaşayabilirdi. Bu hayaller babası hakkında kendini suçlu hissetmesine sebep olurdu ve sonra bunu telafi edebilmek için babasına özel olarak iyi davranırdı. Ancak son zamanlarda Guy babası olmadığı için çok mutluydu, çünkü artık Gray'in ağabeyi olmasını istemiyordu.

Faith onunla evlenmek istiyordu.

Bu özel hayali o kadar şoke ediciydi ki bazen bu kadar uçuk bir hayal kurmaya cüret edebildiği için şaşırıyordu. Rouillard ailesinden biri Devlin ailesinden biriyle mi evlenecekti? Devlin ailesinden biri o yüz yıllık malikâneye adım mı atacaktı? Rouillard soyundan olan herkes davetsiz misafiri kovmak için mezarından kalkardı. Mahalle dehşete düşerdi.

Ama yine de hayal kuruyordu. Gray mihrapta onu beklerken ve o koyu renkli gözleri istek dolu bir şekilde ona bakarken kilisenin geniş geçidinden beyazlar içinde yürüdüğünü hayal ediyordu. Gray'ın onu kollarına alıp eşikten geçirdiğini hayal ediyordu. Rouillard Malikânesi'nin eşiğinden değil tabii ki, bunu hayal bile edemezdi, fakat sadece onlara ait başka bir evin eşiğinden, belki de bir balayı kulübesinin eşiğinden... İşte o eşikten geçip geniş bir yatakta onun altında yatmayı hayal ediyordu, Lindsey'in bacakları gibi bacaklarını onun beline doladığını, Gray'ın tahrik edici sesiyle kulağına Fransızca aşk sözcükleri fısıldadığını hayal ediyordu. Erkeklerin ve kadınların birlikteyken ne yaptıklarını

biliyor olsa da o an kendini nasıl hissedeceğini tahmin bile edemiyordu. Jodie bunun harika olduğunu söylemişti, dünyadaki en iyi histi...

Scottie birden ağlamaya başladı ve Faith'i dalmış olduğu hayallerden çıkardı. Faith soymakta olduğu patatesi bıraka ve hemen ayağa fırladı, çünkü Scottie canı yanmadığı sürece ağlamazdı. Hâlâ sinekliğin önünde duruyordu ve parmağını tutuyordu. Faith onu kaldırdı ve masaya taşıdı, sonra onu kucağına aldı ve elini inceledi. İşaret parmağının ucunda küçük, derin bir sıyrık vardı, muhtemelen elini sinekliğin deliklerinden birine sürtmüştü ve kopuk tel derisine geçmişti. Küçük yaranın üzerine bir damla kan birikmişti.

"Tamam tamam, geçti," diye rahatlatmaya çalışsa onu. sarıldı ve gözyaşlarını sildi. "Üzerine yara bandı yapıştıracağız ve iyileşeceksin. Hem sen yara bantlarını çok seversin."

Gerçekten seviyordu. Ne zaman üzerine bant yapıştırılması gereken bir sıyrığı olsa Faith kollarına ve bacaklarına bir sürü yara bandı yapıştırmak zorunda kalıyordu, çünkü Scottie kutudaki bütün bantlar bitmediği sürece onu rahat bırakmıyordu. Faith Scottie'ye göstermeden önce kutudaki bantların çoğunluğunu saklamayı öğrenmişti, böylece Scottie kutuda sadece iki üç bant olduğunu zannediyordu.

Faith kardeşinin parmağını yıkadı ve kutuyu Scottie'den uzak tutmak için koyduğu üst raftan indirdi. Kardeşinin küçük yuvarlak yüzü parmağını uzatırken sevinçle ve hevesle parlıyordu. Faith ustalıkla bandı yaranın üzerine yapıştırdı.

Scottie öne eğildi ve açık kutuya baktı, sonra öteki elini uzatıp homurdandı.

"O da mı yaralandı?" Faith kardeşinin kirli küçük avcu- nu öptü ve bandı Scottie'nin elinin üzerine yapıştırdı.

Scottie yine eğilip kutuya baktı ve sağ dizini uzatırken sıırttı.

"Aman Tanrım! Her yerin yaralanmış!" diye bağırdı Faith ve kardeşinin dizine de bir bant yapıştırdı.

Scottie yine kutuya baktı ama kutu artık boştu. Tatmin olmuş bir şekilde kapıya geri yürüdü, Faith de yemeği hazırlamaya döndü.

Uzun yaz günleri sayesinde saat sekiz buçukta daha yeni alacakaranlık oluyordu ama o akşam saat sekizde Scottie uyuklamaya başlamıştı. Faith onu yıkadı ve yatağa yatırdı, saçlarını okşarken kalbi acıyla kasıldı. Kardeşi çok tatlı bir çocuktü ve onu yetişkinlikten alıkoyacak sağlık problemlerinden habersizdi.

Dokuz buçukta Amos'un geldiğini duydu, eski kamyonu epey gürültü çıkarıyordu. Sinekliğı açıp onu içeri almaya gitti. Babası içeri girerken viski kokusu da beraberinde geldi... İrinli, yeşilimsi sarı, pis bir koku.

Amos eşikte tökezledi, sonra doğruldu. "Annen nerede?" diye homurdandı, içtiğı zaman ki bu çoğı zaman demekti hep kullandığı çirkin, kaba ses tonuyla.

"Birkaç saat önce dışarı çıktı."

Amos masaya doğru sallanarak ilerledi, yer yamuk olduğı için adımları daha da tehlikeliydi. "Lanet orospu," diye mırıldandı. "Hiç burada değil. Hep o sükseli zengin sevgilisine kıcını sallıyor. Hiç burada kalıp yemeğimi hazırlamıyor. Nasıl yemek yiyeceğim şimdi?" diye bağırdı, yumruğunu masaya vurdu.

"Yemek hazır, baba," dedi Faith kısık bir sesle, gürültünün Scottie'yi uyandırmadığını umuyordu. "Sana bir tabak hazırlayayım."

"Yiyecek bir şey istemiyorum," dedi Amos, Faith'in beklediğı üzere, içtiğı zaman hiç yemek yemez, sadece daha fazla içki isterdi.

"Bu kahrolası evde içecek bir şey yok mu?" Amos tökezleyerek ayağı kalktı ve dolapların kapaklarını açmaya ve içlerinde istediğı şeyi bulamayınca onları çarparak kapamaya başladı.

Faith harekete geçti. "Oğlanların odasında bir şişe olacaktı. Hemen getiririm." Amos'un küfrederek ve muhtemelen kusak ortalıkta dolaşıp Scottie'yi uyandırmasını istemiyordu. Küçük karanlık odaya sıvıştı ve gözü görmeden eli serin cama değene dek Nick'in karyolasının altını aradı. Şişeyi sürükleyerek dışarı çıkardı ve mutfağı götürdü. Sadece dörtte biri doluydu ama bu bile babasını sakinleştirmeye yeterdi. Kapağını açtı ve şişeyi Amos'a uzattı.

"Al, baba."

"Cici kız," dedi babası, şişeyi ağzına götürürken neşelenerek. "Sen iyi bir kızsın Faithli, annen ve ablan gibi sürtük değilsin."

"Onlar hakkında böyle konuşma," diye itiraz etti Faith, tüm bu sözleri dinlemekten bile rahatsızlık duyuyordu. Bunu bilmek başka bir şeydi, bunun hakkında konuşmak başka bir şey. Babası da mükemmel değildi ki.

"Ne istersem söylerim!" dedi Amos birden kızarak. "Bana küstahlık etme kızım, yoksa seni döverim."

"Küstahlık etmiyordum, baba." Sesini sakın tutuyordu ama dikkatle Amos'un erişemeyeceği kadar uzaklaştı. Eğer ona erişemezse vuramazdı da. Bir şey fırlatabilirdi ama Faith hızlıydı ve atışları ona çok nadir isabet ederdi.

"Bana ne kadar da iyi çocuklar doğurdu," dedi Amos alay ederek. "Sadece Russ ve Nick'e katlanabiliyorum. Jo- die annesi gibi bir fahişe, sen burnu havada bir ukalasın, sonuncusu da lanet olası bir aptal."

Faith babasının gözünü yakan yaşları görmemesi için kafasını çevirerek yıpranmış koltuğa oturdu ve o gün yıkadığı çamaşırları katlamaya başladı. Amos'un onu yaraladığını görmesine izin vermemeliydi. Eğer kan kokusu alırsa öldürmek için üzerine yürürdü, üstelik sarhoşluğu arttıkça zalimliği de artıyordu. Faith'in yapabileceği en iyi şey onu görmezden gelmekti. Bütün sarhoşlar gibi Amos'un dikkati çabuk dağılıyordu, zaten muhtemelen yakında bayılırdı.

Faith neden üzüldüğünü bilmiyordu. Amos'a karşı herhangi bir duygu, korku bile beslemeydi çok olmuştu. Babasında sevecek hiçbir şey yoktu, bir zamanlar olduğu insan sayılamayacak kadar çok viski şişesiyle mahvolmuştu. Eğer bir zamanlar bir şeyler vaat ediyor olmuş olsa bile Faith doğduğunda bu vaatler yok olmuştu, fakat zaten hep aşağı yukarı böyle olduğunu tahmin ediyordu Faith. Babası sorunları için bir şey yapmaktansa açıkça başkalarını suçlamayı tercih eden bir insandı.

Bazen, ayık olduğu zamanlarda, Faith Renee'nin bir zamanlar ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordu. Amos ortalama boyun biraz üzerindeydi ve hiç şişmanlamamış sıırım gibi bir vücudu vardı. Saçları tepede açılıyor olsa da hâlâ koyu kahveydi ve yakışıklı bir adam olduğu söylenebilirdi - tabii ayık olduğu zamanlarda. Sarhoş olduğunda ise - tıpkı şimdiki gibi tıraşsız, saçları dağınık ve kirli, gözleri alkolden kıpkırmızı ve bulanıkken ve yüzü şişken çekici hiçbir yanı yoktu. Kıyafetleri kirli ve lekeliydi, kokusu bir metre öteden duyuluyordu.

Kokusunun eksiliğine bakılırsa daha şimdiden en azından bir kez kusmuş olmalıydı ve pantolonunun önündeki lekeler işerken etmesi gerektiği kadar dikkat etmediğini gösteriyordu.

Şişeyi tek kelime etmeden bitirdi, sonra sesli bir şekilde geçirdi. "İşemem lazım," dedi ve tökezleyerek ayağa kalkıp ön kapıya doğru gitti.

Faith babasına dikkat kesildi, merdivenin ilk basamağındaki şıpırtı sesini dinlerken işine devam etti. Sabah ilk iş yerleri silecekti.

Amos yine eve girdi. Faith, pantolonunun fermuarını çekmemiş olduğunu fark etti ama en azından organı gözükmüyordu.

"Yatağa gidiyorum," dedi Amos, arka odaya doğru ilerledi. Faith onun tökezlediğini ve kapıya tutunarak doğrulduğunu gördü. Soyunmadan olduğu gibi yatağa uzandı.

Rence eve gelip Amos'u kirli kıyafetlerle yatarken görünce bağırıp çağırarak ve evdeki herkesi uyandıracaktı.

Birkaç dakika sonra Amos'un yüksek sesli horlaması evin içinde yankılanıyordu.

Faith hemen kalktı ve evin arkasında yer alan Jodie'yle paylaştığı küçük odaya girdi. Sadece Amos'un ve Renee'nin düzgün bir yatağı vardı, ailenin diğer fertlerinin hepsi portatif karyolalarda yatıyorlardı. Çıplak ampülü yakmak için ışığı açtı, sonra hemen geceliğini giydi. Scottie yattığına ve Amos sarhoş bir şekilde kendinden geçtiğine göre başka biri eve gelmeden birkaç huzurlu saat geçirebilirdi. Amos hep eve ilk gelen aile ferdi olurdu, gerçi ilk çıkan da hep oydu.

Eğlenmek için fırsatı olduğunda duraksamamayı öğrenmişti, her anın keyfini çıkarmayı da. Hayatında tadına varmadan geçiremeyecek kadar az güzel an vardı zaten. Kitapları çok seviyordu ve eline geçen her şeyi okuyordu. Kelimelerin bir araya gelip yepyeni bir dünya oluşturmasını sihirli buluyordu. Okurken bu kalabalık evi geride bırakabiliyor, heyecanla, güzellikle ve aşkla dolu dünyalara dahil olabiliyordu. Okurken zihninde başka biriydi, süp- rüntü bir Devlin yerine değerli biri.

Gerçi babasının veya ağabeylerinin önünde okumamayı öğrenmişti. Yaptıkları en iyi şey onunla dalga geçmekti. Ama aralarından herhangi biri daha gaddar bir ruh halindeyken bazen kitabını elinden alıp ateşe ya da tuvalete atardı, sonra da Faith'in kurtarma çabalarını sanki şimdiye kadar gördüğü en komik şeymiş gibi kahkahalar atarak izlerdi. Renee ev işleri yapmak yerine vaktini kitap okumakla geçirdiği için homurdanırdı ancak kitaba bir şey yapmazdı. Jodie bazen onunla alay ederdi, yine de sadece umursamaz, sabırsız bir şekilde. Neden Faith'in dışarı çıkıp eğlenmek yerine kafasını bir kitaba gömdüğünü anlayamazdı.

Sakince okuyabildiği bu birkaç değerli an günün en güzel dakikalarıydı, tabii Faith o gün Gray'i görmediği sürece. Bazen sanki sadece birkaç dakika için bile okuyamazsa delirecekmiş ve çılgılık atmaya başlayıp asla duramayacak- mış gibi hissedirdi kendini. Fakat babası ne yaparsa yapsın, ailesi hakkında insanlar ne derse desin, Russ ve Nicky neler çevirirse çevirsin ve Scottie ne kadar hasta gözüdürse gözüksün bir kitap açıp kendini sayfaların arasında kaybedebiliyordu.

Bu gece okuyabilmek ve kendini Rebecca'nın sayfalarında kaybedebilmek için birkaç dakikadan daha uzun zamanı vardı. Portatif yatağına yerleşti ve yatağının altında tuttuğu mumu çıkardı. Mumu yaktı, ona yeterli ışık sağlayabilecek bir şekilde karyolasının sağ kısmına koydu ve sırtını duvara dayadı. Mumun ışığı çok parlak olmasa da gözünü yormadan okumasına yardımcı oluyordu. Bir gün, diye söz verdi kendine, bir gün kendime bir lamba alacağım. Yumuşak, parlak bir ışık yayan gerçek bir okuma lambası hayal etti. Ve arkasına dayayacak güzel bir yastık da alacaktı.

Bir gün.

Ağırlaşan göz kapaklarıyla verdiği savaşı pes edip bıraktığında neredeyse gece yansı olmuştu. Okumayı kesmekten nefret ediyordu, kendine ayırdığı bu değerli anları ziyan etmek istemiyordu ama o kadar yorgundu ki artık kelimeleri anlayamıyordu ve kelimeleri ziyan etmek zamanı ziyan etmekten çok daha kötüydü. İçini çekerek ayağa kalktı ve kitabı sakladığı yere geri koydu, sonra ışığı kapadı. Yıpranmış örtünün altına kıvrıldı, karyola ağırlığı altında gıcırdarken mumu üfleyip söndürdü.

Fakat beklediğinin aksine ani karanlıkta uykusu bir türlü gelmedi. İnce karyolada huzursuzca kıpırdandı, yarı hayal kurarak, yarı uyuklayarak okuduğu kitaptaki gergin, karanlık aşk hikâyesini tekrar yaşadı. Russ ve Nick'in geldiğini hemen duydu, saat birdi. Tökezleyerek eve girdiklerinde, sessiz olmaya hiç uğraşmadan o gece beraber içtikleri arkadaşlarından birinin yaptığı bir şeye kahkahalarla gülüyorlardı. İkisi de reşit değildi ama Devlin ailesinden biri bir şey yapmak istediğinde kanun gibi küçük bir şey onu asla durduramazdı. Oğlanlar barlara gidemezlerdi, fakat içki alabilecekleri başka bir sürü yol vardı ve bütün bu yolları biliyorlardı. Bazen içkileri alıyorlardı, bazen de başka insanlara almaları için para veriyorlardı, tabii önce parayı çalıp. İkisinin de işi yoktu, ne yarı zamanlı ne de tam zamanlı, çünkü kimse onları işe almazdı. Devlin ailesinin çocuklarının hırsızlık yapmaya meyilli olduklarını herkes biliyordu.

"Ahmak Poss." Nicky kıkırdıyordu. "Güüüüümm!"

Bu Russ'in naralar atmasına yetti. Faith'in duyduğu anlaşılmaz kelimelere bakılırsa "Ahmak Poss" yüksek bir patlama sesi çıkaran bir şeyden korkmuştu. Oğlanlar bunun çok komik olduğunu düşünüyorlardı ama muhtemelen sabah hatırlamayacaklardı bile.

Scottie'yi uyandırdılar ve Faith kardeşinin homurdan- dığını duydu, fakat ağlamadığı için yatağında kaldı. Oğlanların odasına geceliğiyle gitmek istemiyordu aslında gitmekten korkuyordu yine de Scottie'yi ağlatsalar hemen yerinden fırlayacağını biliyordu. Fakat Nicky, "Kes sesini ve uyu," dedi ve Scottie yine sessizleşti. Birkaç dakika sonra hepsi uyumuştı, karanlıkta horlamalarının korusu yükselip alçalıyordu.

Yarım saat sonra Jodie eve döndü. Sessizdi ya da en azından sessiz olmaya çalışıyordu, ayakkabıları elinde parmak ucunda yürüyordu. Faith'in burnuna bira ve seks kokusu geldi, tiksindirici bir sarı, kırmızı ve kahverengi karışımı. Jodie soyunmaya tenezzül etmedi, kendini direkt yatağa attı ve mırıldanmış gibi derin bir nefes çekti.

"Uyanık mısın, Faithie?" diye sordu bir süre sonra dili dolanarak.

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu gece benimle gelmeliydin. Eğlendim, çok eğlendim." Son cümle şehvet doluydu. "Neler kaçırdığını bilmiyorsun, Faithie."

"O zaman kaçırıyor sayılmam, değil mi?" diye fısıldadı Faith.

Bunun üzerine Jodie kıkırdadı.

Faith hafif bir uykuya daldı, bir yandan da herkesin eve sağ sağlim varıldığından emin olabilmek için Renee'nin arabasının sesini duymayı bekliyordu. İki kere aniden uyandı ve Renee'nin eve gelip gelmediğini merak etti, sonra da ayağa kalkıp pencereden dışarı, arabasının orada olup olmadığına baktı. Orada değildi.

O gece Renee eve hiç gelmedi.

Bölüm Üç

"Dün gece babam eve gelmedi. Yemek odasının penceresinin önünde duran Monica'nın yüzü ıstırapla gerilmişti. Gray kahvaltısına devam etti; iştahını kesebilecek çok az şey vardı. Demek Monica o yüzden bu kadar erken kalkmıştı, normalde on birden önce yataktan çıkmazdı. Ne yapmıştı, Guy eve gelene kadar uyumamış mıydı? Monica'nın, babasının eve gelmemesiyle ilgili ne yapabileceğini düşünerek içini çekti, ne yapacaktı, ona yemek vermeden yatağına mı gönderecekti? Guy'ın bir yandan başka bir kadınla ilişkisinin olmadığı bir zamanı hatırlamıyordu, gerçi Renee Devlin'le olan ilişkisi diğer hepsinden daha uzun sürmüştü.

Annesi, Noelle, Guy'ın gecelerini nerede geçirdiğini onu bırakmadığı sürece umursamıyordu ve açıkça kocasının ilişkileri yokmuş gibi davranıyordu. Noelle umursamadığı için Guy da umursamıyordu. Eğer Noelle bu duruma üzülseydi her şey farklı olurdu, fakat bu gerçekten çok uzak bir ihtimaldi. Guy'ı sevmediğinden değildi bu; Gray sevdiğini düşünüyordu ancak tamamen kendine özgü bir şekilde. Fakat Noelle seksten, hatta cinsellik içermeyen bir şekilde dokunulmaktan bile kesinlikle hoşlanmıyordu. İkisi için de en iyi çözüm

Guy'ın bir metresi olmasıydı. Babası Noelle'e kötü davranmıyordu ve ilişkilerini saklamaya gerek duymasa da karısını asla bırakmayacağı aşikardı. Bu ebeveynlerinin ezelden beri sahip olduğu ve Gray'ın evlenmeye karar verirse hiç sevmeyeceğini bildiği bir düzendi ancak bu evlilik ikisinin de işine geliyordu.

Ancak Monica nedense bunu hiç anlayamamıştı. Noelle'e çok koruyucu yaklaşıyordu, onunla Gray'ın asla kuramayacağı derecede empati kuruyordu ve Noelle'in Guy'ın ilişkileri yüzünden utandığını ve kırıldığını düşünüyordu. Aynı zamanda Monica Guy'a tapıyordu ve onunla ilgilendiğinde hiç olmadığı kadar mutlu oluyordu. Aklında ailelerin nasıl olması gerektiğine dair bir resim vardı yakın ve sevgi dolu, hep birbirine yardım eden, ebeveynlerin birbirine sadık olduğu bir aile resmi - ve hayatı boyunca kendi ailesini bu resme uydurmaya çalışmıştı.

"Annem biliyor mu?" diye sordu Gray sakın bir ses tonuyla ve kendini Monica'ya Noelle'in bilse bile bu durumu umursayacağını düşündüğünü söylememek için zor tuttu. Bazen Monica için üzülmüyordu ama aynı zamanda onu seviyordu ve hiçbir zaman özellikle onu kırmaya çalışmıyordu.

Monica başını salladı. "Henüz uyanmadı."

"O zaman neden endişeleniyorsun? Uyandığında ve babam geldiğinde muhtemelen o uyurken sabah bir yere çıktığını düşünür."

"Ama gece onunlaydı/" Monica Gray'e bakmak için aniden döndü, koyu kahverengi gözleri yaşlarla doluydu. "O Devlin ailesinden olan kadınlaydı!"

"Buna emin olamazsın. Bütün gece poker oynamış da olabilir." Guy poker oynamayı çok severdi ancak Gray geceki yokluğunun sebebinin kartlar olduğuna bayağı şüpheliydi. Babasını tanıyorsa, ki çok iyi tanıyordu, Guy muhtemelen geceyi Renee Devlin'le veya gözüne ilişen başka bir kadınla geçirmişti. Renee, Guy'ın ona karısına olduğundan daha sadık olduğunu düşünüyorsa tam bir aptaldı.

"Öyle mi dersin?" diye sordu Monica en muhtemel sebepten başka herhangi bir sebebe inanmaya hevesli bir şekilde.

Gray omzunu silkti. "Bu mümkün." Evlerine bir meteor düşmesi de mümkündü ama çok muhtemel değildi. Kahvesinin son yudumunu aldı ve sandalyesini geri itti. "Geldiği zaman benim Baton Rouge'a, konuştuğumuz mülke bakmaya gittiğimi söyle. En geç üçte evde olurum." Hâlâ mahzun gözüküyü için kolunu kardeşinin omzuna koydu ve ona sıkı sıkı sarıldı. Monica bir şekilde ailenin geri kalanının kararlılığı ve kibirli kendine güveni olmadan doğmuştu. Noelle bile ne kadar soğuk bir insan olsa da tam olarak ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini gayet iyi biliyordu. Monica ailenin geri kalan güçlü kişilikleri yanında hep çok çaresiz gözüküyordu.

Monica bir an başını Gray'in omzuna dayadı, tıpkı küçük bir kızken herhangi bir şey yanlış gittiğinde ve Guy durumu düzeltemediğinde ağabeyine koştuğu zaman yaptığı gibi. Gray sadece iki yaş büyük olmasına rağmen Monica'ya hep koruyucu davranırdı; küçük bir çocukken bile onun kendi iç gücüne sahip olmadığını anlamıştı.

"Ofahişeyle beraberse ne yapayım?" diye sordu Monica, kafası omzuna gömülü olduğu için boğuk bir sesle.

Gray sabırsızlığını bastırmaya çalıştı ancak birazı sesine yansdı. "Hiçbir şey yapma. Bu, seni ilgilendirmez."

Monica birden bir şeye çarpmış gibi geri çekildi ve Gray'i kınayarak baktı. "Nasıl böyle dersin? Babam için endişeleniyorum!"

"Biliyorum." Gray sesinin tonunu yumuşatmayı başardı. "Ama bu bir vakit kaybı ve sana bunun için teşekkür etmeyecektir."

"Hep onun tarafını tutuyorsun, çünkü sen de tıpkı onun gibisin!" Artık gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve yavaşça geriledi Monica. "Eminim Baton Rouge'daki mülkün iki bacağı ve büyük göğüsleri vardır. Sana iyi eğlenceler!"

"Eğleneceğim," dedi Gray alaycı bir tavırla. Gerçekten bir mülke bakacaktı, sonra yapacağı şey ise başkaydı. Güçlü, sağlıklı genç bir adamdı ve ergenlik çağından beri azalmayan bir libidosu vardı. Bu içinde sürekli yanan bir dürtüydü, erkekliğinde aç bir ağrı yaratıyordu. Bu açlığı bastırabilecek kadınlar

bulabilecek kadar şanslı, ailesinin servetinin cinsel başarılarına katkıda bulunduğunu fark edecek kadar şüpheliydi.

Kadınların sebeplerini umursamıyordu, ondan hoşlandıkları ve bedenini beğendikleri için mi, yoksa Rouillard banka hesabında gözleri olduğu için mi geldikleri önemli değildi. Umrunda değildi, tek istediği altında yumuşak, sıcak bir beden olması ve o bedenin çalkantılı şehvetini içine alıp ona kısa süreli bir rahatlama sunmasıydı. Şimdiye dek hiçbir kadını sevmemişti ama kesinlikle cinselliği seviyordu, cinsellik hakkındaki her şeyi seviyordu; kokulan, hisleri, sesleri. Özellikle en sevdiği an onu büyölüyordu: Bir kadının bedeninin onun baskısına karşı koyduğunu, sonra

onu kabul ettiğini ve sıcak, dar, ıslak tenle sarıldığını hissettiği an. Tanrım, harikaydı! Her zaman istenmeyen hamileliklere karşı korunmak konusunda çok dikkatliydi, seviştiği kadın doğum kontrol hapi kullandığını söylese bile, çünkü kadınlar bu tip şeyler konusunda yalan söylerlerdi ve akıllı bir erkek böyle bir risk almazdı.

Emin değildi ama Monica'nın hâlâ bakire olduğundan şüpheleniyordu. Noelle'den çok daha duygusal olmasına karşın içinde annesinden bir parça vardı, derinlerde, hiçbir erkeği kendine yaklaştırmayan bir soğukluk. Ebeveynlerinin doğalarının garip bir karışımıydı, biraz Noelle'in kendine güvenini almadan uzak soğukluğunu, biraz da Guy'ın seks düşkünlüğünü almadan duygusallığını almıştı. Öte yandan Gray, Noelle'in kontrolünü aldığı için babasından aldığı seks düşkünlüğünü dengeleyebiliyordu. Ne kadar sevişmek isterse istesin, Guy gibi şeyinin esiri değildi. Ne zaman ve nasıl hayır diyeceğini biliyordu. Tanrı'ya şükür aynı zamanda seçtiği kadınlar konusunda Guy'dan daha zevkliymiş gibi görünüyordu.

Monica'nın siyah saçlarındaki bir tutamı hafifçe çekti. "Alex'i arayacağım ve babamın nerede olduğunu bilip bilmediğini soracağım." Prescott'ta avukat olan Alexander Chelette, Guy'ın en iyi arkadaşıydı.

Dudakları titreyen Monica, gözyaşlarının arasından gülümsedi. "O babamı bulur ve eve gelmesini söyler."

Gray homurdandı. Monica'nın yirmi yaşına gelip hâlâ erkekler hakkında hiçbir şey bilmemesi bir mucizeydi. "Yerinde olsam bu kadar emin olmazdım ama belki seni rahatlatır." Alex Guy'ın sabah boyunca seviştiği motel odasının numarasını bilse bile Gray Monica'ya babasının poker oynadığını söylemeyi planlıyordu.

Guy'ın sayısız Rouillard hissesiyle uğraştığı ve kendisinin de onlarla uğraşmayı öğrendiği çalışma odasına girdi. Gray iş hayatının ve ekonominin karmaşasını o kadar seviyordu ki profesyonel bir futbol oyuncusu olma şansını iş dünyasına balıklama bir şekilde atlamak için geri tepmişti. Bu onun için büyük bir fedakârlık olmamıştı; profesyonel bir oyuncu olabilecek kadar iyiydi ama yıldız olabilecek kadar iyi değildi. Hayatını futbola verse, eğer sakatlanmayacak kadar şanslı olursa, aşağı yukarı sekiz yıl oynardı ve şahane olmayan bir maaşı olurdu. Fakat esas olay futbolu ne kadar severse sevsin iş hayatını daha çok sevmesiydi. Bu futboldan çok daha uzun süre oynayabileceği, çok daha fazla para kazanabileceği ve aynı derecede rekabet dolu bir oyundu.

Guy, oğlu profesyonel bir futbolcu olsa gururla kabarcak olmasına rağmen Gray bunun yerine eve gelmeyi seçtiğinde babasının biraz rahatladığını düşünmüştü. Diplomasını aldıktan sonra geçen birkaç ayda Guy mutlu bir şekilde kafasını kitaplardan alınamayacak iş dünyası bilgileriyle doldurmuştu.

Gray parmaklarını büyük masanın cilalı zemininde gezdirdi. Masanın bir köşesinde Noelle'in ona on iki santim bir fotoğrafı vardı, etrafında da onun ve Monica'nın çeşitli yaşlardaki daha küçük fotoğrafları. Noelle, hizmetkârları etrafında toplanmış bir kraliçe gibi gözüküyordu bu haliyle. Çoğu insan çocukları dizinin etrafında toplanmış bir anneyi hatırlardı bu tabloyu görünce ama Noelle'in hiç anneye benzer bir hali yoktu. Sabahın gün ışıkları fotoğrafa vuruyordu ve normalde fark edilmeyen ayrıntıları aydınlatıyordu, Gray annesinin durgun yüzüne baktı.

Çok güzel bir kadındı ama Renee Devlin'in güzelliğine tamamen zıt bir şekilde. Renee güneş gibiydi; cesur, sıcak ve parlaktı. Noelle ise ay gibi, soğuk ve uzak. Sofistike bir şekilde topladığı sık, parlak saçları ve iki çocuğuna da geçmemiş çok hoş mavi gözleri vardı. Fransız kökenli değildi, sadece Amerikalı'ydı; mahalledeki bazı insanlar Guy Rouillard'ın kendine layık olmayan biriyle evlenip evlenmediğini sorgulamıştı. Ama Noelle herhangi bir Fransız kökenliden çok daha kraliçe gibi olduğunu göstermişti ve bu şüpheler hızla silinmişti. O günlerin tek hatırası kendi adıydı, Grayson, bu annesinin kızlık soyadıydı ama çok uzun zamandır kısaltılarak Gray haline gelmişti ve çoğu insan bu ismin babasının adına benzediği için seçildiğini düşünüyordu.

Guy'ın ajandası masasının üzerinde açık duruyordu. Gray kalçasını masaya dayayıp telefona uzanırken, o güne yazılmış randevulara göz atıyordu. Guy'ın bankacı Willian Grady ile saat onda randevusu vardı. Gray ilk defa kendini huzursuz hissetti. Ne olursa olsun Guy hiçbir zaman bir kadının işiyle arasına girmesine izin vermezdi ve asla bir iş görüşmesine tıraş olmadan ve üzerini değiştirmeden katılmazdı.

Çabucak Alex Chelette'in numarasını çevirdi, ilk çalışta telefonu sekreteri açtı. "Chelette ve Anderson, Avukat Bürosu."

"Günaydın, Andréa. Alex geldi mi?"

"Tabii ki," dedi Andréa neşeyle, Gray'in dumanlı kadife kadar derin ve belirgin sesini anında tanıdı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Saat dokuzu vurdu mu o kapıdan içeri girmesini ancak bir deprem engelleyebilir. Bekle, bağlıyorum."

Gray telefonu beklemeye alırken çıkan sesi duydu ama Andrea'yı şu an Alex'i dahili telefondan aramadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Küçükken de büyüdüğünde de ofiste sık sık bulunmuştu ve sekreterin dahili telefonu sadece ofiste bir yabancı varken kullandığını biliyordu. Çoğunlukla sandalyesinde dönüyor ve yanı başındaki Alex'in odasının açık kapısına doğru bağıırıyordu.

Gray Guy'ın Alex'in Andrea'ye daha profesyonelce davranmayı öğretmeye çalıştığını anlatırken kahkahalar atmasını hatırladığında gülümsedi. Zavallı uysal Alex'in sekreterine karşı hiçbir şansı yoktu. Andréa gücenerek o kadar soğuk davranmaya başlamıştı ki ofis buz tutmuştu. Ona her zamanki gibi "Alex" demek yerine "Bay Chelet- te" demeye başlamıştı ve rahat arkadaşlıkları yok olmuştu. Alex konuşmak için onun masasına gittiğinde, Andréa kalkıp tuvalete gidiyordu. Eskiden düşünmeden yaparak Alex'e kolaylık sağladığı küçük işler artık Alex'in yapması için masasının üzerinde duruyordu. Alex gitgide daha erken gelip daha geç çıkmak zorunda kalıyordu, Andréa ise birden her gün aynı saatte gidip gelmeye başlamıştı. Onun yerine birini alması da söz konusu değildi, Prescott'ta hukuki bir sekreter bulmak çok zordu. Alex iki hafta sonra gururunu çiğneyerek pes etmişti, Andréa da o günden beri ofis kapısına doğru bağıırıyordu.

Alex telefonu aldığı anda hatta tembel, uysal sesi duyuldu. Kelimeleri uzatarak, "Günaydın, Gray. Bugün erken- cisin," dedi.

"Çok erken değil." Her zaman Guy'dan daha erken kalkardı ama herkes nedense babasına çektiğini düşünüyordu. "Bir mülke bakmak için Baton Rouge'a gidiyorum. Alex, babamın nerede olduğunu biliyor musun?"

Hattın öteki tarafında kısa süreli bir sessizlik oldu. "Hayır, bilmiyorum." Tekrar durdu. "Bir şey mi oldu?"

"Dün gece eve gelmedi ve saat onda Bili Grady ile randevusu var."

"Kahretsin," dedi Alex yavaş bir sesle ama Gray kelimedeki paniği duydu.

"Aman Tanrım. Gerçekten yapacağını... Kahretsin!"

"Alex." Gray'in sesi cilalı çelik kadar sert ve keskindi. "Ne oluyor?"

"Yemin ederim, Gray, gerçekten yapacağını düşünmemiştim," dedi Alex sefil bir halde. "Belki de yapmamıştır. Belki de sadece uyuyakalmıştır."

"Ne yapacaktı?"

"Birkaç kez bahsetmişti ama sadece içerken. Yemin ederim ciddi olduğunu düşünmemiştim. Tanrım, nasıl ciddi olabilirdi ki?"

Ahizenin plastiği Gray'in tutuşunun sertliği yüzünden çıtırdadı. "Ne hakkında ciddi?"

"Anneni bırakma konusunda." Alex sesli bir şekilde yutkundu. "Ve Renee Devlin'le kaçma konusunda."

Gray yavaşça ahizeyi yerine koydu. Birkaç saniye kıpırdamadan durdu ve cihaza baktı. Bu olamazdı Guy bunu yapmış olamazdı. Neden yapsın ki? Renee'yi istediği zaman düzebilecekken neden onunla beraber kaçsın ki? Alex yanılıyor olmalıydı. Guy asla çocuklarını veya işini bırakmazdı gerçi Gray profesyonel bir şekilde futbol oynamayı reddettiğinde rahatlamıştı ve Gray'e her şeyi yönetme konusunda hızlı bir ders vermişti.

Kısa, huzurlu bir an boyunca Gray inanmazlıkla öylece kalakaldı ama bunu uzun süre hissedemeyecek kadar gerçekçiydi. Hissizliği azaldı ve onun yerini saf öfke doldurdu. Sokmak üzere olan bir yılan gibi hareket ederek telefonu masadan kaldırdı ve pencereye attı, cam kırıldığında koridordan çalışma odasına doğru aceleyle ilerleyen ayak sesleri duyuldu.

Faith ve Scottie dışında herkes uyuyordu. Faith, Scottie'ye kahvaltısını verir vermez onu evden çıkardı ve sığ suda oynayıp kaçan kerevideri yakalamaya çalışması için onu nehre götürdü. Kerevitleri hiç yakalayamıyordu ama uğraşmayı çok seviyordu. Çok güzel bir sabahtı, güneş ağaçların arasından parlak ve altuni ışıklar gönderiyor ve suyu pırıldatıyordu. Kokular taze ve keskindi, dahası burun deliklerinde kalmış alkolün ekşi havasını alıp götüren güzel, temiz renklerle doluydu.

Scottie'nin kıyafetlerini kuru tutmasını beklemek güneşin batıdan doğmasını beklemek gibiydi. Nehre vardıklarında Faith onun şortunu ve tişörtünü çıkardı, ardından Scottie sadece beziyle suya girdi. Faith onun giymesi için yanında kuru bir bez de getirmişti. Dikkatle çıkardığı kıyafetleri dallara astı, sonra ayaklarını suya sokmak ve Scottie'ye göz kulak olmak için nehre adım attı. Eğer bir yılan yaklaşırsa Scottie ondan korkmayı bilemezdi. Gerçi Faith de onlardan korkmuyordu ama yine de dikkatliydi.

Scottie'nin birkaç saat oynamasına izin verdi, sonra Scottie yol boyunca itiraz ederek tekmeler atıp yumruklar savururken onu kaldırıp sudan çıkardı. "Suda kalamazsın," diye açıkladı. "Bak, ayak parmakların buruş buruş oldu." Faith yere

oturdu ve kardeşinin bezini değiştirdi, sonra onu giydirdi. Scottie hâlâ kıpraşırken ve suya dönmeye çalışırken oldukça zor bir işti bu.

"Hadi sincap arayalım," dedi Faith. "Etrafta hiç sincap görebiliyor musun?"

Scottie'nin dikkati dağıldı ve hemen yukarı baktı, gözleri sincap ararken heyecanla kocaman açılmıştı. Faith onun kısa ve kalın parmaklı elini tuttu ve yavaşça ormana yönlendirdi, eve doğru dolambaçlı bir yol izlediler. Belki eve vardıklarında Renee orada olurdu.

Annesi daha önce bütün gece dışarıda kalmış olsa da bu Faith'i hep rahatsız ederdi. Düşünmemeye çalışıyordu ama bir gece Renee'nin kaçıp eve bir daha hiç dönmeyeceği korkusuyla yaşıyordu. Faith buruk bir gerçekçilikle biliyordu ki Renee biraz parası olan ve ona güzel eşyalar sözü veren birini bulsa göz açıp kapayınca kadar giderdi. Muhtemelen şu an onu Prescott'ta tutan tek şey Guy Rouillard'dı zaten. Guy onu terk etse, Renee kıyafetlerini topladıktan sonra bir dakika daha durmazdı burada.

Scottie iki tane sincap görmeyi başardı, biri bir ağacın dalında zıplıyordu, diğeri ise bir ağacın gövdesine tırmanıyordu, bu yüzden Faith'in onu yönlendirdiği yere doğru giderken mutluydu. Fakat evi görebilecek mesafede durduklarında nereye gittiklerini anımsadı ve itiraz homurtuları çıkarıp elini Faith'in elinden kurtarmaya çalıştı.

"Scottie, kes şunu," dedi Faith onu ormandan çıkarıp evlerine doğru giden kirli ve oyuklarla dolu yola doğru sürüklerken. "Çamaşırları yıkamam lazım. Ancak sonra seninle araba oynayacağıma söz..."

Arkasında bir araba motorunun kısık, gürleyen sesini duydu, yaklaştıkça ses artıyordu ve ilk düşüncesi annem geldi oldu. Ama köşeyi dönen Renee'nin gösterişli kırmızı arabası değildi. Bu siyah, üstü açık bir Corvette'ti, Gray'in lise boyunca kullandığı gümüş renkli olanın yerine alınmıştı. Faith birden öylece kalakaldı, Scottie'yi ve Renee'yi unuttu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı. Gray buraya geliyordu!

Sevinçten o kadar şaşkın bir hale dönmüştü ki Scottie'yi yolda durmaması için otların arasına, kenara çekmeyi son anda hatırladı. Kalbi Gray diye şakıdı.

Dizleri titremeye başladı ve bu titreme Gray'le tekrar konuşacağını düşün-
duğünde sadece merhaba diyecek bile olsa bütün vücudunu sardı.

Bakışları onun üzerine kitlendi, yaklaşırken ayrıntıları içine aldı. Direksiyonun başında olmasına ve çok fazla gözükmemesine rağmen futbol oynadığı zamanlardan daha ince gözüküğünü düşündü Faith, saçları da biraz daha uzundu. Ancak gözleri aynıydı, günah kadar karanlık ve baştan çıkartıcı. Corvette onun ve Scottie'nin durduğu yerden geçerken Gray başıyla hafif bir selam verdi.

Scottie kıpırdandı ve Faith'in elini çekti, güzel arabadan büyülenmişti. Renee'nin arabasını çok seviyordu ve Faith onu arabadan uzaklaştırmak için hep çok uğraşıyordu, çünkü Scottie arabasına dokunup kirli küçük el izlerini bıraktığı zaman Renee sinirleniyordu.

"Tamam," diye fısıldadı Faith hâlâ sersem bir halde. "Gidip güzel arabaya bakalım." Yola geri döndüler ve Corvette'i takip ettiler, artık evin önünde duruyordu. Gray direksiyonun başında doğruldu ve sanki altındaki bir çocuk arabasıymış gibi kolaylıkla dışarı çıktı. İki çürük basamağı hızla çıktı, sinekliği sarsarak açtı ve içeri girdi.

Kapıyı çalmadı, diye düşündü Faith. Bir sorun var. Kapıyı çalmadı.

Hızlandı, Scottie'yi aceleyle çekti, kardeşinin bacakları ona yetişmekte zorlandı ve itiraz eden bir ses çıkardı Scottie. Faith onun kalbini düşündü ve içi korkuyla doldu. Aniden durdu ve dikkatle eğilerek kardeşini kucağına aldı. "Özür dilerim, tatlım. Seni koşturmak istememiştim."

Sırtı onu taşıırken ağrıyordu ama bunu görmezden geldi ve merdivenlere doğru aceleyle ilerledi. Çıplak ayaklarının altında küçük çakıl taşlarının yuvarlandığını fark etmedi, topuklarının her vuruşunda arkasında bıraktığı küçük toz bulutunu da. Scottie'nin ağırlığı onu aşağı çekiyor, eve ulaşmasını engelliyor gibiydi. Kalp atışları kulaklarında uğulduyordu, içinde nefesini kesen bir panik duygusu yükseliyordu.

Babasının sesi olduğunu fark ettiği kısık, uzaktan gelen bir gürültü duydu, ardından da Gray'in daha derin, daha gümbürtülü ses tonunu. Nefes nefese kalmış bir halde ince bacaklarına daha da fazla yüklendi ve sonunda eve ulaştı.

Faith kapı gıcırdarken aceleyle içeri attı kendini, sonra birden durdu ve loş ışığa alışabilmek için gözlerini kırıştırdı. Etrafında anlayamadığı bağrışlar ve küfürler uçuşuyordu, sanki bir korku tüneline hapsolmuş gibiydi.

Scottie yere doğru inerken Faith derin bir nefes aldı. Kardeşi bağrışlardan korktuğu için bacaklarına sarıldı ve yüzünü ablasına gömdü.

Gözleri ışığa alışıp kulaklarındaki uğultu sona erdiğinde, Faith bağrışlardan bir anlam çıkarabilmeyi başardı ve o an başarmamış olmayı diledi.

Gray Amos'u yataktan dışarı sürüklemişti ve zorla mutfağa götürüyordu. Amos bağırıyor ve küfrediyordu, Gray'in çekişini durdurabilmek için kapıya tutunmuştu. Fakat gücü genç adamın kızgın gücüne karşı gelemiyordu. Gray onu odanın ortasına fırlatırken, dengesini sağlamak için uğraşmak dışında hiçbir şey yapamadı.

"Renee nerede?" dedi Gray sert bir sesle, Amos'a tehditkar bir ifadeyle bakıyordu, Amos olduğu yerde sinip kalmıştı.

Amos'un buğulu gözleri sanki karısını arıyormuş gibi odayı taradı. "Burada değil," diye geveledi.

"Burada olmadığını görebiliyorum seni aptal piç kurusu! Hangi cehennemde olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Amos çıplak ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı, sonra birdenbire geçirdi. Yarı çıplaktı, pantolonunun önü de açıktı. Taranmamış saçları darmadağındı, tıraş olmamıştı, gözleri kançanağına dönmüştü, nefesi içkiden ve uykudan iğrenç kokuyordu. Gray ise tam tersine 1.92'lik ince, çelik gibi kaslı vücuduyla yanında dimdik duruyordu, siyah saçları güzelce geriye doğru taranmıştı, beyaz gömleği lekesizdi ve pantolonu ona uyması için terzinin elinden çıkmıştı.

"Baban kim olursa olsun bana böyle davranamazsın," diye itiraz etti Amos. Kabadayılık taslamasına karşın Gray her hareket ettiğinde daha da büzülüyordu.

Russ ve Nicky yatak odalarından çıktılar ama babalarına destek olmak için bir şey yapmadılar. Öfkeli Guy Rouillard'a karşı gelmek onların tarzına uygun değildi; onlara zarar verebilecek herhangi birine saldırmak onların tarzı değildi.

"Renee'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Gray yine, sesi buz gibiydi.

Amos omzunu silkti. "Dışarı çıkmış olmalı," diye mırıldandı ciddi bir sesle.

"Ne zaman?"

"Ne demek, ne zaman? Uyuyordum. Ne zaman gittiğini nasıl bilebilirim?"

"Dün gece eve geldi mi?"

"Tabi ki geldi! Kahretsin, ne diyorsun sen?" diye bağırdı

Amos, kelimeleri o kadar yuvarlayarak söylüyordu ki kanında hâlâ alkol olduğu belliydi.

"Sana o fahişe karının gittiğini söylüyorum!" diye bağırarak karşılık verdi Gray, esmer yüzü öfkeyle kasılmıştı.

Dehşet Faith'i delip geçti ve görüşü bulanıklaştı. "Hayır," dedi nefesi kesilerek.

Gray onu duydu ve aniden kafasını çevirdi. Koyu kahverengi gözleri onu süzerken öfkeyle parlıyordu. "Sen en azından ayık gözüküyorsun. Renee'nin nerede olduğunu biliyor musun? Dün gece eve geldi mi?"

Faith hissizce kafasını salladı. Karanlık felaket önünde duruyordu ve burun delikleri bir anda korkunun keskin, sarı, ekşi kokusuyla doldu... Kendi korkusunun.

Gray'in dudağı büzüldü, homurdanarak güçlü beyaz dişlerini gösterdi. "Ben de gelmediğini düşünmüştüm. Babamla beraber kaçtılar."

Faith yine başını salladı, bu sefer sallamayı durduramadı. Hayır. Kelime beyninde tekrar tekrar dönüp dolaşıyordu. Tanrım, lütfen, hayır.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Amos, masaya doğru ilerledi ve sandalyelerden birine çöktü. "Renee beni ve çocuklarımızı bırakmaz. Beni seviyor. Fahişe meraklısı baban bulduğu yeni bir..."

Gray avına ilerleyen bir yılan gibi öne atıldı. Yumruğu Amos'un çenesine çarptı, boğumları kemiğe isabet etti ve Amos da yere yığıldı. Amos'un altındaki sandalye parçalara ayrıldı.

Scottie dehşet dolu bir inilti çıkararak başını iyice Faith'in beline gömdü. Faith kıpırdamıyordu bile, rahatlatmak için kolunu onun omzuna koyamadı ve kardeşi ağlamaya başladı.

Amos sersemlemiş bir halde yerden kalktı ve masanın arkasına geçmek için tökezledi. "Bana neden vurdun?" dedi inleyerek çenesini tutarken. "Sana hiçbir kötülüğüm dokunmadı. Babanla Renee her ne yaptıysa bu benim suçum değil!"

"Niye bağıríyorsunuz?" dedi Jodie özellikle şehvetli bir sesle, bir erkeğı ayartmaya çalışırken hep bu sesi kullanırdı. Faith odalarının kapısına baktı ve gözleri dehşetle kocaman açıldı. Jodie kapının eşiğinde duruyordu, taranmamış kızımsı sari saçları çıplak omuzlarına dökölüyordu. Üzerinde sadece kırmızı, dantel iç çamaşırları vardı ve onlarla uyumlu olan sabahlığını göğüslerini zar zor kapatacak şekilde önünde tutuyordu. Gray'e doğru o kadar yalancıkdan olduğı belli olan bir masumlukla gözlerini kırıştıırıyordu ki Faith içten içe utançtan kıvrandığını hissetti.

Gray'in yüz ifadesi ona bakarken tiksintiyle katılaştı; dudakları büzüldü ve hızla sırtını döndü. "Geceye kadar gitmenizi istiyorum," dedi Amos'a. "Arazimizi kirletiyorsunuz ve sizin pisliğinizden bıktım usandım artık."

"Gitmek mi?" dedi Amos vıraklarmış gibi bir sesle. "Seni ukala piç kurusu, bizi gitmeye zorlayamazsın. Yasalar var..."

"Kira ödemiýorsunuz," dedi Gray dudakları soğuk, ölümcül bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Tahliye kurallari araziye izinsiz girenleri kapsamıyor. Def olun." Döndü ve kapiya doğru ilerledi.

"Dur!" diye bağırdı Amos. Sanki ilham arıyormuş gibi panik içinde odayı taradı. Dudaklarını yaladı. "Acele etme. Belki... Belki sadece küçük bir gezintiye çıkmışlardır. Geri gelirler. Evet, evet. Renee geri gelecek, gitmek için bir sebebi yoktu."

Gray sert bir kahkaha patlattı, küçümseyici bakışları odada dolaşıyor, evin içini inceliyordu. Biri, muhtemelen en küçük kız, evi toplamaya çalışmıştı ama çabası sanki bir dalgayı durdurmaya çalışmak gibiydi. Amos ve onun küçük birer kopyası olan iki oğlan ciddiyetle onu izliyordu. Büyük kız hâlâ kapının eşiğinde üzerindeki sabahlığı düşürmeden memelerini göstermeye çalışıyordu. Down sendromu olan küçük çocuk küçük kızın bacaklarına sarılmış, bağıríyordu. Kız sanki taş kesilmiş gibi kıpırdamadan duruyordu ve ona büyük, boş, yeşil

gözlerle bakıyordu. Koyu kızıl saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülmüştü ve çıplak ayakları kirliydi.

Bu kadar yakınındayken Gray'in yüz ifadesini okuyabiliyordu Faith. Ve Gray'in bakışları evin içini ve evin sakinlerini tarayıp en son ona sabitlendiğinde utançla büzüldü Faith. Gray onun hayatını, ailesini incelemiş ve hepsini tamamen değersiz bulmuştu.

"Gitmek için bir sebebi yok muydu?" dedi küçümseyen bir gülümseyişle. "Tanrım, şu an gördüklerime bakılırsa asıl geri gelmek için bir sebebi yok!"

Gray bu cümleyi takip eden sessizlikte Faith'in arkasına geçti ve sinekliği açtı. Sineklik evin duvarına gürültüyle çarptı, sonra sertçe tekrar kapandı. Corvette'in motoru canlandı ve bir an sonra Gray gitmişti. Faith evin ortasında, Scottie hâlâ bacaklarına sarılmış ve ağlar halde kıpırdamadan duruyordu. Zihni hissizdi. Bir şey yapması gerektiğini biliyordu ama ne yapacaktı? Gray gitmeleri gerektiğini söylemişti ve bu bilginin büyüklüğü onu serseme çevirmişti. Gitmek mi? Nereye gideceklerdi? Bir türlü zihnini çalışmaya zorlayamıyordu. Tek yapabildiği demir kadar ağır gelen elini kaldırıp Scottie'nin saçlarını düzeltmek ve "Tamam, tamam, her şey yolunda," demekti, bunun yalan olduğunu bilse bile. Annesi gitmişti ve artık hiçbir şey yolunda olmayacaktı.

Bölüm Dört

Gray arabayı kullanamayacak kadar titremeye başlamadan önce neredeyse yarım kilometre ilerlemeyi başardı. Kafasını direksiyona dayadı, gözlerini kapadı ve hissettiği panik duygusuyla boğuşmaya çalıştı. Tanrım, ne yapacaktı? Şimdiye kadar hiç bu kadar korkmamıştı.

Şaşkınlık veren bir korku içini dolduruyordu, küçük bir çocuk gibi annesinin kucağına sığınmak istiyordu, tıpkı ablasının zayıf bacaklarına sarılan en küçük Devlin oğlu gibi. Fakat Noelle'e gidemezdi; çocukken bile gidememişti, annesi küçük yapışkan ellerinden hep kurtulmuştu ve Gray rahatlamak için babasına gitmesi gerektiğini öğrenmişti. Noelle daha şefkatli bir insan olsaydı bile şu

anda onun desteğini bekleyemezdi, çünkü o da kendisinden aynı şeyi bekleyecekti. Artık annesine ve ablasına bakmak Gray'in sorumluluğuydu.

Neden Guy böyle bir şey yapmıştı? Nasıl onları bırakıp gidebilirdi? Babasının yokluğu, onları aldatması, Gray'in kendisini kalbi yerinden sökülmüş gibi hissetmesine neden oluyordu. Guy zaten Renee'ye sahipti; o kadın babasının çocuklarına, işine ve mirasına sırt çevirmesini sağlayacak ne önermiş olabilirdi ki? Gray hep babasıyla yakın olmuştu, onun sevgisiyle büyümüşü ve desteğini hep arkasında sert bir kaya gibi hissetmişti ama artık o sevgi dolu, rahatlatıcı varlık gitmişti, onunla beraber kendi hayatının temeli de.

Çok korkuyordu. Sadece yirmi iki yaşındaydı ve önündeki sorunlar aşılamaz dağlar gibi gözükiyordu. Noëlle ve Monica gerçeği hâlâ bilmiyorlardı, Gray bir şekilde onlara bunu söyleyecek gücü kendinde bulmalıydı. Onlar için güçlü olmalıydı, kendi acısını bir kenara bırakıp aile parasını korumaya konsantre olmalıydı, yoksa her şeylerini kaybederlerdi. Bu Guy ölseydi gerçekleşecek durumdan farksızdı, eğer Guy ölseydi hisseler, paralar ve bunların üzerindeki hak miras olarak Gray'e kalırdı. Şimdi ise her şeyin sahibi Guy'dı ve gitmişti. Açıkgoz yatırımcıların atılmasıyla Rouillard serveti gözlerinin önünde mahvolabilirdi. Gray'in sahip olduklarının yarısını bile koruyabilmek için bir deli gibi savaşması gerekiyordu.

O, Monica ve Noelle'in kendi adlarına malları vardı, fakat bu yeterli değildi. Guy, Gray'e her şeyi yönetmek için hızlı dersler vermişti ama ona bunun için gerekli yetkiyi vermemişti, tabii Gray'e bir vekalatname mektubu bırak- madıysa. Çaresiz bir umut doğdu içinde. Böyle bir mektup, eğer varsa, çalışma odasındaki masada olmalıydı.

Eğer mektup yoksa Alex'i arayıp onunla beraber bir plan yapmalıydı. Alex çok akıllı bir adamdı ve iyi bir avukattı, başka bir yerde çok daha kârlı bir ofisi olabilirdi ama aile parası vardı ve Prccott'tan ayrılma ihtiyacı hissetmiyordu. Guy'ın bütün işleriyle o ilgilenmişti, aynı zamanda en iyi arkadaşıydı, şu anki hukuki durumu Gray kadar ya da ondan daha çok biliyor olmalıydı.

Tanrı biliyor ya, diye düşündü Gray karamsar bir ruh haliyle, her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Eğer bir veka- latname yoksa başlarının üzerindeki çatıyı kurtarabilirse şanslı sayılırdı.

Başını direksiyondan kaldırdığında kontrolünü yine kazanmıştı, acısını geriye itmiş onun yerine çelik gibi kararlılığını koymuştu. Tanrım, annesi ve kardeşi zaten durumu kaldıramayacaklardı; Gray evlerini kaybetmelerine izin vereceğine kahrolurdu daha iyi.

Arabayı vitese aldı ve ilerledi, çocukluğunun son kırıntılarını oyuklu kirli yolda bıraktı.

Once Prescott'a, Alex'in ofisine gitti. Elinden gelenleri kurtarabilmek için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Onu gören Andrea hemen gülümsedi, genelde bütün kadınlar onu gördüğünde böyle yapıyorlardı. Sekreterin yuvarlak, sevimli yüzü renklendi. Kırk beş yaşındaydı, annesi olacak yaşıydı, fakat uzun, kaslı varlığına verdiği içgüdüsel kadınsı tepkinin yaşla hiçbir alakası yoktu.

Gray istemsizce ona gülümsedi, ancak zihninde çarklar dönüyordu. "Alex'in yanında başka biri var mı? Onu görmem lazım."

"Hayır, yalnız. İçeri girebilirsin canım."

Gray sekreterin masasını geçip Alex'in ofisine girdi, kapıyı arkasından sıkı sıkı kapadı. Alex masasının üzerindeki düzenli dosyaların üzerinden ona baktı ve ayağa kalktı. Yakışıklı yüzü endişeyle gerilmişti. "Onu bulabildin mi?"

Gray başını salladı. "Renee Devlin de gitmiş."

"Tanrım." Alex sandalyesine yığıldı ve gözlerini kapadı. "İnanamıyorum. Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Tanrım, neden ciddi olsun ki? Zaten..." Durdu ve gözlerini iyice açtı, gözleri biraz kızarmıştı.

"Zaten onu düzüyordu," diye bitirdi cümleyi Gray dobraca. Pencereye doğru yürüdü, elleri ceplerinde ana caddeye baktı. Prescott küçük bir kasabaydı, aşağı yukarı on beş bin sakini vardı ama bugün adliye binasının etrafında trafik vardı. Yakında aşağıdaki herkes Guy Rouillard'ın karısını ve çocuklarını bırakıp o Devlin soyadlı fahişeye kaçtığını öğrenecekti.

"Annen biliyor mu?" Alex'in sesi gergindi.

Gray başını salladı. "Henüz değil. Ona ve Monica'ya eve gittiğimde söyleyeceğim." İlk şoku ve acıyı atlatmıştı, geriye sadece zalim bir irade ve soğukluk kalmıştı, sanki uzaktan her hareketini izliyormuş gibi hissediyordu. Bu uzaklığın bir kısmı ses tonuna yansıyor, sakın ve soğuk konuşuyordu. "Babam sana vekalatname bıraktı mı?"

Açıkça o ana kadar Alex sadece Guy'ın kaçışının kişisel etkilerini düşünmüştü. Şimdi ise hukuki etkileri anlamış ve gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. "Kahretsin," dedi olağandışı bir şekilde kabalaşarak. "Hayır, bırakmadı. Eğer bıraksaydı gitmek konusunda ciddi olduğunu anlardım ve onu durdurmaya çalışırdım."

"Belki evdeki masasında bir mektup vardır. Veya bir iki gün içinde arayabilir. Eğer öyle olursa parasal konularda sıkıntımız olmaz. Ancak eğer mektup yoksa ve aramazsa... Beklemeyi göze alamam. Bu haber etrafta dolaşp hisse fiyatları düşmeden elimden gelen her şeyi satmalıyım."

"Arayacak," dedi Alex zayıf bir sesle. "Aramak zorunda. Böyle finansal bir sorumluluktan kaçamaz. Bir servet söz konusu!"

Gray omzunu silktilti, yüzü ifadesizdi. "Ailesini bırakıp gitti, işinin onun için daha önemli olduğunu düşünmeyi göze alamam." Duraksadı. "Bence geri gelmeyecek ve aramayacak. Sanırım her şeyi bırakıp bir daha dönmek istiyordu. Bana elinden geldiği kadar işi öğretmeye çalışıyordu ve şimdi sebebini öğrenmiş oldum. Her şeyi hâlâ yönetmeyi düşünseydi bunu yapmazdı."

"O zaman bir vekâletname bırakmış olmalı," dedi Alex ısrarla. "Guy bunu halletmemiş olamayacak kadar iyi bir iş adamıydı."

"Belki de, fakat annemi ve Monica'yı düşünmek zorundayım. Bekleyemem. Her şeyi satmalıyım ve elimden geldiği kadar para almalıyım, o zaman tekrar üzerine inşa edecek bir şeylerim olur. Eğer böyle yapmazsam ve babamdan herhangi bir hamle gelmezse içine işeyecek bir leğenimiz bile kalmaz."

Alex yutkunarak başını salladı. "Tamam. Hukuki pozisyonunu desteklemek için elimden geleni yapacağım ama söylemeliyim ki Guy iletişime geçmezse ya da vekalatname bırakmadıysa tam bir karmaşa olur. Noelle ondan boşanmadığı

ve mahkeme ona mallarının yarısını vermediği sürece hiçbir şey yapamayız, ancak bunun için de zaman gerekli."

"En kötüsünü düşünüp ona göre plan yapmalıyım," dedi Gray. "Eve gidip mektup arayacağım. Eğer mektup yoksa hemen borsa simsarını arayıp satmaya başlayacağım. İki türlü de sana haber veririm. Ben arayana kadar kimseye bir şey söyleme."

Alex ayağa kalktı. "Andrea'ya bile söylemem." Ellerini koyu renkli saçlarına götürdü, bu ne kadar endişelendiğini gösteriyordu, Alex normalde gergin hareketler yapmazdı.

Gri gözleri ıstırapla kararmıştı. "Özür dilerim Gray. Sanki bütün bunlar benim suçummuş gibi hissediyorum. Bir şeyler yapmalıyım."

Gray hayır anlamında başını salladı. "Kendini suçlama... Dediğin gibi kim ciddi olduğunu anlayabilirdi ki? Hayır, suçladığım iki insan babam ve Renee Devlin." Soğuk soğuk gülümsedi. "O kadının sahip olduğu hiçbir şeyin babamı ailesinden uzaklaştırmaya yetecek kadar iyi olduğunu zannetmezdim ama demek ki öyleymiş." Durdu, bir an düşüncelerinin burukluğunda kayboldu, sonra kendine geldi ve kapıya doğru ilerledi. "Bir şey bulduğumda seni arayacağım."

Gittiğinde Alex yine sandalyesine çöktü, hareketleri katı ve zayıftı. Andréa merakla ofise girdiğinde, yüz ifadesini zar zor kontrol edebiliyordu. "Gray'e ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Benimle özel bir konuda konuşmak istedi."

Andréa bu sırrı onunla paylaşmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, her şey düzelecek." Alex içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Hadi sen yemeğe git, lütfen bana da sandviç gibi bir şey getir. Bir telefon bekliyorum, o yüzden yerimden ayrılamam."

"Tamam. Ne istiyorsun?"

Alex elini salladı. "Herhangi bir şey. Neleri sevdiğimi biliyorsun. Şaşırt beni."

Andréa bir süre ofisin dışında gezindi, Alex'in geçen sene aldığı bilgisayarı kapadı, eşyaları yerleştirdi, çantasını aldı. O gittikten sonra Alex diğer odaya geçip kapıyı kilitlemek için birkaç dakika bekledi. Sonra onun sandalyesine oturdu, bilgisayarı açtı ve hızla yazmaya başladı. "Tanrı seni kahretsin, Guy," diye fısıldadı. "Piç kurusu."

Gray, Noelle aile arabalarının korunması ve görünmemesi için arkadaki garaja park edilmesini tercih etmesine rağmen Corvette'ini bahçe duvarının önündeki beş basamağın ve ikili kapının önüne park etti. Evin önüne sadece misafirler geliyordu ve Noelle onların öndeki arabalardan evde kimin olup olmadığını anlamalarını istemiyordu. Anlamazlarsa kimse evde olduğunu söylemek ve davetsiz misafirlerle uğraşmak zorunda kalmazdı. Noelle'in bazı düşünceleri çok muhafazakârdı, normalde Gray onun isteklerine boyun eğderdi ama bugün aklında daha önemli şeyler vardı ve acele etmesi gerekiyordu.

iki adımda merdivenleri çıktı ve kapıyı itti. Monica onu odasındaki pencereden izliyor olmalıydı, merdivenlerden aşağı iniyordu ve yüz ifadesi endişeliydi. "Babam hâlâ gelmedi!" diye homurdandı, Noelle'in uzun uzun kahvaltı ettiği kahvaltı masasına baktı. "Neden çalışma odasındaki pencereyi kırıp kuyruğun yanmış gibi kaçtın? Ve niye evin önüne park ettin? Bu annemin hoşuna gitmeyecek."

Gray cevap vermedi, bunun yerine koridoru hızla geçerek çalışma odasına girdi, botları parkelerin üzerine gürültüyle çarpıyordu. Monica aceleyle peşinden gitti ve Gray Guy'ın masasının üzerindeki kâğıtlara tek tek bakarken yanma yanaştı.

"Alex'in poker konusunda doğruyu söylediğine inanmıyorum," dedi, dudakları titriyordu. "Onu tekrar ara, Gray. Zorla babamın yerini söylet"

"Bir dakika," diye mırıldandı Gray, ona bakmadı bile. Masanın üzerindeki kâğıtlardan hiçbirisi vekâletname değildi. Çekmeceleri açmaya başladı.

"Gray!" Monica'nın sesi sertçe yükselmişti. "Eminim babamı bulmak masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaktan daha önemlidir!"

Gray durdu, derin bir nefes aldı ve yerinden doğruldu. "Monica, canım, otur şuraya ve sus," dedi biraz soğuk da olsa nazik bir ses tonuyla. "Babamın burada

bırakmış olabileceği çok önemli bir kâğıdı arıyorum. Birazdan seninle ilgileneceğim."

Monica başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Gray ona bakınca fikrini değiştirdi. Sessizce ve yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesiyle oturdu, Gray de arayışına devam etti.

Gray beş dakika sonra ağzında yenilginin buruk tadıyla çökerek oturdu. Mektup yoktu. Bu hiç mantıklı değildi. Guy neden ona her şeyi öğretmek için bu kadar uğraşıp ona bir vekâletname bırakmasın ki? Alex'in de dediği gibi Guy bunu düşünmemiş olamayacak kadar zekiydi. Eğer kendi yönetimde kalmak istiyorsa neden Gray'e bu kadar çok şey öğretmekle uğraşmıştı? Belki mirasını Gray'e bırakmayı planlamış, sonra da fikrini değiştirmişti. Bu yapılabilecek tek mantıklı açıklamaydı. O zaman bir süre sonra ondan haber alırdı, en çok birkaç gün sonra, çünkü finansal işleri bundan daha uzun süre bırakılamayacak kadar karışıkı.

Fakat Gray, Alex'e söylediği gibi her şeyin hallolacağını düşünmeyi göze alamazdı. Guy'ın işiyle ilgilenmediğim düşünemiyordu ama bu sabaha kadar Guy'ın onları Rence Devlin için bırakacağını da düşünememişti. İmkânsız olan olmuştu, bu yüzden nasıl babasının her zaman davranacağını düşündüğü şekilde davranacağına güvenebilirdi ki? Annesine ve kardeşine karşı hissettiği sorumluluk omuzlarında ağır bir yükü. Onların iyiliğini riske atamazdı.

Telefona uzandı ama telefon orada değildi. Bulanık bir şekilde onu daha önce attığını hatırladı ve şimdi tahtalarla kaplanmış, yeni cam bekleyen pencereye baktı. Kalktı ve koridoru geçti, merdivenin altındaki masanın üzerindeki telefona gitti. Monica onu takip etti, hâlâ konuşmuyordu ancak bu kısıtlamaya gücendiği belliydi.

Gray önce Alex'i aradı. Alex telefonu ilk çalışında açtı. "Mektup yok," dedi Gray kısa ve öz bir şekilde. "Beni vekil yapmak için elinden geleni yapacak veya pozisyonumu destekleyebilecek herhangi bir şey." Vekil olması çok küçük ihtimaldi ama belki tanıdıklar vasıtasıyla halledilebilirdi.

"Başladım bile," dedi Alex kısık bir sesle.

Gray sonra borsa simsarını aradı. Talimatları kısa ve açıktı. Eğer olabilecek en kötü şeyler olursa toplayabildiği bütün nakit paraya ihtiyacı olacaktı.

Şimdi en zor kısım gelmişti. Monica ona dik dik bakıyordu; büyük, koyu renkli gözleri panikle doluydu. "Kötü bir şey oldu, değil mi?" diye sordu.

Gray kendini topladı, sonra Monica'nın elini tuttu. "Hadi annemle konuşalım," dedi.

Monica yine bir şey soracak oldu ama Gray başını salladı. "Sadece tek bir kere söyleyebilirim," dedi hırıltılı bir sesle.

Noelle, New Orleans Gazetesi'nin sosyete kısmını okurken son çayını içiyordu. Prescott'un küçük haftalık bir gazetesi vardı ve orada adı sık sık geçiyordu, fakat New Orleans Gazetesi'nde bulunmak gerçekten önemliydi. Adı orada mahalledeki diğer sosyetiklerin kıskanmasına yetecek kadar sık geçiyordu. En sevdiği beyaz elbiseyi giymiş, siyah parlak saçlarını hoş bir şekilde toplamıştı. Makyajı azdı ama mükemmeldi, mücevherleri pahalıydı ama göze batmıyordu. Noelle'de aşırı süslü veya havai hiçbir şey yoktu. Kaşında, röflesinde veya renklerinde bile. Ojeleri bile her zaman şeffaftı.

Gray ve Monica oturma salonuna girdiğinde, Noelle başını kaldırdı ve bakışları bir an için çocuklarının kenetlenmiş ellerine kaydı. Bir şey demedi, bu ilgi göstermek olurdu, belki de aynı şeyi istediğini gösterirdi. "Günaydın, Gray," diye selamladı Gray'i, sesi her zamanki gibi sakindi. Noelle insanlardan çok fazla nefret ederdi ama birinin bunu sesinden anlamasına imkan yoktu; sesi sıcaklık, şefkat, öfke ya da başka bir duygu içermezdi. "Çay ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim anne. Seninle ve Monica'yla konuşmak istiyorum, önemli bir şey oldu." Monica'nın elinin kendi elinin içinde titrediğini hissetti ve rahatlatmak için kardeşinin elini sıktı.

Noelle elindeki gazeteyi bıraktı. "Daha gizli bir yerde mi konuşmalı mıyız?" diye sordu hizmetkârlardan birinin kişisel bir şey konuştuklarını duymasından korkarak. Noelle bu utancın sosyal etkileri yüzünden rahatsız olabilirdi, fakat Monica'nın acısı daha kötü olacaktı.

"Bunu nasıl daha kolay hale getireceğimi bilmiyorum. Not falan bırakmadı ama sanırım babam Renee Devlin'le buradan ayrıldı. İkisi de gitmiş."

Noelle'in ince eli boğazına gitti. Monica kıpırdamıyor, nefes bile almıyordu.

"Öyle bir kadını iş gezisine götürmediğine eminim, dedi Noelle sakın bir şekilde. "Nasıl gözükeceğini düşün."

"Anne..." Gray birden sustu, sabırsızlığım bastırmaya çalıştı, "İş gezisinde değil. Babam ve Rence devlin beraber kaçtılar. Babanı geri gelmeyecek."

Montica kısık bir sesle inledi, sonra iki elini de sesi kesmek için ağzına götürdü. Noelle'in yüzü bembeyaz kesilmişti ama fincanını tabağının tam ortasına koyarken hareketleri sakindi. "Eminim yanılıyorsun, canım. Baban sosyal pozisyonunu..."

"Tanrı aşkına, anne!" dedi Gray sertçe, sabrı üzerindeki zayıf kontrolü ince bir ip gibi kopmuştu. "Babam sosyal pozisyonunu umursamıyor. Bunu önemseyen sensin, o değil!"

"Grayson, kabalaşmana gerek yok."

Gray dişlerini gıcırdattı. Annesinin hoşnutsuz bulduğu bir şeyi görmezden gelip önemsiz şeylere takılması çok olağan bir durumdu. "Babam gitti," dedi kelimeleri özellikle vurgulayarak. "Seni Renee için terk etti. Beraber kaçtılar ve babam geri gelmeyecek. Başka kimse bilmiyor ama muhtemelen yarın sabaha kadar bütün mahalle duyar."

Annesinin gözleri son cümleyle kocaman açıldı ve durumunun utancım fark ettiğinde korkuyla doldu. "hayır," diye fısıldadı. "Bunu bana yapamaz."

"Yaptı. Olan oldu."

Noelle önünü görmeden ayağa kalktı, başını sallıyordu. "Gerçekten gitti mi?" diye sordu hafifçe mırıldanarak. "Beni o... için terk etti." Cümleyi doğru düzgün tamamlamayı beceremeden aniden odadan çıktı Noelle, neredeyse kaçıyor gibiydi,

Noelle gider gitmez, Monica masaya yığıldı ve başını kollarının arasına gömdü. Boğazından sert hıçkırıklar yükseliyor ve ince bedeni sarsılıyordu. Gray Noelle neredeyse Guy'a kızdığı kadar kızarak kardeşinin yanına çömeldi ve kolunu omzuna koydu.

"Zor olacak," dedi. "Ama bunu atlatacağız. Önümüzdeki birkaç gün çok meşgul olacağım, paramızı kontrol etmeye çalışacağım, fakat eğer bana ihtiyacın olursa buradayım." Monica'ya finansal bir felaketin eşiğinde olduklarını

söylemeye cesaret edememişti. "Şu an üzüldüğünü biliyorum ama her şeyi düzelteceğiz."

"Ondan nefret ediyorum," Monica hıçkırdı, sesi boğuktu. "Bizi o... o fahişe için bıraktı! Umarım geri gelmez. Ondan nefret ediyorum, onu bir daha hiçbir zaman görmek istemiyorum!" Monica birden Gray'den uzaklaştı, sandalyesini masadan uzağa itti. Oturma odasından koşarak ayrılırken hâlâ ağlıyordu, Gray o yukarı çıkarken çıkardığı sert yutkunma seslerini hâlâ duyabiliyordu. Bir an sonra da odasının kapısının çarpılma sesi evin içinde yankılandı.

Gray de yüzünü ellerinin arasına gömmek istiyordu. Bir şeyi yumruklamak istiyordu, tercihen babasının burnunu. Öfkesini yere göğe haykırmak istiyordu. Durum zaten yeterince kötüydü; neden Noelle sadece arkadaşlarının ne diyeceğini düşünerek olayı daha da kötü hale getiriyordu? Bir kerecik de olsa kızına destek olamaz mıydı? Monica'nın şu an ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu göremiyor muydu? Ama zaten hiçbir zaman onlara yardım etmemişti, bu şimdi niye değişsin ki? Guy'ın aksine Noelle en azından tutarlıydı.

Gray'in bir içkiye ihtiyacı vardı, sert bir içkiye. Oturma odasından çıktı ve çalışma odasına geri döndü, Guy'ın masasının arkasındaki içki dolabında tuttuğu viski şişesine uzandı. Uzun zamandır hizmetçileri olan Oriane merdivenleri kucak dolusu havluyla siliyordu ve yanından geredeyse Guy'a kızdığı kadar kızarak kardeşinin yanına çö- meldi ve kolunu omzuna koydu.

"Zor olacak," dedi. "Ama bunu atlatacağız. Önümüzdeki birkaç gün çok meşgul olacağım, paramızı kontrol etmeye çalışacağım, fakat eğer bana ihtiyacın olursa buradayım." Monica'ya finansal bir felaketin eşiğinde olduklarını söylemeye cesaret edememişti. "Şu an üzüldüğünü biliyorum ama her şeyi düzelteceğiz."

"Ondan nefret ediyorum," Monica hıçkırdı, sesi boğuktu. "Bizi o... o fahişe için bıraktı! Umarım geri gelmez. Ondan nefret ediyorum, onu bir daha hiçbir zaman görmek istemiyorum!" Monica birden Gray'den uzaklaştı, sandalyesini masadan uzağa itti. Oturma odasından koşarak ayrılırken hâlâ ağlıyordu, Gray o yukarı

çıkarken çıkardığı sert yutkunma seslerini hâlâ duyabiliyordu. Bir an sonra da odasının kapısının çarpılma sesi evin içinde yankılandı.

Gray de yüzünü ellerinin arasına gömmek istiyordu. Bir şeyi yumruklamak istiyordu, tercihen babasının burnunu. Öfkesini yere göğe haykırmak istiyordu. Durum zaten yeterince kötüydü; neden Noelle sadece arkadaşlarının ne diyeceğini düşünerek olayı daha da kötü hale getiriyordu? Bir kerecik de olsa kızına destek olamaz mıydı? Monica'nın şu an ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu göremiyor muydu? Ama zaten hiçbir zaman onlara yardım etmemişti, bu şimdi niye değişsin ki? Guy'ın aksine Noelle en azından tutarlıydı.

Gray'in bir içkiye ihtiyacı vardı, sert bir içkiye. Oturma odasından çıktı ve çalışma odasına geri döndü, Guy'ın masasının arkasındaki içki dolabında tuttuğu viski şişesine uzandı. Uzun zamandır hizmetçileri olan Oriane merdivenleri kucak dolusu havluyla siliyordu ve yanından geçerken ona meraklı bir bakış atmıştı. Tabii ki sağır olmadığı için haykırıışların bir kısmını duymuştu. Oriane'in, bahçeye bakan Garron'un ve aşçı Delfina'nın beraber teoriler üretmesini engellemek imkânsızdı. Onlara da durumun anlatılması gerekiyordu tabii, fakat şu an bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu Gray. Belki viski içtikten sonra anlatırdı.

Şişeyi eline aldı, sonra kehribar renkli sıvıyı kadehi bir- kaç santim dolduracak şekilde döktü, ilk yudumu aldığı anda dumanlı, sert tadı diline keskince işledi, ardından geri kalanını bileğinin ani, katı bir hareketiyle fondiyledi. İçkinin uyuşturucu etkisine ihtiyacı vardı, tadına değil. İkinci kadehini koyduğunda merdivenlerde yüksek sesli bir çığlık duydu, bunu Oriane'in adını ardı ardına haykırması takip etti.

Monica. Oriane'in çığlık attığını duyduğu anda Gray durumu anlamıştı. Çalışma odasından hızla dışarı atılıp merdivenleri üçer beşer çıkarken korku göğsünde katılaşırmıştı. Oriane gözleri dehşetle büyümüş bir halde koridorda ona doğru koşuyordu. "Kendini çok kötü kesmiş! Aman Tanrım, her yer kan olmuş..."

Gray onun yanından sıyrıldı ve Monica'nın yatak odasına koştu. Orada değildi ama banyosuna açılan kapı açıktı, Gray kendini oraya doğru attı, fakat kapının eşiğinde donup kaldı.

Monica yatak odasını ve banyosunu kendi dekore etmişti, ikisi de açık pembe ve bembeyaz eşyalarla doluydu ve saçma bir şekilde küçük bir kıza özgü duruyordu. Normalde bu odayı gören Gray'in aklına pamuk şekeri gelirdi ama şimdi banyodaki pembe parkeler koyu kırmızı lekelerle kaplanmıştı. Monica sakın bir şekilde tüylü pembe tuvalet kapağının üzerinde oturuyor ve büyük, koyu renkli gözleriyle boş boş pencereden dışarı bakıyordu. Ellerini kucağında kenetlemişti. İki bileğinde de olan yarıklardan kan fışkırıyor, kucağını ıslatıyor, bacaklarından aşağı akarak yerde bir birikinti oluşturuyordu.

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," dedi ürkütücü bir şekilde sakın bir sesle. "Oriane'in temiz havlu getirmesini beklemiyordum."

"Tanrım," diye inledi Gray, Oriane'in düşürdüğü havlulara atıldı. Monica'nın yanına çömeldi ve bileğini kavradı. "Kahretsin, Monica, seni dövsem yeridir!" Bileğine bir havlu sardı, sonra başka bir havluyu elinden geldiğince sıkı sıkı bağladı.

"Beni rahat bırak," diye fısıldadı Monica, kolunu çekmeye çalıştı ama korkutucu bir şekilde zayıf düşmüştü.

"Kes sesini!" diye bağırdı Gray, kardeşinin sağ bileğini tuttu ve biraz önceki işlemi tekrarlardı. "Kahretsin, nasıl bu kadar aptalca bir şey yapabildin?" Bugün olan her şeyin üzerine bir de bu dayanabileceğinden de fazlaydı. Korku ve öfke göğsünde karışmıştı ve nefesini kesiyordu. "Bunu yaparken bir an olsun kendin dışında başkasını düşünmek aklına geldi mi? Belki benim senin yardımına ihtiyaç duyabileceğimi ve bu olayın senin için olduğu kadar herkes için zor olduğunu düşündün mü?" Kelimeleri gıcırdattığı dişlerinin arasından söylemişti, Monica'yı kendine doğru çekip kucağına aldı ve koşmaya başladı, koridorda kan

çekilmiş yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakan Noelle'i, merdivenleri ve dramatik bir şekilde birbirine sarılmış Oriane'i ve Delfina'yı geçti.

"Kliniği ara ve Dr. Bogerde'ye yolda olduğumuzu söyle," diye emretti Monica'yı kapıdan geçirip Corvette'ine götürürken.

"Araban kan olur," diye itiraz etti Monica zayıf bir sesle.

"Sana sesini kesmeni söyledim," dedi Gray sertçe. "Söyleyecek mantıklı bir şeyin olmadığı sürece konuşma." Biraz önce intihar teşebbüsünde bulunmuş birine karşı muhtemelen daha duyarlı davranmalıydı ama bu onun kardeşiydi ve onun hayatını almasına izin vereceğine kahrolurdu daha iyi. Çok kızgındı, öfkesini zar zor kontrol ediyordu. Sanki son birkaç saattir cehennemdeydi ve sevdiği insanların aptalca şeyler yapmasından bıkmıştı.

Corvette'inin kapısını açmaya uğraşmadı, onun yerine eğildi ve Monica'yı koltuğa yerleştirdi, sonra üzerinden şoför koltuğuna geçti. Motoru çalıştırdı ve güçlü motoru son sınırına kadar kullanırken yolda lastik izleri bıraktı. Monica güçsüzce kapıya dayanıyordu, gözleri kapalıydı. Gray ona panik dolu bir bakış attı ama hız kesmeyi göze alamadı. Kardeşi bembeyazdı ve ağzının kenarı hafifçe mavileşmişti. Kan şimdiden havluların üzerine geçmişti, beyaz kumaşın üzerinde kırmızı hemen göze çarpıyordu. Kesiklerini görmüştü, ölmek yerine insanları korkutup dikkat çekmeyi amaçlayan sığ yarıklar değillerdi. Hayır, Monica teşebbüsünde çok ciddiydi. Babası o kızıl saçlı Devlin fahişesinin peşine düştüğü için kardeşi ölebilirdi.

Yirmi beş kilometre ötedeki kliniğe neredeyse on dakikadan daha az sürede varmıştı. Otopark doluydu ama tek katlı tuğla binanın arka kapısına gitti ve korna çaldı, sonra tekrar dışarı fırlayıp Monica'yı kollarına aldı. Kardeşi tamamen gevşek duruyordu, kafası omzuna doğru sarkmıştı, Gray'in gözleri sıcak yaşlarla doldu.

Arka kapı açıldı ve Dr. Bogarde aceleyle dışarı çıktı, peşinden de hemşireler geldi. "Onu sağdaki ilk odaya götürün," dedi. Gray Monica'yı kapıdan sığdırabilmek için yan döndü. Baş hemşire Sadie Lee Panchier muayane

odasının kapısını açtı ve Gray'in Monica'yı içeri taşımasına yardım etti, sonra da onu nazikçe dar masanın üzerine yerleştirdiler, örtüyle kaplı plastik ağırlık altında gıcırdadı.

Dr. Bogarde Gray'in ilk yardım çabalarını çözümlerken, Sadie Lee Monica'ya tansiyon aleti takıyordu. Aceleyle aleti çalıştırdı ve Monica'nın bileğine bastırdığı stetes- kobu dinledi. "Dokuza üç."

"Hemen serum bağlayın," dedi Dr. Bogare. "Glukoz." Öteki hemşire, Kitty, talimatlarını uygulamak için hemen harekete geçti.

Dr. Bogarde çalışırken bir yandan da Monica'nın bileklerine bakıyordu. "Kana ihtiyacı var," dedi. "Hemen. Onu Baton Rouge'daki hastaneye götürmeliyiz, çünkü burada halledemeyiz. Damarlarını düzeltmesi için de bir uzmana ihtiyacı var. Onu stabilize edebilirim Gray, ama bundan fazlasını yapamam."

Kitty metal askıya şeffaf glukoz torbasını astı ve marifetle serum iğnesini Monica'nın koluna taktı. "Ambulansı buraya çağırmaya vaktimiz yok," diye devam etti doktor sözlerine. "Onu kendimiz götüreceğiz, benim arabamla. Araba kullanabilecek durumda mısınız?" diye sordu ve Gray'e keskin bir bakış attı.

"Evet." Cevabı kısa ve açıktı.

Dr. Bogarde Monica'nın bileklerini sıkı sıkı bandajladı. "Tamam, bu kanamayı durdurur. Kitty, iki tane battaniyeye ihtiyacım var. Birini arabamın arka koltuğuna koy, diğerini de Monica'nın üzerine ört. Gray, yine onu taşı ve seruma dikkat et. Sadie Lee, hastaneyi ara ve yolda olduğumuzu söyle, sonra polis şefini ara ki az da olsa yolları açsın."

Gray nazikçe kardeşini kucağına aldı. Dr. Bogarde glukoz torbasını bir eline, doktor çantasını öteki eline aldı ve Gray Monica'yı doktorun dört kapılı Chrysler'ına taşırken onun yanında yürüdü. Once doktor arabaya girdi, sonra Gray'in dikkatle Monica'yı arkaya yerleştirmesine yardım etti. Dr. Bogarde glukoz torbasını pencerenin yanındaki küçük askıya astı sonra yere çömeldi.

"Bizi çok sallama," dedi Gray şoför koltuğuna sıkışırken. Dr. Bogarde olsa olsa 1.75'ti, koltuk öne o kadar yakındı ki Gray'in göğsü direksiyona değiyordu. Ama koltuğu geriye alamazdı, Dr. Bogarde tam arkasındaydı. "Hep aynı hızda ilerle, daha iyi olur. Ve acil durum ışıklarını yak."

Gray arka koltuktan şoföre tavsiye veren insanlara sinir olurdu ama bir şey demedi. Talimatlarına uydu ve kliniği geldiği hızdan daha yavaş bir hızla terk etti, fakat içgüdüleri ona gaza sonuna kadar basmasını söylüyordu. Onu mantıklı bir hızda tutan tek şey bu yol tutuşundan çok rahatlık için yapılmış olan arabanın Corvette'inin gittiği hızda giderse viraj alamayacağı düşüncesi idi.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Dr. Bogarde.

Gray dikiz aynasından ona baktı. Doktor mavi gözlü, ufak ve çevik bir adamdı. Adına rağmen Fransız veya Batı Hint Adaları kökenli değildi; elli yaşını geçmiş olmalıydı, saman renkli sarı saçları grileşmişti. Gray onu küçüklüğünden beri tanırdı. Noelle ona hiç gitmemişti, New Orleans'taki uzman bir doktora gitmeyi tercih etmişti ama ailenin diğer bütün fertleri çocuk yaralanmalarından gribe her şey için ona giderlerdi, Gray on beş yaşında bahar antremanında kolunu kırduğunda bile ona gitmişti.

Gray ona her şeyi söylemek istemiyordu, borsa simsan her şeyi satmadan ve Alex hukuki manevralarını yapmadan ayrıntıları gizli tutmayı tercih ediyordu, fakat haberleri tamamen bastırmak imkânsız olacaktı. Dr. Bogarde'a genel bir bilgi verdi, önemli olan tek bilgiyi. "Babam ve annem ayrıldı. Monica..." Tereddüt etti.

Dr. Bogarde içini çekti. "Anlıyorum." Mahalledeki herkes Monica'nın Guy'a ne kadar düşkün olduğunu biliyordu.

Gray arabayı kullanmaya konsantre oldu. Chrysler'ın süspansiyonu sallantılı yolu dengeliyordu. Daha önce hissettiği gerçek dışı his geri döndü. Güneş pencereden giriyor, kotla kaplı bacağını yakıyordu ve yanlarından uzun çamlar uzanıyordu. Üzerindeki gökyüzü derin, saf bir maviydi. Yazın ortasıydı ve her şey avcunun içi kadar tanıdıktı. Garip olan da buydu. Kendi dünyası yıkılmışken her şey nasıl aynı kalmıştı?

Arkasında Dr. Bogarde tekrar Monica'nın nabzına ve tansiyonuna baktı. "Gray," dedi kısık bir sesle. "Biraz daha hızlı gitsen iyi olur."

Bölüm Beş

Gray ve Dr. Bogarde, Baton Rouge'daki hastaneden ayrıldıklarında saat on buçuktu. Gözleri yorgunluktan acıyan Gray bütün gün boyunca yaşadığı duygusal iniş çıkışlar yüzünden kendini hissiz hissediyordu. Monica sonunda stabilize edilebilmiş ve ameliyata girmişti, şimdi de narkozun etkisinde huzurlu bir şekilde uyuyordu. Hastaneye geldikten kısa bir süre sonra kalp krizi geçirmişti ancak acil servis elemanları hemen kalbini tekrar çalıştırmıştı. Monica'ya ameliyattan önce dört ünite kan verilmişti, ameliyattan sonra da iki ünite. Damarını düzelten doktor sağ bileğinde kalıcı hasar olmadığını düşünüyordu, fakat sol bileğindeki birkaç tendon zarar görmüştü ve o bileği tamamen eski haline dönmeyebilirdi.

Gray için önemli olan tek şey onun yaşayacak olmasıydı. Ameliyattan sonra Gray'in ona ayırttığı özel odaya geçmeden önce kısa bir süre uyanık kalmış ve onu gördüğünde sersemlemiş bir halde, "Üzgünüm, Gray," diye mırıldanmıştı. Gray onun kendini öldürmeye çalıştığı için mi, bunu başaramadığı için mi, yoksa onu endişelendirdiği için mi üzgün olduğunu anlayamamıştı. İlk ihtimale inanmayı seçmişti, çünkü bunu tekrar denemesinin düşüncesine bile dayanamıyordu.

"Ben kullanırım," dedi Dr. Bogarde ve yaklaşıp Gray'in omzuna hafif bir şaplak attı. "Çok kötü görünüyorsun."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Gray. "Kahve içmeye ihtiyacım var." Arabayı doktor kullanacağı için memnundu. Beyni sanki çöp kutusu gibiydi; arabayı kullansa muhtemelen bu çok güvenli olmazdı ve zaten araba doktorundu.

"Bu kolay. Birkaç sokak ötede bir McDonald's var."

Gray arabaya bindi ve Chrysler'in torpido gözü pamukla kaplı olduğu için Tanrı'ya şükretti. Eğer öyle olmasaydı dizleri morluklar içinde olurdu.

On beş dakika sonra Gray elinde sıcak büyük bir plastik bardak dolusu kahveyle Baton Rouge'un sokak lambalarının yanından geçişlerini izliyordu. Hayatının en mutlu yıllarından bazıları burada geçmişti, LSU'da. Bu şehrin her

yerini vahşi, enerjik ve sürekli azgın bir çocuk olarak hareket aramak için dolaşmıştı ve yeteri kadar hareket de etmişti. Kimse Batı Hint Adaları kökenli birinden daha iyi eğlenmeyi bilemezdi ve Baton Rouge zencilerle doluydu. Gray'in buradaki dört senesi harika geçmişti.

Eve temelli döndüğünden beri çok zaman geçmemişti, sadece birkaç ay olmuştu ama çok uzun bir süre gibiydi. Bu kâbus gibi bitmeyen gün neşeli çocuğu sonsuza dek uzaklaştırmış, hayatının iki kısmının arasına kesin bir çizgi çekmişti. Gray bugünden önce birçok insan gibi yavaş yavaş büyümeye başlamıştı, fakat bugün yetişkin olmanın sorumluluğu omuzlarına bir yük olarak konmuştu. Bu ağırlığı taşıyacak kadar genişti omuzları, bu yüzden kendini toplamış ve yapılması gerekeni yapmıştı.

Evde onu başka sorunlar bekliyordu. Bu koşullar altında birçok anne çocuğunun yanından ayrılamazdı, fakat Noelle böyle değildi. Gray onunla telefonda bile konuşamamıştı. Onun yerine Bayan Noelle'in kendini yatak odasına kitlediğini ve dışarı çıkmadığını söyleyen Oriane ile konuşmuştu. Talimatı üzerine Oriane, Monica'nın iyi olacağı bilgisini kilitli kapının ardına bağırarak aktarmıştı.

En azından Monica'nın yaptığı şeyi Noelle'in de yapacağına dair bir korkusu yoktu. Annesini iyi tanıyordu; kendine zarar vermeyecek kadar benmerkezciydi.

Kahveye rağmen eve doğru giderken uyudu, ancak Dr. Bogarde kliniğin yanında durduğu zaman uyanabildi. Aklında daha önemli şeyler olduğu için Corvette'inin üzerini açık unutmuştu, bu yüzden koltuklar çiyile kaplanmıştı. Eve giderken poposu ıslanacaktı ve neredeyse buna müteşekkirdi. Belki bu onu uyanık tutardı.

"Bu gece uyuyabilecek misin?" diye sordu Dr. Bogarde. "Eğer ihtiyacın olacağını düşünüyorsan sana yardımcı olacak bir şey verebilirim."

Gray ufak bir kahkaha attı. "Esas sorunum eve gidene kadar uyanık kalmak olacak."

"Belki de klinikte biraz uyumalısın."

"Teşekkürler doktor ama hastaneden beni çağırmak isterlerse evden ararlar."

"Tamam. O zaman dikkatli ol."

"Tamam." Gray Corvette'nin koltuğuna kaydı. Evet. Poposu ıslanmıştı. Serin ıslaklık yüzünden titredi.

Arabanın üzerini açık bıraktı ve havanın yüzüne çarpmasına izin verdi. Gecenin kokuları keskin ve tatlıydı, güneşle ısındığında olduğundan daha tazeydi. Prescott'u geride bırakırken kırsal karanlık rahatlatıcı ve koruyucu bir şekilde etrafını sardı.

Fakat karanlığı ansızın bir ışık vahası böldü. Jimmy Jo'nun Yeri, yerel bar, hâlâ açıktı. Çakıl taşlarıyla kaplı otopark araba ve kamyonlarla doluydu, neon ışık levhası yanıp sönererek herkesi davet ediyordu ve duvarlar müziğin sesinin gücüyle titriyordu. Gray siyah Corvette'iyile gecenin içinden geçerek mekâna yaklaşırken, eski püskü bir kamyon otoparktan önüne çıktı ve durmaya çalışırken lastikleri gıcırdadı.

Gray frene bütün gücüyle bastı ve Corvette aniden durdu. Kamyon yana doğru kaydı, neredeyse devrilecekti, fakat sonra doğruldu. Gray'in farları kamyon sahibinin yüzüne düştü, ardından yolcu koltuğunda oturan kişi elinde bir bira şişesiyle pencereden aşağı sarkıp Gray'e bağırırken kahkaha atmaya başladı.

Gray o an donakaldı. Bağırışların ne anlama geldiğini anlayamamıştı ama bu önemli değildi. Tek önemli olan kamyondakilerin Russ ve Nicky Devlin olması, dahası onların kendisiyle aynı yöne, Rouillard arazisine doğru gidiyor olmalarıydı.

Piç kurulan evden ayrılmamışlardı. Hâlâ onun arazisinin üzerindeydiler.

Öfkesi yavaş yavaş arttı. Kızgınlığı soğumuştur ama hâlâ güçlüydü. Garip bir şekilde uzak hissederek öfkenin geldiğini hissetti, önce ayağındaydı, sonra sanki bütün hücrelerine yayılıyormuş gibi yükseldi. Karnına ulaştı ve kaslarını gerginleştirdi, ardından yükselip beyninde patlamadan önce göğsünü doldurdu. Neredeyse rahatlatıcıydı, yorgunluğunu ve zihnindeki bulanıklığını uzaklaştırmıştı, bütün sistemleri sonuncu vites geçerken düşünce süreçleri serin ve keskindi.

Corvette'ini döndürdü ve tekrar Prescott'a doğru yol aldı. Polis şefi Deese bu saatte uyandırılmaktan hoşlanmayacaktı ama Gray bir Rouillard'dı ve polis şefi

kendisinden istenileni yapardı. Kahretsin, bundan hoşlanabilirdi bile. Devlin ailesinden kurtulmak mahalledeki suç oranını yarı yarıya düşürürdü.

Faith bütün gün boyunca rahatlayamamıştı. Felaket ve kaybetme duygusundan ötürü yemek bile yiyememişti. Scottie onun ruh halini sezmişti ve korku dolu bir şekilde mızıldanıyordu, sürekli bacaklarına sarılıyor, Faith ev işlerini yapmaya çalışırken işini zorlaştırıyordu.

O sabah Gray gittikten sonra Faith hissiz bir şekilde eşyalarını toplamaya başlamıştı ama Amos ona tokat atmış ve aptallık yapmamasını bağırarak dile getirmişti. Renee birkaç günlüğüne gitmiş olabilirdi, fakat geri dönecekti ve yaşlı Rouillard o küçük piç kurusunun onları evlerinden kovmasına izin vermezdi.

Faith ıstırabının içinde bile babasının neden Guy'a yaşlı dediğini merak etmişti, ne de olsa Guy babasından sadece bir yaş küçüktü.

Bir süre sonra Amos kamyonuna binmiş ve içki aramaya çıkmıştı. O gözden uzaklaşır uzaklaşmaz Jodie büyük yatak odasına girmiş ve Renee'nin dolabını karıştırmaya başlamıştı.

Ablasının peşinden giden Faith, Jodie'nin kıyafetleri yatağa atmasını şaşkınlıkla izlerken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Annemin artık bunlara ihtiyacı olmayacak," diye neşeyle cevap verdi Jodie. "Guy ona yeni şeyler alır. Neden bunları yanında götürmedi sanıyorsun? Ama bunlar benim işime yarar. Kıyafetlerini ödünç almama hiç izin vermezdi." Bu son cümleyi biraz sertçe söylemişti. Jodie yakasının etrafında pullar olan sarı, dar bir elbiseyi üzerine tuttu. Bu elbise Renee'de çok etkileyici duruyordu, kızıl saçlarıyla hoş bir tezat yaratıyordu ama Jodie'nin turuncumsu saçlarıyla pek iyi durduğu söylenemezdi. "Geçen hafta Lane Foster'la randevum vardı ve bunu giymek istiyordum ama bana izin vermedi," dedi gücenmiş bir ses tonuyla. "Mavi elbisemi giymek zorunda kaldım, fakat Lane Foster onu daha önce görmüştü."

"Annemin kıyafetlerini alma," diye itiraz etti Faith, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Jodie ona öfkeli bir bakış attı. "Nedenmiş? Onun bunlara ihtiyacı olmayacak."

"Babam geri geleceğini söyledi."

Jodie çınlayan bir kahkaha attı. "Babam kıcıyla yerdeki bir deliği bile ayırt edemez. Gray haklıydı. Annem neden geri gelsin ki? Hayır, Guy vazgeçip evli olduğu o buz parçasına bile koşsa, annem ondan kendini uzun süre güzel tutabilecek kadar bir şeyler koparmış olur."

"O zaman gitmemiz gerek," dedi Faith ve tuzlu bir gözyaşı yanağından aşağı süzülerek ağzının kenarına geldi. "Toplanmalıyız."

Jodie omzuna hafifçe vurdu. "Küçük kardeşim, fazla masumsun. Gray bunları söylerken çok kızgındı, hiçbir şey yapmayacak. Sadece ağzına geleni söylüyordu. Sanırım gidip onu göreceğim, belki de babasının annemle yaptığı gibi bir anlaşma yapabiliriz." Dudaklarını yaladı ve yüzün de aç bir ifade belirdi. "Hep pantolonundaki şeyin duyduğum kadar büyük olup olmadığını merak etmiştim."

Faith irkildi, kıskançlık ıstırabını delip geçmişti. Jodie Gray'i etkilemesi ihtimalinin bir kar topunun ekvatorda yanan bir ateşin yanında erimemesinin ihtimaliyle aynı olduğunu göremeyecek kadar akılsızdı, fakat ah, Faith onun cesaretini nasıl da kıskanıyordu. Bir erkeğe gidip onu etkileyici bulduğuna emin olmanın nasıl güçlü bir duygu olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Grayodie'yi reddettiğinde bu Jodie'nin egosunu zedelemeyecekti, onun peşinden koşan başka bir sürü oğlan ve adam vardı. Bu sadece Gray'i daha zorlu bir hedef yapardı.

Ama Faith o sabah evlerini ve evin sakinlerini incelerken Gray'in gözlerindeki soğuk küçümsemeyi görmüştü ve utanç ruhunu sıkıştırmıştı. "Ben öyle değilim," demek istemiş ve Gray'in ona hayranlıkla bakmasını istemişti. Ancak Gray'e göre öyleydi çünkü bu sefaletin içinde yaşıyordu.

Jodie neşeyle mırıldanarak Renee'nin süslü rengârenk kıyafetlerini arka odaya taşıdı, onları üzerinde denedi ve iğnelerle daralttı, çünkü Renee'nin göğüsleri daha büyüktü.

Faith hıçkırıklarını zar zor bastırarak Scottie'nin elini tuttu ve onu dışarıya, oynamaya götürdü. Kardeşi toprakta küçük arabalarını ileri geri sürerken, Faith

yüzünü ellerine gömerek bir kütüğün üzerine oturdu. Normalde Scottie bütün gün böyle oynayarak mutlu olabilirdi ama yaklaşık bir saat sonra yanına geldi ve bacaklarının üzerine yattı, kısa bir süre sonra da uyuyakaldı. Faith, kardeşinin dudaklarının hafif mavi renginden korkarak onun saçlarını düzeltti.

Kütüğün üzerinde ileri geri sallandı, bakışları boşluğa bakarken ıstırapla katılaştı. Annesi gitmişti ve Scottie ölüyordu. Daha ne kadar dayanacağını bilmenin bir yolu yoktu ama Faith onun bir seneden uzun süre hayatta kalamayacağını düşünüyordu. Her şey ne kadar kötü olursa olsun, şimdiye kadar en azından hep bir güvence hissi olmuştu, çünkü her şey her gün aynıydı ve her sabah ne bekleyeceğini biliyordu. Şimdi ise her şey dağılıyordu ve Faith dehşet içindeydi. Nasıl uyum sağlayacağını öğrenmişti, babası ve oğlanlarla nasıl başa çıkacağını da, fakat şimdi hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu ve çaresizlik içindeydi. Bu histen nefret ediyordu, hatta o kadar şiddetle nefret ediyordu ki midesi düğümleniyordu.

Tanrı seni kahretsin anne, diye düşündü isyankârca. Ve Tanrı Guy Rouillard'ta da kahretsin. Tek düşündükleri kendileriydi, ailelerini de, arkalarında bıraktıkları hengameyi de düşünmemişlerdi.

Uzun zamandır kendini çocuk gibi hissetmemişti. Sorumluluk küçük bir yaşta narin omuzlarına yüklenmişti, bununla beraber gözleri gençliğine zıt bir olgunluğa bürünmüştü ama şimdi yaşının küçüklüğünü hissediyordu. Hiçbir şey yapamayacak kadar küçüktü. Scottie'yi alıp gidemezdi, çünkü çalışamayacak ve ikisine birden bakamayacak kadar küçüktü. Yasalara göre başını alıp gidemeyecek kadar küçüktü. Çaresizdi, hayatı tamamen etrafındaki yetişkinlerin heveslerine bağlıydı.

Kaçamazdı bile, çünkü Scottie'yi yalnız bırakamazdı. Başka kimse ona bakmazdı ve kardeşi neredeyse bir bebek kadar çaresizdi. Kalmak zorundaydı.

Bu yüzden akşam üstünün saatleri yitip giderken kütüğün üzerinde oturmaya devam etti. Giyotindeymiş gibi hissediyordu kendini... Bıçağın düşüşünü bekliyormuş gibi, bütün sinirleri ağrıyormuş ve açıktaymış gibi. Du-

rağan sessizliği bölmek için çığlık atmak istiyordu. Scottie uykusundan uyanmıştı ve sanki ondan çok uzaklaşmaktan korkuyormuş gibi bacaklarının yanında oynuyordu.

Ama gece geldi ve bıçak düşmedi. Scottie acıkmıştı, onu çekiştiriyor, içeri girmek istiyordu. Faith isteksizce kütükten kalktı, Russ ve Nicky gece gezmelerine çıktığı an onu içeri götürdü. Jodie de o çok istediği sarı elbiseyi giymiş ve dışarı çıkmıştı.

Belki de Jodie haklıydı, diye düşündü Faith. Belki Gray sadece öfkesi yüzünden öyle konuşmuştu ve öyle demek istememişti. Belki Guy gün içinde ailesiyle konuşmuştu ve bir şekilde durumu düzeltmişti. Gitmek konusunda fikrini değiştirmiş olabilirdi ya da Renee'nin yanında olduğunu inkâr etmiş olabilirdi. Her şey mümkündü.

Fakat Faith ne olursa olsun Renee'nin geri dönmesini beklemiyordu. Ve Renee olmadan Guy ailesine geri dönse bile onların bu evde kalmasına izin vermesi için hiçbir sebep yoktu. Bu ev çok güzel bir ev değildi ama başlarının üzerinde bir çatıydı ve bedavaydı. Hayır, umut etmenin anlamı yoktu; sağ duyusunu kullanmak zorundaydı. Her türlü, belki hemen değil ama çok yakında, gitmek zorunda kalacaklardı. Eğer babasını tanıyorsa zorlanmadığı sürece evden çıkmazdı. Rouillard ailesinden alabildiği bütün bedava saatleri kullanırdı.

Scottie'nin karnını doyurdu, yıkadı, sonra onu yatırdı. İki gecedir yalnız kalabilmenin zevkini yaşıyordu, banyo yapmak için acele etti ve geceliğini giydi. Ancak değerli kitabını çıkardığında okumaya konsantre olamadı. Bu sabah Gray'le olan sahne sürekli zihninde tekrarlanıyordu, sanki beynindeki bir film sürekli ilerliyormuş gibiydi. Gözlerinde beliren küçümseme ifadesini her düşündüğünde göğsü nefes almasını zorlaştıracak derecede ağrıyordu. Yana döndü ve yüzünü yastığa gömdü, gözlerine dolan yaşlarla boğuşuyordu. Onu çok seviyordu ama Gray Devlin ailesinden olduğu için ondan hoşlanmıyordu.

Bir önceki gecenin huzursuzluğu ve günün travması yüzünden bitap düşmüş bir halde uyuyakaldı. Uykusu hep hafif olduğu için ailenin her bireyi geldiğinde hayali bir çek attı hafızasına. Önce babası geldi. Tabii ki sarhoştı, içmeye erken

başlamıştı, ama ilk defa zaten yemeyeceği bir akşam yemeği için yaygara koparmadı. Faith babası tökezleyerek yatak odasına giderken çıkardığı sesleri dinledi. Birkaç dakika sonra o bilindik horlama sesleri duyuldu.

Jodie eve on birde geldi, keyifsizdi ve suratı asıktı. Akşamı planladığı gibi geçmemiş olsa gerek, diye düşündü Faith, fakat karyolasında sessizce durdu ve bir şey sormadı. Jodie sarı elbiseyi çıkardı, top haline getirdi ve bir köşeye attı. Sonra kendini karyolasına atıp sırtını döndü.

Herkes eve erken dönmüştü. Kısa bir süre sonra oğlanlar geldiler, gülüştüler ve gürültü patırtı çıkararak her zamanki gibi Scottie'yi uyandırdılar. Faith yerinden kalkmadı ve çok geçmeden her taraf yine sessizliğe büründü.

Herkes evdeydi, annesi dışında herkes. Faith sessizce ağladı, gözyaşlarını ince örtüye sildi, sonra da tekrar uyuyakaldı.

Yüksek sesli bir gürültü karyolasında korkuyla ve şaşkınlıkla doğrulmasına sebep oldu. Onu kör eden parlak bir ışık geldi gözüne, sonra sert davranan eller onu karyoladan çıkardı. Faith çığlık attı ve kolunu tutan acı veren elden kaçmaya, gücünü toplamaya çalıştı ama onu tutan her kimse sanki bir çocuk kadar hafıfmişçesine onu kollarına aldı ve kelimenin tam anlamıyla evden dışarı sürükledi. Kendi korku dolu çığlıklarının arasından Scottie'nin bağırıtlarını, babasının ve oğlanların küfrettiğini, Jodie'nin de ağladığını duyabiliyordu.

Dışarıda parlak ışıklardan oluşan yarım bir daire vardı ve Faith hayal meyal ileri geri hareket eden bir sürü insan gördü. Onu tutan adam sinekliği tekme atarak açtı ve onu dışarı itti. Faith kırık dökük basamaklara takıldı ve yüzüstü çamurlu toprağa düştü, geceliği iyice açılmıştı. Yerdeki irili ufaklı taşlar dizlerini ve avuçlarını çizdi, alnını sıyırdı.

"İşte," dedi biri. "Çocuğu al." Biri sertçe Scottie'yi yanına getirdi. Scottie kendini kaybetmiş bir şekilde çığlık atıyordu, yuvarlak mavi gözleri dehşet yüklüydü. Faith oturabilmek için uğraştı, geceliğini bacaklarının arasına aldı ve Scottie'ye sarıldı.

Bir şeyler havada uçuşuyor, etrafında yere çarpıyor, gürültü çıkarıyordu. Amos'u gördü, iki tane üniformalı adam onu evden dışarı çıkarırken kapıya sıkı

sıkı tutunuyordu. Polis, diye düşündü Faith şaşkınlıkla. Babası veya oğlanlar bir şey çalarken yakalanmadıysa, polisler burada ne arıyorlardı? izlerken polislerden biri Amos'un parmaklarına feneriyle vurdu. Amos bağırdı ve kapıyı bıraktı, sonra onu bahçeye fırlattılar.

Kapıdan bir sandalye fırladı ve Faith yana çekildi. Sandalye yere, tam biraz önce durduğu yere çakıldı ve ikiye ayrıldı. Yarı emekleyerek, yarı Scottie'nin boynuna doladığı kolları altında ezilerek yerde sürünerek babasının eski kamyonetinin arkasına doğru ilerledi, sonra da ön tekerleğe sokuldu.

Şaşkınlıkla kâbus dolu olan sahneye baktı ve olup biteni anlamaya çalıştı. Pencereleden bir şeyler fırlatılıyordu, tencereler, tabaklar, kıyafetler havada uçuşuyordu. Tabaklar plastikti ve yere inerken yüksek sesle tangırdıyorlardı. Bir çekmece dolusu sofrta takımı pencereden aşağı atılırken lekesiz polis arabalarının ışığıyla parıldadı.

Faith derinden gelen bir sesin, "Tamamen temizleyin," dediğini duydu. "İçeride hiçbir şeyin kalmasını istemiyorum."

Gray! Sevdiği sesi tanıdığı an yerde Scottie'yi korumak için ona iyice sokulmuş bir şekilde donakaldı Faith. Bakışları Gray'i neredeyse anında buldu. Gray kollarını göğsünde kavuşmuş bir şekilde polis şefinin yanında duruyordu.

"Bize bunu yapmaya hakkın yok!" diye bağıırıyordu Amos ve Gray'in kolunu tutmaya çalışıyordu. Gray Amos'u sanki küçük, sinir bozucu bir köpekmiş gibi kendinden uzaklaştırdı. "Bizi gecenin yarısı sokağa atamazsınız! Çocuklarıma yazık değil mi, zavallı gerizekâlı oğluma yazık değil mi? Çaresiz bir çocuğa böyle davranacak kadar duygusuz musun?"

"Size gece olduğunda gitmenizi söylemiştim ve ciddiydim," dedi Gray sertçe. "Yanınızda ne götürmek istiyorsanız alın, çünkü yarım saat sonra kalanları yakacağım."

"Kıyafetlerim!" diye bağırdı Jodie ve iki arabanın arasında saklandığı yerden fırladı. Yığınların arasında dolaşmaya başladı, eline geçen kıyafetleri alıyor, başka birinin olduğunu gördüğü zaman fırlatıyor, kendisine ait olanları ise omzuna koyuyordu.

Faith, Scottie hâlâ ona tutunurken çaresizliğinden güç alarak ayağa kalkmaya çabaladı. Eşyaları Gray'e göre muhtemelen çöptü ama sahip oldukları tek şey onlardı. Scottie'nin ellerinden yere eğilip bir kucak dolusu kıyafet alacak kadar uzun süre kurtulmayı başardı, sonra elindekileri Amos'un kamyonetine fırlattı. Neyin kime ait olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Elinden geldiği kadar çok şeyi kurtarmalıydı.

Scottie bacaklarına kene gibi yapıştı, bırakmaya hiç niyeti yoktu. Faith Scottie yüzünden zorlanarak Amos'u kolundan tuttu ve salladı. "Orada öyle durmasana!" diye bağırdı panikle. "Eşyalarımızı kamyonete taşımama yardım et!"

Amos onu itti, Faith yere düştü. "Bana ne yapacağımı söyleme, seni küçük aptal sürtük!"

Faith ayağa fırladı, yeni oluşan çürükleri ve sıyrıkları hissetmiyordu bile, panikten uyuşmuştu. Oğlanlar Amos'tan bile daha sarhoştı, tökezleyip küfrediyorlardı. Polislerin evi boşaltması bitmişti ve artık sadece duruyor, şovu izliyorlardı.

"Jodie, bana yardım et!" Faith, kardeşi kıyafetlerini bulamadığı için ağlayarak yanından geçerken Jodie'yi tuttu. "Eline geçen her şeyi elinden geldiği kadar çabuk topla. Sonra her şeyi ayırırız. Bütün kıyafetleri al, böylece seninkileri de aldığına emin olursun." Jodie'nin yardımını almak için öne sürebildiği tek sebep buydu.

iki kız hızla bahçede dolaşmaya başladı, önlerine gelen her şeyi topluyorlardı. Faith hayatında hiç çalışmadığı kadar fazla çalışıyor, ince bedeni eğiliyor, kalkıyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Scottie ona yetişemiyordu. Onun çizdiği yolu izliyor, boğuk bir sesle ağlıyor, Faith ne zaman yakına gelse kirli elleriyle ona tutunuyordu.

Faith'in zihni hissizdi. Kendisine düşünme izni vermiyordu. Otomatik olarak hareket ediyordu, elini bir kâseye sürterek kesti ama fark etmedi bile. Fakat polislerden biri bunu ayırıtsadı ve hırıltılı bir sesle, "Al, kızım, elin kanıyor," dedi ve mendilini Faith'in eline bağladı. Faith ne dediğini bile bilmeden ona teşekkür etti.

Faith arabaların farlarının geceliğinin ince kumaşının arasından parladığını ve genç bedenini, ince uyluklarını ve dik, zarif göğüslerini gösterdiğini fark edemeyecek kadar masum ve şaşkındı. Eğilip kalkıyordu, pozisyonu her değiştiğinde bedeninin farklı bir kısmı ortaya çıkıyordu, kumaş göğsünün üzerinde geriliyor ve göğüs ucunun küçük tepeciğini gösteriyor, sonra kalçasının yuvarlak kıvrımını öne çıkarıyordu. Sadece on dört yaşındaydı ama güçlü, uzun, kalın telli saçları yapay ışıktaki omuzlarına koyu alevler gibi dökülürken ve gölgeler elmacık kemiklerini belirginleştirip gözlerini koyulaştırırken yaşı belirgin değildi.

Belirgin olan Renee Devlin'e olan inanılmaz benzerliği, bir odada sadece yürüyerek erkekleri tahrik edebilen bir kadına olan benzerliği. Renee'nin seksiliği sıcak ve canlıydı, neon ışıklı bir tabela gibi erkek içgüdülerini çağırıyordu. Adamlar Faith'e bakarken gördükleri o değil, annesiydi.

Gray sessizce durdu ve olayları izledi. Hâlâ kızgındı, öfkesi hâlâ soğuktu ve onu ele geçiriyordu. Devlin ailesi, baba ve oğullar, tökezleyerek küfredip tehditlerde bulunurken içi tiksintiyle dolmuştu. Ama polisler buradayken konuşmak dışında bir şey yapamazlardı, bu yüzden Gray onları görmezden geldi. Amos küçük kızı yere ittiğinde, Gray yumruklarını sıktı ancak kız zarar görmeden hemen ayağa kalkınca Gray kendini tuttu.

İki kız hızla hareket ediyordu, yiğitçe önemli eşyaları toplamaya çalışıyorlardı. Devlin ailesinin erkek mensupları aptal, gaddarca hüsrânlarını kızlardan çıkarıyorlardı, kollarındaki eşyaları alıp yere atıyor, lanet olası bir çocuğun onları evlerinden atamayacağını, eşyaları toplayarak vakit harcamamalarını, hiçbir yere gitmeyeceklerini söyleyip küfrediyorlardı. Büyük kız, Jodie, yardım etmeleri için yalvardı ama erkeklerin sarhoş zırvaları işe yaramaz çabalarını bastırdı.

Küçük kız onlarla anlaşmaya çalışarak vakit kaybetmedi, sadece sessizce ileri geri hareket etti, küçük çocuğun yapışkan ellerine rağmen bu kargaşayı düzenlemeye çalışıyordu. Gray'in gözleri iradesine rağmen sürekli onu arıyordu, neredeyse şeffaf geceliğinin içindeki o zarif, kadınsı bedenden büyülenmişti.

Kızın sessizliği dikkati ona çekiyordu ve Gray dikkatle etrafa baktığında birçok polisin de onu izlediğini gördü.

Kızda garip bir olgunluk vardı ve ışık oyunu sanki Re- nee Devlin'e bakıyormuş hissi verdi Gray'e. O fahişe babasını elinden almıştı, neredeyse kardeşinin hayatına mal olacaktı ve işte yine buradaydı, kızının bedeninde erkekleri ayartıyordu.

Jodie daha dolgundu ama gürültücü ve bayağıydı. Faith'in koyu kızıl renkli uzun saçları geceliğinin ince as- kılarıyla çıplak kalan omuzlarının üzerinde dans ediyordu. Kız Gray'in bildiği yaşından daha büyük gözüküyordu, gerçek değil gibiydi, annesinin gecenin içinde sessizce hareket eden gölgesi gibiydi, her hareketi şehvetli bir dansı sanki.

Gray isteksizce erkekliğinin kıpırdandığını ve sertleştiğini hissetti ve kendinden iğrendi. Polisler baktı ve onların gözlerinde kendi tepkisini gördü, o kadar küçük bir kıza hissetmelerinden dolayı utanmaları gereken hayvani bir istek.

Tanrım, Gray, babası kadar kötüydü. Devlin ailesinden bir kadını kokladığı an çiftleşen vahşi bir geyiğe dönmüştü, sert ve hazır. Monica bugün neredeyse Renec Devlin yüzünden ölüyordu, şimdi ise kendisi erkekliği pantalo- nunun içinde hareketlenerek Renee'nin kızını izliyordu.

Kız ona doğru ilerledi, kollarında kucak dolusu kıyafet vardı. Hayır, ona doğru değil, arkasındaki kamyonu doğru ilerliyordu. Yeşil kedi gözleri bir an onu görünce ışıldadı, ifadesi saklı ve gizemliydi. Gray'in nabızı hızlandı ve Faith'in bakışları öfkesinin üzerindeki zayıf kontrolünü yok etti. Günün olayları üzerine çullandı ve yıkıcı bir şiddetle öfkesini dışa vurdu, Devlinler'in de onun çektiği kadar acı çekmesini istiyordu.

Kız ona doğru yaklaşırken, "Süprüntü," dedi Gray derin, sert bir sesle. Kız durdu, olduğu yerde donakaldı, çocuk hâlâ bacaklarına sarılıyordu. Gray'e bakmadı, sadece ileri doğru baktı, yüzünün katı, saf çizgileri Gray'i daha da öfkeliendirdi. "Hepiniz süprüntüsü- nüz. Annen bir fahişe, baban ise hırsızlık yapan bir sarhoş. Bu kasabadan çıkın ve bir daha asla geri gelmeyin."

Bölüm Altı

Faith Devlin Hardy, on iki yıl sonra Prescott, Louisiana'ya geri döndü.

Baton Rouge'dan beri merak ona arkadaşlık etmişti ve dönme nedeni dışında bir şey düşünmemişti. Yol hiç tanıdık değildi, çünkü Prescott'ta yaşarken küçük kasabadan çok az dışarı çıkmıştı, bu yüzden geçmişi şimdiye, küçük kızı kadına bağlayan hatıralar ortaya çıkmadı.

Fakat Prescott şehri sınır levhasını geçtiğinde, evler birbirine yaklaşmış sokaklar ve mahalleler oluşturmaya başladığında, uzun çam ormanları yerlerini benzin istasyonlarına ve marketlere bıraktığında içinde ağırlı bir gerginlik büyümeye başladı. Şehrin merkezine vardığında gerginliği arttı, kırmızı tuğlalı adliye sarayı tam hatırladığı gibiydi. Arabalar o zamanlar olduğu gibi merkezin etrafına her türlü açıda park edilmişti ve her kenarda birer bank vardı, yaşlı adamların sıcak yaz günlerinde toplanması için merkezde büyüyen uzun çınar ağaçlarının koyu gölgelerinin arasına yerleştirilmişlerdi.

Tabii bazı şeyler değişmişti. Bazı binalar yeniydi, birkaç eski bina da artık eski yerlerinde değildi. Adliye sarayının etrafında yeni çiçek bahçeleri vardı, şüphesiz girişken Kadınlar Kulübü tarafından yaptırılmışlardı, hercaimenekşe- ler komik mor yüzlerini her geçene gösteriyordu.

Ama çoğunlukla her şey aynı kalmıştı ve küçük farklar sadece tanıdık şeyleri daha da belirginleştiriyordu. Göğsündeki ağrı artarak nefes almasını zorlaştırdı ve elleri direksiyonun üzerinde titredi. Tatlı, delici bir his bütün vücudunu dolaştı. Yuvam.

Bu his o kadar keskindi ki Faith arabayı durdurmak zorunda kaldı, yavaşladı ve adliye sarayının önündeki boş yerlerden birine park etti. Kalbi hızla çarpıyordu ve sakinleşmek için derin nefesler almak zorunda kaldı. Bunu beklemiyordu, bir düzine yıl önce zarar görmüş olduğunu düşündüğü kökeninin onu kendine çekeceğini beklememişti. Buraya sadece şaşkınlığından ötürü gelmişti, Devlin ailesi mahalleden kovulduktan sonra neler olduğunu öğrenmek istediği için, fakat bu tomurcuklanan aitlik hissi merakını bastırmıştı.

Yine de buraya ait değilim ki, dedi kendi kendine. Burada yaşarken bile hiçbir zaman gerçekten ait olmamıştı, ona sadece katlanılmıştı. Ne zaman kasabadaki herhangi bir mağazaya gitse onu şahin gibi izlerlerdi, çünkü herkes bir Devlin'in yere çivilenmemiş her şeyi çalacağını bilirdi. Bu kabul etmek değil, sadece katlanmak olabilirdi.

Fakat bunu bilmek kalbini hiç etkilemiyordu, içgüdüleri, duyuları burayı yuvası olarak algılamıştı. Güzel, renkli kokular dünyanın her yerinde olduğundan farklıydı ve gördüğü manzaralar doğuştan beri zihnine kazınmıştı, enlem ve boylamların küçük etkilerini bedenindeki bütün hücreler fark etmişti ve hepsi burasının yuvası olduğunu söylüyordu.

Burada doğmuştu, burada büyümüşü. Prescott'la ilgili anıları buruktu ama burası yine de varlığından haberi olmadığı görünmez iplerle onu kendine çekiyordu. İsteddiği bu değildi. Sadece merakını gidermek ve geçmişteki defterleri kapatarak geçmişini tamamen geride bırakıp kendine bir gelecek hazırlamak istemişti.

Geri gelmek kolay olmamıştı. Gray Rouillard'ın kelimeleri hâlâ zihnini yakıyordu. Bazen günlerce onu düşünmediği oluyordu ama acı hâlâ oradaydı kontrol altındaydı ama oradaydı, sürekli ona eşlik ediyordu. Geri gelmek hatıralarını daha belirgin kılmıştı ve sesi zihninde yankılanıyordu: Süprüntü.

Derin, titrek bir nefes aldı ve çocukluğunun hatıralarına işlemiş tatlı yeşil kokuyu içine çekti. Sakinleşti ve acele etmeden merkezi iyice inceledi, eskiden avcunun içi gibi bildiği bu yerleri yeniden zihnine kazıdı.

Merkezi çevreleyen eski iş yerlerinden bazıları kendine çeki düzen vermişti; hırdavat dükkânının vitrini artık taştan ve sedirdendi ve basit ikili bir kapısı vardı. Dairy Dip'in olduğu yerde artık bir McDonald's vardı. Yeni bir banka yapılmıştı, Faith bankanın Rouillardlar'a ait olduğuna bahse girebilirdi.

İnsanlar yanından geçerken küçük kasabalı insanların yabancılara hep yaptığı gibi ona merakla baktı ama kimse onu tanımadı. Faith tanımlarını beklemiyordu zaten; geçen on iki yıl onu bir çocuktan kadına dönüştürmüştü ve

kendini çaresizden becerikliye çevirmişti, fakirden zengine. Terzi elinden çıkmış krem rengi iş takımının içinde, kızıl saçları sofistike bir şekilde toplanmışken ve gözleri güneş gözlüklerinin arkasında saklıyken insanlara Renee Devlin'i hatırlatacak hiçbir özelliği yoktu.

Bu oldukça ironik, diye düşündü Faith. Renee birçok konuda günâh kadar suçluydu ama Devlinler'in kasabadan atılmasına sebep olan olayda masumdu zira Guy Rouillard'la kaçmamıştı.

Faith'i bunca yıldan sonra Prescott'a getiren de Guy'ın tam olarak ne yaptığına dair duyduğu merakı. Yeni bir sevgiliyle yatıp bir iki gün sebep olduğu kargaşaya şaşırmış halde ortaya mı çıkmıştı? O gün içiyor muydu veya uzun bir poker oyununda mıydı? Faith gerçeği bilmek istiyordu. Onunla yüz yüze gelmek, gözüne bakarak sorumsuzluğunun kendisine neye mal olduğunu söylemek istiyordu.

Doğru düzgün görmeden adliye sarayının etrafına baktı ve anılar üzerine çullandı. Ailesi o korkunç geceden sonra parçalara ayrılmıştı. Araçlarında uyuyarak geçirdikleri o gece Baton Rouge'a kadar gitmişlerdi. Amos kendi kamyonetinde yalnız bir şekilde yola koyulmuştu, Russ ve Nicky kendi kamyonetlerinde, Jodie de eski gürültülü arabasıyla onların peşlerinden. Faith ve Scottie Jodie'nin arabasında yol almışlardı, Scottie Faith'in kucağında uyumuştı.

Geriye baktığında hatırladıklarının çoğu korku ve utanç doluydu. Bazı anıları donmuştu, zihninde kristal gibi berraktı; polis arabalarının kör edici farları, yataktan dışarı sürüklendiğinde ve evin kapısından aşağı atıldığında hissettiği saf dehşet, Scottie'nin çılgınlıkları. Bazen ellerinin ona nasıl tutunduğunu hissedebiliyordu, korku dolu küçük bedeninin kendi bedenine yaptığı basıncı hissedebiliyordu. Ama en keskin anı, zihninde acı dolu bir berraklıkla yankılanan anı, Gray'in o felç edici küçümsemeyle kendisine bakışydı.

Çaresizce eşyalarını toplamaya çalıştığını hatırlıyordu. Karanlıktaki uzun yolculuğu hatırlıyordu; çok uzun bir yol değildi ama çok uzun sürmüş gibiydi, her saniye uzamıştı sanki, dakikalar saatler gibi geçmişti. Baton Rouge'a

vardıktan sonra bile uyuduğunu hatırlamıyordu, katı bir şekilde oturmuş, yanan gözlerle boşluğa bakmış ve Scottie'nin ılık bedenini kucağında ileri geri sallamıştı.

Şafak söktükten hemen sonra bir polis onları durdukları şehir parkından kovmuştu ve eski püskü kervan yine yola koyulmuştu. Bir daha durmadan Beaumont, Texas'a varmışlardı. Amos kasabanın en kötü yerinde bir pansiyonda oda kiralamıştı ve altı kişi o odaya sığışmışlardı. En azından başlarının üzerinde bir çatı vardı.

Bir hafta sonra tıpkı Renee gibi Amos'un da gittiğini görmüşlerdi ama Amos en azından kıyafetlerini de almıştı. Nicky ve Russ bu krizle kalan paralarını biraya harcayıp deli gibi sarhoş olarak başa çıkmışlardı. Kısa bir süre sonra Russ da gitmişti.

Nicky elinden geleni yapmıştı. Hakkını yememek gerek, elinden geleni yapmıştı. Sadece on sekiz yaşındaydı ama birden kendinden küçük üç kardeşinin bakımını üstlenmek zorunda kalınca bulabildiği bütün garip işlerde çalışmıştı. Jodie çeşitli restoranlarda çalışarak yardım etmişti, fakat onun yardımıyla bile ellerindeki para yeterli olmamıştı. Kısa bir süre sonra sosyal hizmet görevlileri gelmişti ve Jodie, Faith ve Scottie devletin gözetimi altına alınmıştı. Nicky biraz itiraz etmişti ama Faith onun büyük ölçüde rahatlamış olduğunu anlamıştı. Bir daha onu hiç görmemişti.

Evlat edinilmek gibi bir seçenekleri yoktu; Jodie ve Faith çok büyüktü, Scottie'yi de kimse istemiyordu. Olabilecek en iyi şey hepsinin aynı bakıcı evine girmesi, bu sayede Faith'in Scottie'ye bakabilmesiydi. Elllerine geçen olabilecek en iyi şey olmamıştı ama yine de fena değildi, Jodie başka bir bakıcı evine, Faith ve Scottie başka bir bakıcı evine gitmişti. Scottie'nin bütün bakımı Faith'in üzerine kalmıştı ancak zaten kardeşi doğduğundan beri ona baktığı için bu bir yük değildi. Beraber kalabilmeleri için öne sürülen koşul buydu, bu yüzden sözünü tutabilmek için çok sıkı çalışmıştı.

Jodie gittiği bakıcı evinde çok uzun kalmamış, iki kez yer değiştirmişti. Faith kendini bakıcı evinde şanslı hissediyordu; Greshamlar çok konuşmuyorlardı

ama ellerindekini baktıkları çocuklarla paylaşmaya hevesliydim. Faith hayatında ilk defa saygıdeğer insanların nasıl yaşadığını öğrenmiş ve bu hayatı bir sünger gibi içine çekmişti. Okuldan eve her geldiğinde temiz bir ev bulmanın, akşam yemeği kokusu almanın keyfini duymuştu. O sırada kıyafetleri ucuz olsa da temizdi, Greshamlar'a onun yetiştirilmesi için verilen paranın yettiği ölçüde tarzdı. Okulda kimse ona 'Süprüntü Devlin' demiyordu. Yetişkinlerin birbirini sevdiği ve saydığı bir evde yaşamının nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti ve aç kalbi bu muhteşemliğin keyfini çıkarmıştı.

Scottie'ye sevgi göstermişler, ona yeni oyuncaklar almışlardı, fakat Scottie'nin kalbi kısa bir süre sonra iyice zayıflamıştı. Ama Faith için hayatının geri kalan o kısacık kısmında Scottie'nin etrafının nezaketle sarılması her şeye değmişti. Kardeşi kısa bir süre olsa da mutlu olmuştu. Renee'nin gitmesinden sonraki ilk Noel Scottie'yi neşeden çıldırtmıştı. Saatlerce oturmuştu, oynayamayacak kadar yorgun olsa da Noel ağacının yanıp sönen ışıklarına bakarak mutlu olmuştu. Ocak ayında ölmüştü, uykusunda yavaşça son nefesini vermişti. Faith zamanının yaklaştığını anlamış, birkaç gündür gecelerini kardeşinin yatağının yanındaki sandalyede geçirmeye başlamıştı. Bir şey, belki de kardeşinin nefesindeki değişim onu uyandırmıştı. Ufak elini eline almış, elini içine çektiği nefesler gitgide azalırken ve sonunda tamamen sona erdiğinde tutmaya devam etmişti. Bedeninin soğuduğunu hissedene dek elini bırakmamıştı ve ancak o zaman Greshamlar'ı uyandırmıştı.

Nazik Greshamlar'la neredeyse dört yıl geçirmişti. Jo- die liseyi bitirmiş, hemen evlenmiş ve Houston'un parlak ışıkları için oradan ayrılmıştı. Faith tamamen yalnız kalmıştı, gerçek ailesinin bütün üyeleri gitmişti. Okula konsantre olmuş, sürekli onunla çıkmak isteyen erkekleri görmezden gelmişti. Hayatındaki kargaşa yüzünden o kadar hissizleşmiş ve travmatize olmuştu ki kendini sosyal aktivitelere atmamıştı. Greshamlar ona tutarlılığın ve saygıdeğerliğin ne kadar iyi olduğunu göstermişlerdi. Bu yüzden Faith bütün enejisini hayatının küllerinden yeni bir şey inşa etmeye vermişti. Uzun saatler

boyu çalışmalarının sonunda okul birincisi olmuş, küçük bir üniversiteden burs kazanmıştı. Greshamlar'ı geride bırakmak kolay olmamıştı ama devlet artık onun bakımı için para ödemediğinden yoluna devam etmek zorunda kalmıştı. Kendine bakmak için bir yandan okula giderken iki tane yarı zamanlı işte çalışmıştı, fakat Faith hiçbir zaman çok çalışmaktan şikâyetçi olmamıştı, hayatı boyunca böyle yaşamıştı zaten.

Üniversitenin son yılında Kyle Hardy adında bir yüksek lisans öğrencisine âşık olmuştu. Altı ay çıkmışlar, sonra Faith'in mezun olmasından bir hafta sonra evlenmişlerdi. Kısa bir süre mutluluktan başı dönen Faith, hayallerin gerçekleştiğine inanmıştı. Ancak hayali uzun sürmemişti, kısa süren evliliği kadar bile uzun sürmemişti. Faith küçük şirin bir daireyi dekore etmeyi, gelecek için para biriktir- meyi gelecekte çocuklar, güzel bir ev ve iki tane de araba vardı planlamıştı. İşler planladığı gibi gitmemişti. Kyla yeni işinin getirdiği sorumluluklara rağmen öğrenciyken yaptığı gibi çok içmeye ve düşüncesizce davranmaya devam etmişti. Bir gece bu ona çok şeye mal olmuştu, bardan eve dönerken arabası köprüden aşağı uçmuştu. Şansa başka hiçbir araba işin içine girmemiş; otopside de kanındaki alkolün yasal miktarın iki katı seviyesinde olduğu ortaya çıkmıştı.

Faith yirmi iki yaşında yine yalnız kalmıştı. Yas tutmuş, sonra yine inatla hayatını tekrar inşa etmişti, işletme diploması vardı ve Kyle'ın işinin sağladığı hayat sigortasından biraz para almıştı. Dallas'a taşınmış, küçük bir turizm şirketine iş bulmuştu, iki sene sonra ise şirket onun olmuştu. O sırada zaten Houston'da başka bir ofisi vardı; Faith başaracağına inanarak sermayesiyle New Orleans'ta yeni bir ofis açmıştı. İş onu sevindirerek büyümüşü.

Finansal olarak güvenceye erişmişti ve bu hep hayal ettiği kadar muhteşemdi, ancak hayatındaki üzücü boşluğun farkındaydı. Duygusal olarak sağlam bir yapıya da ihtiyacı vardı. Romantik olarak kimseyle ilişki kurmak istemiyordu; sevmeye cesaret ettiği iki adam da Gray Rouillard ve Kyle Hardy

ona hayatın ne kadar tehlikeli olduğunu göstermişti. Ama yine de bir yerlerde ailesi vardı ve onları bulmak istiyordu.

Hayal meyal Shreveport'taki büyükannesini aradığını hatırladı; onu hayatında sadece bir kere görmüştü ve Texas'ta sosyal hizmet görevlileri büyükannesini aramak istediklerinde ona ulaşamamışlardı. Fakat sosyal hizmet görevlileri çok çalışıyorlardı ve elemanları azdı, kısa bir araştırmadan sonra pes etmişlerdi. Faith'in daha çok zamanı vardı ve daha azimliydi. Her yeri aramıştı ve şükürler olsun ki Shreveport'ta çok fazla Armstead soyadını taşıyan insan yoktu. Sonunda büyükbabasının kuzenini bulmuş, ondan Jeanette Armstead'in on ya da on iki yıl önce Jackson, Mississippi'ye taşındığını, sonra da en büyük kızının çıkageldiğini öğrenmişti.

Faith buna çok şaşırmıştı. En büyük kızı annesi, Renee idi. Ama Renee Guy Rouillard'la kaçmıştı; annesini arayıp bulmasına sebep olacak ne olmuş olabilirdi? Guy hâlâ onunla mıydı, yoksa ailesinin yanına geri mi dönmüştü? Prescott'taki korkunç gecenin üzerinden çok zaman geçmişti. Guy bu yılları Faith'in ailesi mahvolup dağılırken kendi ailesiyle mutlu bir şekilde geçirmiş olabilirdi.

Faith danışmayı aramış, büyükannesinin numarasını almış ve onu aramıştı. Telefonu onu şaşırtarak Renee açmıştı. Onca yıldan sonra hâlâ annesinin sesini hatırlıyordu. Şaşkınlıkla ve heyecanla kim olduğunu söylemişti. Konuşmaları önce garipti, fakat sonra Faith cesaretini toplayıp Guy Rouillard'a ne olduğunu sormuştu.

"Ne olmuş ki?" demişti Renee sıkkin bir ses tonuyla. "Jodie bana benim onunla kaçtığım ile ilgili bir hikâye anlattı ama ben ilk defa duydum. Amos'un kum torbası olmaktan ve pislik içinde yaşamaktan bıkmıştım ve Tanrı biliyor ki Guy Rouillard'ın bir şey yapacağı yoktu, o yüzden evden ayrıldım, Shreveport'a geldim ve annemin yanına taşındım. Wilma Teyzen burada Jackson'da yaşıyor, o yüzden bir ay sonra biz de buraya taşındık. Guy Rouillard'ı hiç görmedim."

Faidi birden bütün bu bilgileri algılamakta güçlük çekmişti, kafasında bir sürü düşünce uçmuydu jode besbelli annelerini bulmuştu ama ikisi de Faith'dı ve iletişim mi girmeye çalışmamıştı Rence en küçük iki çocuğuna bakıcı evlerinden çıkarabilirdi ama onları olduktan yerde bırakmayı tercih etmişti. Faitha onun Scocoe'yı hiç sormadığını fark etmişti.

Ayrıca Guy Rouillard*la ilgili gizem vardı. Beflo Renee'yle gitmemişti ama gitmişti, en azından geçici olarak, ve giderek Faith'ın hayatını şekillendiren olayları başlatmıştı. Faith şaşkınlıkla ve merakla tam olarak ne olduğunu anlamaya karar vermişti. On dön yaşında gecenin bir yansı um bir pislik parçası gibi dışarı atılmış ve o günden beri bu acıyla yaşamıştı. Hikâyenin sonunu bilmek istiyordu. Geçmişini kapamak istiyordu ki geleceğine devam edebilsin.

Bu yüzden şimdi, Prescott'taki adliye sarayı merkezinin önünde aracında oturuyordu, hatıralara boğulmuştu ve vaktini boşa harcıyordu. Guy Rouillard'ın o gün nerede olduğunu bulmak çok zor olmasa gerekti, o önemli, hayatını değiştiren gün.

Öncelikle yapmam gereken şey, diye düşündü, gece kalacak bir yer bulmak. Baton Rouge'a o sabah uçmuştu, ofisi idare etmiş, sonra bir araba kiralayıp Prescott'a gelmişti. Akşamüstü olmuştu ve yorgundu. Bilmek istediği şeyi bulmak uzun sürmezdi ama Prescott'ta bir pansiyon odası bulabilirse geri Baton Rouge'a gitmek istemiyordu.

On iki yıl önce bir pansiyon vardı, fakat o zaman bile kötü haldeydi ve artık orada olmayabilirdi. Kasabanın doğusundaydı, I-55'e giden yolda.

Arabanın penceresini indirdi ve kaldırımda yürüyen bir kadına seslendi. "Pardon. Bu kasabada hiç pansiyon var mı?"

Kadın durdu ve arabaya yaklaştı. Kırklı yaşlarının orta- sındaydı ve biraz tanıdık geliyordu ama Faith kim olduğunu çıkaramadı. "Evet," diye cevap verdi kadın, sonra işaret etmek için döndü. "Köşeye varınca sağa dön. Yaklaşık iki kilometre ötede."

Aynı pansiyon olmalıydı. Faith gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Kadın gülümsedi ve başını salladı, sonra kaldırımda yürümeye devam etti.

Faith park ettiği yerden çıktı ve küçük kiralık arabasını sıkışık olmayan trafiğin arasına sürdü. Prescott on iki yıl öncesi kadar sakindi, iki dakikada motele ulaştı. Aynı yerdeydi ama aynı motel değildi. Bu yeni gözüküyordu, birkaç senelik olmalıydı ve daha güzeldi. Hâlâ tek katlıydı, ancak bu motel U şeklinde yapılmıştı ve ortasında bir fiskiye, çiçeklerin olduğu bir bahçe vardı. Havuzu yoktu, fakat Faith için önemli değildi bu. Fiskiye çok daha sevimliydi.

Resepsiyondaki adam elli yaşlarındaydı ve isim kartında "Reuben" yazıyordu. Faith'in anıları canlandı ve adına uyacak bir soyad çıktı hatıralarının içinden. Reuben Odell. Kızlarından biri Faith'in sınıfındaydı. Adam kredi kartını alırken konuşuyordu, adına merakla baktı ama "Faith D. Hardy" ismi ona hiçbir şey hatırlatmadı. Faith yaygın bir isim değildi ama muhtemelen o zamanlar adını bilmiyordu zaten, şu an onu tanımaması normaldi.

"Size on iki numarayı vereceğim," dedi anahtarı yerinden çıkartırken. "Bahçenin arka tarafında, yoldan uzak. bu sayede trafik sizi rahatsız etmez."

"Teşekkür ederim." Faith gülümsedi, sonra kredi kartı fişini imzalarken gözlüğünü çıkardı. Adam, gülümsemesini görünce gözlerini kırıştırdı, ifadesi de gitgide daha arkadaş canlısı oluyordu.

Faith arabasını bahçenin yanına, on iki numaranın önüne park etti. Kapıyı açtığında gördüğü manzara karşısında hem hoşnut oldu hem de şaşırdı. Odası birçok motel odasından daha büyüktü, kapının önünde bir koltuk ve masa vardı, onların arkasında da iki kişilik bir yatak. Dolap uzundu, bittiği yerde televizyon vardı ve tuvaletin yakınında bir çalışma masası vardı. Kıyafet askıları yeterliydi, soyunmak için iki tane kabin vardı, ikisi de iki kişinin birbirine hiç çarpmadan hazırlanabileceği kadar genişti. Her zamanki gibi küvet görmeyi bekleyerek banyoya baktı ama onun yerine yana doğru açılan kapıları olan büyük bir duş vardı. Banyo yapmadığı için yıkanacak yeterli yeri olmasına sevindi. Her şeyiyle bu küçük motel, standartların üstündeydi.

Makyaj malzemelerini ve getirdiği tek yedek kıyafetini çantasından çıkardı, sonra planını kurdu. Bilmek istediğini bulması çok zor olmamalıydı, tabii biri onun bir Devlin olduğunu fark etmezse. Küçük kasabalarda hiçbir şey unutulmazdı ve Prescott ruhen, kalben Rouillardlar'a aitti, özellikle de maddi anlamda.

Kimliğini açık etmeyecek en kolay yol muhtemelen kütüphaneye gidip eski gazetelere bakmaktır. Rouillardlar sık sık haberlere çıkıyordu, bu yüzden Guy Rouillard ufak gezintisinden dönüp her zamanki işine devam ettiyse, Faith'in onun adını görene dek çok fazla gazeteye bakması gerekmezdi.

Saatine baktı ve buraya yapmak için geldiği şey için en fazla bir saati olduğunu gördü; hatırladığı kadarıyla ufak kütüphane yazın altı gibi kapanıyordu ve Prescott gibi küçük bir kasabada bu değişmezdi. Açtı ama önceliklerini iyi belirlemeliydi; yemek bekleyebilirdi ancak kütüphane onu beklemezdi.

Hafızanın bu kadar seçici olması garipti; Prescott'ta yaşarken motele hiç gitmemişti ama elinden geldiğince kütüphaneye gitmişti, yine de kütüphanenin yerini kesinlikle hatırlayamazken motelin yerini hatırlamıştı. Çekmecedeki küçük rehberi çıkardı ve adrese baktı, kısa bir süre sonra da kütüphanenin yerini hatırladı. Çantasını ve anahtarını aldıktan sonra arabaya gitti ve yine Prescott'un merkezine doğru ilerledi. Eskiden kütüphane postahanenin arkasındaydı ancak oraya geldiğinde binanın artık orada olmadığını görüp ümitsizliğe kapıldı.

Etrafına bakındı ve rahatlayarak içini çekti. Postahanenin yanındaki yeni binanın önünde belirgin harflerle Prescott Kütüphanesi yazıyordu. Bina modern mimarinin inceliğinden yoksundu, bunun yerine savaş öncesi bir tarz kullanmışlardı; kırmızı tuğlaları vardı, iki katlıydı, önünde iki sütun, altı penceresinde de kepenk vardı. Park edebilecek bir sürü yer göze çarpıyordu, bu muhtemelen ihtiyaç duyulandan çok daha fazlaydı, çünkü otoparkta sadece üç araba vardı. Faith araba miktarını dörde çıkardı, öne park etti ve aceleyle ikili kapıya ilerledi. Kapının sol tarafındaki tabela ona kütüphanenin açık olduğu saatler konusunda haklı olduğunu gösterdi: 09.00 - 18.00

Kütüphaneci küçük, tıknaz, geveze bir kadındı ve Faith'i tanımamıştı. Faith masaya doğru ilerledi ve eski gazete dosyalarının nerede olduğunu sordu.

"Bak şurada," dedi kadın, masanın arkasından çıkarak.

"Artık her şey mikrofışte tabii. Aradığın özel bir gün var mı? Sana mikrofışlerin nasıl dosyalandığını göstereyim, bir de tarayıcıyı nasıl çalıştıracığını."

"Teşekkür ederim, sağ olun," dedi Faith. "On yıl öncesinden başlamak istiyorum ama biraz daha gerisine de bakmak zorunda kalabilirim."

"Sorun değil. Birkaç yıl önce sorun olurdu, fakat bu binaya taşındığımızda Bay Rouillard her şeyin mikrofışte olması için ısrar etti. Önceki sistemimiz eskiye özgüydü, şu an her şey daha kolay."

"Bay Rouillard?" diye sordu Faith, kalbi hızla çarpmaya başlamasına rağmen sesini sakın tuttu. Demek ki Guygeri dönmüştü.

"Gray Rouillard," dedi kütüphaneci. "Ailesi neredeyse kasabanın tamamen sahibi ama gayet nazik biri." Duraksadı. "Buralı mısınız?"

"Çok eskiden buralıydım," diye cevap verdi Faith. "Ailem ben çocukken taşındı. Ebeveynlerimin kuzenlerini bulabilmek için eski ölüm ilanlarına bakmaya karar verdim. Yıllar içinde onlarla iletişimimiz koptu ama bir aile ağacı hazırlamaya başladım ve onlara ne olduğunu merak ettim." Aniden çıkan bir açıklamaya göre hiç de fena değildi. Genelde mikrofış makinelerini kullananların çoğu aile ağacı hazırlayan insanlardı zaten, en azından Faith'in gördüğü kadarıyla.

Kütüphaneci gülümsedi. "İyi şanslar, canım, umarım onları bulursun. Ben Carlene DuBois. Eğer bir ihtiyacın olursa bana seslen. Saat altıda kapatıyoruz, yani bir saat kadar sonra."

"O kadar uzun sürmez," dedi Faith mahalledeki DuBouisler'i hatırlamaya çalışarak. Bir şey anımsayamadı, belki de buraya Devlin ailesi gittikten sonra gelmişlerdi.

Yalnız kaldığı an dosyalara göz atmaya başladı, her sayfayı Haftalık Prescott mu diye kontrol etti, mahalleden atıldıkları günden başladı. Gray hakkında birkaç şey buldu ve görmezden gelmeye çalışsa da bunu yapamadığını fark etti. O çok önceki tutkusundan sıyrılmış olsa da onu asla tamamen unutamamıştı; hayali hafızasında ağrıyan bir diş gibi duruyordu, ara sıra Gray için endişeleniyordu.

Zihnindeki sesin ısrarlarından dolayı pes ederek Gray'in adını gördüğü yerlere baktı. Haftalık asla Rouillardlar'la ilgili rencide edici bir şey veya bir skandal yayınlamazdı bunu Baton Rouge ve New Orleans gazeteleri yapıyordu ama ailenin neler yaptığı tüm merak edenler için anlatılıyordu ki merak edenler de mahallenin çoğunluğunu oluşturuyordu, ilk iki küçük makale sadece Gray'in

nerelere gittiğini anlatıyordu. Üçüncüsü ise ekonomi bölümündeydi, Faith şaşkınlıkla kelimeleri algılayabilmek için iki kez okumak zorunda kaldı.

Başka biri cümlede panikletici hatta garip hiçbir şey görmezdi. "... Ailesinin finansal varlığını yöneten Grayson Rouillard, oy vererek..."

Ailesinin finansal varlığını yöneten. Neden böyle yapsın ki? Guy'ın yönetmesi gerekiyordu, ne de olsa her şey onundu. Faith gazetenin tarihine baktı. 5 Ağustos, Renee'nin gitmesinden neredeyse üç hafta sonra.

Mikrofiş makinesini kapadı ve sandalyeye oturdu, boş ekrana bakıyordu. Prescott'a sadece hayatındaki kapanmamış defterleri kapamaya gelmişti, her şeyin eskisi gibi gittiğine emin olmak için. Kimse Devlinler'i özlememiş olmalıydı; muhtemelen yokluklarını rahatlamayla karşılamışlar, sonra da unutmuşlardı, fakat Faith hiçbir zaman unutamamıştı. Prescott'u bir kez daha gördüğünde, kimsenin onları özlemediğini, hatta hatırlamadığını görünce kendisinin de bu kasabayı unutabileceğim sanmıştı. Eğer Guy Rouillard'a rastlasaydı daha da iyi olurdu. Gray'i yaptıkları için asla suçlamamıştı, yüzündeki acıyı görmüş, sesindeki nefreti duymuştu. Ama Guy... Evet, onu suçluyordu, Renee'yi de. Kaçıp gitmemiş olsalar bile Renee çocuklarını bırakıp gitmişti ve Guy'ın sorumsuzluğu birçok acıya sebep olmuştu.

Fakat Gray aile işinin başına geçmişti. Kapanmamış defterleri kapayacağına bir tane daha defter bulmuştu. Neden Gray işin başına geçmişti?

Faith ayağa kalktı ve Carlene DuBois'e bakındı. Masasında değildi, kütüphanenin geri kalanı da boş gözüküyordu. "Bayan DuBois?" diye seslendi, sesi raflar dolusu kitap tarafından emildi ve boğuklaştı. Ancak Carlene onu duymuştu, parke kaplı zemin üzerinde adım sesleri duyuluyordu.

"Buradayım," dedi Carlene neşeyle, referans kitapları'nın arkasından çıkarak. "İhtiyacın olan şeyi buldun mu?"

"Evet, buldum, teşekkür ederim. Ama beni şaşırtan başka bir şeye rastladım. Sadece kısa bir makaleydi ama Gray Rouillard'ın aile işinin başına geçtiğini

söylüyordu. Bu on iki yıl önceydi, ve garip geldi, çünkü Gray o sıralarda sadece yirmi yaşlarındaydı..."

"Ah, evet. Büyük skandalın önce gitmiş olmalısın veya belki de fark etmeyecek kadar küçüktün. Biz on bir yıl önce buraya taşındık ve o zaman bile hâlâ herkesin dilinde bu vardı."

"Hangi skandal?" Faith gerildi, şaşkınlığı paniğe dönüştü. Bir sorun olmalıydı.

"Guy Rouillard metresiyle kaçmış. Kim olduğunu bilmiyorum ama herkes onun süprüntü olduğunu söylüyor. Adam tamamen aklını yitirmiş olmalı, ailesinden ve parasından bu şekilde uzaklaştığına göre."

"Hiç geri gelmedi mi?" Faith yaşadığı şoku saklayamadı ama Carlene tepkisini garip karşılamadı.

"Kimse onu görmemiş. Gitti ve bir daha da geri dönmedi. Bazıları karısının her erkeği kendinden uzaklaştırabilirdi- ceğini söylüyor, fakat ben bundan emin olamıyorum çünkü onunla hiç tanışmadım. İnsanlar onun kocası gittikten sonra evden dışarı adım atmadığını söylüyorlar. Ve adam çocuklarıyla iletişim kurmaya bile teşebbüs etmemiş."

Faith hayrete düştü. Guy Rouillard, karısına karşı hissettikleri ne olursa olsun, çocuklarına tapardı, Gray ve Monica'yı sevdiğine hiç şüphe yoktu.

"Sanırım Bayan Rouillard ondan boşandı?" diye sordu ama Carlene hayır anlamında başını salladı.

"Hayır. Sanırım kocasının bir daha evlenebilmesini istemedi, tabii onun böyle bir eğilimi varsa. Neyse, Bay Gray ne kadar genç olsa da babasının yerine geçti ve her şey sanki Bay Rouillard hâlâ buradaymış gibi devam etti."

"Onunla ilgili çok şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm buradayken," diye yalan söyledi Faith. "Buralarda bir kahraman gibi görüldüğünü hatırlıyorum ve LSU'da futbol oynadığını."

"Ah, hayatım, pek bir şey değişmedi," dedi Carlene. "Tanrım, o adam benim kitabımda on numara. Kalp atışlarımı hızlandırıyor, ondan on yaş büyük olmama ve büyükanne olmak üzere olmama rağmen!" Kızardı ama şaşırtıcı bir

şekilde şehvetli bir kahkaha koyverdi, ardından hayallere dalmış bir şekilde derin bir nefes aldı. "Tam bir hergele, evet, fakat kimin umrunda?"

"Ondan hoşlandığını biliyor mu?" diye takıldı Faith.

"hayatım, kasabadaki bütün kadınlar ondan hoşlanıyor ve evet o şeytan biliyor bunu." Carlene yine şehvetle güldü. "Kocam onunla yarışabilmek için kulağını deldireceği- ni söyleyerek benimle dalga geçiyor."

Gray'in kulağı mı delikti? Faith birden kendini hayallere dalmış bir halde buldu. Öğrendikleri çok şaşırtıcıydı ve düşünebilmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Saatine baktı. "Neredeyse kapanış saatiniz gelmiş, o yüzden gitsem iyi olacak. Yardımınız için teşekkür ederim, Bayan DuBois. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Carlene durdu. "Pardon, adınızı öğrenemedim, *

Söylemediği için öğrenmemişti ama Faith ona söylemekte bir sakınca görmedi. "Ben Faith Hardy," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Faith. Çok güzel ve eski moda bir adın var. Sık sık duyulan bir isim değil."

"Evet, sanırım değil." Faith tekrar saatine baktı. "Hoşça kalın. Yardımınız için tekrar teşekkürler."

"Her zaman."

Faith motele dönmeden önce sandviç almak için McDonalds'ın önünde durdu. Büyük restorana zincirlerini çok sevmiyordu ama tanınabileceği bir restorana gitmek de istemiyordu, bu yüzden idare etti. Sandviğin yansını yedi, gerisini çöpe attı, o kadar rahatsız olmuştu ki iştahı kaçmıştı.

Guy Rouillard kayıplara karışmıştı. Fakat Renee'ye kaçmadıysa ona ne olmuştu?

Faith yatağa uzandı ve tavana baktı, her şeyi kafasında oturtmaya çalışıyordu. Guy evinden, ailesinden ve parasından bir sebep olmadan ayrılmazdı. Herkes bu sebebin Renee olduğunu düşünüyordu ama Faith böyle olmadığını biliyordu. Ve evliliğinden bıktıysa neden sadece boşanmamıştı? Rouillardlar Katolik'ti ama tekrar evlenmeyi düşünmediği sürece boşanması

sorun yaratmazdı. Ama hiç mutsuz bir adam gibi gözükmemişti; neden bıksın ki? Hayatı tam istediği gibiydi. Aniden, tek kelime etmeden ayrılmasını ve bir daha ailesiyle iletişime geçmemesini gerektirecek bir neden bulamadı Faith.

Tabii ölmediyse.

Bu ihtimal hayır, muhtemel ihtimal şaşkınlık vericiydi. Faith'in bu düşünceyle bile midesi bulanmıştı ve kafasından geçen senaryoları uzaklaştırdı. Sadece birkaç gün uzağa gidip sonra hastalanmış olabilirdi ya da kaza geçirmiş olabilirdi, fakat bu iki ihtimalden biri gerçekleşmiş olsa bedeni bulunurdu, teşhis edilirdi ve ailesine haber verilirdi. Bu olmamıştı. Guy Rouillard annesinin kaçtığı gün ortadan kaybolmuştu.

Tanrım, Renee onu öldürmüş müydü? Faith yerinden doğruldu ve dikkati dağınık bir şekilde ellerini saçları arasında gezdirdi. Bu ihtimali tamamen eleyemezdi, annesinin böyle bir şey yaptığını düşünemese bile. Renee çok ahlaksızdı, fakat hiçbir zaman şiddet kullanmamıştı.

Peki ya Amos? Faith bunu daha iyi hayal edebiliyordu. Amos yakalanmayacağını düşündüğü sürece her şeyi yapabilirdi. Ancak Faith o geceyi iyi hatırlıyordu; Amos eve dokuz gibi gelmişti, o sırada bile sarhoşluktan yerlere düşüyor ve Renee evde olmadığı için küfrediyordu. Russ ve Nicky, onlar da sarhoş bir şekilde eve Amos'tan sonra gel-

mişlerdi. Onlardan biri Guy Rouillard'ı öldürmüş olabilir miydi ya da ikisi beraber? Ama eve geldiklerinde sıra dışı hiçbir şey yoktu ve Faith onların da Renee eve gelmediğinde kendisi kadar şaşırdıklarına yemin edebilirdi. Ama bundan da öte ikisi de annelerinin Guy'la yatıyor olmasını umursamamıştı; Amos'un umursamadığı gibi.

Başka kim olabilirdi? Belki Bayan Rouillard. Belki de Noelle sadakatsizliğinden bıkip kocasını öldürmüştü, gerçi herkesin dediğine göre Guy evlilikleri boyunca başkalarıyla yatmıştı ve Noelle bunu hiç umursamamış, tam aksi buna minnettar olmuştu. Guy'ın Renee'yle olan ilişkisi yıllardır sürüyordu;

neden Noelle birden buna karşı çıksın ki? Hayır, Faith Noelle'in Guy'a kızacak kadar bile umursadığını sanmıyordu, öldürme zahmetine hiç girmezdi.

Geriye tek bir insan kalıyordu: Gray.

Faith aklından geçen bu düşüncayı zorla uzaklaştırdı. Hayır, Gray olamazdı. Faith onun yüz ifadesini ve ne kadar kötü durumda olduğunu hatırlıyordu. Öfkesini ve nefretini hatırlıyordu. Gray babasının Faith'in annesiyle kaçtığını sanmıştı ve bir öfke krizi geçirmişti.

Ama babasının ölümünden en çok şey elde edecek olan kişi Gray'di. Guy gittikten sonra Rouillard mirasına el koymuş ve kütüphanecinin dediğine göre kendini daha da zenginleştirmişti. Doğduğu günden beri bir gün babasının yerine geçmek için hazırlanmıştı; beklemekten bıkip Guy'ı ortadan kaldırmaya mı karar vermişti?

Faith'in düşünceleri kafesteki bir sincap gibi oradan oraya sıçırıyordu. Kapı birkaç sert vuruşla sarsılınca Faith irkildi, şaşırmiş ve korkmuştu. Neden kapısında biri vardı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu, o yüzden bu ofisten gelen bir mesaj olamazdı. Kalkıp kapıya gitti ama kapıyı açmadı. Gözetleme deliği olmadığını fark etti. "Kim o?"

"Gray Rouillard."

O an Faith'in kalbi duracak gibi oldu. O derin, kadife gibi sesi duymayalı on iki yıl olmuştu ama yine de sesi duyar duymaz etkilenmişti, korkuyla karışık heyecan hissediyordu. Gray onu hayatı boyunca herkesten daha fazla üzmüştü, fakat vücudundaki bütün hücreleri sadece sesiyle titretmeyi başarabiliyordu. Sadece sesini duymak bile on dört yaşındaki çocuğa dönmesine yetmişti, onun yakınlığından dolayı kendini titrek ve huzursuz hissediyordu. Ve her zaman, her zaman onu ters yöne çeken o çirkin ağırlık vardı üzerinde, Gray'in süprüntü, demesinin katı hatırası. Gray söz konusu olduğunda Faith asla bir denge sağlayamamıştı, onu asla unutamamıştı, çocukluk aşkı hayal ve kâbus karışımı olarak aklına yer etmişti.

Gray'in gelişinin zamanlaması yüzünden tüyleri diken diken olmuştu. Onu düşünceleriyle çağırmış mıydı? Faith o kadar uzun süre orada durdu ki kapı tekrar Gray'in yumruğuyla titredi.

"Kapıyı aç." Sesinin tonu emirlerine hemen uyulmasını bekleyen birinin çelik otoritesine sahipti.

Faith dikkatle zinciri çıkarıp kapıyı açtı ve bir düzine yıldır görmediği adama baktı. Geçen zamanın bir önemi yoktu. Ne kadar uzun zaman geçerse geçsin onu tanıyabilirdi. Gray orada, kapının eşiğinde bir süre durdu, içeri girmeye lütfetti ve fiziksel varlığının etkisi Faith'in nefesini kesti.

Gray, Faith'in hatırladığından daha iriydi, fakat bir doksan boy bakıldığında zaten hep çok uzun gelirdi. Beli ve kalçaları hâlâ inceydi ama göğsü ve omuzları genişlemişti,erkekliğin sert katılığına ulaşmıştı. Ve kesinlikle bir erkekti, çocukluğundan iz kalmamıştı. Yüzü daha inceydi, güçlüydü, sertti, dudaklarının ve gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Faith adeta bir korsanın yüzüne bakıyordu ve Car- Icne Dubois'in neden ondan söz edildiği anda titrediğini altlayabiliyordu. Siyah saçları çok daha uzundu, yüzünden uzaklaştırılmış, boynunun arkasında tutturulmuştu. Sol kulak memesinde küçücük bir pırlanta pırıldıyordu. Yirmi iki yaşında etkileyiciydi. Otuz dört yaşında ise tehlikeliydi, görüntüsü kadar doğası da korsanlara özgüydü. Ona bakınca Faith'in bütün bedeni ısınıyor ve titriyordu, kalbi birden o kadar güçlü atmaya başlamıştı ki Gray'in duyup duymadığını merak etti. Bu semptomları hatırlıyordu ve bu durumdan nefret ediyordu. Tanrım, hayatı boyunca Gray Rouillard'ı duyduğunda veya gördüğünde dizleri zayıflayarak yaşamaya mı mahkûmdu? Neden bu çocuksu tepkinin ötesine geçemiyordu?

Gray'in ince burnunun üzerindeki günah kadar koyu gözleri hâlâ soğuk ve ifadesizdi.

Ağzının seksi çizgisi aşağı, ona bakarken kıvrıldı. "Faith Devlin," dedi. "Reuben haklıymış; aynı annene benziyorsun."

O değişmiş olabilirdi ama Faith de değişmişti. Faith kendine güvenini zor yoldan kazanmıştı. Ona soğuk bir şekilde gülümsedi ve "Teşekkür ederim," dedi.

"İltifat etmemiştim. Neden burada olduğunu bilmiyorum, zaten bunun bir önemi de yok. Bu motel benim. Burada hoş karşılanmıyorsun. Toparlanıp gitmek için yarım saatin var." Ona şeytani bir şekilde gülümsedi ama esasında bu bir gülümseme değildi. "Yoksa yine senden kurtulmak için polisi aramam mı gerek?"

O gecenin hatırası aralarında duruyordu, o kadar güçlüydü ki Faith neredeyse bu anıya dokunabilecekmiş gibi hissetti kendini. Bir an yine o ışıkları gördü, şaşkın dehşeti hissetti, fakat Gray'in onu paniğe sürüklemesine izin veremeyecekti. Bunun yerine zerafetle omzunu silkti ve Gray'e sırtını döndü, odada ilerledi, çabucak makyaj malzemelerini çantasına doldurdu ve askıdan tek kıyafetini aldı. Faith o koyu gözlerin üzerinde bir delik açmaya çalıştığını fark ederek kıyafetini koluna aldı, ayakkabılarını giydi, çantasını taktı ve sakin ifadesini değiştirmeden Gray'in yanından yürüyüp uzaklaştı.

Motelden uzağa, Baton Rouge'a doğru giderken Gray hâlâ açık kapıda durmuş ona bakıyordu.

Faith Devlin! Geçmişten bir isim! Gray Faith'in arabasını arka lambalarını gözden kayboluncaya dek izledi. Reuben ona Renee Devlin'e tıpatıp benzeyen bir kadının moteline geldiğini ve Faith D. Hardy olarak kaydolduğu- nu söyleyince Gray'in kadının kim olduğu konusunda hiç şüphesi kalmamıştı. Demek Devlinler'den biri sonunda Prescott'a geri gelecek cesareti bulmuştu. Gray, gelenin Faith olmasına şaşırmamıştı. O hep diğerlerinin toplamından bile daha cesur gözük müştü gözüne. Tabii bu Gray'in onun kalmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Kadının hiç olay çıkarmadan ayrıldığı aydınlık odaya geri döndü. Hiç olay çıkarmadan, kahretsin! Kavga istediye de Faith ona istediğini vermemişti. Kredi kartına geri ödeme yapılmasını bile istememişti. Gözünü bile kırpmadan eşyalarını toplayıp çekip gitmişti. Bir dakika bile sürmemişti; kahretsin, muhtemelen otuz saniyesini bile almamıştı toplanması.

Gitmişti ve oda buruşuk çarşaf dışında Faith hiç orada bulunmamış gibi duruyordu, fakat odada hâlâ Faith'in varlığı hissediliyordu. Bütün motel odalarında olan bayatlığı bastıran tatlı, hafif baharatlı bir koku vardı içeride ve

Gray'in kanı içgüdüsel olarak kokuya tepki vererek kıpır- danmıştı. Bu bir kadının kokusuymuştu, birçok açıdan evrenseldi, ancak bir yandan da Faith'e özgüydü. Odanın içine doğru ilerledi, o uçucu koku onu kendine çekiyordu, burnun delikleri bir aygırınki gibi açılıp kapanıyordu.

Faith Devlin. Sadece adını duymak bile o geceyi hatırlamasına yetmişti ve onu yine zihninde görmüştü; sessiz ve narindi, o koyu ateş kızılı saçları omuzlarına dökülüyordu ve zarif bedeni ince geceliğinin içinden gözükerek onu ve polisleri şehvetle büyülüyordu. O sıralar sadece bir çocuktuktu, Tanrı aşkına, fakat o zaman bile annesinin seksi aurasına sahipti.

Faith bu odanın kapısını açıp onu tekrar gördüğünde, Gray şaşkınlığa uğramıştı. O kadar çok Renee'ye benziyordu ki onu boğazlamak istiyordu ama aynı zamanda onu annesiyle karıştırmak imkânsızdı. Faith biraz daha uzundu, dolgundan çok inceydi, gerçi Gray onu en son gördüğünden beri güzelce büyümüştü. Renkleri Renee'yle aynıydı; koyu kızıl saçları, uyuşturan altın çizgili yeşil gözleri, yarisaydam teni tıpkı annesine benziyordu. Fakat Gray'i kızdıran onun çaba harcamadan bu kadar seksi olmasıydı. Yaptığı veya söylediği bir şeyden kaynaklanmıyordu seksapeli, hatta ne giydiğinden bile kaynaklanmıyordu, şık bir iş takımı vardı üzerinde. Takım giyen bir Devlin tanrım Hayır, doğasında zaten olan bir şey sayesinde seksiydi, Renee'de de olan bir şey sayesinde. Büyük kız adını hatırlayamıyordu o güçlü çekiciliğe sahip değildi. O basit ve bayağıydı, seksi değil. Faith ise seksiydi. Renee kadar açıktan açığa değil ama aynı derecede etkileyici. Gray onun o kedi gözlerine ve arkasındaki yatağa bakmış, dolanmış çarşaf ve sıcak bedenler düşünmüş, onun çıplak bir şekilde altında olduğunu, o bacaklarının arasındaki yumuşak açıklığı bulup içeri girerken bacaklarının kalçalarına dolandığını hayal etmişti...

Gray ter içinde kaldı ve boş odada sesli bir şekilde küfretti. Kahretsin, babası kadar kötüydü. Kokusunu duydu mu her şeyi bırakıp bir Devlin kadını düzme peşine düşüyordu. Hayır, her Devlin kadını değil, diye düzeltti kendini zihninde. En azından bunun için Tanrı'ya şükür. Renee'nin güçlü çekimini

hissetmişti ama onu karşı koyulur bulmuştu ve babasıyla bir kadını paylaşma düşüncesi iticiydi. Büyük kııda ise ona çekici gelen hiçbir şey yoktu. Ancak Faith... Eğer Devlin ailesinden biri olmak yerine herhangi başka biri olsaydı onu yatağına alıp uzun, sert bir yolculuğı çıkarmadan rahat edemezdi.

Ama o bir Devlin'di ve bu soyaddan bahsedilmesi bile öfkelenmesine yetiyordu. Renee yüzünden ailesi mahvolmuştu ve bunu ne affedebilir ne de unutabilirdi. Unutmak imkânsızdı, her gün Guy'ın terk edişinin etkileriyle yaşıyordu. Annesi hayattan elini ayağını çekmişti ve eski halinin bir gölgesi gibiydi. İki yıl odasından çıkmamıştı, şimdi de ara sıra hastalandığında New Orleans'taki doktor randevularına gitmek dışında evden çıkmayı reddediyordu. Gray babasını kaybetmişti ve her bakımdan annesini de kaybetmişti.

Noelle neredeyse tüm zamanını odasında geçiren sessiz, üzücü bir hayalet gibiydi. Sadece Alex Chelette onu biraz gülümsetebiliyor ve mavi gözlerine birazcık canlılık getirebiliyordu. Gray çok önceden Alex'in annesine âşık olduğunu fark etmişti ama durumu umutsuzdu. Hem Noelle onun tutkusundan haberdar değildi, hem de haberdar olsa bile hiçbir şey yapmazdı. Hâlâ Guy Rouillard'la evliydi ve bu değişmeyecekti. Boşanmayı düşünemezdi bile. Gray bazen Noelle'in hâlâ Guy'ın geri gelmesini umup ummadığını merak ediyordu. Kendisi çok önceden babasını bir daha göremeyeceğini kabullenmişti. Eğer Guy geri gelmeye niyetli olsaydı, Gray'ın onun kayboluşundan sonra aldığı vekâletnameyi yollamazdı. Mektup ayrıldığı gün Baton Rouge'dan yollanmıştı; dili kısa ve özdü ve kişisel hiçbir şey yoktu. Sonuna "Sevgiler, baban" yazmak yerine ciddi bir şekilde "Saygılar, Guy A. Rouillard" yazmayı tercih etmişti. Gray bunu okuduğunda Guy'ın hayatından sonsuza dek gittiğini anlamıştı ve gözleri ilk ve son defa yaşlarla yanmıştı.

Gray çaresiz geçen ilk aylarda hissedarlarla ve çeşitli yönetim kurullarıyla pozisyonunu kesinleştirmeye çalışırken, Alex olmadan ne yapardı bilmiyordu. Alex ona zorlu yollarda yardım etmişti, onunla beraber her menfaat için savaşmış, Monica ve Noelle'e de elinden geldiği kadar yardımcı olmuştu. Alex de en yakın arkadaşını kaybettiği için yas tutmuştu. Guy ve Alex beraber

büyümüşlerdi, kardeş kadar yakındılar. Alex Guy'ın ailesine Renee Devlin için sırtını dönmesine ve hoşça kal bile demeden gitmesine çok şaşırmıştı.

Monica bazı açılardan eskiden olduğundan daha güçlüydü. Gray'den intihar teşebbüsü için özür dilemişti ve bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermişti. Ama güçlü olmanın yanı sıra daha içine kapalıydı, sanki o acı ve üzüntü karışımı duygu fazlalığı tükenmiş, onu sakin ve aynı zamanda soğuk biri haline getirmişti. Monica onun işiyle ilgilenmiş ve zamanla mükemmel bir asistan olmuştu, Gray onun kabiliyetlerine ve mantığına tamamen güvenebiliyordu, fakat neredeyse Noelle kadar münzevi olmuştu kardeşi. Monica dışarı, toplumun içine çıkıyordu, görünüşüne dikkat ediyor ve saçlarını sık sık yaptıırıyordu ve iyi giyinmeye özen gösteriyordu, fakat yıllardır kimseyle çıkmamıştı. Başta Gray onun intihar teşebbüsünden utandığını ve izleri azalınca rahatlayacağını düşünmüştü. Ama Monica rahatlamamıştı ve Gray sonunda kardeşini evde tutan şeyin utanç olmadığını anlamıştı. Monica sadece kimseyle sosyalleşmekle ilgilenmiyordu. Bir iş toplantısında sosyalleşiyordu ama kişisel tekliflerin hepsini reddediyor ve Gray'in ikili ilişkilere geri dönme önerilerine karşı çıkıyordu. Monica'nın kendine güvenini arttırmak için Gray'in tek yapabildiği işine ne kadar güvendiğini göstermek ve ona kendini değerli, özgür hissedebilmesi için iyi bir maaş vermektir.

Ama geçen sene yeni polis şefi Michael McFane bir şekilde Monica'yı çıkmaya ikna etmişti. Monica o zamandan beri sık sık onunla görüşüyordu. Gray o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı. Belki de Monica normal bir hayat yaşayabilirdi.

Hayır, Gray, Devlinler'in ailesine ne yaptığını asla unutmayacaktı. Ve şanslıysa Faith Devlin'i bir daha asla görmeyecekti.

Teşekkür ederim. Kapıda kimin olduğunu sormak dışında söylediği tek cümle buydu. Soğuk ve gizemli davranmıştı, onu sanki biraz eğlenerek izlemişti ve tehditlerinden sonra ifadesi hiç değişmemişti. Gerçi Gray'in dedikleri bir tehdit

değildi, bir sözdü. Eğer kendi kendine gitmemiş olsaydı yine onu mahalleden kovdururdu. Ve polisi aramak zorcunda kalırdı, çünkü eğer ona kendi dokunsaydı kontrolünü kaybedecdi ve bunu biliyordu.

Artık bir kadın olmuştu Faith, Gray'in hatırladığı çocuktan eser yoktu. Faith hep diğer Devlinler'den farklıydı, büyüünce annesi kadar ayartıcı olan olgun bir orman yaratiğıydı. Açıkça zavallı bir ahmak annesi kadac ayartıcı olduğunu düşünmüş olmalı ki soyadı açtık Hardy'ydi, yani evlenmişti, gerçi yüzük takmıyordu. Gray ellerini fark etmişti, ince, zarif, bakımlıydılar ve yüzüğünün olmamasından dolayı şüpheli bir şekilde eğlenmişti. Renee de hiç yüzük takmazdı; tarzını bozardı bu. Anlaşılan kızı da aynı şekilde düşünüyordu, en azından tanınmayan Bay Hardy ile gezmezken.

Zengin görünüyordu, demek ki bir kedi gibi dört ayak üzerine düşmüştü. Gray buna şaşırmamıştı. Devlin kadınları kendilerine bakacak birini bulmak konusunda özel olarak yetenekliydi. Kocasına ona çok şey sağlıyor olmalıydı, zavallı adam. Ne sıklıkta kendisi gezinirken kocasını yalnız bıraktığını merak etti Gray.

Ve Prescott'a niye geri geldiğini. Burada onu ilgilendiren hiçbir şey yoktu, arkadaşı da, ailesi de. Devlinler'in arkadaşları yoktu, sadece kurbanları vardı. Burada açık kucaklarla karşılanmayacağını biliyor olmalıydı. Muhtemelen kimse onu tanımayacağından buraya gelebileceğini düşünmüştü ama buradaki insanların hafızaları çok iyiydi ve Faith'in annesine benzerliği çok fazlaydı. Reuben onu güneş gözlüğünü çıkardığı an tanımıştı.

Eh, neden burada olduğunun bir önemi yoktu. Gray ikinci kez mahalleyi Devlin mikrobundan kurtarmıştı, hem de on iki yıl öncesinden çok daha kolay bir şekilde. Sadece onun hiç geri gelmemiş olmasını dilemişti, ona istemeden verdiği tepkiyi vermemiş olmayı, onun genç kız imgesini şu anki kadın haliyle değiştirmemiş olmayı. O yumuşak, soğuk sesin "Teşekkür ederim," dediğini hiç duymamış olmayı dilemişti.

Faith karanlık yolda dümdüz ilerliyordu, içi jöle gibi sallansa da kendine durma izni vermedi. Gray'in tepkisinin ruhunu ele geçirmesine izin vermeyi

reddediyordu zira onun, hakkında ne düşündüğünü zor yoldan öğrenmişti, o şok ve acıyla yıllar önce baş etmişti, yeniden üzülmeyecek ve yenilmeyecekti, buna izin veremezdi. Moteli terk etmek dışında bir seçeneği yoktu, çünkü Gray'in gözlerindeki zalim kararlılığı görmüştü ve dışarı attırmak ifadesini kullanırken blöf yapmadığını anlamıştı. Bütün ailesini kovarken bile duraksamamıştı ki zaten, şimdi niye duraksasın ki? Fakat Faith'in sakin kabulü, Gray'in kazandığı anlamına gelmiyordu.

Polisi arama tehditi Faith'i korkutmamıştı. Onu korkutan ve kızdıran şey Gray'e karşı verdiği tepkinin yoğunluğuuydu. O kadar yıl geçtikten sonra ve ailesine yaptıklarından sonra bile oia verdiği tepkiyi durdurma konusunda Pavlov'un köpekleri kadar çaresizdi. Bu çok sinir bozucuydu. Hayatını tekrar sırf Gray onu yine süprüntüye çevirebilsin, en kısa zamanda ondan kurtulsun diye kurmamıştı.

Korkutulabileceği günler geride kalmıştı. Eskiden olduğu o sessiz, kırılğan çocuk on iki yıl önce sıcak bir yaz gecesi ölmüştü. Faith hâlâ nispeten sessiz bir insandı ama nasıl hayatta kalabileceğini, çelik gibi iradesini ve kararlılığını hayattan istediklerini elde etmek için nasıl kullanabileceğini öğrenmişti. Kendine güveni bazen kızıl saça özgü öfkesini bile kullanacak kadar yerine gelmişti. Eğer Gray ondan kurtulmak istiyorsa, onu zora koşarak bir hata yapmıştı. Çok yakında geri çekilme gibi gözükken hareketinin esasında başka bir açıdan saldırmak için pozisyon alma olduğunu görecekti.

Faith'i yeniden koyamayacaktı. Bu sadece bir onur meselesi değildi, hâlâ Guy'a ne olduğunu bulamamıştı. Bunu unutamazdı, kafasından atamazdı.

Çevik aklında bir plan oluşmaya başlamıştı bile ve arabayı kullanırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gray birdenbire kendini arkadan vurulmuş bulacaktı. Faith Prescott'a taşınacaktı ve Gray'in onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü Faith daha Gray'in haberi olmadan yerleşecekti buraya. Kendine saygısının içine gömülmüş eski hayaletleriyle yüzleşmenin vakti gelmişti. Onu küçümseyen kasabaya kendini kanıtlayacaktı, ondan sonra geçmişini unutabilirdi.

Ve Gray'c baştan beri onun hakkında yanıldığını göstermek istiyordu. O kadar çok istiyordu ki bunun tadını alabiliyordu, zafer ağzında tatlı bir tat yaratmıştı. Çocukken onu o kadar yoğun bir tutkuyla sevdiği için, onları mahalleden kovarken lafın gelişi zalim bir yargıç gibi görüldüğü için zihninde çok önemli bir yere oturtmuştu Gray'i. Böyle olmamalıydı, onu unutmalıydı ama gerçek açıktı: Gray onun iyi, ahlaklı ve başarılı bir insan olduğunu kabul etmediği sürece Faith kendini bir suprüntü gibi hissetmeyi kesemeyecekti.

Sadece Guy'a ne olduğunu öğrenmek istemiyordu. Olay böyle başlamış olabilirdi ya da gerçeği kendinden saklamıştı ama artık biliyordu.

Yuvasına dönmek istemişti.

Bölüm Yedi

"Evet. Her şeyin acentenin adına yapılmasını istiyorum. Teşekkür ederim, Bay Bible. Size güvenebileceğimi biliyordum." Faith'in gülümsemesi sesinden bile belli oluyordu, Bay Bible da bunu duymuş olmalıydı, çünkü cevabı Faith'in sesli bir şekilde gülmesine sebep oldu. "Dikkat et," diye dalga geçti. "Unutma ki karını tanıyorum."

Faith telefonu kapadı ve asistanı, Margot Stanley ona kederle baktı. "O yaşlı keçi seninle flört mü ediyordu?"

"Tabii ki," dedi Faith iyi huylu bir şekilde. "Hep ediyor. Esasında o iyi, tatlı bir yaşlı adam."

Margot küçümseyerek güldü. "Tatlı mı? Harley Bible ancak bir kobra yılanı kadar tatlı olabilir. Kabul et, erkeklerle iyi anlaşıyorsun."

Faith hanımefendilere yakışmayacak alaycı bir ses çıkarmamak için kendini tuttu. Eğer Margot, Gray'in onu kasabadan - tekrar - atışını görseydi Faith'in erkeklerle "iyi" anlaştığını düşünmezdi. "Sadece ona iyi davranıyorum, hepsi bu. Özel bir şey yapmıyorum. Ve dediğin kadar kötü olamaz, yoksa bu işi yürütemezdi."

"İş i yürütebiliyor çünkü o yaş lı ahmak zeki bir 15 adam ı," dedi Margot. "Gözde mekânları tam gözde olmadan bulabilmek ve beş kuruşa almak gibi karanlık bir yetene ğ i var. Kahrolsun, insanlar ona sadece istedikleri yerler var diye gidiyorlar."

Faitli sırtıttı. "Dedi ğ in gibi zeki bir iş adam ı. Bana hep elinden geldi ğ i kadar iyi davranıyor."

Faith kendini küçümseyen bir ses çıkarmadan önce durdurabilmiş olabilirdi ama Margot böyle bir çekingenlik göstermedi. "Sana iyi davranmayan bir erkek hiç görmedim. Kaç kere hız yaptığın için kenara çekildin?"

"Toplam mı?"

"Sadece bu yılı söyleden yeter."

"hımmn... Sanırım dört kez. Ama bu sıra dış ı; sadece bu sene çok gezdiğim için."

"hı-hı. Peki kaç kere ceza yedin?"

"hiç," diye itiraf etti Faith gözlerini devirerek. "Bu sadece tesadüf. hiç konuşarak karşımdakini ceza vermemeye ikna etmeye çalışmadım."

"Buna gerek yok, demek istedi ğ im de bu. Polis arabana yaklaşıyor, sen ehliyetini veriyorsun ve 'Özür dilerim, uçtu ğ umu biliyorum,' diyorsun ve o da sana ehliyetini geri verip sana yavaş lamam, çünkü o güzel yüzünün bir kazada inahvoldu ğ unu görmek istemeyece ğ ini söylüyor."

Faith kahkahalara bo ğ uldu, çünkü o sefer kenara çekildi ğ inde Margot da yanındaydı. Bahsedilen Tcksas trafik polisi eski kafalı, kas lı, kalıt ı gri bir bıy ı ğ ı olan ve kaplumba ğ alar kadar yavaş konuşan bir centilmendi. "Bir polis bir tek o zaman, tırnak içinde, 'güzel yüzüm' hakkında bir şey dedi."

"Fakat hepsi bunu düşünüyordu. Kabul et. Hız yüzünden ve ceza yedin mi?"

"Yani, hayır." Faith duruma çok gülmemeye çalıştı. Margot son alt ı ayda iki tane hız cezas ı almış tı ve şimdi durumuna çok içerleyerek hep hız limitinin altında kalmak zorunda kalıyordu çünkü e ğ er bir tane daha ceza yerse ehliyetine el koyarlardı.

"Emin olabilirsin ki beni durduran polislerden hiçbir i güzel yüzümün mahvolmamas ı için yavaş gitmemi söylemedi," diye mırıldandı Margot. "Hayır efendim, sadece işlerini yaptılar. 'Ehliyetinizi görebilir miyim, bayan. Limitin elli

beş olduğu yerde altmış beşle gidiyordunuz, bayan. Mahkeme tarihiniz şu şu veya ödemeniz gereken parayı şu şu tarihte yollayabilirsiniz." O kadar iğrenmiş konuşuyordu ki Faith yüzüne karşı gülmek için arkasını dönmek zorunda kaldı. Margot almış olduğu hız cezalarının hiç komik olduğunu düşünmüyordu.

"Daha önce hiç hız cezası yememiştım," dedi kaşlarını çatarak. Faith bunu daha önce birçok kez duymuştu, neredeyse kelimeleri arkadaşıyla aynı anda söyleyebilirdi. "Hayatım boyunca bir park cezası bile almadım, sonra birden lanet cezalar her yerden çıkmaya başladı."

"Duvarlarını onlarla kaplayabilecekmiş gibi konuşuyorsan,"

"Gülme. İki ceza yemek çok ciddi bir durum ve üçüncüsünü yemek tam bir felaket İki yıl boyunca elli beşle kullanmak zorundayım. Bu planlarımı ne kadar alt üst ediyor biliyor musun! Ne zaman bir yere gitsem daha erken, daha da erken kalkmak zorundayım, çünkü oraya gitmem çok uzun sürüyor!" O kadar kederli konuşuyordu ki Faith kendini tutamadı ve çaresizce kıkırdamaya başladı.

Margot tam bir neşe kaynağıydı. Otuz altı yaşındaydı, boşanmıştı ve boşanmış kalmaya kesinlikle hiç niyeti yoktu. Faith onsuz ne yapardı bilmiyordu. Sonunda acenteyi alacak parayı bulduğunda işin müşteri kısmıyla nasıl başa çıkacağını biliyordu ama işletme diploması olmasına rağmen kitaplarla gerçek hayat arasında büyük fark vardı. Margot J. B. Holladay'ın asistanı, Holladay Tur'un eski sahibiydi ve Faith'le aynı işlerle uğraşmayı seve seve kabul etmişti. Deneyimleri paha biçilmezdi. Faith'in finansal konularda ciddi hatalar yapmasına engel olmuştu.

Ondan da öte Margot Faith'in arkadaşı olmuştu. Boyalı sarı saçları ve iyi bir moda anlayışı olan uzun, ince bir kadındı. Yeni bir koca aradığını hiç gizlemiyordu. "Erkekler çok problem yaratır, hayatım, fakat iyi yanları da var, özellikle de bir tane büyük iyi yan." Ve bu konuda o kadar iyi huyluydu ki çıkma teklifleri almakta zorlanmıyordu. Sosyal hayatı güçlü bir genç kızı bile yormaya yeterdi. Faith neredeyse kimseyle çıkmazken, Faith'in erkeklerle iyi anlaştığını iddia ederek biraz fazla ileri gidiyordu sanki.

"Gülme," diye uyardı onu Margot. "Günün birinde kadın bir polis tarafından durduralacaksın ve o zaman şansın sona erecek."

"Hepsi bu işte, şans."

"Tabii tabii." Margot daha fazla ısrar etmedi ve Faith'e merakla baktı. "Şimdi, Tanrı'nın unuttuğu Louisiana'da ev almanın sebebi ne?"

"Prescott," diye düzeltti onu Faith gülümseyerek. "Baton Rouge'un kuzeyinde küçük bir kasaba, neredeyse Missisipi'nin sınırının yanında."

Margot yine küçümseyen bir ses çıkardı. "Ben de öyle dedim işte. Tanrı'nın unuttuğu bir yer."

"Orası doğup büyüdüğüm yer."

"Öyle mi? Ve bunu sesli bir şekilde itiraf ediyorsun?" diye sordu Margot doğup büyüme Dallaslı olan birinin şüpheciliğiyle.

"Yuvama dönüyorum," dedi Faith alçak bir sesle. "Orada yaşamak istiyorum." Bu düşünmeden attığı bir adım değildi; Rouillard ailesinin ona sorun yaratabilecek her şeyi yapacaklarından tamamen haberdar bir şekilde dönüyordu. Yine bilerek Gray'in yakınına gidiyordu ve bunun tehlikesi geceleri uyuyamamasına sebep oluyordu. Onca yıl önce babasına ne olduğunu anlamak dışında yüzleşmesi gereken birçok hayalet vardı ve en büyüğü de Gray'di. Hayatı boyunca bir şekilde ona işkence etmişti ve o söz konusu olduğunda Faith hâlâ çocuksu bir duygu karmaşası içindeydi. Zihninde Gray her şeyi yapabilirdi, hayattan bile üstündü, onu mahvetme veya kovma gücüne sahipti ve onunla son görüşmesi kafasındaki bu imajı silmeye hiç yaramamıştı. Onu normal bir insan gibi görmeliydi, kırılgan, korku dolu küçük bir kız yerine bir yetişkin olarak onunla aynı koşullarda karşılaşmalıydı. Gray'in üzerinde böyle bir etkisinin olmasını istemiyordu, onu tamamen unutmak istiyordu.

"Baton Rouge'a gidince oldu bu değil mi? O kadar yakına gelince dayanamadın." Margot on iki yıl önce ne olduğunu bilmiyordu, sadece onun bir bakıcı evinde olduğundan ve bakıcı ailesini çok sevdiğinden haberdardı. Faith ona geçmişini veya ailesini hiç anlatmamıştı.

"Kökler hakkında söyledikleri doğru olsa gerek."

Margot sandalyesinde arkasına yaslandı. "Acenteyi satacak mısınız?"

Faith şaşkınlıkla ona baktı. "Tabii ki hayır!"

Margot'un yüz ifadesi biraz rahatlardı ve Faith birden kararının çalışanları için ne kadar korkutucu olabileceğini fark etti. "İki küçük değişiklik hariç her şey eskisi gibi devam edecek," dedi.

"Ne kadar küçük?" diye sordu Margot şüpheyle.

"Ben Prescott'ta yaşayacağım. Bay Bible bana bir ev bulduğunda oraya bir faks makinesi, bilgisayar ve fotokopi makinesi alacağım, böylece hep iletişim halinde olacağız, tabii elektronik olarak."

"Tamam, bu bir. Diğer nedir?"

"Bütün ofisleri sen yöneteceksin. Bölge müdürü olacaksın diyebiliriz ama sadece tek bir bölge var ve tek müdür sensin. İş gezilerine çıkmanın bir mahzuru olur mu?" diye sordu Faith birden endişelenerek. Plan yaparken bunu hesaba katmayı unutmuştu.

Margot'un kaşları inanmazlıkla havaya kalktı. "Benim için, gezmenin mahzuru mu olacakmış? Hayatım, aklını mı kaçırdın sen? Gezmeye bayılırım. Avcılık alanımı genişletiyor diyebiliriz ve Tanrı biliyor buradaki gözde bekârlara çoktan hayat boyu yetecek kadar heyecan sağladım. Eğer başka bir yerdeki şanslı bir adam beni kaparsa bu onların şanssızlığı. Ayrıca New Orleans'a gitmek hiç de zor değil

"Ve Houston ve Baton Rouge."

"Houston'da kovboylar, Baton Rouge'da da Fransız kökenliler var. Şapır şupur," dedi Margot dudaklarını yalayarak. "Dallas'a gelip dinlenmek zorunda kalacağım."

Faith'in planı yerli yerine oturmuştu ama zaten öyle olması için çok uğraşmıştı. Çabalarından dolayı büyük bir tatmin duyuyordu; on dört yaşında çaresizdi ancak artık kendi kaynakları vardı ve dört yıldır çalıştığı için birçok bağlantıya sahipti.

Bay Bible'in yardımıyla çabucak satılık küçük bir ev bulup oraya yerleşmişti. Ev Prescott'ta değildi, kasaba sınırlarının birkaç kilometre ötesinde, Rouillard arazisinin yanındaydı. Evi almak tasarruflarında büyük bir açık oluşturmuştu, fakat Gray'in ipoteği koyan bankadaki bağlantılarını kullanıp ona sorun

yaratmasını istemiyordu. Artık Gray'in işini zorlaştırmak için nasıl adımlar atacağını önceden tahmin edebiliyor ve savunmasını yapabiliyordu. Ondan daha zeki davrandığını ve Gray'in bunu çok geç olana kadar öğrenemeyeceğini bilmek Faith'i çok mutlu ediyordu.

Kendisi dikkat çekeceği için her şeyi acentenin adından hallederek elektriği ve ısıtmayı açtırmıştı, evi temizletmişti ve neşeyle eşyalarını yeni evine göndermişti. Gray onu ikinci kez hayatından kovmasının üzerinden sadece bir ay geçtikten sonra Faith arabasıyla yeni evinin sokağına girdi ve eve büyük bir tatminle baktı.

Derme çatma bir ev almamıştı. Bay Bible evin fotoğraflarına bakmasını sağlamıştı, hem içini hem dışını önceden görmüştü. Ev küçüktü, sadece beş odası vardı ve ellilerde yapılmıştı ama restore edilmişti ve satılabilmesi için modernleştirilmişti. Evin bir önceki sahibi iyi bir iş çıkarmıştı; yeni veranda öne dek geliyordu ve bir kenarında yeni gelenleri güzel havalarda kendine çekmek için bir veranda salıncağı duruyordu. Verandanın iki yanında tavandaki vantilatörler sıcaklığın çok az rahatsız edeceğini garanti ediyordu. İçeride de her odanın tavanında bir vantilatör vardı.

İki yatak odası da aynı büyüklükteydi, bu yüzden kendine arkadaki odayı seçmiş ve diğerini çalışma odasına çevirmişti. Sadece tek bir banyo vardı ama o da sadece tek bir kişiydi, bu yüzden bunun sorun yaratacağını hiç düşünmüyordu. Oturma ve yemek odaları hoştu ancak evin en güzel yeri mutfaktı. Açıkça birkaç yıl önce restore edilmişti, çünkü birinin bir şey yapmasa da ev satılabilecekken mutfak uyarladığını düşünemiyordu Faith. Evin bir önceki sahibi yemek yapmayı çok seviyor olmalıydı. Mutfakta geniş bir davlumbaz, bir mikrodalga fırın ve geleneksel fırınlar vardı. Yerden tavana kadar uzanan dolaplar bir senelik yiyecek alacak kadar genişti. Mutfak ortasında çok büyük bir tezgâh vardı, her türlü aşçılık için geniş bir çalışma alanı sunuyordu. Faith yemek pişirmeyi çok sevmezdi ama mutfak çok sevmişti. Esasında bütün evi çok sevmişti. İlk defa kendisine ait bir yerde yaşıyordu; apartman daireleri sayılmazdı, çünkü onları kiralamıştı. Bu ev ise onundu. Gerçek bir evi vardı.

Prescott'a yiyecek almak ve iki tane önemli işi halletmek için gittiğinde içi neşeyle dolup taşıyordu neredeyse. İlk durağı adliye sarayı oldu, arabasına bir Louisiana çıkartması aldı ve Louisiana ehliyeti için başvurdu. Sonraki durağı marketti. Sahibinin, Faith içeri her girdiğinde cebine bir şey atmasın diye bütün hareketlerini takip ettiği dükkânda fiyatlar konusunda endişelenmeden alışveriş yapabilmek hoş bir zevkti. Marketin sahibinin adı Morgan'dı, Faith onu hatırlıyordu, Ed Morgan. En küçük oğlu Jodie'nin sınıfındaydı.

Faith rahatça meyve ve süt ürünleri seçti, seçtiği her şeyi plastik bir torbaya koyuyor, sonra torbayı yeşil bir iple bağlıyordu. Lekeli bir önlüğü olan gri saçlı bir adam depodan elinde bir kutu muzla çıktı ve en boş bulduğu rafa muzları sıralamaya başladı. Ona doğru göz attı, sonra ba- kakaldı, gözleri inanmazlıkla kocaman açılmıştı.

Saçları çok daha az ve renk değiştirmiş olmasına rağmen Faith bu adamı tanımakta hiç zorlanmadı. "Merhaba Bay Morgan," dedi neşeyle alışveriş sepetini ona doğru ilerletirken.

"R-Renee," diye kekeledi adam. Faith, annesinin adını duyunca birden donakaldı ve adama yeni gözlerle bakmaya başladı. Tanrım, onunla da mı beraber olmuştu! Ah, neden olmasın? Guy Rouillard hep müsait değildi ve Renee kendini mahrûm bırakacak bir kadın değildi.

Faith'in gülümsemesi kayboldu ve sesi buz kesti. "Hayır, Renee değil. Ben Faith, en küçük kızıyım." Ona sürekli bir hırsızmış gibi davranıp dükkânda sürekli onu takip eden adam annesinin peşinden koşan köpek sürüsünün bir parçasıydı demek.

Faith alışveriş sepetini koridorda ilerletti. Burası büyük bir market değildi, adamın aceleyle karısının yanına gidip fısılnıyla ona bir şeyler söylediğini duydu. Biraz sonra ise peşinde birinin olduğunu fark etti. Genç çocuğu tanı mıyordu. Onun da üzerinde uzun, lekeli bir önlük vardı ve Faith ona bakınca rahatsız olup kızardı, çocuğun her şeyin Faith'in çantasına değil de alışveriş sepetinde olduğundan emin olması için gönderildiği aşıkardı.

Öfkesi arttı ama kendini tuttu ve acele etmemeye karar verdi. Listesindeki her şeyi aldığı anda alışveriş sepetini kasaya ilerletti ve içindekileri boşaltmaya başladı.

Faith markete geldiğinde kasada Bayan Morgan vardı, fakat artık işi Bay Morgan devralmıştı ve karısı küçük ofisten merakla onları izliyordu. Bay Morgan, Faith'in kasanın önüne koyduğu şeylere baktı. "Umarım bütün bunları ödeyecek paran vardır," dedi hoşnutsuzlukla. "Kimden çek aldığıma çok dikkat ederim."

"Ben hep nakit öderim," diye karşılık verdi Faith sakince. "Çek hesabı numaramı kimin gördüğüne çok dikkat ederim."

Nazikçe hakarete uğradığını anlaması bir an süren Bay Morgan kıpkırmızı kesildi. "Ağızından çıkanlara dikkat et. Dükkânımda kimseden böyle laflar işitmek zorunda değilim, hele de senin gibi birinden."

"Oyle mi?" Faith gülümsedi ve sesini alçak tuttu. "Annem söz konusu olduğunda bu kadar dikkatli değildin, değil mi?"

Morgan'ın kızarıklığı geldiği kadar çabuk yok oldu, adam soldu ve terleyerek karısına endişeli bir bakış fırlattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Pekâlâ. Bu konunun bir daha açılmamasına dikkat et." Cüzdanını çıkardı ve bekledi. Morgan aldıklarını kasadan geçirmeye başladı, her seferinde fiyatlarını giriyordu. Faith girdiği bütün fiyatları izliyordu ve onu durdurdu. "O elmaların kilosu bir dolar yirmi dokuz sent, bir dolar altmış dokuz sent değil."

Adam yine kızardı, hatasını yakaladığı için çok öfkelenmişti. En azından Faith bunun açıkça kazıklamak yerine hata olduğunu düşünüyordu. Dükkândan ayrılmadan aldığı her şeyin fiyatını kontrol edecekti. Bu sefer de Bay Morgan otomatik olarak ahlaksızlıkla suçlanmanın nasıl bir şey olduğunu görsün bakalım. Bir zamanlar geri çekilir ve utanırdı ama o günler artık geride kalmıştı.

Dükkân sahibi tüm parayı söyleyince, Faith cüzdanını açtı ve altı tane yirmi dolarlık banknot çıkardı. Normalde alışveriş için ödediği para bunun yarısı kadar olurdu ama bir sürü şeyi buraya taşımak yerine onlarsız kalmayı tercih etmişti, bu yüzden yeniden depolaması gerekiyordu. Bay Morgan'ın cüzdanındaki paraya baktığını gördü ve onun Faith Devlin'in geri geldiği ve bir tomar parayı

gözler önüne serdiği hikâyesinin bütün mahallede dolaşacağını anladı. Kimse bu parayı dürüstçe kazandığını düşünmeyecekti.

Kendi kendine mahalledeki insanların ne düşündüğünü önemsemediğini söyleyemezdi; hep önemsemişti. Geri geliş sebeplerinden biri de buydu; onlara ve kendine bütün Devlinler'in süprüntü olmadıklarını göstermek Zihninde saygıdeğer olduğunu biliyordu ama henüz bunu kalbinde hissedemiyordu ve doğup büyüdüğü kasabanın insanları onu aralarına kabul edene dek hissedemeyecekti. Kendini Prescott'tan koparamıyordu; bu kasaba onu şekillendirmişti ve kökleri derindi. Fakat buradaki insanların onu aralarına kabul etmesini istemesi kimsenin ona hakaret etmesini kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Çocukken kendi yoluna gitmek konusunda oldukça inatçıydı ama buradan ayrıldığından beri geçen on iki yılda büyümüş ve kendini savunmayı öğrenmişti.

Onu dükkânda takip eden genç çocuk torbalarını arabasına taşıdı. On altı yaşında olmalıydı, eklemleri hâlâ çocukluğun esnekliğine sahipti ve elleri ile ayakları vücudunun geri kalanına göre çok büyüktü. "Morganlar'la akraba mısın?" diye sordu Faith otoparka doğru yürürlerken ve çocuk alışveriş sepetini ilerletirken.

Çocuk kendisiyle direkt olarak konuşulmasından dolayı kızardı. "Ah, evet. Büyükkannem ve büyükbabam."

"Adın ne?"

"Jason."

"Ben Faith Hardy. Eskiden burada yaşıyordum ve yeniden geri döndüm." Arabasına vardığında durdu ve bagajı açtı. Çoğu genç erkek gibi çocuk dört tekerlekli her şeyle ilgileniyordu ve arabayı bayağı inceledi. Faith spor bir araba yerine sağlam, güvenilir bir sedan almıştı; sedan iş için daha uygundu, zaten spor bir arabayı kullanmak için kişi havalı olmalıydı ve Faith hiçbir zaman böyle biri olmamıştı. Hep yaşından daha olgundu ve tutarlılık, güvenilirlik ona hep gösterişten daha önemli gelmişti. Fakat koyu, sofistike bir yeşil olan bir senelik arabanın bütün güvenilirliğine rağmen güzel bir stili vardı.

Jason torbaları bagaja koyarken, "Güzel araba," diye iltifat etme gereği duydu.

"Teşekkürler." Faith ona bahşış verdi ve Jason elindeki dolara şaşkınlıkla baktı. Faith onun bu hareketinden ya Prescott'ta bahşış verilmediğini ya da insanların normalde torbalarını kendileri taşıdıklarını anladı. Jason bu göreve Faith'in arabasının temiz olup olmadığını görmek için zorlanmış olabilirdi ki küçük kasabalarda yaşayan insanlar her şeye burunlarını sokarlardı.

Faith arabasının kilidini açarken küçük, beyaz bir Cadillac otoparka girdi ve ona yaklaşınca aniden frene basa. Faith arabaya baktı ve ona şaşkınlıkla bakan bir kadın gördü. Monica Rouillard'ı veya şu an adı her neyse. Faith'in onu tanıması bir dakika sürdü. İki kadın birbirine baktı ve Faith Monica'nın, Guy kaybolana dek onlara normal davranan Gray'in aksine hep Devlinler'e kötü davranmak için uğraştığını hatırladı. Faith geçmişinde olanlara rağmen acıma duygusu hissetti, eğer şüpheleri doğruysa Monica'nın babası ölmüştü ve bunca yılı ona ne olduğunu bilmeden geçirmişlerdi. Devlinler Guy'ın hareketlerinden dolayı acı çekmişlerdi ama Rouillardlar da acı çekmişlerdi.

Faith arabanın gölgelerinin içinde bile Monica'nın ona bakarken ne kadar soluk ve gergin olduğunu görebiliyordu. Hu karşılaşmayı ertelemek en iyisiydi; yerinde kalmakta ısrarlı olsa da varlığını Rouillardlar'a sergilemesinin alemi yoktu. Arkasını dönüp arabaya girdi ve motoru çalıştırdı. Monica yolunu tikiyordu, bu yüzden geri gidemiyordu ama önündeki boşluk yeterliydi, bu yüzden gerilemesine gerek yoktu. Boş otoparkta ilerleyerek dışarı çıktı, Monica hâlâ aynı yerde durmuş ona bakıyordu.

Eve vardığında onu bekleyen birkaç faks buldu, hepsi de Margot'tandı. Ofisine geçmeden ve her ne sorun çıktıysa onunla uğraşmadan önce alışveriş torbalarını yere bıraktı Turizm endüstrisinden hoşlanıyordu, baş ağrıları ve krizler mevcuttu ama çoğunlukla işin doğası gereği müşteriler coşkulu ve heyecanlıydı. Acentenin görevi turlar için güvenli yerlerde yer ayırtmaktı. Tatilcileri nazikçe uygunsuz tur paketlerinden uzaklaştırıyorlardı, mesela çocuklu bir aile muhtemelen yetişkin eğlenceleriyle dolu bir parti gemisinden

çok memnun kalmazdı. Çalışanları böyle şeyleri nasıl ele alacaklarını biliyorlardı, Faith'in önüne çıkan sorunlar genellikle farklı türdendi. Vermesi gereken maaşlar ve doldurması gereken vergi formları vardı, hiç bitmeyen kâğıtlar geçidi. Faith maaşlarla hâlâ kendinin uğraşması gerektiğine karar vermişti, her pazartesi sabahı dört ofisinden de ilgili bilgiler geliyordu. Dokümantasyonu ve çekleri hazırlar, onları çarşamba sabahı ekspres postayla gönderirdi. Bu uygulanabilecek bir çözümdü ve evde çalışmanın rahatlığı çok hoşuna gidiyordu.

En rahatsız edici durum hem iş hem de özel banka işlerini hâlâ Dallas'tan halletmesiydi ama parasını Prescottta, hatta Baton Rouge'a bile geçirmemeye karar vermişti; Rouillardlar'ın bağlantılarının kolları uzundu. Ailenin kasabada yeni bir banka alıp almadığına bakmamıştı, çünkü sahip olup olmamalarının bir önemi yoktu, Gray'in her türlü bağlantısı olabilirdi. Bankacılıkta kurallar ve yasalar vardı ancak bu kasabada Rouillardlar'm kendi yasaları vardı. Gray kolayca hesaplarındaki bakiyelere, hatta iptal edilmiş çeklere ulaşabilirdi. Hiç şüphesi yoktu ki aynı zamanda kredi kartı çeklerini mümkün olan son ana kadar geciktirerek ona zorluk çektirirdi. Hayır, hesabını Dallas'a tutmak daha iyiydi.

Yoldaki çakıl taşları gıcırdadı ve Faith pencereden dışarı baktığında parlak, metal renkli bir Jaguar'ın evin önünde durduğunu gördü. Kararlılıkla perdenin eski yerine düşmesine izin verdi ve sandalyesini çalışma masasının uzağına çekti. Kimin geldiğini bilmek için arabadan kimin çıktığını görmesine gerek yoktu, tıpkı gelenin onu karşılamaya gelen komşular olmadığını bildiği gibi.

Salona geçti ve verandada ayak sesleri duyunca kapıyı açtı. "Merhaba, Gray. Lütfen içeri gel. Bakıyorum Corvette'lerinden vazgeçmişsin."

Gray eşikten girerken gözleri şaşkınlıkla parıldadı. Faith onun iriliğinden anında etkilenmişti. Gray içeri davet edileceğini beklemiyor olmalıydı, sanki bir tavşan bir kurdu yuvasına çağırmıştı. "Birçok konuda eskisinden daha yavaşım," dedi kelimeleri uzatarak.

"Böylesi daha iyi sanırım," cümlesi Faith'in dilinin ucuna kadar geldi ama Faith çenesini tuttu. Gray Rouillard'ın ona imalı sözler söylediğinden şüpheliydi ve eğer sözlerini böyle algılasa Gray bunun tam bir Devlin'den beklenilecek bir davranış olduğunu söylerdi. Aralarında normal flört oyunlarına yer yoktu.

Baharın son günleriydi ve hava sıcaktı. Gray bol, beyaz keten bir gömlek ve asker yeşili keten bir pantolon giymişti. Gömleğin yakası açıktı ve Faith kıvrıkcık siyah göğüs kıllarını görebiliyordu, kendini bakmamaya zorladı, birden nefes alması zorlaşmıştı. Gray beraberinde taze, bedensel, temiz bir ter kokusu ve erkeksi, güzel, keskin bir koku getirmişti. Faith hiçbir zaman onun kokusunun renginin ne olduğunu bulamamıştı. Güzel, hafif kokusunu içine çekerken hayallere dalmış bir şekilde bunu hatırladı. Gray'in fiziksel etkisi duyularının karışmasına sebep oluyordu, tıpkı eskiden olduğu gibi. Hiçbir şey değişmemişti. Bir önceki sefer onu sarsan Gray'i görmenin beklenmedikli- ğiydi; eski tepkileri hâlâ mevcuttu, hâlâ keskindi, olgunluk ve zamanla evcilleşmemişti. Gray'e gizli, çaresiz bir öfkeyle baktı. Tanrım, bu adam onu çamura atmak dışında her şeyi yapmıştı ve yaptıklarını tekrarlamadan önce bir an durup düşünmezdi bile. Yine de Faith onu gördüğünde o sıcak heyecan dalgasını hissetmeden Gray'e bakamıyordu, deli olmalıydı.

Gray yakınında duruyordu, kapıdan bir adım içeride, ona kısık koyu kahverengi gözleriyle dik dik bakıyordu. Faith nefes alabilmek için uzaklaştı. Gray'in fiziği fazla hükmediciydi, ondan yirmi beş santim uzundu ve ince, atletlere yaraşır bir vücudu vardı.

Faith onun yanık tenli, kaslı boğazının boşluğunu öpebilmek için parmak uçlarına kalkmak zorunda kalırdı. Bu sapkın düşünce onu şoke etti, sarstı ve Faith içgüdüsel bir şekilde yüz ifadesini sakladı. Gray'in ondan biraz bile hoşlandığını anlamasına izin veremezdi; bu ona Faith'i mahvedecek bir güç verirdi.

"Bu sürpriz oldu," dedi kısık bir sesle. "Otur. Bir fincan kahve veya buzlu çay ister misin?"

"Latifeyi bırak," dedi Gray ona yaklaşarak. Faith onun kadife sesindeki soğuk öfkeyi duydu. "Burada ne ariyorsun?"

"Burada oturuyorum," diye cevap verdi Faith, kaşlarını alaycı bir şaşkınlıkla kaldırdı. Gray'in kendisiyle bu kadar çabuk yüzleşmesini beklemiyordu; düşündüğünden daha becerikliydi. Yine çaresizce aralarında güvenli bir boşluk bırakabilmek için ondan uzaklaştı. Gray'in bakışları keskinleşti, sonra tatmin olmuşçasına parladı. Gray araların- daki mesafenin Faith'i gerginleştirdiğini fark

etmişti. Faith durdu, Gray'in kendisini bu şekilde korkutamayacağını göstermeye kararlıydı ve onunla yüz yüze gelmek için döndü. Çenesini kaldırdı, yeşil gözlerindeki ifade sakin ve telaşsızdı. Bu ifade için çok çaba harcıyordu ama en azından başarabiliyor gibiydi.

"Burada uzun süre oturamayacaksın. Geri gelerek boşa zaman harcadın."

Faith hafif bir alaycılıkla, "Sen bile beni evimden atarken sorun yaşarsın," dedi.

Derli toplu, güzel salona bakarken Gray'in bakışları sertleşti. "Satın aldım," diye bilgilendirdi onu Faith. "Finanse edilmiyor, tamamen benim."

Gray sertçe güldü, Faith afalladı. "Bay Hardy'den boşanıp bütün parasını almış olmalısın. Her şeyini aldın mı?"

Faith sertleşti. "Evet, esasında aldım. Ama ondan boşanmadım."

"Ne yaptın, kendine bir iki yıl sonra ölen yaşlı bir ahmak mı buldun? Mirasından mahrûm bıraktığın çocukları da var mıydı?"

Faith bir heykel gibi bembeyaz kesildi. "Hayır, kendime yirmi üç yaşında sağlıklı bir adam buldum ve biz daha birinci evlilik yıldönümüzü kutlayamadan öldü."

Gray'in dudakları gerildi. "Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Oyle dememeliydim."

"Evet, dememeliydin, fakat Rouillardlar'ın hiçbir zaman başkalarının duygularını önemseyemediğini görmedim zaten."

Gray alaycı bir ifadeyle güldü. "Bir Devlin sırça sarayında taş atmamaya özen göstermeli."

"Kimseye zarar vermedim," dedi Faith buruk bir gülümsemeyle. "Sadece savaş başladığında çatışma arasında kaldım."

"Tamamen masumsun yani, öyle mi? Olaylar olduğunda çok gençtin ama hafızam iyidir, benim ve onca polisin önünde içini gördüğümüz o ince gecelikle ortalıkta süzülüyordun. Tıpkı annen gibisin."

Faith'in kocaman açılan gözleri öfke ve utançla dolmuştu ve yüzü o an yine renklendi, ileri iki adım attı ve işaret parmağını Gray'in göğsüne bastırdı. "Bunu bana karşı kullanmaya nasıl cesaret edersin!" dedi öfkeden boğulurmuş gibi.

"Gecenin bir yarısı yatağımdan dışarı sürüklenmişim ve bahçeye bir çöp gibi atılmışım. Bunları söyleyemezsin," diye uyardı sertçe ve Gray ağzını açıp zaten sadece bir çöp olduğunu söyleyemedi yine parmağıyla göğsüne saldırdı. "Sahip olduğumuz her şey dışarı atılmıştı, küçük kardeşim kendini kaybetmişti ve beni bırakmıyordu. Ne yapsaydım, kıyafetlerimi bulup ormanın derinliklerine gidip üstümü mü değiştirseydim? Peki ya siz ahlaklı insanlar çok şey gördünüz madem neden arkanızı dönmediniz?"

Gray genç kadının öfkeli yüzüne baktı, ifadesi garip bir şekilde tutuktu, sonra gözlerini yavaşça devirdi ve Faith'in elini tutup göğsünden uzaklaştırdı. Elini bırakmadı, nasırlı avcuna bastırmaya devam etti. "Kızıl saçlılara özgü bir öfken var, değil mi?" diye sordu alayla.

Dokunuşu Faith'i elektrik gibi çarpmıştı. Elini kurtarmaya çalıştı ama Gray onu daha da sıkı tuttu, hiç çaba harcamadan Faith'i kontrol altında tutuyordu. "Sinirlenme," dedi tembelce. "Burada durup parmağınla göğsümde delikler açmana izin vereceğimi sanmış olabilirsin ancak bundan keyif almak için havamda olmam gerek."

Faith ona dik dik baktı. Kurtulmaya çalışarak kendini rezil edebilirdi ya da Gray onu bırakmaya karar verene dek bekleyebilirdi. İçgüdüleri ona dokunuşunun rahatsız edici sıcaklığından ve avcunun şaşırtıcı sertliğinden kaçması gerektiğini söylüyordu. Fakat Gray'in, kendini kurtarmaya çalışmasını izlerken eğleneceğini hissedip kendini hiç kıpırdamadan durmaya zorladı. Sonra onun söylediği cümlelerin şehvetli imasını algıladı ve gözleri kocaman açıldı. Bu sefer demek istediği şeyi anlamamanın imkânı yoktu.

"Zeki kız," dedi Gray bakışları Faith'in göğüslerine kayarken. Yavaş yavaş tadını çıkara çıkara ipeksi yeşil bluzun altındaki göğüsleri inceledi. Faith nefesini tuttu, Gray'in bakışları göğüslerini karıncalandıran bir dokunuş gibiydi. "Benimle kaybedeceğin bir savaş başlatmak istemiyorsun, değil mi? Annen muhtemelen bir kadın bir erkeğin yanında kıpırdanmaya başladığında erkeğin hemen sertleştiğini sana öğretmiştir. Buraya annenin yerini almaya mı geldin. Onun babamın olduğu gibi sen de benim fahişem olmaya mı geldin?"

Faith'in gözleri öfkeyle parıldadı ve bütün gücünü kullanarak serbest elini Gray'e savurdu. Gray'in diğer eli çingiraklı yılan gibi hızla öne atıldı ve Faith'in diğer elini yakaladı. Faith'in yumruğundaki gücü hissedince ufak bir ısıklık çaldı. "Öfke, öfke," diye cıvıldadı, sanki Faith'in kızgınlığından hoşlanıyormuş gibi. "Dişlerimi mi sökmeye çalışıyordun?"

"Evet!" dedi Faith kızgınlıkla, dişlerini gıcırdatıyordu ve Gray'e onun çırpınmasını izleme zevkini vermeme kararını unutmuştu. Ellerini salladı, kurtulmaya çalıştı ama eline tek geçen acıyan bilekleri oldu. "Def ol! Evimden çık git!"

Gray ona doğru bakarak güldü, genç kadının ellerini kendine doğru çekince Faith kıpırdayamamaya başladı. "Ne yapacaksın, beni dışarı mı atacaksın?"

Faith donakaldı; Gray'in onun kıpırdanmasına verdiği tepkinin tam olarak söylediği gibi olduğunu fark edip panikledi. Karnına sürtünen sertliğin ne olduğuna hiç şüphe yoktu. Elinde kalan tek silahla saldırdı: Diliyle. "Eğer beni bırakırsan, seni mağara adamı, yapacağım tek şey bileklerimin morarmaması için üstlerine buz koymak olacak!" dedi kızgınlıkla.

Gray Faith'in ince bileklerini çevreleyen uzun parmaklarına baktı, tutuşunu gevşetti ve hemen oluşan koyu kırmızı izlere baktı. "Canını acıtmak istememiştin," dedi Faith'i şaşırtarak. Hemen Faith'i serbest bıraktı. "Tenin bebek gibi."

Faith geri çekildi, bileklerini ovuyor ve kararlılıkla Gray'in pantolonunun ön kısmına bakmamaya çalışıyordu. Bunu da görmezden gelebilirdi. "Tahminim canımı acıtıp acıtmadığını umursamıyor olman. Şimdi çık git."

"Birazdan, söyleyeceğim birkaç şey var."

Faith ona soğuk soğuk baktı. "O zaman Tanrı aşkına ne söyleyeceksen söyle ve git."

O koyu kahverengi gözler tehlikeyle parlıyordu. Faith fark edemedi Gray yine onun tam önüne geçti ve neredeyse oyun oynarcasına Faith'in çenesine çimdik attı. "Cesur bir fıstıksın değil mi? Belki de fazla cesursun. Benimle savaşıma, küçük tatlı şey, çünkü zarar görürsün. Yapabileceğin en iyi şey eşyalarını toplayıp taşındığın kadar hızla buradan gitmek; ben evi senden satın

alırım, ne verdiysen aynısını veririm, zarara uğramazsın. Burada hoş karşılanmıyorsun ve annem ile kardeşimin senin burada hiçbir şey olmamış gibi dolanmanı görüp o eski skandali hatırlayarak üzülmelerini istemiyorum. Eğer kalırsan ve beni zorlarsan buradaki hayatını zorlaştırabilirim ve zarar gören sen olursun. İş bulamayacaksın ve yakında burada hiç arkadaşının olmadığını anlayacaksın."

Faith sertçe çenesini Gray'in elinden uzaklaştırdı. "Ne yapacaksın, beni çaresiz mi bırakacaksın?" dedi Gray'i kışkırtarak. "Savunmasız on dört yaşındaki bir çocuk değilim artık ve artık beni itip kakman zorlaştı. Buradayım ve burada kalacağım."

"Göreceğiz!" Bakışları yine Faith'in göğüslerine inen Gray birden sırtıttı. "Bir konuda haklısın. Artık on dört yaşında değilsin."

Bunu söyledikten sonra Gray çıkıp gitti. Faith onun arkasından bakakaldı, yumruklarını işe yaramaz bir öfkeyle sıkıyordu ve midesi panikle kasılıyordu. Gray'in dikkatini bir kadın olarak çekmek istemiyor ve o sıcak bakışlarının üzerinde gezinip başını döndürmesini istemiyordu zira Faith onu reddedebileceğinden emin değildi. Annesi gibi olma düşüncesi midesini bulandırıyor, Gray'in onu olmakla suçladığı şey midesini bulandırıyor, bir Rouillard'ın fahişesi.

"Renee miymiş?" diye sordu Monica kısık bir sesle, o kadar gergindi ki gerginliği neredeyse gözle görülürdü. Gray'i Morgan'ın marketinden aramıştı, sesi Gray'in senelerdir duyduğundan daha üzgün çıkıyordu, babalarının Renee Devlin'le kaçtığını söylediğinden beri onu böyle duymamıştı. Monica o zamandan beri çok yol katetmiş- ti ama şu an gözlerindeki üzgün ifade Gray'e Monica'nın acısının onun tarafsız olmasını engelleyecek kadar yüzeye yakın olduğunu söylüyordu.

"Hayır, fakat o kesinlikle bir Devlin'di." Kendine bir kadeh viski doldurdu ve bir dikişte içti, sonra bir kadeh daha koydu, Faith Devlin'le karşılaştıktan sonra buna ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Esasında Faith Devlin Hardy tabii. O bir duldu. Sevimli, genç, kızıl saçlı bir duldu ve içinde öyle bir ateş vardı ki Gray ona

dokunduktan sonra elinde yanık izi olup olmadığını kontrol etmek istemişti. Onu birkaç kez endişelendirmişti ama genç kadın genelde öfkelenendirici, sakin bir kendine güven sergilemişti. Gray'in tehditlerinden dolayı blöf yapmadığını bilmesine rağmen hiç telaşlanmamıştı.

Çalışma odasındalardı, akşam yemeğinden önce içki içiyorlardı, en azından Gray içiyordu. Yemeğe Alex de katılacaktı ve Noelle yakında aşağı inerdi, bu yüzden Gray ve Monica gizli konuşabilmek için çalışma odasına geçmişlerdi.

Monica şaşkın gözüküyordu. "Renee değil miydi? Tıpkı ona benziyordu, sanki hiç yaşlanmamış gibi. Daha bile genç gözüküyordu. Ah, anladım." Yüzünde anladığım ortaya koyan bir ifade belirdi. "Kızlarından biriydi, değil mi ?"

"Küçük olan, Faith. Hep Renee'ye diğerlerinden daha çok benzerdi zaten."

"Burada ne yapıyor?"

"Burada kalacağını söyledi."

Monica'nın koyu renkli gözleri dehşetle kocaman açıldı. "Kalamaz! Annem buna dayanamaz! Alex onu biraz kabuğundan çıkardı ama Devlinler'den birinin kasabaya döndüğünü duyarsa ne kadar gerileyeceğini tahmin bile edemiyorum. Ondan yine kurtulmalısın, Gray."

Gray suratını buruşturarak kadehi kafasına dikti. Bütün kasaba onun Devlinler'i nasıl kovduğunu biliyordu. Bu gurur duyduğu bir şey değildi gerçi pişman da değildi ve bu olay buranın efsanesi olmuştu. Monica o sırada orada olmadığı için olayın çirkinliğini görmemişti, sadece sonuçları biliyordu, süreci değil. Olayın anısı onun zihnine kazınmamıştı. Gray ise hep bu anıyı yanında taşıyordu: Faith'in dehşeti, küçük çocuğun kendini kaybetmiş çığlıkları ve ablasına zavallı bir şekilde tutunma çabaları, Faith'in çaresizce eşyalarını toplamaya çalışması... Ve onu izleyen erkeklerin hissettiği keskin, rahatsızlık verici şehvet, Faith'in gençliğini saklayan ve sadece annesine benzerliğini gösteren gece gölgeleri.

Keskin bir acıyla o gecenin Faith'le arasında bir bağ oluşturduğunu fark etti, ölmeden geçmeyecek bir hatıranın kurduğu bir bağ. Onu gerçekten hiç tanımamışa ve en son görüştüklerinden beri aradan on iki yıl geçmişti ama yine

de... Onu bir yabancı gibi görmemiş ya da öyle davranmamıştı. Sanki uzun süredir devam eden bir tanışıklığa tekrar devanı etmişler gibiydi. Birbirlerine yabancı değillerdi. aralarında o gece vardı.

"Ondan kurtulmak bu sefer daha zor olabilir," dedi Gray birdenbire. "Cleburne evini satın almış ve tıpkı onun da bana söylediği gibi onu kendi evinden kovamam."

"Eğer satın alıyorsa ipoteğe bir şeyler yapmanın bir yolu..."

"Satın alıyor olduğunu söylemedim, satın almış dedim. Arada büyük bir fark var."

Monica kaşlarını çatı. "Bir Devlin nasıl bu kadar para bulabilir?"

"Muhtemelen sigortadan. Faith dul kalmış. Soyadı artık Hardy."

"Onun için ne kadar uygun olmuş," dedi Monica alaycı bir şekilde.

"Hayır, anladığım kadarıyla olmamış," dedi Gray. Zilin çaldığını ve Oriane kapıyı açarken içeri giren Alex'in sesini duydu. Tartışmaları sona ermişti. Kapıya ilerlerken Monica'nın omzuna hafif bir şaplak attı. "Onun buradan gitmesi için elimden geleni yapacağım ama kesin olarak gideceğine söz veremem. O sıradan bir Devlin değil."

Hayır, o hiçbir şekilde sıradan bir Devlin değildi. Sadece bir ergenken bile ona bakmak Gray'in sertleşmesine yetiyordu. Bu değişmemişti. Ama aynı zamanda ailesinin geri kalanının olamayacağı kadar becerikli bir düşmandı. Dengeli ve zekiydi, dahası elinden gelen her şeyi yapıp ailesinin hep içinde olduğu çöplükten kurtulmuşa benziyordu. Gray bu yüzden ona saygı duyuyordu, fakat bu bir şeyi değiştirmiyordu; Faith'in gitmesi gerekiyordu. Monica onun varlığının Noelle'i nasıl etkileyeceği konusunda endişeleniyordu ama Gray bunun Monica'yı nasıl etkileyeceği konusunda da endişeliydi.

Giriş salonuna vardıklarında, Noëlle Alex'i karşılamak için zarefetle merdivenlerden iniyordu, öpmesi için yanağını uzattı ve elini koluna koymasına izin verdi, kocasının bu dokunuşlarına çok az izin verirdi. Alex'in sevgisi Noelle'e iyi gelmişti, dağılmış kendine güveninin acısını biraz dindirmişti, fakat Gray

bunun Alex'e iyi geldiğinden emin değildi. Karısı on beş yıl önce ölmüştü ve Alex bir daha evlenmemiştir; karısı öldüğünde sadece kırk bir yaşındaydı. Evlenebilirdi ancak Guy çekip gidince Alex, çok iyi bir arkadaş olduğu için, kendini Rouillardlar'a kriz zamanında yardım etmeye adanmıştı. Gray vekâletnameyi aldıktan sonra bile pozisyonunu sağlamlaştırması iki yıl sürmüştü ve Alex hep yanında olmuştu, strateji planlarken bütün gece uyumamış, Monica'ya vekil bir baba olmuş, Noelle'i depresyonundan çıkarmaya uğraşmıştı. Noelle'e körkütük âşık olmuştu ama Noelle bunu hiç fark etmemiş gözüküyordu.

Gray annesini izlerken bunun olacağını anlamalıydım, diye düşündü. Noelle Alex'in romantikliğini etkileyecek kadar soğuk, klasik bir şekilde güzeldi. Koyu saçları sadece biraz grileşmişti ve inanılmaz bir biçimde cezbediciydi. Teni hâlâ pürüzsüz ve kırıksızdı, gerçi bir şekilde yaşı belli oluyordu, içinde gençlik yoktu, ruhu neşeli değildi ve o mavi gözlerin derinlikleri hep hüznle doluydu. Gray annesine, Monica'ya ve Alex'e baktığında yaptıkları için babasına küfretti.

Alex, Noelle'i oturturken, Gray'e, "Bugün Dcvinler'den biriyle ilgili garip bir dedikodu duydum," dedi. Monica donakaldı ve endişeyle kıpırdamadan duran, yüzü bembeyaz kesilmiş olan Noelle'e baktı. Alex Gray'in keskin, uyarıcı hareketini görmedi. "Ed Morgan'ı gördüm, anlaşılan kızlardan biri kasabaya geri taşınmış."

Alex doğruldu, Gray'le göz göze geldi ve Gray Alex'in uyarısını görmezden gelmeye karar verdiğini anladı. Konuyu bilerek açmıştı, Noelle'i bu olayla yüzleşmeye zorluyordu. Bunu daha önce birkaç kez daha yapmıştı. Belki de yapılacak en doğru şey buydu; Tanrı biliyor ki Alex Noelle'den Gray ve Monica'nın becerebildiğinden çok daha fazla tepki alıyordu.

Noelle titreyerek elini boğazına koydu. "Geri mi taşındı?"

"Ailenin en küçük kızı, Faith," dedi Gray ses tonunu sakın tutarak. "Eski Cleburne evini almış ve oraya taşınmış."

"Hayır." Noelle acı dolu bakışlarını oğluna çevirdi. "Ben... Ben buna dayanamam."

"Tabii ki dayanabilirsin," dedi Alex rahat bir tavırla yerine oturarak. "Dışarı çıkmıyorsun ve kasabadaki kimseyle konuşmuyorsun, bu yüzden onunla ilgili hiçbir şey öğ- renmeyeceksin. Üzülmene gerek yok."

Gray sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsememek için kendini tuttu. O ve Monica Noelle'e çok nazik davranıyorlardı; Gray Noelle onu çok sinirlendirse de kendini böyle davranmaktan alı koyamıyordu. Alex ise bu konuda hiç çekingen değildi. Noelle'i kabuğundan çıkarıp tekrar topluma kazandırmaya çabalarken acımasızdı. Muhtemelen bu konuyu açmakla doğru bir şey yapıyordu ve Gray ile Monica'nın davranış biçimi fazla koruyucuydu.

Noelle hâlâ Gray'e bakıyordu. Başını sallayarak, "Onu burada istemiyorum," dedi. Açık açık yalvarıyordu. "İnsanlar dedikodu yapacaklar... Her şey tekrar hatırlanacak ve ben buna dayanamam."

"Hiçbir şey bilmeyeceksin ki," dedi Alex.

Noelle titredi. "Nelerin döndüğünü bilmek için konuşulan her şeyi duymam gerekmiyor."

Hayır, muhtemelen duyması gerekmiyordu. Küçük bir kasabada yaşamış herkes dedikoduların nasıl döndüğünü ve hiçbir şeyin unutulmadığını bilirdi.

"Lütfen," dedi Gray'e, mavi gözleri hüznle doluydu. "Onun gitmesini sağla."

Gray şarabından bir yudum aldı, yüzünü özellikle ifadesiz tuttu. İnsanların sanki elinde sihirli bir değnek varmış da insanları yok edebilirmiş gibi düşünmesinden bıkmıştı. Onu kaçırmak veya öldürmek dışında Faith'e yapabileceği tek şey hayatını elinden geldiği kadar zorlaştırmaktı. Bu sefer yasal dayanakları yoktu, Faith arazisinde izinsiz yaşamıyordu, polisin kasabadan seve seve kovacağı alkolik ve hırsız akrabaları yoktu. Onun yerine burada kalmaya inatçı bir şekilde kararlı genç bir kadın vardı.

"Kolay olmayacak," dedi.

"Ama çok fazla bağlantın var... Polisle de, bankayla da..."

"Bankada bir hesabı yok ve yasalara aykırı bir şey yapmadığı sürece polisin elinden bir şey gelmez. Şu ana kadar hiçbir yasayı çiğnemedi." Faith bankada hesap da açmayacaktı, anlamıştı bunu Gray. Çok zekiydi. Prescott'a taşındığında neyle karşı karşı geleceğini anlamıştı, yoksa Cleburne evini hemen almazdı.

Gray'in ona yapabileceklerini kısıtlamak için önlemler almıştı. Gray öngörü yeteneği yüzünden ona bir rakip olarak saygı duyuyordu.

Soruşturup evi gerçekten alıp almadığını öğrenecekti ama doğruyu söylediğini düşünüyordu.

"Bir yol olmalı," dedi Noelle çaresizce.

Gray kaşlarını kaldırdı. "Cinayet işlemem," dedi kelimeleri uzatarak.

"Gray!" Noelle şok içinde ona baktı. "Böyle bir şey ima etmemiştim!"

"O zaman onun burada yaşamasına alışmak zorunda kalabiliriz. Hayatını zorlaştırabilirim, ancak yapabileceğim tek şey bu. Ve kimsenin ona fiziksel olarak zarar vermek gibi zekice fikirler edinmesini istemiyorum," dedi Monica'ya da Noelle'e de sertçe bakarak, ne olur ne olmaz, bu fikir akıllarına gelmişse diye. Muhtemelen gelmemişti ama bunu şansa bırakmak istemiyordu. "Eğer ondan benim yolumla kurtulabilirsek güzel, fakat zarar görmesini istemiyorum." Bir Devlin'i böyle garip bir şekilde korumasını sorgulamadı. Faith hayatı boyunca yeteri kadar acı çekti ve korktu, diye düşündü farların arasında kalmış dehşet dolu küçük kızı hatırlayarak.

"Sanki böyle bir şey yaparmışız gibi," dedi Monica, kendini hakarete uğramış gibi hissettiği her halinden belliydi.

"Ben de yapacağınızı düşünmüyorum ama bu konuya açıklık getirmek istedim."

Delfina ilk yemeği, kremalı salatalık çorbasını getirdi ve herkes Gray'i güldürerek aynı anda konuşmayı kesti. Evde Oriane ve Delfina'nın bilmediği hiçbir şey olmuyordu ancak Noelle de Monica da hizmetkârların önünde özel konuşmalar yapmayı eleştiriyordu. Gray yanlarında çalışan herhangi birinin, özellikle Delfina'nın kendilerini "hizmetkâr" olarak adlandıracaklarına şüpheliydi. Kendini bildi bileli Delfina burada çalışıyordu ve kadın Noelle'in öğle yemekleri için pişirdiği petibörleri aşırırken her gördüğünde Gray'in eline tahta bir kaşıkla vururdu.

Monica Alex'e televizyonda gördüğü ilginç bir belgeseli anlatmaya başladı. Gray bir şey söylemek için Noelle'e baktı ama yanaklarından süzülen

gözyaşlarını görünce donakaldı. Noelle sakince çorbasını içiyordu, kaşık zarif bir ritimle aşağı inip kalkıyordu ve bir yandan Noelle ağlıyordu.

Alex yemekten sonra Gray'le çalışma odasına gitti ve Gray alaycı bir tavırla, "Monica'yla anneme Faith'i söylememeye karar vermiştik," diyene dek iş konuştular.

Alex suratını buruşturdu. "Tahmin etmiştim. Karışmak haddime değil ama..." Gray güldü, Alex de sözlerine devam etmeden önce sırtmaya başladı. "Ama dünyadan sonsuza dek kaçamaz."

"Kaçamaz mı? On iki yıldır bunun için çabılıyor."

"Karar verdim, dünyaya geri dönmezse ben ona dünyayı getireceğim. Belki eğer kaçamayacağını anlarsa dünyaya geri katılmaya karar verir."

"İyi şanslar," dedi Gray ve bu sözünde ciddiydi.

Alex ona merakla baktı. "Gerçekten Faith'i buradan gönderecek misin?"

Gray sandalyesinde arkasına yaslandı, ayaklarını masaya uzatıp uykulu bir panter gibi gerindi, gevşemişti, ama yine de tehlikeliydi. "Kesinlikle elimden geleni yapacağım, takat anneme doğruyu söyledim. Yasal olarak yapabileceğim çok bir şey yok."

"Neden kızı rahat bırakmıyorsun?" dedi Alex ve içini çekti. "Bence insanların başına bela açmasına gerek bırakmayacak kadar zor bir hayat çekmiş."

"Onu gördün mü?"

"Hayir neden ?"

"Renee'ye o kadar çok benziyor ki sanki ikizi gibi," dedi Gray. "Bir Devlin olması yeteri kadar kötü ama annesine benzemesi..." Başını salladı. "Birçok eski anıyı canlandıracak ve sadece ailemde değil. Renee Devlin pek çok insanla düşüp kalktı."

"Yine de kızı bir şans ver diyorum," diyerek itiraz etti Alex. "Eğer bir yerlere gelmeye çabalıyorsa yoluna çıkmak kötü olur."

Gray hayır anlamında başını salladı. "Annemi ve Monica'yı düşünmek zorundayım. Onlar benim için hayatını kurtarmaya çalışan beyaz bir süprüntüden daha önemli."

Alex ona hayal kırıklığıyla baktı. Gray sert bir adam ve tehlikeli bir düşmandı, fakat hep adil davranırdı. Guy'ın kayboluşuyla, ailesinin finansal ve duygusal

sorumluluğu genç omuzlarına binmişti. O zamana kadar Gray neşeli, kaygısız bir baş belasıydı, ancak bir gecede çok daha sert, acımasız bir erkeğe dönüşmüştü. Espri anlayışı hâlâ müstehcen ve şoke ediciydi, tabii espri yaptığında, ancak çoğunlukla ciddiye. Gray gücünün boyutunu bilen bir adamdı ve gücünü kullanmaktan asla çekinmezdi. Guy'a saygı duyuluyordu ama insanlar Gray'e yağmacılara gösterdikleri hayranlık ve korkuyla yaklaşıyorlardı.

"Çok koruyucusun," dedi sonunda Alex. "Noelle ve Monica, Faith Devlin Prescott'ta yaşarsa mahvolmaz. Hoşlarına gitmez ama bununla yaşamayı öğrenirler."

Gray omzunu silkti. Belki de kahretsin, muhtemelen çok koruyucuydu ama Monica'nın neredeyse kan kaybından ölmesini veya Noelle'in duygusal çöküntüsünün ne kadar kötü olduğunu gören Alex değildi. Alex Noelle'i odasından çıkarmaya yoğunlaşmaya başladığında annesi en azından konuşmaya ve kendi kendine yemek yemeye tekrar başlamıştı.

"Pes ediyorum," dedi Alex, başını sallayarak. "Nasıl olsa ne istersen onu yapacaksın. Ama dediklerimi bir düşün ve mümkünse kıza iyi davran."

Gray o gecenin ilerleyen saatlerinde, hâlâ her zamanki pozisyonunda, ayakları masanın üzerinde yalnız bir şekilde otururken ve aldığı hisselerden birinin finansal raporunu okurken konsantre olmakta zorlanıyordu. Buna neden olan viski değildi, dokümantasyonla uğraşmadan önce kendine bir kadeh içki koymuştu, yani neredeyse iki saat önce, fakat kadehin çoğu hâlâ doluydu. Asıl problem Faith Devlin'i kafasından atamamasıydı. Noelle'in sessiz gözyaşları söyleyebileceği her şeyden daha fazla etkilemişti onu. Faith tekrar üzölmeyi hak etmiyor olsa bile, annesi ve kardeşı de tekrar üzölmeyi hak etmiyordu. Onlar da masum kurbanlardı ve Monica neredeyse ölecekti. Bunu unutamazdı, en azından onlara yardım etmeye çabalamadan onların üzöntüsüne seyirci kalamazdı.

Ve Faith Hardy, Prescott'ta kalırsa Noelle ve Monica'nın şu anda olduklarından daha da çok üzölecekleri ve zarar görecekleri kesindi.

Gray derin düşöncelere dalmış bir şekilde kadehindeki viskiye baktı. Belki de eğer onu içerse Faith'in ellerinin altında ne kadar sıcak ve canlı olduğunu, o tatlı, güzel kokusunun hemen burnuna doldüğünü ve şehvetle başını döndürdüğünü

unutabilirdi. Belki de bütün kahrolası şişeyi içerse ellerini saçlarının alevlerinin içine sokup yanıp yanmayacağını görme güdüsünü ya da geniş, dolgun dudaklarının tadına bakma isteğini unutturdu. Tenini düşündü, o kadar zarif ve şeffaftı ki hafif bir dokunuşla bile üzerinde bir iz bırakmıştı. Sonra da göğüslerini düşündü, dik ve yuvarlaklardı, göğüs uçları sutyeninin altından bile belli oluyordu. Renee'nin sahip olduğu o anlatılamaz, onu çaba harcamadan seksi yapan bir özelliğe sahipti ve bu özelliğiyle erkekleri mıknaş gibi çekiyordu. Faith bu konuda Renee kadar açık değildi; daha iyi kıyafetlerle seksiliğini kapamıştı ama bununla sahip olduğu özellik azalmamış güzelleşmişti. Faith Hardy yatakta uzun, sert maceraları seven şık bir hanımefendiye benziyordu ve Gray de ona sevdiği şeyi vermek istiyordu.

Eğer Faith gitmezse, Prescott sakinlerinin küçük kasaba zihinlerinin şoka uğrayacağı ve Noelle'in şu an olduğundan on kat daha fazla üzüleceği kesindi. Çünkü bu kez de etrafa başka bir Rouillard erkeğinin bir Devlin kadınıyla ateşli bir ilişki yaşadığı haberi yayılacaktı.

Bölüm Sekiz

Ed Morgan, Faith markete girdiği zaman onu kapıda karşıladı. "Üzgünüm," dedi ancak hiç pişman gözüküyordu. "Burada ihtiyacın olan hiçbir şey yok."

Faith durdu ve ona soğuk bir bakış attı. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun," dedi.

"Bunun önemi yok." Morgan kollarını kavuşturdu ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım başka bir yerden alışveriş yapmak zorunda kalacaksın."

Faith sinirine hâkim oldu. Bu olayda Gray'in payı olduğunu seziyordu ve Bay Morgan'la tartışmak toplumu huzursuz etmekten dolayı tutuklanması dışında ki bu Gray'in hoşuna giderdi - hiçbir şey kazandırmazdı.

Kasabadaki hayatını zorlaştırmak konusundaki sözünü tutmuştu Gray. On dakika önce durduğu benzin istasyonundaki görevli neşeyle benzinlerinin bittiğini, başka bir yere gitmesi gerektiğini söylemişti. Aynı anda bir adam yan pompadan benzin alıyordu.

Eğer Gray, bu durumun Faith'in gitmesine sebep olacağını düşünüyorsa rakibini ciddi anlamda küçük görüyordu. Faith bu insanları kendisine servis yapmayı reddettikleri için dava edebilirdi, fakat bu onu kasabada çok popüler yapmazdı. Burada yaşamak istiyordu, o yüzden bu seçeneği eledi. Zaten gerçek savaş onunla Gray arasındaydı, diğerleriyle olan savaş daha az önemliydi.

Gitmek için arkasını dönerken omzunu silkti. "Tamam. Eğer sen parasız idare edebilirsen ben de alışveriş yapmadan idare edebilirim."

"Kasabadaki diğer bütün marketlerde aynı sorun var, diye böbürlenerek seslendi Morgan arkasından. "Ne istiyorsan ellerinde ondan kalmadı."

Faith ona hareket çekmeyi düşündü ama bu isteğine karşı koydu, Morgan bunu bir davet olarak görebilirdi. Sakin bir biçimde arabasına yürüdü. Açıkça başka bir yerden alışveriş etmek ve benzin almak zorunda kalacaktı ancak bu sadece zahmet yaratırdı, aşılamayacak bir sorun değildi.

Kısa zaman söz konusu olduğunda zahmet yaratacaktı, uzun zaman söz konusu olduğunda ise bu konuda bir şey yapmalıydı. Çok daha kısa zaman söz konusu olduğunda ise... Faith öfkeden deliye dönmüştü.

Köşede bir telefon kulübesi vardı. Faith arabasını geçti ve kulübeye yürüdü. Kulübenin içinde metal bir tele bağlı bir telefon rehberi vardı. Adlarının bu defterde olmaması tam Rouillardlar'a özgü bir davranış olur, diye düşündü öfkeyle defteri açıp R harfine gelinceye dek karıştırdı. Ama hayır, işte oradaydı. Cebinden yirmi beş sent çıkardı ve deliğe attı, sonra numarayı tuşladı.

Telefonu ikinci çalışta bir kadın açtı. "Rouillardların evi."

"Gray Rouillard'la görüşebilir miyim?" dedi Faith ciddi bir ses tonuyla.

"Kim arıyordu?"

"Bayan Hardy."

"Bir dakika."

On saniye sonra telefonun başka bir hattan açılma sesi duyuldu ve Gray'in kadife, karanlık sesle, "Bu o meşhur Bayan Hardy mi?" diye mırıldandı.

Faith onun sesindeki alayı duyabiliyordu, o an eli ahizeyi o kadar sıkı kavradı ki plastiğin kırılmaması mucizeydi. "Evet."

"Güzel. Benden bu kadar çabuk bir iyilik isteyeceğini düşünmemiştin, değil mi hayatım? Senin için ne yapabilirim?" Sesindeki tatmini gizlemeye bile gerek duymamıştı.

"Hiçbir şey," dedi Faith soğuk bir sesle. "Sadece çocuksu oyunlarının işe yaramayacağını söylemek istedim. Sana benim gitmemi izleme zevkini vermektense alışveriş listemi Dallas'tan getirtirim!" Ahizeyi Gray cevap vermeden sertçe kapadı ve hızlı adımlarla arabasına gitti. Esasında bunu yapmakla hiçbir şey kazanmamıştı, sadece öfkesini dışa vurmuş ve Gray'e gelişmelerin arkasında kimin olduğunu bildiğini ve bunun işe yaramayacağını göstermişti. Yine de tatmin ediciydi.

Gray Rouillard evinde sandalyesine yaslanmış bir şekilde gülüyordu. Faith'in kızıl saçlılara özgü öfkesi konusunda yanılmamıştı. Şu an yeşil gözlerinden öfke püskürtürken onu görmeyi çok isterdi. Belki bu hamlesi Faith'i başka bir kasabaya gitmek yerine onu kızdırmaya yaramıştı» fakat bir şey kesindi, tepki almıştı! Çok geçmeden Gray'in gözleri keskinleşti. Dallas, öyle mi? Belki de orada etrafı kolaçan etmeliydi.

Faith kendine bir dakika boyunca öfkelenme izni verdi, sonra enerjisini boşa harcamamak adına kızgınlığından sıyrıldı. Bu kasabanın ve Gray Rouillard'ın onu yenmesine izin vermeyecekti. Yirmi yıl bile sürse Faith hakkındaki düşünceleri değiştirecekti! Fark etti ki fikirlerini değiştirmenin en kolay yolu Guy Rouillard'ın annesiyle kaçmadığını ispatlamaktı. Neden gitmiş olursa olsun bunun suçlusu kendi ailesi değildi. Bunu hesaba katacak olursa, Rouillardlar'dan da, kasabadakilerden de daha çok kızmaya hakkı vardı.

Guy'ın Renee'yle olmadığını bilmekle bunu kanıtlamak arasında büyük fark vardı. Belki de Renee'nin Gray'le konuşmasını sağlayabilirdi, Gray en azından babasını arayacak kadar meraklanırdı. Belki de çoktan aramıştı ve kü-

tüphanedeki Bayan DuBois bu araştırmanın sonucunu bilmiyordu. Fakat Guy hayatta olsaydı bir yerlerde bir kayıt olurdu.

Faith arabasını New Roads'a doğru sürdü, orada benzin aldı ve alışveriş yaptı. Eve dönüp torbasını taşıırken tatmin olmuş bir şekilde Gray'in onu aç bırakma çabalarının sonuçsuz kaldığını düşündü. Çok uzağa gitmesi bile gerekmemişti.

Torbasındakileri yerleştirdikten sonra çalışma odasına gitti ve Jackson'daki büyükannesi Armstead'i aradı. Daha önce olduğu gibi telefonu Renee açtı.

"Anne, ben Faith."

"Faith! Merhaba canım," dedi Renee o uyuşuk, seksi ses tonuyla. "Ne yapıyorsun, bebeğim? Sesini bu kadar çabuk tekrar duymayı beklemiyordum."

"İyiyim, anne. Prescott'a geri taşındım."

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Neden böyle bir şey yaptın? Jodie'nin bana söylediklerine göre oradakiler size pek iyi davranmamış."

"Burası yuvamdı," dedi Faith kısa ve öz bir şekilde, Renee'nin anlamayacağını bilerek. "Ama arama sebepim bu değil. Anne, buradaki herkes senin Guy Rouillard'la kaçtığını düşünüyor."

"Ah, sana öyle olmadığını söyledim, değil mi? Ne düşündükleri umrumda değil."

"Ama bu bana biraz sorun çıkartıyor. Anne, Gray Rouillard'a seni aratabilirim ona babasıyla kaçmadığımı söyler misin?"

Renee huzursuzca güldü. "Gray söylediğim tek bir kelimeye bile inanmaz. Guy'la anlaşmak kolaydı ama Gray... Hayır, onunla konuşmak istemiyorum."

"Lütfen, anne. Eğer sana inanmazsa bu onun seçimi ama..."

"Hayır dedim," diye sertçe sözünü kesti Renee. "Onunla konuşmayacağım ve şu an nefesini boşa harcıyorsun. Prescott'taki piçlerin ne düşündüğü umrumda bile değil." Ahizeyi sertçe kapadı ve Faith kulağındaki yüksek ses yüzünden irkildi.

Telefonu kapadı ve kaşlarını çattı. Nedense Renee Gray'le konuşmak konusunda gergindi ve bu Faith'in fikrini değiştirmek konusunda çok şansı

olmadığı anlamına geliyordu. Renee kimse için uğraşmazdı, konu telefonla konuşmak kadar basit bir şey olsa bile.

Ah, Renee Gray'le konuşmazsa, o zaman Faith'in Gray i ikna etmek için başka bir yol bulması gerekiyordu ve bunun en iyi yolu Guy'a ne olduğunu bulmaktı.

On iki yıl önce kaybolmuş, şu an ölü mü canlı mı olduğu belli olmayan biri nasıl bulunurdu? Faith dedektif değildi, normalde birini ararken bakılan kayıtlara nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Yapması gereken şeyin bu tip şeyleri bilecek gerçek bir özel dedektif kiralamak olduğunu düşünüyordu. Ama bu pahalıya mal olacaktı ve evine para harcadıktan sonra fazla parası kalmamıştı.

Nereden dedektif bulabilirdi? Prescott'ta böyle bir şey hiç görmemişti ama muhtemelen daha büyük bir kasabada bir dedektif bulabilirdi; Baton Rouge'da neredeyse çeyrek milyon insan vardı ancak Baton Rouge Gray'in etki çemberine çok yakındı. New Orleans muhtemelen daha güvenli bir seçim olurdu. Belki de Gray'in gücü konusunda fazlasıyla paranoyak davranıyordu, fakat hazırlıksız yaka- lanmaktansa paranoyak olmayı tercih ederdi. Bir kadının marketten alışveriş yapmasını engelleyen bir adama şeytani dışında hiçbir şey denemezdi. Dudakları bu düşünceyle kıvrıldı ve kendine birazcık gülümseme izni verdi. Ancak öte yandan ciddi düşünürse Gray'in sözlerini ve uyarılarını yerine getirmek için neler yaptığını görmüş ve ona saygısı artmıştı.

İyi bir dedektif bulacak ve onu kredi kartı ile banka hesap özetlerini takip etmesi için kiralayacaktı. Eğer Guy hayattaysa mutlaka hayatını sürdürmek için finansal varlığından destek alıyor olmalıydı; Faith onu asgari ücrete bulaşık yıkarken hayal edemiyordu. Belki de vergi iadesi formu doldurup doldurmadığını öğrenebilirdi. Herhalde iyi bir dedektif böyle bir şeyi kısa bir sürede, belki bir hafta içinde bulabilirdi, böylece Faith'in ödeyeceği para da çok fazla olmazdı.

Peki ya dedektif arkasında bıraktığı izleri bulursa? Eğer Guy kredi kartı kullandıysa Gray'in bundan haberi olmuş olmalıydı, aylık faturada tutanağı görürdü. Gray bunca yıl boyunca babasının nerede olduğunu biliyordu da bir şey dememiş miydi? Bu ihtimal merak uyandırıcı ve sinir bozucuydu. Eğer Gray Guy'ı bulduysa onunla iletişim kurmaz mıydı? Ve bunu yaptıysa o zaman Guy'ın

Renee'yle gitmemiş olduğunu bilirdi. O zaman her nedense Gray babasını aramamış olmalıydı, yoksa Faith'ten intikam almasına hiç gerek olmadığını bilirdi.

En muhtemel senaryoyu unutamazdı: Guy ölmüştü. Boşanma çok daha mantıklı bir adım olmasına rağmen onun karısını bırakıp gittiğini hayal edebiliyordu ama çocuklarıyla bir daha iletişim kurmamasını veya Rouillard servetinden uzaklaşmasını aklı almıyordu. Bu insani bir davranış değildi. Özel dedektife Guy'ı bulma fırsatı tanınmalıydı ama dedektifin başarılı olacağını düşünmüyordu. Dedektifin araştırmasından sonra kasabada sorular sormaya başlayacaktı; ne keşfedeceğini bilmiyordu ama yap- bozun cevabı kasabadaydı, sadece parçaları birleştirmesi gerekiyordu. O gece ne olduğunu biri biliyor olmalıydı. Gerçek, birinin onu bulmasını bekliyordu.

Bir parça kâğıt çıkardı, bir an durdu, sonra isteksizce annesinin adını en üste yazdı. Renee'nin Guy'ın kaybolduğu gece gitmiş ve hiçbir şey bilmiyor olması imkânsızdı, bu kadar büyük bir tesadüf olamazdı. Belki gerçekten beraber kaçmışlardı, sonra Guy'a bir şey olmuştu, Renee'nin ortaya çıkmasını istemediği bir şey. Faith, Renee'nin şiddete başvurabileceği tek anın kendini korumak için olacağını düşünse de Renee'nin adı listenin en üstünde kalmalıydı.

Renee'nin adının yanına, büyük harflerle "Gray" Yazdığı iki isme baktı, içlerinden biri, muhtemelen ikisi de, Guy'a ne olduğunu biliyordu. Her şeyine iddiaya girerdi. Midesi bulanmaya başladı. Cinayet şüphelilerinden hangisini seçmeliydi: Annesini mi yoksa hep sevdiği adamı mı?

Faith ıstırapla sarsıldı ve buruklukla kâğıda baktı. Kendini bilmek çok nadiren tatlı oluyordu. Gray hayatını ne kadar mahvetse de veya işlerini ne kadar zorlaştırmaya çalışsa da hatta Faith onun babasının ölümüyle ilişkisi olduğunu düşünse de o iliklerine işlemiş çekimden kaçamıyor, o çekimi yok edemiyor ve görmezden gelemiyordu, metal parçalarının bir mıkna-tısa çekilmesi gibi çekiyordu onu Gray. Sadece onu görmek bile dizlerini titretmeye yetiyordu ve ona dokunduğunda dokunuşunun elektriğini bedeninin her hücresinde hissediyordu. Gray ona kızgınlıkla dokunmak dışında hiç dokunmamıştı, eğer

ona bir âşık olarak gelse, niyeti zevk vermek olsa, nasıl olurdu dokunuşu? Hayal bile edemiyordu bunu Faith. Muhtemelen kanı kaynar, kalbi dururdu.

Gray'in gerçekten babasını öldürdüğünü ya da öldürttüğünü öğrense ne yapardı? Bu düşünce Faith'in göğsüne keskin bir acının saplanmasına sebep oldu ve inlemesini zar zor bastırdı. Öldüren başka biriyse, Faith yapması gerekenden şaşmayacaktı. Yoksa kendisini asla affedemezdi. Sonra da hayatı boyunca yas tutardı.

Başka şüpheliler de vardı ama onların bunu yapmış olmaları daha az muhtemeldi. Bu şüphelileri en üstteki iki ismin altına yazdı. Noelle. Amos. Belki Monica. Geniş düşününce liste büyüdü, Renee'nin yattığı başka adamlar ve Guy'ın diğer kadınları da girdi işin içine. Birbirine tutkun iki insana göre inanılmaz bir şekilde sadakatsiz davranmışlardı. Listeye Ed Morgan da girmişti, Faith onun adını zevkle yazdı. Düşündü ve isimleri hatırlamaya çalıştı ama on iki yıl uzun bir zamandı ve Renee'nin birlikte olduğu erkeklerin birçoğu unutulabilir cinstendi. Belki kasabadaki dedikodulardan isimleri çıkarabilirdi, Guy'ın yattığı kadınların adlarını da öğrenebilirdi. Ününe bakılırsa Güney Louisiana'daki kadınların çoğuyla beraber olmuştu. Muhtemelen Prescott sosyetesindeki birkaç kadın da buna dahildi, bu da onların kocalarının da liste için uygun adaylar olması anlamına geliyordu. Buruklukla kalemi masaya bıraktı. Listenin gidişatına bakılırsa bir telefon rehberi alıp A harfinden başlaması gerekecekti.

"Özel bir dedektife benzemiyorsunuz."

Francis P. Pleasant zengin, muhafazakâr bir iş adamına benziyordu. Ofisinde kültablaları yoktu, içerisi temizdi ve adamın açık gri takımı üzerine çok iyi oturmuştu. Üzgün, koyu renkli gözleri vardı ama ona gülümserken bakışlarındaki ifade yumuşadı ve samimileşti. "Masamda bir şişe viski, ağızımda da yarısı kül olmuş bir sigara mı olmasını bekliyordunuz?"

"Evet, onun gibi bir şey." Faith gülümseyerek karşılık verdi adama. "Veya Hawaai'ye özgü bir gömlek giymenizi."

Bunun üzerine dedektif yüksek sesle kahkaha attı. "Tarzım değil. Kıyafetlerimi hep karım seçerdi..." Durdu, bakışlarında yeniden üzüntü belirdi ve masasındaki fotoğrafa baktı.

Faith onun bakışlarını takip etti. Çerçeve ona dönük değildi ama yine de içinde orta yaşlı güzel bir kadının fotoğrafı olduğunu görebiliyordu, ifadesi o kadar neşeliydi ki herkesi gülümsemeye çağırıyor gibiydi. Adamın bakışlarındaki üzüntüye bakılacak olursa kadın ölmüş olmalıydı. "O karınız mı?" diye sordu Faith nazikçe.

Adam yine gülümsemeyi başardı ama zorluk çektiği belliydi. "Evet. Onu birkaç ay önce kaybettim."

"Çok üzgünüm." Onunla yeni tanışmıştı ama üzüntüsü gerçektir.

"Aniden hastalandı," dedi dedektif, sesi biraz titriyordu. "Zayıf bir kalbim var, ikimiz de ilk benim öleceğimi sanmıştık. Kendimizi buna hazırlamıştık. Benim çalışamayacağım zamanlar için elimizden geldiğince para biriktiriyorduk. Sonra karım hastalandı, sadece grip oldu sanmıştık ancak kırk sekiz saat sonra zaatüreden öldü. Gerçekten hasta olduğunu, sadece grip olmadığını anladığında artık çok geçti."

Gözleri yaşlarla dolmuştu, Faith uzanıp elini onunki- nin üzerine koydu. Dedektif de elini tutup sıktı, sonra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Üzgünüm," diye özür diledi kızarak. Mendilini çıkardı ve gözlerini sildi. "Bana ne oldu bilmiyorum. Sen müşterimsin, yeni tanıştık ve ben burada omzunda ağlıyorum."

"Ben de sevdiğim insanları kaybettim," dedi Faith, Scottie ve Kyle'ı düşünerek. "Bazen konuşmak iyi geliyor."

"Evet, iyi geliyor ama yine de uygunsuz davrandım. Davranışımı açıklayacak tek bahane sende insanda yakınlık uyandıran bir şey olması, canım." Bir sevgi sözcüğü kullandığını fark etti ve yine kızardı. "Evet! Belki de en iyisi sana neden burada olduğunu sormak."

"Bir adam on iki yıl önce kayboldu," dedi Faith. "Sizin onun yaşayıp yaşamadığını bulmanızı istiyorum."

Dedektif bir kalem aldı ve hızla defterine bir şeyler karaladı. "Baban mı? Eski bir erkek arkadaş mı?"

"Öyle bir şey değil. Adam annemin sevgilisiydi."

Bay Pleasant bir an ona baktı ama şaşırmış gözüküyordu. Muhtemelen onunkinden çok daha garip işler alıyordu. Faith detayları ve koşulları bilirse dedektifin bir şey bulma olasılığının artacağını düşündüğünden ötürü sadece Guy'ın adını, yaşını söylemek ve fiziksel görünüşünü tarif etmek yerine ona on iki yıl önce olan her şeyi ve neden Guy'ın yaşıyor olup olmadığını bilmek istediğini açıkladı.

"Size söylemeliyim ki," dedi Faith. "Bence o öldü. Belki hayal gücüm fazla geniş ama sanırım biri onu öldürdü."

Bay Pleasant kalemini dikkatle defterinin üzerine, tam mavi çizgilerin arasına koydu. "Bayan Hardy, anlattıklarına göre annenin bu işte parmağı olma ihtimali çok yüksek Aynı gece gitmiş olması yüzünden... Sanırım bunun dışarıdan nasıl görüldüğünün farkındasındır."

"Evet, anlıyorum. Fakat annemin onu öldüreceğini hayal edemiyorum. Annem..." dedi Faith hafifçe gülümseyerek. "Altın yumurtlayan kazı asla öldürmez."

"Ama annenin neler olduğunu bildiğini düşünüyorsun."

Faith başını salladı. "Onu bu konuda konuşturmaya çalıştım ancak başarılı olamadım."

"Sanırım ortada polise sunacağımız hiçbir kanıt yok?"

"Yok. Bay Pleasant, sizin Guy'ın bir cinayete kurban gidip gitmediğini öğrenmenizi istemiyorum. Sadece, eğer yapabilirsiniz, hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Küçük bir ihtimal de olsa sadece her şeyi geride bırakıp gitmiş olabilir."

"Çok küçük bir ihtimal," dedi dedektif hissizce. "Gerçi daha garip şeylerin olduğunu da gördüm. Fakat eğer arkasında bir iz bıraktıysa bu iz bulurum. Yasalara aykırı bir şey yapıp kaçmış olsaydı adını değiştirirdi ancak şu anda kimliğini saklaması için bir sebep göremiyorum. Hiç ortaya çıkıp çıkmadığını bulmak nispeten kolay olacaktır."

"Teşekkür ederim, Bay Pleasant." Faith bir kartvizit çıkardı ve dedektife verdi. "İşte numaram. Bir şey öğrendiğinizde beni ararsınız."

Faith, dedektifin ofisinden hoşnut bir halde ayrıldı. Önce dedektifi telefondan arayıp ücretini konuşmuştu, sonra randevu almıştı. Sonra referanslarını kontrol etmiş ve aldığı cevaplardan tatmin olmuştu. Bay Pleasant iş arkadaşları tarafından tavsiye edilmişti, hem dürüst hem de başarılı olduğunu, insanın ona içgüdüsel olarak güvendiğini söylemişlerdi. Eğer Guy hâlâ hayattaysa Bay Pleasant onu bulurdu.

Saatine baktı. O gün Prescott'tan erken ayrılıp Bay Pleasant'la randevusu için New Orleans'a gelmişti ve bu düşündüğü kadar uzun sürmemişti. Margot şehirdeydi ve Faith onunla Court of Two Sisters'da buluşacaktı. Oraya gitmek için uzun zamanı vardı, bu yüzden önce oteline dönüp arabasını bıraktı, sonra Margot'la buluşmaya giderken vitrinlere bakmak üzere yürümeye başladı.

French Quarter'in dar sokaklarını arşınlarken hava çok sıcaktı, bu yüzden gölgeli taraftan yürüyordu. Buradaki acente ofisi nedeniyle New Orleans'ı sık sık ziyaret ediyordu ama buraları keşfetmeye çok vakti olmamıştı. Sokaklarda faytonlar yavaşça ilerliyordu, fayton sürücüleri ve Şehir rehberleri faytonun içindeki turistlere çeşitli şeyler gösteriyorlardı. Çoğu insan ise Quarter'in içinden geçmek için yürüyordu. Daha sonra esas ilgi odağı barlar ve gece kulüpleri olacaktı; günün erken saatlerinde ise esas amaç alışveriş yapmaktı, sayısız butik ve antika dükkânı para harcamak isteyen insanlara birçok fırsat sunuyordu.

Faith bir iç çamaşırı dükkânına girip kırklı ve ellili yıllarda Holywood yıldızlarının giyebileceği şeftali renginde bir ipek gecelik satın aldı. Hayatının ilk on dört yılı boyunca ikinci el kıyafeder dışında hiçbir şey giymedikten sonra yeni kıyafetler alırken kendini günahkâr bir şekilde şımartmış gibi hissediyordu. Fazla parası yoktu ancak ara sıra da olsa kendine lüks bir şey alma izni veriyordu: Mesela dantelli iç çamaşırları, görkemli bir gecelik, kaliteli bir çift ayakkabı. Kendine aldığı bu küçük hediyeler ona kötü zamanların gerçekten geçmişte kaldığını hatırlatıyordu.

Restorana vardığında Margot içeride onu bekliyordu. Uzun boylu sarışın hemen ayağa fırladı ve Faith Dallas'tan ayrıldığından beri aradan sadece bir hafta geçmiş olmasına karşın hevesle ona sarıldı. "Seni görmek çok güzel! Küçük

kasabana yerleştin mi? Ben bir daha asla hiçbir yere yerleşeceğimi sanmıyorum! İlk iş gezim ve geldiğim yer New Orleans! Umarım içeride değil de avluda oturmamızın mahsuru yoktur. Sıcak olduğunu biliyorum ama ne sıklıkta New Orleans'ta bir avluda öğle yemeği yeme fırsatı bulabiliriz ki?"

Faith bu kelime yağmuru yüzünden gülümsedi. Evet, Margot kesinlikle işi konusunda çok heyecanlıydı. "Hmmm... Bakalım... Yirmi altı yaşındayım ve ilk defa bir avluda öğle yemeği yiyiyorum."

"Hayatım, sana bir on yıl daha ekleyebilirim, düşündüğünden de daha az ele geçen bir fırsat bu ve ben her anının tadını çıkarmaya niyetliyim." Avludaki masalardan birine oturdular. Esasında rahatsız edecek kadar sıcak değildi; şemsiyeler vardı ve ağaçlar da biraz gölge sağlıyordu. Margot Faith'in elindeki torbaya baktı. "Bakıyorum alışveriş yapmışsın. Ne aldın?"

"Gecelik. Sana gösterirdim ama burada, restoranın ortasında dışarı çıkarmak istemiyorum."

Margot'un gözleri parıldadı. "Ah, demek öyle bir gecelik?"

"Çok kapalı değil diyelim," dedi Faith kibarca ve ikisi de güldü. Gülümseyen bir garson bardaklarına su doldurdu, buzların hafif tıkırtısı Faith'e birdenbire ne kadar susadığını ve restorana yürürken ne kadar sıcakladığını hatırlattı. Soğuk suyu yudumlarken yemek yiyen diğer insanlara baktı ve Gray Rouillard'la göz göze geldi.

Kalbi o anı, ona ihanet eden çarpıntıyı yaptı yine. Gray, sırtı Faith'e dönük başka bir adamla oturuyordu; Margot ve Faith'ten iki masa ötedeydi. Sessizce kadehini şerefe yapmak için kaldırırken koyu kahverengi gözleri parladı. Faith de karşılık vererek su bardağını kaldırdı, kafasını da alaycı bir ifadeyle zarif bir şekilde eğdi.

"Burada birini mi tanıyorsun?" diye sordu Margot, arkasına baktı. Gray ona gülümsedi. Margot da gülümsedi, zayıf bir çabaydı bu, sonra yumruk yemiş gibi Faith'e döndü. "Vay canına," dedi sersemlemiş bir sesle.

Faith onu çok iyi anlıyordu. New Orleans'm ihtişamı Gray'e yakışmıştı. İnce, İtalyan usulü bir takım ve teninin zeytinimsi tonlarını açığa çıkaran açık mavi renkli bir gömlek giyiyordu. Siyah saçları yüzüne düşmeyecek şekilde taranmış

ve boynunda bakır bir tokayla tutturulmuştu Küçük elmas bir küpe sol kulağında parılıyordu. Bir defans oyuncusuna özgü geniş omuzlan ve küçük masada oturuşunun kedilere benzer zerafetiyle avludaki bütün kadınların dikkatini çekiyordu. Sevimli, güzel bir yakışık, lıllığı yoktu, Fransız ataları ona biraz fazla uzun, ince, yüksek kemerli bir burun ve öğle yemeği saatinde bile akşam olmuş gibi yüzünü gölgeleyen kalın bir sakal bırakmıştı. Hayır, Gray'de sevimli hiçbir şey yoktu. Onun yerine cesurdu, koyu gözleri ve ağzının tembel, seksi kıvrımıyla çekici ve tehlikeli bir şekilde heyecan vericiydi. Hem yatakta, hem de yatağın dışında macerasever ve kendine güvenen bir adama benziyordu.

"O da kim?" diye sordu Margot bir nefeste. "Ve onu tanıyor musun, yoksa bir yabancıyla mı flört ediyorsun?"

"Flört etmiyorum," dedi Faith şaşırarak ve bakışlarını özellikle avlunun öteki tarafına, Gray'den uzağa çevirdi.

Margot güldü. "Hayatım, biraz önce kadeh kaldırman aynen şöyle dedi, 'Eğer yeterince erkeksen gel ve beni al büyük oğlan.' Onun gibi bir korsan bu teklifi geri çevirir mi sanıyorsun?"

Faith'in gözleri kocaman açıldı. "Hiç de öyle demiyor- du! O şarap kadehini kaldırdı, o yüzden ben de aynı hareketi su bardağımla yaptım. O başlatmışken neden hareketimden bir anlam çıkarsın ki?"

"Son zamanlarda aynaya baktın mı?" diye sordu Margot yine omzunun arkasından Gray'e hızlı bir bakış atarak ve gülümsemesi bütün yüzünü kapladı.

Faith konuyu geçiştirmeye çalışan bir el hareketi yaptı- "Bunun konuyla hiç alakası yok. O bir şey yapmaz..."

"Yapıyor," dedi Margot tatmin olmuş bir gülümsemeyle ve Faith dönüp Gray'in neredeyse yanlarında olduğunu görünce hafifçe irkilmekten kendini alamadı.

"Hanımlar," dedi Gray yavaşça konuşarak, Faith'in elini kaldırdı ve onda çok doğal duran eski usûl bir hareketle

eline doğru eğildi. Faith'in şaşkın bakışları Gray'inkilerle karşılaştı ve Gray dudaklarını Faith'in parmaklarına değ- dirdi. Gray'in bakışlarında ateşli ve

tehlikeli bir şeyler vardı. Dudakları yumuşak ve sıcacıktı. Faith'in kalbi canını acıtacak kadar hızla çarpmaya başladı ve elini çekmeye çalışırken, Gray'in dilini son iki parmağının arasındaki hassas boşluğa bir an için değdiğini hissetti. Faith şaşırarak yeniden irkildi, Gray sonunda elini bırakıp doğrulduğunda genç kadının bu tepkisini fark ettiği gözlerinden okunuyordu.

Gray Margot'a döndü ve onun hayallere dalmış bir ifadeyle uzattığı eline doğru eğildi ama Faith onun Margot'un parmaklarını öpmediğini fark etti. Bunun bir önemi yoktu. Margot, Gray ona elmaslar verse bile bu kadar şaşkın gözükemezdi. Faith aynı zayıf, teslim olmuş ifadenin kendi yüzünde de belirip belirmediğini merak etti ve ifadesini saklamak için hemen aşağı baktı, gerçi tabii ki artık çok geçti. Gray hiçbir detayı kaçırmayacak kadar deneyimliydi. Faith'in parmakları karıncalanıyordu ve Gray'in dilinin dokunduğu yer zonkluyordu. Küçük nemli nokta hem sıcak hem de soğuktu, Faith bu histen kurtulmak için elini sıktı. Yüzü yanıyordu. Gray'in hareketi sekse küçük bir göndermeydi, vücudunun fark ettiği ve bedeninin alt kısmında oluşan bir sıcaklık dalgasıyla, dahası artan bir nemle cevap verdiği alaycı bir istila. Göğüs uçlarının sertleştiğini ve sutyeninin dantellerine dayandığını hissedebiliyordu. Kahretsin!

"Gray Rouillard," diye mırıldandı Gray Margot'a. "Faith'le ben eski tanıdıklarız."

En azından yalan söyleyip arkadaş olduğumuzu söylemedi, diye düşündü Faith. Margot kendini tanıtırken ve onu dehşete düşürerek Gray'in onlara katılmasını teklif ederken gerginlikle onları izledi. Margot'u uyarmak için onu ayağıyla hafifçe dürttü ama artık çok geçti.

"Teşekkürler," dedi Gray, Margot'a o kadar çekici bir şekilde gülümsüyordu ki Margot Faith'in tekmesine tepki bile göstermedi. "Ama iş için buradayım ve kendi masama dönmeliyim. Sadece gelip bir dakika Faith'le konuşmak istedim. Birbirinizi uzun zamandır tanıyor musunuz?"

"Dört yıldır," dedi Margot, sonra gururla ekledi: "Ben onun bölge müdürüyüm."

Faith onun yine bileğini dürttü, bu sefer daha da sertçe ve Margot ona şaşkınlıkla baktığında onu bakışlarıyla uyardı.

"Oyle mi," dedi Gray konuyla ilgilenmiş gözükerek Bakışları keskinleşmişti.
"Ne iş yapıyorsunuz?"

Margot sonunda mesajı almış olmalı ki çabucak Faith'e sorgulayıcı bir bakış attı.

"Seni ilgilendiren bir şey değil," dedi Faith, ona o kadar soğuk bir şekilde gülümsedi ki Gray başka hiçbir şey öğrenemeyeceğini anlayıp omzunu silkti.

Faith rahatlayarak nefesini bıraktı, fakat Gray yüzünü onunkiyle aynı seviyeye getirecek şekilde, erkeksi bir hareketle masaya doğru eğilince yine gerildi. Artık yüz ifadesini saklamak Gray ayaktaiken olduğundan daha zordu. Bu kadar yakinken gözlerinin uçsuz bucaksız siyah bebeklerini ve ona bakarken içlerinde oluşan pırıltıyı görebiliyordu. "Keşke New Orleans'a geldiğini bilseydim, hayatım. Aynı arabayla gelirdik."

Eğer Faith'in Margot'un önünde dağılacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu. Eğer çekiciliğinin beynini lapaya döndürdüğünü sanıyorsa bu konuda da hatalıydı. Gray'e başarılı bir iş kadını olduğunu söyleyip burnunu sürtmeyi çok istiyordu ama geçen haftadan sonra ona kendisi hakkında bilgi vermek konusunda daha dikkatli olmaya karar vermişti. Saygıdeğeri iği Gray için de Prescon halkı için de bir fark yaratmazdı; annesinin Gray'in babasıyla kaçmadığını kanıtlayana dek eğer kanıtlayabilirse hiçbir şey Gray'in tavrını değiştirmezdi. Çenesini kaldırdı ki bu kızdığının göstergesiydi ve "Seninle aynı arabaya binmekten- se yürümeyi tercih ederdim," dedi.

Margot boğuk bir ses çıkardı ama Faith ona bakmadı; gözlerini Gray'inkilerden ayırmadı, sanki bakışlarıyla savaşıyorlardı. Gray bir korsanın umursamazlığıyla sırıttı.

"Ama çok eğlenebilirdik ve bir şeyler paylaşabilirdik... Mesela benzin parasını."

"Para sıkıntısı çektiğin için üzgünüm," dedi Faith kibarca. "Otel odasına verecek paran yoksa iş arkadaşın senin için ödeyebilir."

"Otel masrafları konusunda endişelenmeme gerek yok." Sırtışı daha da genişledi. "Otel bana ait."

Kahretsin, diye düşündü Faith. Hangi otelin ona ait olduğunu bulmalı ve hiçbir turist grubunu oraya yollamamalıydı.

"Bu gece beraber yemek yiyelim mi?" diye sordu Gray. "Konuşacağımız çok şey var."

"Ne konuşacağımızı hayal bile edemiyorum. Teşekkür ederim ama hayır." O akşamüstü Prescott'a geri dönecekti ancak Gray'in sadece onunla olmak istemediği için teklifini geri çevirdiğini düşünmesi işine geliyordu.

"Konuşmamız senin için daha iyi olur," dedi ve o tehlikeli bakış gözlerine geri döndü.

"Bir Rouillard'ın teklif ettiği bir şeyin iyiliğime olacağından şüpheliyim."

"Ama daha... Teklifimi dinlemedin."

"Dinlemeyi de düşünmüyorum. Masana geri dön ve beni rahat bırak."

"İlkini yapmayı zaten planlıyordum." Ayağa kalktı ve uzun işaret parmağını Faith'in yanağından aşağı doğru kaydırdı. "İkincisini yapmayı ise hiç düşünmüyorum." Başını sallayarak Margot'a veda etti ve kendi masasına döndü.

Margot gözlerini kırptırdı, ifadesi ciddiydi. "Adamı yaralanıp yaralanmadığını öğrenmek için kontrol etmeliyim. O koyu gözlü bir içim su sana ne yaptı da bu kadar kızgınsın?"

Faith yine su bardağına sığındı, yüz ifadesini kontrol altına alana kadar yudumlamaya devam etti. Bardağını indirdiğinde, "Uzun hikâye," dedi. "O bir Hatfield, ben de bir McCoy'um."

"Aileleriniz mi düşman? Hadi canım."

"Beni Prescott'tan kovmaya çalışıyor," dedi Faith cesurca. "Eğer turizm acentem olduğunu öğrenseydi muhtemelen turlarımızı mahvederek başıma bela açmaya çalışırdı. Bu ünümüzü zedelerdi ve para kaybederdik Onu duydun: Burada bir oteli var. Sadece insanlara rüşvet verebilecek kadar zengin değil, aynı zamanda bu işte birçok tanıdığı var. Her şeyi yapabilir."

"Vay canına. Bu iş ciddi. Bu düşmanlık nasıl başladı ve hiç kan döküldü mü?"

"Bilmiyorum." Faith sofrayı takımıyla oynadı, Guy'in öldürüldüğünden şüphelendiğini söylemek istemiyordu. "Annem onun babasının metresiydi."

Ailesinin Devlin soyadlı herkesten nefret ettiğini söylememe herhalde gerek Hatfield ve McCoy, düşmanlıkları sürekli metafor olarak kullanılan kavgalı iki ailedir.yok." Bu açıklama yeterliydi, bütün hikâyeyi ortaya dökemezdi, anlayışlı bir dinleyiciye bile o gecenin hatıralarını anlatamazdı.

"Kasabanın adı ne demiştin?" diye sordu Margot. "Pres- cott muydu? Peyton Place olmasın?"

İkisi de güldü, sonra garson gelip öğle yemeğinde ne istediklerini sordu. İkisi de açık büfeye karar kıldı ve yemek seçmek için içeri girdiler. Faith her hareketini takip eden bir çift koyu kahverengi gözün farkındaydı. Keşke Margot avluda yemek için bu kadar hevesli olmasaydı. Gray'in bakışlarından saklanıyor olmayı tercih ederdi. Gerçi kim bugün onun New Orleans'ta olacağını tahmin edebilirdi ki, hem de bu kadar büyük bir şehirde karşılaşacaklarını? Evet, Court of Two Sisters popüler bir restorandı ama New Orleans popüler restoranlarla doluydu.

Gray ve iş arkadaşı, Faith ve Margot dolu tabaklariyla masalarına döndükten kısa bir süre sonra masalarından kalktılar. Gray Faith'in yanında durdu. "Seninle gerçekten konuşmak istiyorum," dedi. "Bu akşam altıda odama gel. Beauville Courtyard'da kalıyorum."

Faith bu cümle üzerine dehşete düştüğünü ifadesine yansıtmamaya çalıştı. Beauville çok güzel, orta büyüklükte, harika bir atmosferi olan bir oteldi, hem de açık bir avlusu vardı. Birçok kez turları ve insanları oraya yerleştirmişti. Eğer Gray oranın sahibiyse başka güzel, orta büyüklükte ve harika bir atmosferi olan bir otel bulmak zorunda kalacaktı, çünkü bir daha onun otelini kullanmaya cesaret edemezdi. Gray'in emrine karşılık olarak, çünkü gerçekten emir vermişti, başını salladı. "Hayır. Gelmeyeceğim."

Peyton Place, Grace Metalious'un çok satan kitabıdır. Kitap üç kadının hikâyesini anlatır. Peyton Place ise bu kitaptan sonra sırlarla dolu yerleri anlatmak için kullanılan bir ifâdeye dönüşmüştür.

Gray'in gözleri parladı. "O zaman sonuçlarına katlan," dedi ve uzaklaştı.

"Sonuçlarına katlan?" diye söylediklerini hiddetle tekrarladı Margot. "Ne demek istedi? Seni tehdit mi ediyordu?" dedi Gray'in geniş sırtına bakarak.

"Muhtemelen," dedi Faith, ağzına bir çatal dolusu makarna salatası götürerek. Gözlerini zevkle kapadı. "Mmm, bunun tadına bakmalısın. Muhteşem."

"Aklını mı kaçırdın? Bay Maço biraz önce seni... Bir şey yapmaya tehdit etmişken nasıl yemek yiyebiliyorsun?" Margot sinirle çatalını kaldırdı ve makarna salatasının tadına baktı. Durdu. "Bu gerçekten güzelmiş. Sanırım endişelenmek yemeğimiz bitene kadar bekleyebilir."

Faith güldü. "Onun tehditlerine alışığım."

"Hiç tehditlerini yerine getiriyor mu?"

"Hep. Gray söylediklerinde hep ciddidir ve ağırlığını ortaya koymaktan çekinmez."

Margot çatalını masaya vurdu. "O zaman ne yapacaksın."

"Hiçbir şey. Ne de olsa belirgin bir tehditte bulunmadı."

"O zaman her şeye karşı hazırlıklı olmalısın."

"O söz konusu olduğunda zaten hazırlıklıyım." Faith'in kalbine söyledikleri yüzünden bir acı saplandı ve bunu saklamak için tabağına baktı. Gray'le kendini güvende ve rahat hissetmek ne kadar güzel olurdu, o acımasız kararlılığının, canlı yoğunluğunun lehine kullandığını hissetmek ne kadar da güzel olurdu. Noelle ve Monica, Gray gibi birinin onlar için savaşmaya hazır olduğu için ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mıydı? Faith, Gray'i seviyordu ama o onun düşmanıydı. Asla bunu unutamazdı, hayallerinin sağduyusunu bulandırmasına izin veremezdi.

Faith dikkatle konuyu güvenli yerlere çekti, Prescott'ta Dallas'ta hiç karşılaşmadığı birkaç zorluğun baş gösterdiğini anlattı Margot'a. Sorunların az ve nispeten önemsiz olmasından dolayı memnundu. Bazı sorunların çıkmasını zaten bekliyordu ancak Margot iyi bir yöneticiydi ve diğer turizm acentelerindeki insanlarla iyi anlaşıyordu. Esasında tek fark artık gezenin Faith yerine Margot olmasıydı, gerçi Faith'in gezmesini gerektirecek durumlar da olacaktı. Fakat çoğunlukla her şey yoluna girmişti. Faith zaten Baton Rouge'a ve New Orleans'a yakın olduğu için bu ofislerle onun ilgilenmesi gerektiğine karar vermişlerdi, çünkü Margot'un onca yolu gelmesi saçma olurdu. Margot New

Orleans'tan büyülendiği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama aynı zamanda çok pratik bir insandı ve bu değişimi yapmak onun fikriydi. Faith'in iki şehre de gitmesinin zor olacağı durumlar olacaktı, Margot da bu durumlarda ziyarete gelerek mutlu olacaktı.

Oğle yemeğinden sonra restoranın dışında ayrıldılar, çünkü Margot'un oteli Faith'in arabasını park ettiği yerin zıt yönündeydi. Artık hava daha sıcaktı, nem havayı daha da bunaltıcı hale getirmişti, nefes almak bile zordu. Nehrin kokusu keskinleşmişti ve kara bulutlar ufukta geziniyor, sıcaklığı kısa bir süre için giderecek, sonra da sokakları buhar banyosuna çevirecek bir bahar fırtınası sözü veriyorlardı. Faith fırtına çıkmadan evine varmak için adımlarını hızlandırdı. Karanlık, ıssız bir dükkânın önüne geldiğinde arkadan bir el kolunu tuttu ve onu dükkânın eşiğine çekti. Soyuluyorum! diye düşündü Faith ve kırmızı, sıcak ve umursamaz bir öfke bütün bedenini sardı. Elindekileri elde etmek için uğraşmıştı ve polisin tavsiye ettiği gibi karşı koymadan vermeye hiç niyeti yoktu. Dirseğini geriye doğru savurdu dirseği sert bir karna çarptı ve saldırganından tatmin edici bir inilti çıktı. Faith arkasını döndü, yumruğu havadaydı ve yardım çağırmak için ağzını açtı. Hayal meyal uzun boylu ve geniş omuzlu birini gördü, sonra birden o bedene doğru bastırıldı ve sesi pahalı, yulaf ezmesi rengindeki bir italyan takımının içinde kayboldu.

"Aman Tanrım," dedi Gray, derin sesi alayla doluydu. "Seni kızıl saçlı kaplan, yatakta da bu kadar vahşiyse çok harika olmalısın."

Söylediği şey yüzünden duyduğu şok kim olduğunu anladığı için duyduğu rahatlamaya karıştı ve ikisi de kızgınlığını bastıramadı. Nefes nefese Gray'in göğsünü itti ve serbest kaldı. "Kahretsin! Soyulduğumu sandım!"

Gray kaşlarını çatı. "Ve o sert dirseği savurmaya mı başladın?" diye sordu inanmazlıkla karnını ovarak. "Ya bir hırsız olsaydım ve bıçağım veya silahım olsaydı? Yaralanma riskine girmeden ne istiyorlarsa vermen gerektiğini bilmiyor musun?"

"Niye veriyim ki," dedi sertçe, saçlarını yüzünden uzağa savurarak.

Gray'in yüzü aydınlandı ve güldü. "Hayır, sanırım vermezdin." Uzandı ve Faith'in kulağının arkasından kaçmış bir tutam saçı düzeltti. "Önce saldır, sonra düşün, ha?"

Faith onun dokunuşundan uzaklaşmak için başını çekti. "Neden beni öyle tuttun?"

"Restorandan çıktığından beri seni takip ediyorum, burasının konuşmamız için uygun olacağını düşündüm. Arkanda kim olduğuna daha çok dikkat etmelisin."

"Mahzuru yoksa nutuk çekmeyi kes." Faith gökyüzüne baktı. "Fırtına buraya gelmeden arabama varmak istiyorum."

"Eğer burada konuşmak istemiyorsan otelime - veya seninkine - gidebiliriz."

"Hayır. Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim." Özellikle bir otel odasına. Gray hep seksle ilgili alaycı cümleler kuruyordu ve bu Faith'i korkutuyordu. Gray'in iradesine güvenmiyordu ve kendisinin de ona karşı koyabileceğinden emin değildi. Bütün bunlar söz konuşuyken ondan mümkün olduğu kadar uzak durmak en iyisiydi.

"O zaman şimdi konuşalım." Gray ona baktı, dar eşikte ona o kadar yakın duruyordu ki Faith'in göğüsleri neredeyse cekedine değecekti. Çılgınlığını bastırmak için onu kendine çektiğinde göğüslerini hissetmişti, yuvarlak ve dolgunlardı. Onları görmek istiyordu, dokunmak, tatlarına bakmak. Fiziksel olarak o kadar Faith'in farkındaydı ki sanki elektrik yüklü bir sahada duruyorlardı, etraflarındaki hava çatırdıyor, cızırdıyor, kıvılcımlar uçuşuyordu. Faith'le kavga etmek başka kadınlarla sevişmekten daha heyecan vericiydi. Küçükken bir ceylan kadar ürkek olabilirdi ama artık öfkeden - hem kendi öfkesinden, hem de başkalarının öfkesinden - korkmayan bir kadın haline gelmişti.

"Evi senden satın alacağım," dedi birdenbire Gray, kendine Faith'le neden konuşmak istediğini hatırlatarak "Ne ödediysen iki katını veririm."

Faith'in yeşil gözleri küçüldü, daha da çok kediye benzedi. "Bu iyi bir finansal karar değil," dedi, ses tonu nazikti ama yüzeyin altında hâlâ kızgınlığı yatıyordu.

Gray omzunu silktilti. "Buna gücüm yeter. Senin bu teklifi geri çevirmeye gücün yeter mi?"

"Evet," dedi Faith ve gülümsedi.

Gülümsemesindeki tatmin neredeyse Gray'i tekrar güldürecekti. Demek Faith iyi yerlere gelmişti, öyle mi? Artık onu ilk gördüğünden beri birçok şey açığa kavuşmuştu; eğer bir bölge müdürü varsa demek ki başka çalışanları da vardı, hem de birkaç yerde. Faith'in başardıklarından dolayı isteksiz bir gururun göğsünü kabarttığını hissetti. Devlinler'i kovduğunda Faith'in ne kadar az şeye sahip olduğunu görmüştü, çünkü onun eşyalarını çılgına çamurların içinden toplamasını izlemişti. Birçok insanın onlara yardımcı olacak arkadaşları, akrabaları ve birikmiş parası vardı; Faith'in ise hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden başarıları daha da inanılmazdı. Eğer benim servetime sahip olsaydı, diye düşündü Gray, bütün eyalet şimdiye kadar onun olurdu. Bu kadar azmi olan bir kadından kurtulmak kolay olmayacaktı.

İç i şehvetle doldu ve gerildi. Hiçbir zaman korunmaya ihtiyacı olan zayıf, çaresiz kadınlardan etkilenmemişti, o kadınlardan ailesinde yeterince vardı. Faith'in ise hiçbir zayıf yönü yoktu.

Yüzünü inceledi, hem Renee'yle benzerliklerini, hem de farklarını gördü. Faith'in ağız daha genişti, daha oynaktı, dudakları kırmızı ve dolgundu ayrıca gül yaprakları kadar kadifemsiydi. Teni mükemmeldi; dokunuşların, hatta öpücüklerin bile izini taşıyacak porselen bir dokuya sahipti. Onu dudaklarıyla damgaladığını düşündü, bedenini aşağıya doğru, bacaklarının arasındaki yumuşak kıvrımlara, daha da hassas olan yerleri koruyan o kıvrımlara ulaşana dek öpmeyi. Bu düşünce onu tamamen, acıyla erekte etti. Yakınında dururken teninin tatlı, lezzetli kokusunu duyabiliyordu ve bu tatlılığın bacaklarının arasında daha yoğun olup olmayacağını merak ediyordu. Kadınların kokusunu hep çok severdi ama Faith'in kokusu o kadar ayartıcıydı ki bedenindeki bütün kaslar ihtiyaçla gerilmişti, bu başka herhangi bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu.

Ona uzandığında bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Yapmak istediği en son şey babasının izinden gitmekti; babasının terk edişini hâlâ öfke ve üzüntü, dahası ihanete uğramış hissetmeden düşünemiyordu, acı hâlâ olay yeni olmuş gibi keskindi. Noelle'i ve Monica'yı üzme, o eski sbndalı tekrar gündeme getirmek istemiyordu.

Faith Devlin'i kollarında istememesi için yüzlerce iyi sebep vardı ama o anda hiçbirinin zerre kadar önemi yoktu. Elleri genç kadının beline geçti ve Faith'in sıcak, yumuşak hissi o kadar canlıydı ki avuçları karıncalandı, sonra his kuvvetli bir şarap gibi onu başından vurdu. Faith'in gözlerinin büyüdüğünü, siyah gözbebeklerinin çok az bir yeşil bırakacak şekilde genişlediğini gördü. Faith ellerini kaldırdı ve Gray'in göğsüne dayadı, tam göğüs uçlarının üzerindeydi elleri ve o an Gray'in teni ürperdi. Bakışları karşı konulmaz bir şekilde Faith'in dudaklarındaydı, onu bedeni tamamen onunkine yaslanacak şekilde kendine çekti. Bacaklarının kendilerinininkine dolandığını, sert göğüslerini karnına bastırıldığını hissetti, dudaklarını o yumuşak, dolgun dudaklara bastırırken şaşkıındı. Sonra onu ayakuclarına kaldırdı, başını eğdi ve açlığını giderdi.

Dudakları gerçekten de gül yaprakları gibiydi, yumuşak ve kadifemsi. Başını eğdi ve dudaklarının baskısını arttırdı, Faith'in dudaklarını açılmaya zorladı, onun emri üzerine açan bir çiçek gibi açıldı dudakları. Kan Gray'in damarlarına akın etti ve Faith'i daha da çok kendine çekti, kollarını ona doladı ve bedenini onunkine yapıştırıp sertlemiş erkekliğini hissetmesini sağladı. Faith'in titrediğini hissetti, kalçalarının sarsıcı hareketini, ona doğru yaklaşmasını... Vc keskin erkeksi bir zafer duygusu Gray'i ele geçirdi. Faith'in kolları omuzlarına dolandı, boynunu sardı ve Gray'in daha da derine sokulabilmesi için ağzı açıldı. Boğazından derin bir inilti yükselen Gray diliyle Faith'in ağzını yağmaladı. Tadı tatlı ve sıcaktı, tatlısıyla beraber içtiği kahvenin tadı hâlâ oradaydı.

Gray onu geriye itti, kilitli ve tahtalarla kaplı kapıya dayadı. önlerinden geçen insanların seslerini, fırtınanın ciddi gümbürtüsünü hayal meyl duyabiliyordu fakat hiçbirinin önemi yoktu. Faith kollarında canlı bir ateşti sanki, öpücüğüne karşı koymuyor, dahası dokunuşuna vahşice cevap veriyordu. Gray daha çok şey istiyordu, her şeyi istiyordu. Kalçalarını tuttu ve onu kaldırdı, sonra kalçalarını kendine doğru çekti, böylece erkekliği bacaklarının arasındaki o yumuşak kısma dayandı. Kalçalarını okşayarak ileri geri hareket etti ve o leziz baskı yüzünden yüksek sesle inledi.

Yağmur yağmaya başlayıp fırtınanın geldiğini haber verdi, insanlar korunmak için koşarken etraftan hareket sesleri geldi. Bir gökgürültüsü Gray'in

kafasını kaldırıp bakmasına sebep oldu, zihnini bulandıran şehvetli pusun bu şekilde dağılmasına biraz sinirlenmişti.

Faith'in üzerindeki büyüyü kaldıran gökgürültüsü mü, yoksa kendi tepkisi miydi bilmiyordu ama Faith birden kollarında katılaştı ve onu itmeye başladı. Gray genç kadının yüzünde beliren öfke dolu ifadeyi gördü, onu hemen bıraktı ve Faith onu öldüreceğini haykırmaya başlamadan önce geri çekildi.

Faith yanından geçti, yağmurun onu hemen ıslattı^ kaldırırma çıktı ve dönüp ona baktı. Gözleri havadan ötürü sarımsıydı. "Bana bir daha asla dokunma," dedi, sesi sert ve kısıktı. Sonra arkasını döndü ve sokağı gri bir perde gibi saran yağmurda başını eğerek elinden geldiğince hızla yürümeye başladı. Gray peşinden gidecek oldu, onu tekrar korunağa çekmeye niyetliydi, fakat kendini durmaya ve eşiğe geri dönmeye zorladı. Şu an peşinden giderse, Faith onunla bir yaban kedisi gibi dövüşürdü. Genç kadını iki sokak ötedeki köşeyi dönene ve gözden kayboluncaya dek izledi. Köşeye geldiğinde artık neredeyse koşuyordu... Kaçıyordu. Ondan.

Şimdilik.

Bölüm Dokuz

Faith sırlısıklam olmuştu ve arabasına vardığında hem soğuktan, hem de olaylara tepki olarak titriyordu. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken elleri titredi, başarılı olması için birkaç kez denemesi gerekti. İçeri süzüldü ve direksiyona yığıldı, başını soğuk vinile sertçe bastırdı. Aptal! diye düşündü şiddetle. Ahmak!

Onu öpme isteğine boyun eğdiği için deli olmalıydı. Artık Gray biliyordu; ondan daha fazla saklayamazdı. Birkaç dakikalık bir zevk için zayıflığını görmesine izin vermişti ve artık onu arzuladığını biliyordu. Utanç yüzünü yakıyor, içini asit gibi kemiriyordu. Gray'in doğasını çok iyi biliyordu, zalimliğini ilk elden tatmıştı. O bir avcıydı ve herhangi bir zayıflık belirtisi onun öldürmek için ileri atılmasına sebep olurdu.

Artık Faith'e sahip olmadan durmazdı; ara sıra söylediği imalı laflar ayartmak için yaptığı ataklara dönüşecekti ve biraz önce olanlar Faith'in kendisine onun yanında gü- venemeyeceğini kanıtlıyordu. Bir mendilmiş gibi rahatça kullanılıp sonra gözardı edilme fikriyle içi korkuyla doldu Faith'in. Gray onu annesinin bir kopyası gibi görüyordu, aleti olan herkese bacaklarını açmaya hazır bir şıllık gibi... Faith ise onun için yanıp tutuşuyordu, çocuksu tutkusu yetişkinlere özgü bir özleme dönüşmüştü. Gray tarafından seilmekten daha çok hiçbir şey istemiyordu, ona nemli sevgi barajının kapılarını sonuna kadar açmak istiyordu, fakat Gray onun bu rüyasını bir kâbusa dönüştürürdü, Faith'in ona duyduğu zayıflığı onu üzme için, bir Rouillard'ın kullandığı bir Devlin şıllığına dönüştürerek onu alçaltmak için kullanırdı.

Faith ne kadar Prescott'ta kalmak istese de bu utançla yaşayacağına, Gray'in gözlerinde daha önce gördüğü küçümsemeyi göreceğine buradan giderdi daha iyi. Kelimeleri zihninde yankılandı, tıpkı yıllar boyu birçok kez yankılandığı gibi: Süprüntü. Bu cümle bilinçaltına işlemişti, arada sırada ortaya çıkıp ona işkence ediyordu.

Hayır. Bunu yeniden yaşayamazdı.

Ama birkaç dakika boyunca cennetin tadına varmıştı. Gray'in kolları onu sarmıştı ve Faith ona dokunmaktan kaçınmamıştı, omuzlarını okşayabilmiş, parmaklarını boynunun arkasına kaydırıp sık, ipeksi saçlarına geçirebil- mişti. O tokayı çıkarsa ve saçları omuzlarına dökülse nasıl gözükürdü acaba? Ya da terden hafif nemlenmiş saçları, başını ona doğru yüzü tutkuyla gerilmiş bir şekilde eğdiğinde öne dökülürken...

Faith inledi, sadece Gray'in dindirebileceği tatlı bir sızı bedenini doldurmuştu. Hiçbir zaman cinselliğe aç biri olmamıştı, Kyle'la evlendiğinde bakireydi ve seviştiği tek erkek oydu. Bu kadar namuslu olması olayın kendisini sevmemekten ziyade Renee gibi olmaktan ciddi anlamda korkmasından kaynaklanıyordu. Kasaba fahişesiyle özdeşleştirilmenin çirkinliğinden çekindiğinden ötürü. Sevişmeyi çok seviyordu, bir erkeği içinde hissetmeyi, kokuları ve sesleri, birbirine karışan terleri. Kyle'ın ölümünden dolayı tuttuğu

yas azaldıkça cinsel bir temasa duyduğu açlık büyümüş, kendini tutmasından ötürü de yoğunlaşmıştı. Sadece fiziksel boşalım için sevişemezdi ve Kyle'ın ölümünden sonra duygusal bir ilişki de istememişti. Dört yıldır, Gray onu kollarına alıp kısa bir süre cenneti gösterene dek kimseye sarılmamış ve kimseyle öpüşmemiştir.

Gray'de kendi küllenmiş şehvet ateşini canlandıran ateşli bir vahşilik vardı. Bir kaya kadar sertleşmiş ve bunu açık açık göstermişti. Faith'in onu hissetmesini istemişti ve onu bilerek kendine çekip erkekliğine bastırmıştı. Gündüz, sokakta, insanların arasında olmaları bile Gray'i dur- duramamıştı. Burası böyle şeylerin çok garip sayılmayacağı New Orleans olmasına rağmen Faith daha önce asla böyle bir şey yapmamıştı. Hep uygunsuz gözükmek için çabalamıştı. Saygıdeğerlik ve sorumluluk kendine topluluk içinde oynaşma izni vermekten çok daha önemliydi, fakat bugün tam olarak yaptığı bunun aksiydi.

Gray ona dokunduğunda onun kollarında olmanın zevki dışındaki her şeyi unutmuştu. Eğer Gray daha ileri gitseydi onu durdurup durdurmayacağını çaresiz bir halde merak etti, onu durdurur muydu, yoksa aşağılık bir fahişe gibi ahlaktan, iffetten, hatta yasalardan haberi yokmuş gibi orada sokağın ortasında kendisine sahip olmasına izin mi verirdi? Topluluk içinde ahlaksızlık göstermekten dolayı tutuklanmanın düşüncesi bile kızarmasına yetti ya da topluluk içinde her neyse işte adı.

Bu Gray dışında başka kimseyle başına gelmemiştir. Başka kimsenin yanında kendini hiç bu kadar kaybetmemiştir.

Arabanın içinde kıpırdamadan oturdu, yağmurun otoparkın beton duvarlarının ötesine düşmesini izledi ve onu dehşete düşüren bir farkındalığın zihnine girmesine izin verdi. Belki bu gerçeği hep sezmiş ama hep uzağa itmişti. Fakat gerçeklerden daha fazla kaçamazdı.

Kyle'ı sevmiş ve onunla sevişmekten zevk almıştı, ancak onunlayken sanki hep yarısı onlaydı. Başka bir kısmı hep uzakta ve hep karşı konulmaz bir şekilde Gray'indi. Kyle'ı aldatmıştı; Kyle belki de bunu hiçbir zaman bilmemiştir, içtiği için

evlilikleri zaten zor durumdaydı, fakat gerçek şu ki Faith onunla onu tüm kalbiyle sevmeden evlenmemeliydi. Zihninin gerisinde hep bir daha evleneceği düşüncesi vardı ama artık bir daha evlenemeyeceğini biliyordu, başka bir adamı daha aldatamazdı. Tamamen sevebileceği, hem kalbini, hem ruhunu, hem de bedenini tamamen verebileceği tek bir adam vardı, o da Gray Rouillard'dı. Ve Gray, Faith'in kendisini teslim etmeye cesaret edemediği tek adamdı, çünkü Faith kendisini teslim ederse biliyordu ki Gray onu mahvederdi.

Yağmur durduğu zaman Gray oteline döndü, süitine çıktı ve Dallas'a telefon etti. "Truman, benim için bir şeye bakar mısın? Şehrin telefon rehberi var sende değil mi? Orada bir Faith Hardy var mı?"

Bileklerini üst üste attı, ayaklarını masaya dayadı ve iş arkadaşının büyük rehberi taramasını bekledi. Bir dakika sonra Truman Teksas aksanıyla, "İki tane Faith Hardy," dedi. "On tane de ilk harfleri F olan Hardy buldum."

"F. D. Hardy olan var mı?"

"Hımm... Hayır. Bir F. C. ve bir F. G. var ama F. D. Yok."

"Meslekleri ne?"

"Bakayım. Biri öğretmen, diğeri emekli..." Truman hepsinin mesleklerini okudu. Hiçbiri Gray'in Faith hakkındaki yetersiz bilgilerine uymuyordu. Belki de Dallas doğru şehir değildi ama daha muhtemel olasılık Faith'in rehberde yer almayı reddetmiş olmasıydı.

"Tamam, sanırım oradan bir yere varamayacağız. Bir de Margot Stanley'e bak, M-a-r-g-o-t."

Truman küçümserce güldü. "M-a-r-g-a-u-x olmadığına emin misin? Havalı insanlar şu ara öyle yazmıyor mu?"

"iki yazılışa da bak."

Bir süre daha sayfa çevirme hışırtıları ve Truman'ın mırıldanma sesi geldi. Truman durdu. "Bir sürü Stanley var."

"Hiç Margot var mı, Amerikalı veya havalı türden?" "Evet, bir tane Amerikalı Margot var." "Nerede çalışıyor?"

"Holladay Tur. iki ve bir ayla yazılıyor." "Kontrol et ve Holladay Tur'un sahibinin adı geçiyor mu öğren."

Biraz daha mırıldanma sesi duyuldu. "Aha," dedi Truman. "Sahibi F. D. Hardy."

"Teşekkürler," dedi Gray, bu kadar kolay olduğu için keyiflenmişti. "Her zaman."

Gray telefonu kapadı ve keşfettiği şeyi düşündü. Faith in bir turizm acentesi vardı. Aferin ona, diye aklından geçirdi anlaşılmaz bir şekilde sevinerek. İçgüdüsel bir şekilde New Orleans rehberini çıkardı ve sarı sayfalara baktı, işte oradaydı; küçük, güzel bir ilanı vardı: "Holladay Tur - Gezinize Tatili Geri Getirin ve Endişelenmeyi Bize Bırakın."

Demek ki en az iki ofisi, hatta muhtemelen daha fazlası vardı, bu evi nasıl nakit ödediğini açıklıyordu. Gray Faith'in evi geri almayı önerdiğinde teklifini geri çevirirken ne kadar tatmin olmuş gözüküğünü hatırlayınca sırtıttı. Ama bu kadar zenginse neden bunu sır olarak saklamak istiyordu? Neden bunu Prescott'a duyurmuyor ve bir Devlinin çöplerin arasından çıkıp süprüntü olmaktan kurtulduğunu göstermiyordu? Neden Margot'u ağzından başka bir şey kaçırmaması için açıkça durdurmuştu?

Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu: Faith onun işini bozacak bir şey yapmasından korkuyordu. Gray'in Louisiana'da birçok bağlantısı olmasının yanı sıra, parasını turistlerden kazanan bir şehirde bir oteli vardı. Faith'in acentesine zorluk çıkarması çok kolay olurdu ve Faith de açıkça onun tam olarak bunu yapmasını bekliyordu. Gray buruk bir şekilde Faith'in, hakkında iyi şeyler düşünmediğini düşündü.

Kahretsin, neden iyi şeyler düşünsün ki? On iki yıl önce, sıcak bir yaz gecesinde onu çamura fırlatmıştı. O geceden sonra Faith muhtemelen onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünüyordu.

Daha bir saat önce onu aniden arkadan yakalayıp korkutmuştu, gerçi Küçük Kızıl korkmaktan çok kızmıştı; Faith o yeşil gözlerini kısarak kararlı bir şekilde ona saldırmıştı. Ardından Gray topluma açık bir sokakta onun kalçasını kavramış, bedenini erkekliğinin üzerine uzun uzun bastırmıştı. Sonunda onu bıraktığında Faith'in kaçmasına Şaşmamalıydı.

Gerçi... Faith hiç itiraz etmemişti. Tam aksine o kadar ateşli ve tatlıydı ki onun kollarında olduğunu, bedeninin bedenine dayalı olduğunu hatırlayınca Gray'in başı dönüyordu, Faith arzudan gerginleşmiş ve titremişti, arzuyla canlanmıştı,

Verdiği tepki Gray'i sarsmıştı, Gray bundan Öyle çok etkilenmistiki hâlâ kendine gelememişti. Btr süre şehvetten gözü hiçbir sey görmemişti, Faith'in içinde olma isteği dışında her |seyi unutrnu|tu. O gökgürültüsti dikkatim dağıtmasaydı muhtemelen ona orada sahip olmaya çalışabilirdi, esikte, insanlar bir metre ötede önlerinden ge- çerken Faith'le sevisibilirdi, Gray daha önce hiçbir kadın için bu kadar çıldırıp her seyi unuttuğunu hatırlayamıyor- dı ve Faith iadece bir öpücükle onu bu hale getirmişti.

Sadece bir öpücük« hem tatlıydı hem de keskin,,, Ve o katlar ateşliydi ki Gray'i yakmıştı. Dili Gray'in diliyle aşk oyununu oynayarak şehvetle dans etmişti. Bedenini hevesle ve içgüdüsel bir şekilde Gray'in ki ne bastırmıştı Faith. O da Gray'i aynı derecede arzulamıştı,

O anları anılmamak Gray'in ellerinde yeniden o esnek dolgunluğu hissetmesine neden oldu. İçini kemiren şehvet düşündüğünden de yoğundu. hiçbir zaman şehvetli iştahını aç bırakmazdı, fakat Faith'le arasındaki bariyerler hem katı hem de kızdırıcıydı. Başta kocasının onu kasabanın fahişesi için bıraktığını öğrendikten sonra hayattan elini ayağını çeken annesi vardı. Sonra da bilekleri kesik, kam ayaklarının etrafında göl olmuş Monica; onun beyaz yüzü de Gray'in aklından hiç çıkmıyordu. Kendi duyguları da bir bariyerdi, babasının ailesini terk edişinden dolayı duyduğu öfke ve acı. Üstelik bariyerler sadece kendi tarafında değildi; ogece hâlâ Faith'le arasında duruyordu, hayalı bir Berlin Duvarı gibi, güçlü ve sarsıcı. Çok fazla acı, çok fazla sebep vardı.

Ama bedenlerinin umrunda değildi bu.

Olay kısaca buydu. Gray bir Don Juan değildi belki, fakat cinselliğin onun için hep kolay olduğu bir gerçektir. Ama bütün deneyimleri bile onu bu... Ateşe hazırlamamıştı. Birbirlerine bu sıcaklığı hissetmeden bakamıyorlardı. Ve dokunduklarında cehennem ateşi yaratıyorlardı.

Huzursuzca bir aşağı bir yukarı yürüdü ve bariyerleri aşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Faith Prescott'ta kalamazdı; bu durum Noelle ve Monica'a için dayanılmaz olurdu. Hayır, Gray hayatı onun için elinden geldiği kadar ısırap verici de yapamazdı, gerçi Gray hem çok fazla şey yapabilecek durumda değildi,

hem de bir şey yapmak istemiyordu. Onun hayatını zorlaştırmıştı sadece. Ancak onu gerçekten kovmaya dayanamazdı. Faith bunu hak etmiyordu; o da bir kurbandı. Kendini iyi yerlere getirmek için çok uğraşmış ve başarmıştı. Kahretsin, ailesi olmasa Gray onu açık kollarla karşılardı. Tabii ayrıca açık bir fermuarla, diye düşündü kederle ve kasıklarında arzunun dolaştığını hissetti.

Ama ailesine karşı gelemezdi ve onların hislerini değiştiremezdi, bu yüzden Faith gitmeliydi. Belki çok uzağa değil. Belki onu Baton Rouge'a taşınmaya ikna edebilirdi veya Prescott'un yakınındaki başka bir küçük kasabaya. Sadece kasabanın dışında bir yere gitse yeterdi, fakat gideceği yer birbirlerini görebilecekleri kadar yakın olmalıydı. Faith onu ne kadar arzuladığını göstererek stratejik bir hata yapmıştı, çünkü Gray bunu onu buradan taşınmaya ikna etmek için kullanabilirdi. Burada beraber olamayız. Taşınırsan birbirimizi mümkün olduğu kadar çok görürüz. Faith bundan hoşlanmayacaktı, hatta muhtemelen cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyleyecekti. Ama aralarındaki ateş ortadaydı, tıpkı Gray'i yaktığı gibi Faith'i de yakıyordu. Eğer Gray alevleri canlandırmak için elinden geleni yaparsa, Faith de sonunda onun gibi düşünürdü, tabii o arada ikisi de yanıp kül olmazsa.

Eğer evini satmak kendisini çok şey feda ediyormuş gibi hissettirecekse, Prescott'taki evi tutsa da olurdu Faith. Gray istediği herhangi bir yerde istediği evi alırdı ona.

Gray iki gerçekle karşı karşıyaydı. Faith Prescott'tan gitmeliydi ve Gray ona sahip olmalıydı. Neye mal olursa olsun ona sahip olmalıydı.

"Sana katılıyorum," dedi Bay Pleasant, Faith'in ona verdiği buzlu çaydan bir yudum alarak. "Bence de Guy Rouillard öldü, hatta on iki yıl önce."

Bugün açık mavi çizgili bir takım giymişti. Kıyafeti üstüne çok iyi oturmasaydı ve beyaz gömleği çok temiz, kravatı da kusursuz olmasaydı görünümü adi durabilirdi. Ama Bay Pleasant şık görünüyordu. Koyu gözlerindeki üzüntü biraz hafiflemiş, onun yerini merak pırıltısı almıştı.

Faith'in salonunun klimalı serinliğinde oturuyorlardı. Faith, Bay Pleasant onu aradığında şaşırmıştı; onu kiralamasının üzerinden sadece iki gün geçmişti. Ama işte buradaydı, defteri de dizinin tam üzerindeydi.

"Kaybolduğu geceden beri arkasında hiçbir iz bırakmamış," dedi. "Kredi kartıyla bir şey almamış, bankadan para çekmemiş, vergi ödememiş veya vergi iadesi başvurusunda bulunmamış. Bay Rouillard bir suçlu değildi, bu yüzden adını değiştirmesine ya da tamamen kaybolmasına gerek yoktu. İşte bu yüzden, en mantıklı sonuç ölmüş olması.

Faith derin bir nefes aldı. "Ben de öyle düşünüyordum. Ama soru sormaya başlamadan önce emin olmak istedim.

"Eğer cinayete kurban gittiyse, sorularının birilerini çok endişelendireceğinin umarım farkındasındır." Çayından bir yudum aldı. "Bu durum senin için tehlikeli olabilir canım. Belki de eski defterleri kapalı tutmak en iyisi."

"Tehlikeli olabileceğini ben de düşündüm," diye itiraf etti Faith. "Ama annemin onunla ilişkisini ve beraber kaçtıklarını göz önüne alırsak, kimse benim ilgime şaşırmaz. Kinime şaşırabilirler belki ama ilgime şaşırmazlar."

Bay Pleasant güldü. "Sanırım alacağın tepki sorularının tabiatına bağlı. Eğer direkt ortaya çıkıp Bay Rouillard'ın öldürüldüğünü düşündüğünü söylersen bu çok dikkat çeker. Benim sana tavsiyem bu konuyu unutman. Bu cinayet, tabii eğer işlendiyse, on iki sene önce gerçekleşti. Zaman birçok izi kapar ve nereden başlayacağına karar vermene yardımcı olacak bir kanıt da yok. Hem hiçbir şey bulamaman muhtemel, hem de kendini tehlikeye sokacaksın."

"Ne olduğunu öğrenmeye bile çalışmayayım mı?" diye sordu Faith yavaşça. "Bir katilin cezasız kalmasına göz mü yumayım?"

"Ah. Adaleti düşünüyorsun. Bu harika bir kavram, tabii bunu yerine getirebilecek gücün varsa. Ama bazen, adaletin yanında başka şeylerin de düşünülmesi gerekir ve gerçeklik araya girer. Bay Rouillard muhtemelen öldürüldü. Muhtemelen annen de olaya karıştı, bir şey yapmadıysa bile en azından bilgisi var. Bununla başa çıkabilir misin? Ya ölümü bir kaza sonucu gerçekleştiyse ve annen onu öldürmekten dolayı suçlanırsa? Gray Rouillard güçlü bir adam; sence babasının ölümünün cezasız kalmasına izin verir mi? En

kötü ihtimal, tabii ki, ölümünün bir kaza eseri gerçekleşmemiş olması. O zaman, canım, sen de tehlikede olursun."

Faith içini çekti. "Guy Rouillard'ın başına ne geldiğini bilmek istememin sebebi tamamen adalet için değil. Esa- sında çoğunlukla bencilce sebeplerim var. Burada yaşamak istiyorum, bu evde ve burası büyüdüğüm yer. Ama herkes Guy'ın annemle kaçtığını düşündüğü sürece burada hoş karşılanmayacağım. Rouillardlar beni burada istemiyorlar, Gray hayatımı zorlaştırıyor. Prescott'ta alışveriş yapamıyorum, benzin alamıyorum. Annemin Guy'ın kayboluşuyla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlayamazsam burada asla bir arkadaşım olmayacak."

"Peki ya onu öldürdüğünü kanıtlarsan?" diye yavaşça sordu Bay Pleasant.

Faith dudağını ısırıp ve soğuk, nemli bardağı ellerinin arasına aldı. "Bu riski göze almak zorundayım." Kelimeleri o kadar kısık sesle söylemişti ki neredeyse duyulmuyordu. "Biliyorum ki eğer suçluysa burada yaşayamam. Ama ne kadar kötü olursa olsun gerçekte ne olduğunu bilmek bilmemek kadar kötü olamaz. Belki hiçbir şey bulamam, fakat en azından denemeliyim."

Bay Pleasant içini çekti. "Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm. O zaman, eğer bir mahsuru yoksa sadece meraktan, kasabada birkaç soru sormak istiyorum. İnsanlar bana sana söylemeyecekleri şeyleri söyleyebilirler."

Bu doğrudu. Artık Faith'in kimliği bilindiğine göre birçok insan Gray'e karşı gelmektense dilini tutardı. Yine de Bay Pleasant ona verdiği işi yerine getirmişti. "Daha fazla araştırmanıza param yetmez," dedi dürüstçe.

Bay Pleasant umursamazca elini salladı. "Bu benim kendi merakım için. Gizemli olayları hep sevmişimdir.

Faith ona şüpheyile baktı. "Bu daha önce hiç para almamanıza sebep oldu mu?"

"Şey, hayır," diye itiraf etti dedektif ve güldü. "Ama paraya ihtiyacım yok ve Bay Rouillard'ın başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum. Kalbimin durumundan dolayı daha ne kadar uzun süre çalışabilirim bilmiyorum. Muhtemelen uzun süre çalışamayacağım, bu yüzden sadece beni ilgilendiren vakalarla zaman geçirmek

istiyorum. Paraya gelince... Şu anda çok fazla ihtiyacım olmadığını söyleyebilirim."

Karısı öldüğü için ihtiyacı yoktu. Bay Pleasant birden defterine bakarak kendini meşgul etmeye çalıştı ve Faith onun yine gözyaşlarıyla boğuştuğunu anladı. Yine de onun bu numaraya devam ederek saygınlığını korumasına izin verdi ve daha fazla buzlu çay isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Çok lezzetliydi, bu sıcak günde ilaç gibi geldi." Ayağa kalktı, çizgili cekedini düzeltti. "Eğer ilginç cevaplar alırsam sana haber veririm. Burada kalabileceğim bir motel var mı?"

Faith onunla verandaya çıkarken moteli tarif etti. "Bu akşam benimle yemek yer misiniz?" dedi aniden, Bay Pleasant'ın tek başına bir sandviç yeme düşüncesinden rahatsız olmuştu. Dedektif kızardı, kızarıklık azalan saçlarına kadar çıktı.

"Çok sevinirim."

"Altıda yersek sizin için bir mahsuru olur mu? Ben erken yemeyi seviyorum."

"Ben de, Bayan Hardy. O zaman altıda görüşürüz."

Neşeye arabasına yürürken hâlâ gülümsüyordu. Faith onun arabayla uzaklaşmasını izledi, sonra misafiri geldiğinde bıraktığı dokümantasyonuna geri döndü. Yemeği ipe çekiyordu, Bay Pleasant'ı çok sevmişti.

Dedektif saat tam altıda geldi, Faith zaten onun um zamamnda geleceğini biliyordu. Izgara domuz pirzoları, safranlı pilav ve taze fasulyeden oluşan hafif yemeklerin bulunduğu masaya oturdular. Bay Pleasant sürekli etrafına bakmıyordu, küçük detayları - kolalı keten peçeteleri, küçük güllerden oluşan güzel kokulu masa süsünü - inceliyor ve ev yemeğinin lezzetli kokularını içine çekiyordu. Faith onun karısı öldükten sonra bu gibi şeyleri özlediğini anlamıştı. Tatlının tadını çıkardılar, tatlı olarak Faith ekşiliği tam kararında olan bir limon şerbeti hazırlamıştı. Bay Pleasant'la konuşmak kolaydı, o çok eski kafalıydı ve Faith bunu rahatlatıcı buluyordu. Gençliğinde nezaket o kadar az bulunuyordu ki şimdi nezaketi iki kat fazla takdir ediyordu.

Dış kapı bir kez tıklatıldığında saat neredeyse sekize geliyordu. Faith gerildi; verandada kimin durduğunu anlamak için kapıyı açmasına gerek yoktu.

"Sanırım Gray Rouillard'la tanışmak üzeresiniz," dedi, ayağa kalktı ve kapıya yürüdü. Kalbi her zamanki gibi Gray'i görme ve onunla konuşma umuduyla hızla ve sertçe atıyordu. On beş yıl geçmesine rağmen bu durum değişmemişti; sanki tekrar on bir yaşında gibiydi, kahramanına tapan gözleri büyümüş küçük bir kız gibi.

Alacakaranlıktı, uzun bahar günü parıltısından vazgeçememişti hâlâ. Gray gökyüzünün soluk sarılığının önünde uzun, geniş omuzlu bir figür olarak duruyordu. "Umarım önmlü bir şeyi bölmüyorumdur," dedi ama sesinde bunu hiç umursamadığını belirten sert bir hırıltı vardı.

"Eğer bölüyor olsaydın kapıyı açmazdım," dedi Faith onu içeri alırken; Kendi ses tonunun sertliğinden kurtulamıyordu ama Bay Pleasant orada olduğu için sertliğini biraz hafifletmişti.

Gray'in gülümsemesi o geldiğinde nazikçe ayağa kalkan Bay Pleasant'a dönerken sadece dişlerini göstermekten ibaretti. Oda birden çok küçük gözükte Faith'in gözüne, içerisi Gray'in bir doksanlık güçlü erkeksi varlığıyla dolmuştu. Gray beyaz bir gömlek, siyah bir kot ve bot giymişti ve bu haliyle bir korsana her zamankinden daha fazla benziyordu. Dişleri kulağındaki küçük elmas kadar beyazdı.

"Yemeği çoktan bitirdik," dedi Faith sakın bir tavırla kontrolünü tekrar kazanarak. "Bay Pleasant, bu Gray Rouillard, komşum. Gray, bu New Orleans'tan Francis Pleasant."

Gray elini uzattı, Bay Pleasant'ın onunkinden daha küçük olan eli onunkinin içinde kayboldu. "Arkadaşı mısınız yoksa iş arkadaşı mı?" diye sordu Gray, sanki bu bilgiyi almaya hakkı varmış gibi.

Gözleri parlayan Bay Pleasant elini geri çekerken düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Sanıyorum ki her ikisi de. Peki ya siz? Komşu olmanın yanı sıra arkadaşı mısınız?"

"Hayır," dedi Faith.

Gray ona kısa, sert bir bakış attı. "Tam olarak değil," dedi.

Bay Pleasant'ın gözleri daha da fazla parladı. "Anlıyorum." Faith'in elini tuttu ve dudaklarına götürüp hafifçe öptü, sonra bir de yanağına öpücük kondurdu. "Gitme- liym canım, yaşlı kemiklerim dinlenmek istiyor. Uyku saatlerim şu günlerde bir bebeğinki gibi. Harika bir yemektir. Beni çağırdığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedi Faith elini okşayıp dedektifi yanağından öperken.

"Seni arayacağım," diye söz verdi dedektif kapıdan çıkarken. Faith tıpkı o sabahki gibi arabasına girip gözden kayboluncaya dek eşikte bekledi.

Korkusunu bastırmaya çalışarak kapıyı kapadı ve Gray'e döndü, komşusu sessizce bir metre yakınına kadar gelmişti. Gözleri kızgınlıkla koyulaşmıştı. "O da kim?" diye homurdandı. "Yaşlı zengin sevgilin mi? New Orleans'ta işle zevki karıştırdın mı, yoksa senin için hepsi iş mi?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Faith hissizce. Ona dik dik baktı, öfkenin ufak aleviyle savaştı ama tamamen onu yenemedi. Bay Pleasant ondan kırk yaş büyüktü ama tabii ki Gray'in ilk düşüncesi Faith'in onunla yattığı olmuştu.

Gray bir adım daha yaklaştı, aralarındaki küçük boşluk yok oldu. "Tanrım, tabii ki beni ilgilendirir ve iki gündür de ilgilendiriyor."

Faith New Orleans'ta aralarında geçenlere edilen bu atıftan dolayı kıpkırmızı kesildi. "Olanların hiçbir anlamı yoktu," diye başladı sözlerine, sesi utançla sertleşmişti ama Gray omuzlarından tuttu ve onu sarstı.

"Tabii ki anlamı vardı. Belki de hafızanı tazelemeye ihtiyacın vardır." Kafasını eğdi ve Faith onu durdurmak için ellerini havaya kaldırdı, fakat çok geç kalmıştı. Gray'in dudakları onunkileri kavrarken elleri göğsünde kalakaldı ve Faith anında sıcaklıkla çevrelendi. Gray'in sıcaklığıyla. Kendi sıcaklığıyla. Kulakları uğulduyordu. Gray'e daha da yaklaştı, dudaklarını onunkilerin emredici baskısına uydurmak ve dilinin sıcaklığına izin vermek için açtı. Kokusunun bütün güzel mavileri, altınları ve şarabileri etrafını sardı, içine girdi, onu ele geçirdi. Gray'in kalp atışları sağ avcunun altında sertçe, ağırca gümbürdüyordu. Faith erkekliğinin ani sertleşmesini karnında hissetti ve kalçaları içgüdüsel olarak hareket etti.

Gray başım kaldırdı ve geriye bir adım attı, artık aralarında birkaç santim vardı. Nefes nefeseydi, gözleri arzudan keskinleşmişti, dudakları o sert öpüşmeden dolayı kırmızı, nemli ve biraz şişmişti. Parmakları Faith'in omuzlarında hareket ediyordu, masaj yapıyor, okşuyordu. "Olanları inkâr etme."

"Hiçbir şey olmadı." Faith cümleyi çaresizliğini gizleyen bir meydan okumayla dile getirmişti. Gray bunun yalan olduğunu biliyordu, Faith onun yüzünde beliren öfkeyi görebiliyordu ama yine de söylemişti işte. Gray'in ne yaptığını biliyordu. New Orleans'ta ona biraz teslim olma hatasına düşmüştü ve şimdi bunu kullanarak işi daha çok ilerletmek istiyordu. Belki buraya Faith'in kolay olduğunu düşündüğü için gelmişti; onu yatağa atıp sonra kasabadan ayrılmaya ikna edebileceğini düşünmüştü. Onun için kasabadan ayrılmasını isteyecekti. Bu sayede annesini üzmeden beraber olabilirlerdi. Ama açık yalanı Gray'e teslim olmayacağını iyi bir şekilde anlatmıştı. Yan yan gerilemeye çalışarak ondan uzaklaşmayı denedi. "Sadece bir öpücüktü, o kadar..."

"Evet ve King Kong da sadece bir maymundu. Kahretsin, kıpırdamadan dur," dedi sinirle, Faith'e uzandı ve bu sefer kollarını tuttu. "Sürekli hareket edince başımı döndürüyorsun. Seni yere yatırıp üzerine çıkmayacağım en azından şimdilik."

Faith'in gözleri panikle kocaman açıldı. "Emin olabilirsiniz ki çıkmayacaksınız!" diye bağırdı, yine uzaklaşmaya çalışarak. "Ne bu gece, ne de başka bir zaman!"

"Şunu keser misin?" dedi Gray sertçe. "Kendine zarar vereceksin." Hızlı bir hareketle Faith'i çevirdi ve kollarını göğüslerinin altından geçirerek bileklerini tuttu. Faith bu kadar çabuk ve bu kadar kolayca etkisiz hale getirilmiş ve etrafı sarılmıştı, Gray'in kaslı bedeni sırtına sıcak ve sen bir şekilde dayanıyordu. Faith ayartıldığını hissetti, aniden çok fazla tahrik olmuştu, boynunu gevşetmek, kafasının Gray'in göğsüne dayanmasına izin vermek, teninin güzel, keskin kokusunu içine çekip büyülenmek istiyordu. Açlık içinde büyürken titredi, eğer şu an ona küçücük bir karşılık bile verse mahvolacağını biliyordu. Gray'in onu yatağa atması beş dakika bile sürmezdi.

"Görüyor musun?" dedi Gray, Faith'in titrediğini hissedince sesi kadifemsi bir mırıltıya dönüşmüştü. Sıcak nefesi Faith'in saçlarındaydı. "Sana dokunmam yetiyor. Benim için de yetiyor, Faith. Bundan hiç hoşlanmıyorum, fakat Tanrım, seni arzuluyorum ve bu konuda bir şey yapmalıyız."

Faith gözlerini kapadı, hâlâ ona karşı koyma çabasıyla titriyordu, sonra başını sertçe salladı. "Hayır."

"Hayır derken ne demek istiyorsun?" Gray yanağını Faith'in kafasına dayadı. "Hayır, seni arzulamıyorum mu demek istiyorsun, yoksa hayır, bir şey yapmayacağız mı demek istiyorsun. Hangisi hakkında yalan söylüyorsun?"

"Sana izin vermeyeceğim," dedi Faith, dikkatinin dağılmasına izin vermeyerek. Gözlerini açtı ve ileri baktı, Gray'in kollarının verdiği hissi görmezden gelmek için lambalardan birine konsantre oldu. "Bana yine bir süp-rüntüymüşüm gibi davranmana izin vermeyeceğim."

Gray donakaldı, bir an nefes alışını bile kesildi. Sonra sessizce içini çekti. "O olay hep aramızda, değil mi?" Daha açık konuşmasına gerek yoktu, o gecenin anısı hep neredeyse dokunabilecekleri kadar yoğunlu. Durdu. "Hayatım, Holladay Tur'dan haberim var, sahip olduğun her şey için çalıştığını biliyorum. Annen gibi olmadığını biliyorum."

Tanrım Acentesinden haberi vardı. Faith içinde yükselen paniği bastırdı ve onun yerine son cümlesine konsantre oldu. "Tabii ki biliyorsun," dedi buruk bir sesle. "Beni o kadar üstün biri olarak görüyorsun ki beni biraz önce yaşlı ve zengin bir sevgilimin olmasıyla suçladın. Tanrım, yalnız, yaşlı bir adamı yemeğe davet ediyorum, demek ki kesinlikle onunla yatıyor olmalıyım!" Öfkelenerek yine Gray'in kollarından kurtulmaya çalıştı.

Gray'in kolları Faith'in nefes alışını zorlaştıracak kadar sıkılaştı "Şunu kesmeni söyledim," diye uyardı Gray. "Kolların moraracak."

"Eğer morarırsa, bu senin suçun olur, benim değil! Beni hırpalayan sensin!" Faith geriye bir tekme savurdu, topuğu Gray'in baldırına isabet etti ama o yumuşak terlikler, Gray ise bot giyiyordu; Gray inledi ancak Faith esasında

canının acımadığını biliyordu. Kıpıraşmaya başladı, arkaya dönüp daha çok zarar vermeye çalıştı.

"Seni... Küçük... Kaplan," dedi Gray, onu tutmaya harcadığı çaba yüzünden nefes nefese kalmış bir halde. "Kahretsin, biraz sakın olur musun! Kıskanmıştım," diye itiraf etti beceriksizce.

Faith biran o kadar çok şaşırdı ki tepki veremedi. Gray'in kollarında hareketsizce durdu, baş döndüren bir mutluluk dalgasıyla ihtiyat içinde savaş halindeydi. Kıskanmış mıydı! Onu umursamasa kıskanmazdı hayır. Bu tuzağa düşemezdi. Ona inanmaya cesaret edemiyordu. Daha önce ayartma tekniklerini görmüştü; Lindsey Partain'i nasıl rahatlattığını, ona iltifat ettiğini, onu ne kadar istediğini, ona ıc kadar ihtiyaç duyduğunu söylediğini hatırladı. Gray istediğini elde etmeye alışık. Faith'in onu fiziksel olarak istediğine hiç şüphesi yoktu, bunun kanıtı ortadaydı ama hiçbir şeyin değişmediğini de biliyordu. Gray hâlâ onun buradan gitmesini istiyordu ve ona duyduğu zaafı onu gitmeye ikna etmek için kullanacaktı.

"Gerçekten sana inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu sonunda Faith, bütün kelimeleri yıpranmışlıktan yorgundu.

Gray kalçalarını öne hareket ettirdi. "Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Faith kendini omzunu silkmeye zorladı, "inkâr edecek ne var ki? Sertleşmişsin. Sanki çok önemli. Bunun hiçbir anlamı yok."

Gray'in göğsü gülüşüyle titredi. "Sağlıklı bir egomun olması iyi bir şey, yoksa senin yüzünden aşağılık kompleksine girerdim."

Faith onun gülmemesini istiyordu. Onun espri anlayışının olmamasını. Onun kötü kalpli ve dar görüşlü olmasını istiyordu ki ondan nefret edebilsin. Fakat Gray bunun yerine cesur ve küstahtı ve Faith'in gardım düşüren bir gülüşü vardı. Acımasızdı ama kötü kalpli değildi.

Gray başını eğdi ve Faith'in kulağına sürtündü, sıcak nefesi Faith'in hassas kulak memesini gıdıkladı. "Sorun çıkmasına gerek yok," diye mırıldandı Gray. "Beraber olabiliriz burada değil ama bunun çözümü var."

Faith yine gerildi. "Eminim vardır. Ve bu çözüm benim kasabadan gitmemi içeriyor, değil mi?"

Gray'in dili Faith'in kulak memesiyle tembelce oynadı, sonra onu dişleriyle yakaladı ve şehvetle ısırıldı. "Uzağa gitmene gerek yok," diye kandırmaya çalıştı onu. "Evi satmana bile gerek yok. Sana başka bir ev alırım, istersen daha da büyük bir ev..."

Faith'in içi sıcak ve köpüren bir öfkeyle doldu. Gray'in gevşemiş kollarından kurtuldu ve onunla yüzleşmek için döndü, yüzü solmuştu ve gözleri yanıyordu. "Kes sesini! Benim satılık olmadığımı anlayamıyorsun değil mi? Değişen tek şey fiyatımı arttırmış olmak! Lanet olası evini istemiyorum ve benim evimden çıkmanı istiyorum. Hemen şimdi!"

Gözleri kısılan Gray hiç kıpırdamadı. "Seni satın almayı düşünmüyordum. Senin için işleri mümkün olduğu kadar kolaylaştırmaya çalışıyordum."

"İyi denemeydi ama senin hakkında çok fazla şey biliyorum. Senin nasıl iş gördüğünü gördüm, hatırlamıyor musun?" O gecenin anısı sesinin tonunu buruklaştırmıştı ve keskince aralarında yanıp söndü. Faith'in bir anısı daha vardı, Gray'in bilmediği diğer anı, Lindsey Partain'le onu izlediği zamanın anısı. Gerçekten de nasıl iş gördüğünü görmüştü.

Gray bir an sessiz kaldı, koyu bakışları Faith'i inceledi. "Bu bir daha olmayacak," dedi nazikçe.

"Hayır, olmayacak," diye hemfikir olduğunu belirtti Faith çenesini kaldırarak. "Bana bir daha öyle davranmana izin vermeyeceğim."

"Eğer ben öyle davranmaya karar versem pek şansın olmaz," dedi Gray, o tehlikeli parıltı yine gözlerindeydi. Faith'in çenesine dokundu. "Hatırla bunu güzelim. Şu ana kadar oynadığımdan çok daha sert oynayabilirim."

Faith başını hızla çevirdi "Ben de."

Gray'in bakışları Faith'in vücuduna kaydı. "Eminim oynayabilirsin. Hatta sadece eğlencesine ne kadar sert olabileceğini görmek istiyorum. Ama bu konuşma rayından çıktı. Savaşta değiliz, güzelim. İyi bir düzen kurup ailemi üzmeden keyfimize bakabiliriz, sadece senin de bunu kabul etmen yeterli."

"Hayır," dedi Faith.

"Bu en sevdiğin kelime olmalı. Duymaktan gerçekten bıktım"

"O zaman benden uzak dur." Faith içini çekti, savaştan yorulmuştu ve başını hayır anlamında salladı. "Aileni üzmem istemiyorum. Geri gelmemin sebebi bu değil. Sadece burada yaşamak istiyorum. Eğer bunu yapabilmek için seninle savaşmam gerekiyorsa bunu yaparım."

"O zaman savaş sınırları belirlendi." Gray omzunu silk- tı. "Burada yaşamak için ne kadar zorlukla baş edeceğin sana bağlı. Ben gerilemeyeceğim, yine bu kasabada istenmeyeceksin. Ama eğer fikrini değiştirirsen tek yapman gereken beni aramak. Hiç soru sormadan sana bakarım ve hava da atmam."

"Aramayacağım."

"Belki aramazsın, belki de ararsın. Beraber neye sahip olabileceğimizi bir düşün."

"Neye sahip olacaktınız? Haftada birkaç kez çabucak sevişecek miyiz? Sonra ailenin bilmesini istemediğin için nerede olduğun konusunda yalan mı söyleyeceksin? Teşekkür ederim, ben almamayım."

Gray ileri uzandı ve genç kadının yanağını tuttu, Faith bu sefer yüzünü çekmedi. Gray'in başparmağı alt dudağını okşarken dokunuşu yumuşaktı. "Sadece düzüşmekten fazlasını istiyorum," dedi yavaşça. "Gerçi Tanrı biliyor ki onu o kadar fazla istiyorum ki canım acıyor."

Faith çaresizce ona inanmaya cesaret edemedi. Başını sallarken gözyaşlarını bastırmak zorunda kaldı. "Lütfen.."

"Pekâlâ, gideceğim. Fakat bunu bir düşün." Gray kapıya yöneldi, sonra durdu. "Bu arada şirketin..."

Faith birden panikledi ve yeni bir savaş için hazırladı kendini. "Eğer işime zarar verecek bir şey yaparsan..."

Gray ona sabırsız bir bakış attı. "Şşş... Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istedim. Bu kadar çok şey başardığın için mutluyum. Hatta oteldeki müdüre senin acenten tarafından gönderilen turlara özel muamele göstermesini söyledim."

Onunla gurur mu duyuyordu? Faith o giderken sessizce durdu ve başarıyla bastırdığı gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Ona bu konuda

inanmaya cesaret edebilir miydi? Fark etti ki cesaret edemezdi. O otele hiçbir grup yerleştirmeme kararını korumalıydı.

Fakat gözyaşlarına yine de karşı koyamadı. Gray, onunla gurur duyduğunu söylemişti.

Bölüm On

Monica kendini banyoya kilitledi, toparlanmak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendini kaybetmesi ona hep biraz korkutucu geliyordu. Michael bunu hissetmiyor gibiydi; üzerinden kalkarken hep memnun ve biraz yorgun oluyordu. Şimdi Monica o muhtemelen sigarasını söndürmek için kıpırdarken yataktan gelen gıcirtıyı duyabiliyordu. Michael çok sigara içmiyordu, bırakmaya çalışıyordu, fakat seksten sonra sigaraya hayır demekte zorlanıyordu. Bugün çakmağını çakarken eli biraz titremiş, küçük alevi dans ettirmişti.

Bu gammaz hareket Monica'nın içinin erimesine sebep olmuştu, Michaelın bunu görmemesi için banyoda normalden daha uzun kaldı. Zaten Michael'ın, sevişmeleri esnasında Monica'nın ne kadar çıldırdığını, inlediğini, nemli ellerle ona tutunduğunu ve kalçalarını hareket ettirdiğini bilmesi yeteri kadar kötüydü. Monica ne kadar uğraşsa da kalçalarının hareketsiz kalmasını sağlayamıyor- du. Üstelik nemliydi de; Michael içinde hareket ederken çıkan utanç verici sesleri duyuyordu. O sırada utanmıyordu, tek düşünebildiği içinde büyüyen ateşti ama sonradan utanç hissediyordu.

Alex'le böyle olmuyordu. Alex'le kendini tutabiliyordu; Alex de böyle olmasını tercih ediyor gibiydi ve Monica bunun sebebini biliyordu. Alex ona Noelle'miş gibi davranıyordu.

Monica Alex'le bu işi yapmak istemiyordu, fakat aynı zamanda istiyordu da. Kendini daha iyi hissetmek için bile Alex'in onu zorladığını söyleyemezdi. Alex'i seviyordu ama o neredeyse babası gibiydi. Babasının yerini alamazdı, kimse alamazdı, ancak Alex babasının en iyi arkadaşıydı ve Guy onları terk ettiğinde çok kırılmıştı. Sessizce onlara üzerinde ağlayabilecekleri ya da dayanabilecekleri

bir omuz sağlamıştı. O ilk korkunç günlerde bazen Alex onun babasıymış gibi, hiçbir şey değişmemiş gibi davrandığı olmuştu.

Fakat bu kendini kandırmaca uzun sürmemişti. O günün kokunç şoku içindeki bir şeyleri sonsuza dek değiştirmişti ve hiçbir şeyin mükemmel olamayacağını kabullenmişti Monica. Babası geri gelmeyecekti; kendi ailesiyle yaşamaktansa o sürtükle yaşamayı tercih etmişti. Annesini sevmiyordu ve hiçbir zaman da sevmemişti.

Ama Alex, Noelle'i seviyordu. Zavallı Alex. Monica onun nasıl hissettiğini ilk ne zaman anladığını hatırlayamıyordu, gözlerindeki sevgiyi ve üzüntüyü ne zaman gördüğünü, ancak babası gittikten birkaç sene sonra olmuştu bu. Annesini onlarla birlikte ilk defa yemek yemeye ikna ettiği gündü. Gray'in bile yapabildiğinden daha fazla yardım etmişti Noelle'e. Belki de bunun sebebi Alex'in ona nazik, sevgiyle ve kibar davrandığı içindi. Tanrı biliyor ki babası asla ona öyle davranmamıştı. Hep nazikti ama sadece protokolü uygulamak için yaptığı ve umursamadığı hep belliydi. Alex ise umursuyordu.

O ilk geceyi hatırlıyordu Monica. Gray iş için New Orleans'taydı. Noelle yemeğe gelmişti ama Alex'in tatlı diline rağmen her zamankinden daha depresif davranmış ve sadece onlarla yemek yiyebilmek için bile çok çaba harcamıştı. Sonra Alex'in yalvarışlarına rağmen hemen odasına çıkmıştı. Alex Monica'ya döndüğünde, Monica onun gözlerindeki perişanlığı görmüş ve içgüdüsel olarak onu rahatlatmak için kolunu tutmuştu.

Soğuk bir kış gecesi idi. Misafir odasında bir şömine vardı, o yüzden oraya gitmişlerdi ve Monica Alex'in gözlerindeki o bakışı silmeye karar vermişti. Ateşin önünde koltukta oturup birçok şeyden bahsetmişlerdi, Alex de yemek sonrası konyasını yudumlamıştı, konyak en sevdiği içkiydi. Ev sessizdi, oda da loş, sadece tek bir lamba yanıyordu. Ateş yavaşça çıtırdıyordu. Ve ateşin ışığında annesine benzemiş olmalıydı. O gece koyu saçlarını topuz yapmıştı ve zaten her zamanki gibi annesinin sevdiği klasik, muhafazakâr elbiselerden birini giymişti.

Bütün bu sebeplerden, konyaktan, yalnızlıktan, loş odadan, Alex'in hayal kırıklığından ve Monica'nın annesine benzerliğinden dolayı o olay olmuştu.

Bir öpücük ikinci öpücüğe, sonra da daha fazlasına dönüşmüştü. Alex'in elleri saçlarına geçmiş ve Monica inlemişti. Monica hem korkudan hem de acı dolu bir empatiden dolayı kalbinin ne kadar hızlı attığını hâlâ hatırlıyordu. Alex göğüslerine dokunmuştu ama neredeyse saygıyla ve sadece kıyafetlerinin dışından. Ve eteğini sadece önemli bir kısmını açacak kadar yukarı çekmişti, sanki onun namusunu gerekenden daha fazla kirletmek istemiyormuş gibi şete düşerek yutkundu. Tabii Gray aralarındaki ilişkiyi biliyordu, bu bir sır değildi ama kimse bir senedir yattıklarını bilmiyordu. Yine de annesi artık kasabaya inmediğinden ve onu ziyaret edecek arkadaşı olmadığından şu günlerde neler olup bittiğinden hiç haberi olmuyordu. Noelle bu olaydan iki sebepten dolayı hoşnut olmayacaktı. Birincisi Monica'nın kimseyle evlenmesini istemeyecekti, çünkü bu bakire kızının bir erkeğin iğrenç dokunuşlarına maruz kalması demekti, ikincisi de bu adamın Michael McFane olmasından hoşlanmayacaktı. McFaneler sadece fakir çiftçilerdi, kesinlikle Graysonlar'la ve Rouillardlar'la aynı sosyal statüye sahip değillerdi. Michael'ın polis şefi olması da annesinin gözünde bir fark yaratmazdı; iyi ama muhteşem olmayan bir maaş alan bir toplum hizmetkârıydı ona göre.

Ve Monica Alex'e de bunu söylemek zorundaydı.

"Her şey güzel olacak," dedi Michael onu rahatlatmak istercesine. "Evi düzeltmeye başlarım. Sanırım yaklaşık altı ay içinde biter. Bu sana bu fikre alışma süresi verir, değil mi?"

Monica onun o sevgili yüzüne baktı ve "Evet," dedi. Her şeye evet. Kalbi çılgınca atıyordu. Her şeyi halledecekti. Annesine söyleyecek ve o soğuk hoşnutsuzlukla yüzleşecekti. Alex'e onunla bir daha buluşamayacağını da açıklayacaktı. Bu onu üzecek olsa da Alex durumu anlayışla karşılardı, ayrıca Noelle'i de bırakmazdı, bunu düşünmek bile saçmaydı. Monica olaylara bir yetişkin gibi bakmalıydı, korkak küçük bir kız gibi değil. Alex, Gray'in yasal temsilcisiydi üstelik ondan önce de hep babasının en yakın arkadaşıydı, Monica

doğmadan bile önce. Muhtemelen sadece onu kullanmaya alışmıştı. Hatta belki bunu kesmesi için bir bahane çıkmasına sevinirdi, belki de bu konuda Monica kadar kendini suçlu hissediyordu.

Monica her şeyi elinden geldiğince düzeltmeliydi. Hiçbir şey kötü gitmemeliydi, yoksa her şey mahvolurdu. Normal, mutlu bir hayat sürme şansı önünde bir atlıkarıncadaki altın tutamaç gibi belirmişti ve bu şansı yakalamayı başarsa her şeyi düzeltebilirdi. Daha önce Renee Devlin bu hayali yıkmıştı...

Düşünceleri dağıldı. Michael ona coşkuyla sarılırken bile gözlerinin önünde uykulu yeşil gözleri ve erkekleri delirten şehvetli dudakları olan bir surat belirdi. Renee hâlâ kızının bedeniyle buradaydı.

Faith'in gitmesi gerekiyordu. Noelle, Faith kasabadan giderse çok daha mutlu olurdu. Hatta Faith'i gönderirse Monica'yı onaylayabilirdi. Ve Michael da işin içinde olursa...

Elleri Michael'ın çıplak omuzlarını sıktı. "Bir sorun var."

Michael onu bıraktı ve içini çekti. "Nedir?"

"Annem."

Yine içini çekti. "Benimle evlenmeden hoşlanmayacak mı?"

"Benim herhangi biriyle evleniyor olmamdan hoşlanmayacak," dedi Monica dürüstçe. "Onu tanıyorsun... Çok üzülecek."

Michael çok şaşırmış gözüküyordu. "Tanrı aşkına, neden?"

Monica alt dudağını ısırды, ailesinin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaktan dolayı rahatsızdı. "Çünkü bu benim seninle yatacağım anlamına geliyor."

"Hımmm elbette, ah..." Şimdi de o rahatsız olmuş gözüküyordu. Muhtemelen annesiyle babası arasındaki dedikodularını hatırlıyordu. "Sanırım o böyle şeylerden hoşlanmıyor."

"Fikrinden bile nefret ediyor. Ve Faith Devlin yine kasabaya geldiği için zaten üzgün." Monica dikkatle sevgilisini gitmesi istediği yöne doğru çekti. "Eğer Faith kasabadan ayrılrsa bu annemi sevindirirdi ama bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Gray onu kovmaya çalışıyor, ancak eskiden olduğu gibi yapabileceği çok bir şey yok."

Michael onu şaşırtarak durdu ve yüzü ciddi bir ifadeyle karardı.

"Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Ben de o kızı evinden etmek istemezdim."

Monica geri çekildi, Michael istediğinin tam aksi bir şekilde tepki vermişti ve bu durum oldukça rahatsız ediciydi. "Ama o bir Devlin! Ona midem bulanmadan bakamıyorum..."

"O hiçbir şey yapmadı," dedi Michael, Monica'yı sinirlendiren mantıklı bir ses tonuyla. "Diğer bütün Devlinler sorun yaratıyordu ama o değil."

"Tıpkı annesine benziyor. Devlinler'den birinin geri geldiğini duymak bile annemin kendini kaybetmesine yetti."

"Kızın istediği yerde yaşayamayacağını söyleyen hiçbir yasa yok."

Michael olayı anlamakta zorluk çekiyormuş gibi gözüktüğü için Monica dobra konuşmaya karar verdi. "Ama sen bir şey yapabilirsin, değil mi? Gray fazla bir şey yapmıyor ama sen onun buradan gitmesini sağlayacak bir şey

Fakat Michael başını hayır anlamında salladı ve Monica'nın midesi hayal kırıklığıyla düğümlendi. "En son sefer oradaydım," dedi ciddiyetle, mavi gözleri uzak ve kasvetli bir bakışla karardı. "Onları yaşadıkları evden kovduğumuzda. Diğer Devlinler'i umursamadım, onlardan kurtulmak iyi oldu ama Faith ve o küçük çocuk - onlar acı çekti. Faith'in yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağım ve eminim Gray de hâlâ o yüz ifadesini düşünüyor. Muhtemelen bu yüzden bu sefer onun üzerine fazla gitmiyordur. Tanrı biliyor ki ben de bir daha ona böyle bir şey yapamam."

"Ama eğer annem..." Monica kendine hâkim oldu. Michael bir şey yapmayacaktı. Anlamıyordu, tam olarak anlayamazdı da, çünkü annesiyle yaşamıyordu, o soğuk onay- lanmazlığın nasıl kemiklerine işleyebileceğini bilmiyordu. Monica hoşnutsuzluğunu gizledi ve ona gülümsedi. "Boş ver. Ben annemle bir şekilde başa çıkarım."

Ama nasıl? Şimdiye kadar annesiyle başa çıkmayı hiç başaramamıştı, Gray gibi söylediği kırıci şeyleri boş veremiyordu. Gray annelerini seviyordu, Monica biliyordu bunu, fakat onu çoğu zaman görmezden geliyordu. Monica annesinin belirlediği standartlara uymak için çaresizce uğraşıyor, hep yetersiz kalıyor ve kendini endişeli küçük bir kız gibi hissediyordu.

Bunu yapmak zorundaydı. Michael'ı kaybedemezdi. Alex'e onunla bir daha buluşamayacağını söyleyecek ve bir şekilde bir şekilde -Faith Devlin'den

kurtulacak ve annesini o kadar mutlu edecekti ki Noelle Monica'nın evlenmesine ses çıkarmayacaktı.

Bölüm Onbir

Faith kaşlarını şaşkınlıkla çatarak telefonu kapadı. Bay Pleasant'ı altıncı kez aramış ve cevap alamamıştı. Dedektifin bir sekreteri yoktu; zamanında bu rolü Bayan Pleasant dolduruyordu ve dedektif o öldüğünde yerine birini getirmeye dayanamamıştı. Bay Pleasant motelden çıkmıştı; anahtarı odasındaki masanın üzerine bırakılmış, eşyaları gitmişti. Odasının parasını ödemişti, o yüzden bu garip değildi. Faith de birkaç kez aynı şeyi yapmıştı.

Ama garip olan şey onu arayacağını söyleyip aramamış olmasıydı. Faith onun bunu unuttuğuna inanamazdı. Bir sorun olmasa onu arardı. Faith sağlığını göze alarak onun bir hastanede ve arayamayacak kadar kötü durumda olmasından korkuyordu. Hatta Faith'in haberi olmadan ölüyor bile olabilirdi. Yalnız ölme düşüncesi Faith'in içini acıttı. En azından biri yanında elini tutmalıydı, tıpkı kendisinin Scottie'nin elini tuttuğu gibi.

Onun hakkında endişelenmek dışında Faith kimi sorguladığını ve bir şey bulup bulmadığını bile bilmiyordu.

Onun aldığı cevaplar olmadan araştırmaya kendi kendine devam etmeliydi.

Bu işe nasıl başlayacağını, hangi ipuçlarını arayacağını, hatta nasıl sorular soracağını bile bilmiyordu - tabii biri onunla konuşmayı kabul ederse. Sorularını cevaplamayı kabul edecek insanlar kasabaya yeni gelenlerdi, onlar da bir şey bilmezdi. Kasabanın eski sakinleri bilirdi ama onlar da Gray'in verdiği ona yardım edilmemesi emrinden çekinirdi.

Faith'in aklına bir şey geldi ve hevesle sırtıttı. Onunla konuşacak en azından bir insan vardı - isteksizce konuşurdu ama konuşurdu.

Saçlarını taradı ve birkaç tokayla topuz haline getirdi, yüzünün etrafında ve boynunun arkasında birkaç tel bıraktı. Kararını verdikten birkaç dakika sonra hazırlanmış ve Prescott'a Morgan'ın Marketi'ne gitmek üzere yola çıkmıştı bile.

Beklediği üzere Bayan Morgan kapıdan içeri girer girmez onu tanıdı. Faith onu görmezden geldi ve dükkânın arkasında, Bayan Morgan'ın keskin kulaklarından uzak süt ürünleri kısmına gitti. Ed'in sert adımlarla yanına yaklaşması uzun sürmedi, iri yüzü hem öfkeden, hem de sarf ettiği çabadan ötürü kızarmıştı. "Sanırım anlayamadın," dedi önünde aniden durarak. "Dükkânımdan çık git. Buradan alışveriş yapamazsın."

Faith yerinden kıpırdamadı ve ona sakince gülümsedi. "Buraya bir şey almaya gelmedim. Sana birkaç soru sormak istiyorum."

"Eğer gitmezsen polis şefini arayacağım," dedi ama yüzünde huzursuz bir ifade belirmişti.

Polis şefinden bahsetmesi Faith'in midesinin düğümlenmesine sebep oldu, muhtemelen Ed'in istediği tepki de buydu. Faith kendini toparladı ve kendini bu tehditi görmezden gelmeye zorladı. "Eğer sorularımı cevaplarsan," dedi kısıp bir sesle. "Birkaç dakika içinde giderim. Eger cevaplamazsan karın bilmesini istediğinden daha fazlasını öğrenebilir." İş tehditlere geldiğinde o da tehditte bulunabilirdi.

Yüzü solan Ed dükkânın ön tarafına doğru endişeyle baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Pekâlâ. Sorularım annemle ilgili değil. Guy Rouillard hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

Ed şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Guy hakkında mı?" diye tekrarladı.

"O yaz başka kimlerle görüşüyordu?" diye sordu Faith. "Bir tek annemle görüşmediğini biliyorum. Dedikodulan hiç hatırlıyor musun?"

"Neden bütün bunları öğrenmek istiyorsun? Başka kiminle görüştüğü önemli değil çünkü beraber kaçtığı Renee'ydi, başka biri değil."

Faith saatine baktı. "Bence karın buraya gelip neler olduğunu öğrenmeden önce iki dakikan var."

Ed ona dik dik baktı ama isteksizce de olsa, "Alex Chellette'in sekreteri Andréa Wallice'le görüştüğünü duymuştum," dedi. "Alex, Guy'ın en iyi arkadaşıydı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum gerçi, çünkü Guy gittiğinde Andréa çok üzgün gözükmemişti. Jimmy Jo'nun Yeri'nde bir tane garson vardı, adını hatırlayamıyorum ama Guy onunla birkaç kez buluşmuştu. Artık orada çalışmıyor. Yolanda Foster'la da arasında bir şeyler olduğunu duymuştum. Fakat bütün seviştiği insanları veya zamanlarını hatırlamam mümkün değil."

Yolanda Foster. Bu eski belediye başkanının karısı olmalıydı. Oğulları, Lane, Jodie'yle iyi vakit geçirmek istedikleri zaman beraber olup sonra topluluk içinde onu görmezden gelen oğlanlardandı.

"Bunları bilen çok muydu?" diye sordu. "Etrafta kıskanç kocalar var mıydı?"

Ed omzunu silkti ve yine dükkânın ön tarafına baktı. ^{tf}"Belki belediye başkam biliyordur ama Guy onun kampanyalarına çok para bağışlamıştı, bu yüzden Lowell Foster, Yolanda'nın... Hımm, bağış topladığını bilse de çok kızacağını zannetmiyorum." Pis pis gülümsedi, Faith Morgan'ın ondan hiç hoşlanmadığını düşündü.

"Bilgi için teşekkürler," dedi Faith ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Buraya bir daha gelmeyecek misin?" diye sordu Ed endişeli bir şekilde.

Faith yine durdu ve düşündü. "Belki de gelmem," dedi. "Eğer başka bir isim aklına gelirse beni ara." Sonra da Bayan Morgan'a göz ucuyla bile bakmadan dükkândan hızla çıktı.

iki isim ve bilinmeyen bir garson vardı elinde. Bu da bir başlangıçtı. Ama onu esas meraka düşüren Guy'ın en yakın arkadaşından, Alex Chelette'ten bahsedilmesiydi. O muhtemelen sorularına cevap verebilirdi.

Cheletteler kasabadaki en eski ve zengin ailelerdendi Rouillardlar'la aynı seviyede değillerdi ama zaten başka kimse de değildi. Faith bu adı hatırlıyordu ama bu isimle hiçbir insanı özdeşleştiremiyordu. Buradan gittiğinde sadece on dört yaşındaydı ve çoğu insandan daha çok içine kapanıktı. Sadece ailesiyle direkt olarak iletişimde olanlara dikkat etmişti ve hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir

Chelette ile tanışmamıştı. Alex muhtemelen hâlâ buralardaydı; Guy Rouillard dışında gencide ailesi zengin insanlar yerlerini değiştirmezdi.

Otoparkın sonundaki telefon kulübesine gitti ve Chelette adına baktı. Telefon numarası "Alexander Chelette avukat" diye geçiyordu. Altında ise, "Chelette ve Anderson, Hukuk Bürosu" yazıyordu.

Şu andan daha iyi zamanlama olamaz, diye düşünerek bir çeyreklik attı ve hukuk bürosunu aradı. Telefon ikinci çalışmada melodik bir sesle açıldı.

Faith, "Benim adım Faith Hardy. Bugün Bay Chelette'le görüşebilir miyim?" dedi.

Faith'e isminin tanındığını anlatan kısa bir sessizlik oldu, sonra melodik sesin sahibi, "Öğlene kadar mahkemede olacak ama sizin için uygunsa öğleden sonra saat bir buçukta sizinle görüşebilir," dedi.

"Uygun. Teşekkür ederim." Faith telefonu kaparken melodik sesin Andrea Wallice'e mi ait olduğunu, yoksa bu sekreterin yeni bir sekreter mi olduğunu merak etti.

Eve kadar gidip dönmek istemediği için üç saat öldürmesi gerekiyordu. Midesi guruldadı ve ona altı buçukta yediği tostun çoktan kaybolduğunu hatırlattı. Faith kasabadaki restoranlarda ona servis edilip edilmeyeceğini merak etti, belki de Gray'in bağlantıları onları da kapsıyordu. Omuz silkti. Bunu anlamak için şu andan daha uygun bir zaman yoktu.

Meydanda küçük bir kafe vardı. Neredeyse kapısının önüne park ederken daha önce oraya hiç gitmediğini düşündü. Greshamlar'la yaşayana kadar hiç dışarıda yemek yememişti, onu restoranların muhtşemliğiyle onlar tanıştırmıştı. Serin, loş kafeye girerken onların düşüncesiyle gülümsedi ve kendi kendine onları gece arayacağını söyledi. Onlarla iletişimi kaybetmemeye çalışıyor ve en az ayda bir arıyordu ve en son konuştuklarından beri neredeyse bir ay geçmişti.

Faith kafenin arkasındaki bir masayı seçti. Kısa ve tıknaz, hoş yüzlü genç bir kadın bir menüyle çıkageldi. "İçecek olarak ne alırdınız?"

"Şekerli çay." Çayın sıcak olmasını istemedikten sonra buzlu geleceği kesindi. Genelde seçim şekerli veya şekersiz çay arasında yapılıyordu.

Garson çayı getirmek için uzaklaştı ve Faith menüdeki seçimlere göz attı. Tam tavuklu salata yemeye karar verdiğinde masasının önünde biri durdu. "Faith Devlin?"

Faith birinin ona gitmesini söyleyeceğini düşünerek gerildi. Önünde duran kadına baktı. "Evet, benim." Kadın biraz tanıdıktı, kahverengi gözleri, kahverengi saçları ve kare çeneli, gamzeli yanaklı bir suratı vardı. Biraz ufak tefekti, yaklaşık bir altmış boylarındaydı ve bir amigo kızın canlılığına sahipti.

"Tahmin etmiştim. Uzun zaman oldu ama bu renkte bir saçı unutmak zor." Kadın gülümsedi. "Ben Halley Bruce - soyadım artık Johnson oldu. Okulda aynı sınıftaydık."

"Evet!" Adı duyar duymaz yüzü hafızasında belirdi. "Seni hatırlıyorum. Nasılsın?" Halley hiçbir zaman arkadaşı olmamıştı - Faith'in hiç arkadaşı olmamıştı zaten - ama Halley hiçbir zaman Faith'in çekmek zorunda kaldığı adi alaycılardan biri olmamıştı. En azından medeni davranmıştı.

Kadının gözlerindeki ifade kesinlikle arkadaş canlısıydı. "Bana katılır mısın?" diye teklif etti Faith.

"Sadece bir dakikalığına," dedi Halley, Faith'in karşısı-
221

na oturarak. Garson çayla geri döndü ve Faith'in tavuklu salata siparişini aldı. "Burası kocamın ebeveynlerinin ve burayı onlar için işletiyorum. Bir paket bekliyorum, her an gelebilir ve teslimatı benim almam gerek."

Gray acentesini zaten bildiğine göre Faith'in bundan bahsetmemesinin bir anlamı yoktu, bu yüzden, "Ben kaçağı oynuyorum. Dallas'ta bir turizm acentem var ve idare memuruma nerede olduğumu söylemeliydim ama evden çıkmadan onu aramayı unuttum," dedi.

Sosyal ve finansal pozisyonlarını öğrendikten sonra birbirlerinin eşidi olduklarını anlayıp gülümsediler. Faith sıcak bir neşenin onu kapladığını hissetti. Greshanılar'la yaşamaya ve liseye başladıktan sonra bile hiç kız arkadaşı olmamıştı; hep çok endişeli ve içine kapanıktı, arkadaşlık kuramayacak kadar travmatize olmuştu. Üniversiteye başlayana kadar hiç arkadaş edinmemişti ve yurt arkadaşlarının olması onun için bir yenilikti. Başta utangaç davranmış ama sonra hemen açılmış ve küçükken mahrum kaldığı dişi ritüellerine neşeyle dahil

olmuştu: Bütün gece konuşmalar, takılmalar ve kahkahalar, kıyafet ve makyaj değişik to- kuşları, sabahları hazırlanma telaşları, oda arkadaşıyla ayna paylaşmak vs. İlk defa erkeklerin gizemini çözme çabasına katılmıştı daha doğrusu diğerlerinin saflığına gülümseyerek onları dinlemişti. Gerçi o sırada Faith hâlâ bakireydi ve yurt arkadaşlarının çoğu seks yapmıştı ama yine de onlardan daha olgun, daha deneyimli hissetmişti kendini. Onlar erkeklere hâlâ romantizmin pembe gözlükleriyle bakıyordu, Faith ise gayet gerçekçiydi.

Fakat kız arkadaşlarının olması onu hep mutlu etmişti ve şimdi Halley Johnson'a bu zevke sahip olmayı umarak bakıyordu.

Faith'in Prescott'tan ayrılma koşullarını önemsiz gösteren normal bir ses tonuyla, "Ayrıldığında nereye gittin?" diye sordu Halley.

"Teksas'ta Beaumont'a. Sonra üniversiteye başladığımda Austin'e gittim, bitince de Dallas'a."

Halley içini çekti. "Ben burası dışında hiçbir yerde yaşa- yamadım, hiçbir zaman yaşayabileceğimi de sanmıyorum. Daha önce gezmek istiyordum ama sonra Joel'le evlendik ve çocuklarımız oldu. iki tane çocuğumuz var," dedi neşelenerek "Bir oğlan, bir de kız. Her cinsiyetten birer tane olunca durma zamanının geldiğine karar verdik. Ya sen?"

"Ben dul kaldım," dedi Faith, çok genç yaşta, gereksiz yere ölen Kyle'ı her düşündüğünde hissettiği üzüntüyle gözleri karararak. "Üniversiteden mezun olur olmaz evlendim ve kocam o sene bir araba kazasında öldü. Çocuğum yok."

"Bu çok korkunç." Halley'nin sesi gerçekten şefkatle doluydu. "Çok üzüldüm. Joel'i kaybetmenin nasıl olacağını düşünemiyorum bile. Bazen beni delirtiyor ama ona ne zaman ihtiyaç duysam yanımda." Bir süre sessiz kaldı, fakat sonra yine gülümsedi. "Prescott'a neden geri geldin? Birinin Prescott'tan Dallas'a taşınmasını anlayabiliyorum ancak tam tersini anlayamıyorum."

"Burası benim yuvam. Geri gelmek istedim."

"Ah, burnumu sokuyor gibi gözükme veya kaba olmak

istemem ama yaşamak isteyeceğin en son yerin Prescott olacağını düşünürdüm. Yani olanlardan sonra."

Faith ona kısa bir bakış attı ama Halley'nin yüz ifadesinde bir kötülük yoktu, sadece dikkat vardı, sanki Faith hakkında hâlâ karar verememiş gibiydi.

Kolay olmadığı kesin," diye karşılık verdi ve karşısındaki kadın kadar dobra olmaya karar verdi. "Duyup duymadığını bilmiyorum ama Gray Rouillard bana yemek verdiğini duyarsa bu hoşuna gitmeyecek. Sanırım bütün tüccarlara benimle iş yapmamalarını söylemiş."

"Ah, zaten bunu duymuştum," dedi Halley ve sırtıttı, yüzündeki dikkat ifadesi biraz silindi. "Ama insanlarla ilgili kararımı kendim vermeyi tercih ediyorum."

"Benim yüzümden başına dert açılmasını istemem."

"Açılmaz. Gray kinci bir insan değildir." Duraksadı. "Tabii senin benimle hemfikir olmamanı anlarım. Evet, onun bana düşman olmasını istemem, fakat sadece burada tavuklu salata yedin diye bana kötü davranmaz."

"Kasabadaki diğer herkes sözünü ciddiye almışa benziyor."

"İnsanların üzerindeki etkisi büyük," diye kabul etti Halley.

"Ama senin üzerinde etkisi yok mu?"

"Ben öyle demedim. Sadece seni okuldan hatırlıyorum. Diğerleri gibi değildin. Eğer burada senin yerine Jodie olsaydı tavuklu salatasını bekliyor olmazdı. Ama sen istediğin zaman gelebilirsin."

"Teşekkürler ama bir sorun olursa bana söyle."

"Bu konuda endişeli değilim." Halley tavuklu salatayı masaya bırakırken gülümsedi. "Eğer çok sert davranacak olsa bunu önceden söylerdi. Gray söz konusu olduğunda onun ne yapacağını tahmin etmeye gerek kalmıyor. Hep ne düşünürse onu söyler ve ne söylüyorsa gerçekten yapar."

Masasındaki isim kartına göre Alex Chelette'in sekreteri hâlâ Andréa Wallice'ti. Masanın arkasındaki kadın en az el- lilerindeydi, yüzü her yılı üzerinde taşıyordu ve gri saçları kısa kesilmişti. Faith ona bakıp yaşından bir düzine yıl çıkarmaya çalıştı ama bir türlü onu Guy Rouillard'ın peşinden gideceği bir kadın olarak hayal edemiyordu. Guy daha çarpıcı kadınlardan hoşlanırdı, bu derli toplu, ona açıkça merakla bakan kadın onun tipi değildi.

"Annene benziyorsun," dedi sonunda Andr  a, Faith'in y  z  n   incelerken kafasını biraz yana eğdi. "Birkaç fark var ama onun dışında tam onun gibisin, özellikle de renkleriniz aynı."

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Faith.

"Sadece görmüştüm." Andr  a koltuğa işaret etti. " stersen otur. Alex henüz öğle yemeğinden dönmedi."

Faith tam oturduğunda kapı açıldı ve ince, yakışıklı bir adam içeri girdi.  zerinde bir takım vardı, bu Prescott için garipti, tabii takımı giyen insan bütün sabah mahkemede olan bir avukat değilse. Faith'e göz attı, dışarıdan belli olacak denli şaşırdı, sonra rahatladı ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen Faith olmalısın. Tanrı biliyor ki Renee gençlik çeşmesini keşfetmediği sürece başka kimse olamazdın."

"Ben de aynen öyle düşündüm," dedi Andr  a ona dönerek ve bir an gözlerindeki ifadeyi saklayamadı. Faith hemen yere baktı. Biraz önce gördüğüne dayanarak Andrea'nın Guy'la ilişkisi olduğuna çok şüpheliydi, çünkü sekreter açıkça patronuna açıktı. Bay Chelette'in bunu bilip bilmediğini merak etti ve aynı çabuklukla bilmediğine karar verdi. Davranışlarından bunu hiç anlamadığı belliydi

" eri gel," dedi Bay Chelette, Faith'i önüne alıp kapıyı kapayarak. "Bu şekilde konuştuğumuz için kaba gözükmüş olmalıyız. Özür dilerim. Sadece benzerliğiniz o kadar aşık r ki, fakat öte yandan ikinci bakışta farklılıklar hemen göze çarpıyor."

"Beni ilk defa gören herkes ayıı tepkiyi veriyor," diye itiraf etti Faith ve gülümsedi. Alex Chelette'e gülümsemek çok kolaydı. Yaşlandıkça zarifleşen adamlardandı; hâlâ in. ceydi, geçecek yıllarla daha bile zayıflayacakmış gibi duru- yordu. Siyah saçları yanlarda biraz beyazlamıştı ve gri gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı ancak ellilerinde değil de kırklarındaymış gibi duruyordu. Kokusu açık yeşildi ve yeni biçilmiş çim kadar tazeydi.

"Lütfen otur," dedi ve kendi sandalyesine yerleşti. "Senin için ne yapabilirim?"

Faith deri koltuğa oturdu. "Esasında kişisel sebeplerden ötürü buraya geldim ve şimdi iş zamanınızı almamam gerektiğini fark ettim..."

Bay Chelette gülümseyerek başını salladı. "Benim için zevk. Şimdi söyle hadi, sorun nedir? Gray mi? Ona seni rahat bırakmasını söyledim ama annesine de kardeşine de çok koruyucu davranıyor, onların üzülmelerini istemiyor."

"Gray'in durumunu çok iyi anlıyorum," dedi Faith hissizce. "Burada olma sebebim bu değil."

"Öyle mi?"

"Size Guy Rouillard'la ilgili birkaç soru sormak istiyordum. En iyi arkadaşısınız, değil mi?"

Alex hafifçe gülümsedi. "Öyle düşünüyordum. Beraber büyüdük."

Ona Guy'ın esasında Renee'yle kaçmadığını söylemeli miydi? Faith bunu bir süre düşündü, sonra vazgeçti. Ne kadar arkadaş canlısı gözükürse gözüksün onun Rouillardlar'ın eski bir aile dostu olduğunu unutamazdı. Söylediği her şey direkt Gray'e gidebilirdi.

Onu merak ediyorum," dedi sonunda. "O gece ailemi mahvetti, tıpkı Gray'in ailesini yıktığı gibi. Nasıl biriydi? Anneme karısına olduğu kadar sadakatsiz olduğunu biliyorum, o yüzden neden onunla olmak için birden ailesinden ve işinden uzaklaştın?"

"Bence buna cevap vermemi istemiyorsun," diye cevap verdi Alex Chelette buruk bir ifadeyle. "En kibar şekilde söyleyecek olursam Renee büyüleyici bir kadındı, en azından erkekler için. Fiziksel olarak... Guy Renee'nin seksapelinden çok etkileniyordu diyelim."

"Ama zaten onunla ilişkisi vardı. Beraber kaçmaları için hiçbir sebep yoktu."

Alex çok garip bir hareketle omzunu silkti. "Ben de bunu hiçbir zaman anlayamadım."

"Neden sadece boşanmakla yetinmedi?"

"Bu soruya da bir cevabım yok. Belki dindarlığı yüzündendir; Guy pazar ayinlerine sık sık katılmazdı ama insanların düşündüğünden daha inançlıydı. Belki de eğer ondan boşanmazsa bunun Noelle için daha kolay olacağını düşünmüştür, sadece her şeyi Gray'e bırakıp gitmesinin daha kolay olacağını. Gerçekten bilmiyorum."

"Her şeyi Gray'e bırakmak mı?" diye tekrarladı Faith. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Özür dilerim," dedi kibarca. "Müvekkilimin iş hayatı hakkında herhangi bir bilgi veremem."

"Hayır, tabii ki veremezsiniz." Faith çabucak daha önce izlediği yola geri döndü. "O yaz hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musunuz? Guy'ın başka kimlerle ilişkisi vardı?"

Bay Chelette şaşırmış gözüküyordu. "Neden bunu bilmek istiyorsun?"

"Dediğim gibi onunla ilgileniyorum. Onun yüzünden annemi o günden beri görmedim. Sempatik bir insan mıydı? Onurlu muydu, yoksa ahlaksız mıydı?"

Alex Chelette bir süre ona baktı, ifadesinde belli belirsiz bir acı belirdi. "Guy dünyadaki en sempatik insandı," dedi sonunda. "Onu kardeşim gibi severdim. Hep güler ve şakalar yapardı, fakat eğer ona ihtiyacım olursa hemen yanımda biterdi. Noelle'le evliliği hayal kırıklığıyla sonuçlandı ama yine de gittiğinde şaşırdım, çünkü Gray ve Monica'ya çok yakındı. Korkunç bir kocaydı ancak harika bir babaydı." Ellerine baktı. "On iki yıl geçti," dedi yavaşça. "Ve onu hâlâ özlüyorum."

"Hiç aradı mı?" diye sordu Faith. "Veya ailesiyle herhangi bir şekilde iletişime geçti mi?"

Bay Chelette hayır anlamında başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"O yaz 'Volanda Foster dışında kimlerle beraber olmuştu?"

Sorusu yine karşısındaki avukatı şaşırtmıştı. Kaşları kalktı ve konuşurken sesi azarlar gibiydi. "Bunun hiçbir önemi yok. Gray'e de söylediğim gibi her şey geçmişte kaldı; artık geçmişi geçmişte bırakın. O yaz çok acı çekildi ve bu acıyı yaşatmanın kimseye bir yararı yok."

"Kasabadaki hiç kimse bunu yapmazken ben de geçmişi geçmişte bırakamam. Ne kadar başarılı, ne kadar saygıdeğer olursam olayım buradaki bazı insanlar yine de benim süprüntü olduğumu düşünüyor." Süprüntü kelimesini söylerken sesi titredi. Kontrolünü kaybetmek istememişti ve kaybettiği için hem utanmış hem de sinirlenmişti. Ama bazen acısı dışarı sızıyordu.

Alex de sesindeki titremeyi duymuş olmalıydı, yüz ifadesi değişti ve yanına gidip elini tuttu. "Buraya geldikten sonra geçen zamanın senin için zor

olduğunu biliyorum," dedi nazikçe. "Seni daha iyi tanıdıklarında fikirlerini değiştirecekler. Ve Gray sonunda pes edecek. Dediğim gibi bu şekilde tepki veriyor çünkü ailesini korumak istiyor, fakat normalde çok adil bir insandır."

"Ve zalim," diye ekledi Faith.

Alex'in yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. "Evet, aynı zamanda zalim. Ama kaba değil. Bana inan. Eğer Gray'in fikrini değiştirebilmek için yapabileceğim bir şey olursa söz veriyorum yapacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Faith. Bu yüzden onu görmeye gelmemiştii, fakat Alex arkadaşlarının ve müvekkillerinin kişisel hayatı konusunda ayrıntı vermek konusunda çok özenliydi. Gerçi bu ziyaret tamamen vakit kaybı olmamıştı, çünkü Andrea Wallace'i rahatlıkla listesinden çıkarabilirdi.

Gitmek için izin istedi ve o gün edindiği bilgi kırıntılarını düşünerek evine doğru yola koyuldu. Eğer Guy bir cinayete kurban gittiyse en muhtemel şüpheliler Lowell ve olanda Foster'dı. Onlardan biriyle nasıl görüşebileceğini merak etti. Ve Bay Pleasant'ın nerede olduğunu ya da onun iyi olup olmadığını.

Alex o akşam, "Bugün Faith'le tanıştım," dedi Gray'le bazı belgelerin üzerinden geçerlerken. Konyak kadehini eline aldı ve kadehin üzerinden dikkatle genç adamı inceledi. "Benzerlikleri ilk bakışta ürpertici, fakat ikinci kez bakınca onu Renee'yle karıştırmak imkânsız. Renee'nin daha güzel ama Faith'in daha çekici olması garip, değil mi?"

Gray ona baktı, koyu gözleri Alex'in gri gözlerindeki ifadeyi görünce kederli bir farkındalığa büründü. "Evet,sorduğun şey buysa ne kadar çekici olduğunu fark ettim Onunla nerede tanıştın?" Kendi kadehini aldı ve en sevdiği viskiyle doldurup dilindeki dumanlı yudumun tadını çıkardı.

"Ofisimde. Bana Guy'la ilgili bir şeyler sormak için geldi."

Gray neredeyse boğulacaktı. Kadehini hızla masaya koydu. "Ne? Lanet olsun, babamla ilgili ne bilmek istiyormuş?" Faith'in babasıyla ilgili sorular sorması onu buruk bir şekilde öfkelenlendirmişti. Bu içgüdüsel bir tepkiydi; soruyu soran sanki Faith değil sadece bir Deulin'di ve ismin taşıdığı bütün özellikleri taşıyordu. Faith'i kendini dehşete düşüren ve iğrendiren şiddetli bir ihtiyaçla arzuluyordu. Bu arzuyu mümkün olsa bastıracaktı ama onun ailesine zarar

vermesini istemiyordu. Monica'nın ya da Noelle'in onunla karşılaşmasını istemiyordu ve Faith'in kesinlikle babası hakkında sorular sormasını istemiyordu. Guy gitmişti. "Yokluğu ve ailesini terk edişi yüzeye tehlikeli bir şekilde yakın duran bir yaraydı ve en ufak çizikte kanıyor- du.

"Nasıl bir insan olduğunu, sizinle hiç iletişime geçip geçmediğini ve o yaz başka kiminle beraber olduğunu sordu."

Gray öfkeyle sandalyesinde doğruldu, hemen evine gidip ona kızmak istiyordu. Ama Alex kolundan tutarak onu durdurdu. "Bilmeye hakkı var," dedi sakince. "Ya da en azından merak etmeye."

"Kahretsin, tabii ki yok!" dedi Gray sertçe.

"O da o geceden sonra annesini görmedi."

Gray donakaldı ve sandalyesine geri çöktü. Alex haklıydı, kahretsin. Bu acı vericiydi ama gerçeği kabul etmeliydi. En azından o iş konusunda deneyimsiz bile olsa babası gittiğinde yetişkin bir adamdı; Faith ise sadece on dört yaşındaydı, bir çocuk kadar çaresiz ve savunmasızdı. Faith'in o zamandan bu zamana dek neler yaşadığı hakkında Gray hiçbir şey bilmiyordu, sadece bir dul olduğunu ve başarılı bir tur acentesi olduğunu biliyordu, fakat tüm parasına bahse girerdi ki hayatı iyi geçmemiştir. Amos Devlin'le, o iki baş belası oğlanla ve o sürtük ablasıyla yaşamak kolay olmuş olamazdı. Daha önce de kolay olmuş olamazdı ama daha önce en azından Renee vardı.

"Onu rahat bırak, Gray," dedi Alex yavaşça, "insanlardan aldığı tepkilerden daha iyisini hak ediyor ve bu tepkilerin bazıları senin suçun."

Gray kadehini kaldırıp viskiyi çalkaladı ve içkinin kehribar derinliklerine baktı. "Bunu yapamam," dedi sertçe. Ayağa kalktı ve içkisini pencereye taşıdı, camdaki yansımasına ve dışarıdaki karanlığa baktı. Gücünü toplamak için bir yudum daha aldı. "Ben Monica'yı ve annemi üzecek bir şey yapmadan önce Faith gitmeli."

"Ne gibi?" diye sordu Alex şaşkınlıkla.

"Faith söz konusu olduğunda aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık durumunda olduğumu söyleyebilirim. Sakal ailem, bıyık ise..." Etrafa öfkeli bir alaycılıkla baktı. "Pantolonumun içindeki sertlik."

Alex dehşetle ona bakakaldı. "Aman Tanrım."

"Genetik olmalı." Tek açıklama bu, diye düşündü kasvetle. Organını babasından almıştı. Önüne bir Devlin kadını gelince sertleşiyordu. Hayır, her Devlin kadınında olmuyordu bu, iki tanesini görünce buz kesiyordu. Ama Faith... Kilometreler ötede olsa bile her yeri buzun tam aksi hale geliyordu.

"Bunu annene yapamazsın," diye fısıldadı Alex. "Utancından ölür."

"Bunu ben de biliyorum! O yüzden aptalca bir şey yapmadan önce Faith'in gitmesini istiyorum." Alex'e döndü, o öfkeli alay hâlâ gözlerindeydi. "Kahretsin, etkilenen tek kişi ben değilim. Oyle olsaydı daha kolay olurdu. Geçen gece ona bir teklifte bulunmaya gittim: Eğer buralardan gitmek istemiyorsa ona yakındaki bir kasabada bir ev alacağımı, bu mahellede olmamasının yeterli olacağını söyledim. Böylece kimseyi üzmeden görüşebilirdik. Evinde onunla yemek yiyen yaşlı bir adam vardı ve o kadar kiskandım ki onu yaşlı ve zengin bir sevgilisinin olmasıyla suçladım." Gray başını salladı ve yavaşça kendine güldü.

"İnanabiliyor musun? O adam bir kürdan kadar kırılgan gözüküyordu ve ellilerden fırlamış gibi giyinmişti, fakat tek düşünebildiğim onu yatağa atmaya çalıştığı idi."

"Hangi yaşlı adam?" diye sordu Alex, açıkça merak etmişti. "Tanıdığım biri mi?"

"New Orleans'lıymış. Soyadı Pleasant'tı. O kadar kızgındım ki Faith adını söyledi mi hatırlamıyorum. Faith'in iş arkadaşı olduğunu söyledi."

"Öyle miydi?"

Gray omzunu silkti. "Muhtemelen. Faith'in bir turizm acentesi var ve bir ofisi New Orleans'ta."

"Acentenin sahibi o mu?"

"Kendini çok iyi yerlere getirmiş değil mi?" İşte yine o küçük gurur sancısı. "İşe Dallas'ta başlamış. Kaç tane ofisi olduğunu bilmiyorum ama birine onun hakkında bilgi toplatıyorum. Her an raporunu alabilirim."

"Eğer buradan gitmezse onun işini mahvetmeye mi çalışacaksın?" diye sordu Alex ama sesi Gray'in beklediğinden daha az sertti.

"Hayır. Öncelikle o kadar lanet biri değilim. İkincisi de eğer öyle yaparsam Faith'le hiçbir şansım kalmaz." Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hangi sebebin daha önemli olduğu kararını sana bırakıyorum."

Alex gülümsemesine karşılık vermedi. "Bu korkunç bir durum. Eğer ona sahip olmaya çok kararlıysan..."

"Öyleyim," dedi Gray ve viskisinin kalanını bir dikişte bitirdi.

"O zaman burada yaşayamaz. Noelle mahvolur."

"Ben annemden çok Monica için endişeleniyorum."

Alex sanki Monica'yı hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırpiştırdı, muhtemelen düşünmemişti zaten zira bütün dikkati Noelle'deydi. Monica'nın intihar teşebbüsünden haberi vardı tabii ki, Dr. Bogarde'ın kliniğindeki olaylardan sonra bunu saklamak mümkün olmamıştı. Fakat zaten Monica yara izlerini saklamaya çalışmıyordu. Bir korkak gibi davranıp uzun kollu kıyafetler giymeyecek veya geniş bilezikler takmayacak kadar kendisiyle gurur duyuyordu.

"Monica artık o zaman olduğundan çok daha güçlü," dedi sonunda Alex. "Ama Noelle'in hiçbir desteği yok. İlk başlarda ve hâlâ, onun gerçeklerle yüzleşip hayatına devam etmesi gerektiğini düşünmüştüm, fakat eğer Faith'le bir ilişkin olduğunu öğrenirse... Hayır. Buna dayanamaz. O da intihar etmeyi deneyebilir."

Gray başını hayır anlamında salladı, Alex'in bunca yıldır Noelle'i tanıyıp onun kendine zarar veremeyecek kadar benmerkezci olduğunu anlayamamasına şaşırıyordu. Aşkın pembe gözlükleri ona sadece Noelle'in soğuk, mükemmel, ele geçirilemez güzelliğini gösteriyordu. Bunun sebebi içindeki o romantizmdi, bir avukat için garip özellikti bu.

"Gitmek zorunda," dedi Alex pişmanlık duyarak.

Bölüm On İki

Faks makinesinden sesler geldiği için Faith evin önüne bir arabanın yaklaştığını duymadı. Kapısının çalındığını duyunca, pencereden dışarı bakmak için eğildi. Verandada kimin durduğunu göremiyordu ama kendi arabasının arkasına park etmiş olan Jaguar'ı görebiliyordu. Salonun içinden geçip elinde kahvesiyle kapıyı açmaya giderken içini çekti. Saat daha sekiz buçuk bile olmamıştı, Gray Rouillard'la uğraşmak için çok erkendi.

Kapıyı açtığı anda ilk fark ettiği şey Gray'in çok öfkeli oluşuydu.

Onu bu şekilde sadece bir kez görmüştü, o da evlerine gelip Renee'nin gittiğini ve onları buradan atmaya geldiğini söylediği gündü. O koyu gözlerindeki soğuk acımasızlığa baktığında o gecenin hatırası zihninde canlandı, katı görüntüler onu o zamanki dehşet dolu kıza dönüştürdü. Kanı dondu ve Gray içeri girip kapıyı arkasından çarparken yana çekildi.

Faith kapının çarpılma sesiyle irkildi. Gray'e bakakalmıştı, bakışlarını kaçırmaya cesaret edemiyor gibiydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Gray yavaşça, kadife ses bir kılıcın başka bir kılıca sürtünme sesi kadar kan dondurucuydu. Faith'e tepeden bakacak şekilde bir adım daha attı ve Faith yine geri çekildi. Kahve bardağı elinde titredi.

Gray'in attığı her adımda o da bir adım geriliyordu, bu yavaş dans Faith'in omuzları sanki içinden geçebilecekmiş gibi bir güçle duvara çarpınca sona erdi. Faith yana kaya- madalı Gray kollarını öne attı, avuçlarını Faith'in iki omzunun yanına, duvarlara sıkı sıkı bastırdı ve Faith'i kol ve bedeninden oluşan parmaklıklarla kafesledi. Birazcık öne eğildi; beyaz gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, sıcak zeytin rengi teniyle kıvrıkcık siyah tüylerini gösteriyordu. Kalbi hızla atan Faith'in bakışları önündeki o güçlü boyun çukuruna sabitlendi. Faith gözlerini bu ritmik harekete dikti ve kendini toplamaya çalıştı. Artık on dört yaşında değildi. Gray onu kendi evinden atamazdı.

"Öyle mi?" diye sordu Gray, hâlâ o tehlikeli, mırıltılı tonla konuşuyordu.

Kalın bilekleri Faith'in kolsuz bluzu yüzünden açıkta kalan omuzlarını sıkıştırıyordu; teni sıcaklıkla onunkine değiyordu. Geniş omuzları ile göğsü önünde bir duvar oluşturunuyordu ve o güzel, keskin erkeksi kokusu Faith'in burun deliklerinin otomatik bir zevkle açılıp kapanmasına sebep oluyordu. Kahvesi hâlâ elindeydi ve fincanı aralarında bir kalkan gibi tutuyordu, yutkundu ve "Neden bahsediyorsun?" diyebildi.

Gray daha da yaklaştı, o kadar yakındı ki karnı Faith'in parmaklarına süründü. "Sorduğun sorulardan bahsediyorum. Dün gece Alex senin onun ofisine gittiğini söyledi. Alcx'le konuşman yine neyse, o çenesini kapalı tutabilir. Fakat tahmin et bu sabah kimi gördüm? Ed Morgan'ı." Ses tonu sakindi ama Faith gözlerinde yanıp sönen öfkeyi görebiliyordu. Eğer kendini kaybedip bağırp çağırsaydı, Faith bu kadar endişelenmezdi. Ancak bu halde her şeyi yapabilecek durumdaydı, yine de garip bir şekilde Faith ondan fiziksel olarak korkmuyordu. Hayır, eğer Gray ona bir şey yaparsa zarar görecektir olan duyguları olurdu.

"Sana bunu sadece tek bir kez söyleyeceğim." Kelimelerini dikkatle seçmişti, daha da eğildi, burnu neredeyse Faith'inkine değiyordu. "Babamla ilgili başka sorular sorma. Burnunu sokman sadece eski dedikoduları canlandırmaya yarar ve ailemi üzer. Eğer bu olursa Faith, seni gerçekten mahalleden kovarım, elimden gelen her yöntemi kullanırım. Bundan emin olabilirsiniz. O yüzden bunu aklında tut: O güzel dudaklarının babamın adını söylediğini bile duymak istemiyorum."

Büyümüş yeşil gözler, soğuk koyu kahverengi gözlere baktı, sadece birkaç santim uzaktalardı. Faith çenesini ve dudaklarını kaldırdı, Gray'in güzel olduğunu düşündüğü dudaklarını ateşe körükle gitmek için açtı ve iki kelime söyledi: "Guy Rouillard."

Gray'in gözlerinin inanmazlıkla büyüdüğünü ve gözlerindeki soğukluğun saf ateşle yutulduğunu gördü. Belki onu kışkırtmak çok akıllıca olmamıştı ama bu sonucu izlemek büyüleyiciydi. Öfkeyle büyüyor gibiydi, yüzü kızarmıştı ve Faith eğer saçı toplu olmasaydı kafasında dimdik havaya kalkacağını düşündü.

Bu eğlencenin keyfini çıkarmak için bir saniyesi oldu. Sonra Gray baş döndürücü bir hızla hareket etti ve Faith'in omuzlarını sertçe tutup genç kadını dişlerini takırdatabilecek kuvvetle salladı.

Faith'in eli unuttuğu kahve fincanının üzerinde gevşedi ve fincan aşağı kaydı. İnleyerek kahveyi tutmaya çalıştı ama Gray çok yakındı ve Faith'in tek yapabildiği sıcak sıvının onu yakmasına izin vermemek için fincanı kendine çevirmektir. Kahve ince eteğine geçti ve baldırlarından ayaklarına aktı. Faith yine, bu sefer acıyla, inledi. Fincan yere şangırtıyla düştü, kulpu kırıldı. Gray geri sıçradı, otomatikman Faith'i bıraktı ve Faith çıldırmış bir halde ıslak kumaşı yanan uyluğundan çekmeye çalıştı.

Sert bakışlarla Faith'i süzen Gray sert bir sesle, "Kahretsin," dedi. Faith'i yakalayıp kendine çekti ve elleri kısa bir süre belinin arkasında kaldı. Faith'in eteği gevşedi ve ayaklarına düştü. Gray onu kumaş yığınınan çekti ve kollarına aldı, Faith oda etrafında dönerken sersemlikle onun omuzlarına tutundu.

Gray onu mutfığa taşıırken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı dehşetle. Acının şokuyla kafası karışmıştı ve Gray Faith'in eşyalarını alamayacağı bir hızla ilerliyordu. Bunun da ötesinde çıplak bacaklarının onun kolunda olduğunu ve sadece iç çamaşırı ve bluzuyla durduğunun farkındaydı.

Gray ayağını bir sandalyenin bacağına doladı ve iskemleyi masadan uzaklaştırdı, sonra dikkatle Faith'i oraya yerleştirdi. Musluğa döndü ve birkaç kâğıt havlu kopardı, onları katladı ve soğuk suyun altına tuttu. Havluyu kırmızı, acıyan uyluğa tuttuğunda kâğıttan hâlâ su damlıyordu. Faith soğuktan dolayı irkildi. Su damlaları uyluğundan aşağı, sandalyeye aktı ve iç çamaşırını ıslattı.

"Kahveyi unutmuştum," diye mırıldandı Gray. Doğrusu Faith'in bacağına dökülene dek kahveyi fark etmemişti bile. "Özür dilerim, Faith. Hiç çayın var mı?" Faith daha cevap veremeden buzdolabını açtı ve birçok güney mutfığında mevcut olan çay sürahisini çıkardı.

Faith'in temiz havlularını bulana dek çekmeceleri açıp kapadı. Sonra bir havlu çıkardı ve onu çay sürahisine soktu, sonra çıkardı ve dikkatle fazla sıvıyı sıktı. Faith Gray kâğıt havluyu çekip cup diye musluğa atıp yerine çayla ıslatılmış havluyu koyarken onu akli karışmış bir halde izledi. Su soğuktu, çay ise buz gibiydi. Faith çay da bacağından akıp kalçasına doğru ilerlerken tıslayan bir nefes aldı.

"Acıyor mu?" diye sordu Gray, dizinin üzerine çöküp havluyu düzeltti. Sesi endişeyle gerilmişti.

"Hayır," dedi Faith dobraca. "Soğuk ve kalçamı ıslatıyorsun."

Yüz yüze duruyorlardı. Faith bu söyledikleriyle Gray'in yüzündeki endişenin gittiğini ve omuzlarındaki gerginliğin azaldığını gördü. Gray sol eliyle sandalyenin arkasını tuttu ve buruk, hafif bir alayla, "Çok mu tepki verdim?" diye sordu.

Faith dudaklarını büzdü. "Biraz."

"Bacağın kıpkırmızı, yandığını biliyorum."

"Sadece birazcık. Biraz acıyor, o kadar. Su toplayacağından bile şüpheliyim." Faith gözlerini kıstı ve göğsünde yükselen kahkahayı bastırmaya çalıştı. "Endişelendiğin için teşekkürler ama kıyafetlerimin yarısını çıkarmana gerek yoktu."

Gray genç kadının çıplak bacaklarına ve bluzunun yakasından rahatça gözüken beyaz iç çamaşırına baktı. Ürperdi. Sağ elini Faith'in zarar görmemiş uyluğuna koydu ve o an ipeksiliğiyle büyülendi. "Uzun zamandır iç çamaşırlarını nemlendirmek istiyordum," diye mırıldandı. "Ama çayla değil."

Faith'in kahkahası sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Aralarında gerginlik büyüdü, neredeyse dokunulabilecek kadar yoğundu. Faith'in midesi Gray'in sözleriyle düğümlenmişti, kasıklarına sıcak basmış ve göğüsleri sertleşmişti. Arzuyla nemlendiğini hissetti ve zaten nemlendirdin itirafının dudaklarında titrediğini hissetti. Bu cümleyi geri itti, bu tepkisini söylemenin geçmeye cesaret edemeyeceği bir sınırı aşacağını biliyordu. Gray'den cinsel gerginlik sızıyordu, sıcak ve ihtiyaç doluydu. Sadece bu itirafı yapması yeterdi, Gray hemen üzerine atardı.

Faith ona dokunma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu, kendini o büyük, çelik gibi vücuda dayayıp kendi vücudunu ona açmak istiyordu. Onu tutan tek şey kendini koruma içgüdüsuuydu.

Gray hissedilmez bir şekilde ilerledi ve Faith'in tatlı, keskin kokusunu içine çekti. Kanı damarlarında gümbürtüyle akıyordu ve sertleştiğini hissediyordu. Sessizce sokakta karşılaşmış iki düşman gibi birbirlerine baktılar. Faith'in külodunu çıkarıp yüzünü kucağına gömmek istiyordu, bu güdü o kadar keskindi

ki Gray karşı koymak için harcadığı çabayla titredi ve eğer pes etse Faith'in ne yapacağını merak etti. Korkup onu iter miydi... Yoksa bacakları aralanır, elleri saçına mı geçerdi?

Eli baldırında sıkılaştı, parmakları dokunuşuyla ısınan ipeksi tene dokundu. Faith'in gözbebeklerinin büyüdüğünü, sonra Gray'in göğüslerini fark etmesine sebep olacak ağır, derin bir nefes çekerken kirpiklerinin aşağı düştüğünü gördü. Elini biraz kıpırdattı ve baş parmağını ileri geri hareket ettirdi, her dokunuşta daha da yukarı çıkıyor, Faith'in sıkı sıkı birleştirdiği uyluklarının arasına daha da fazla giriyordu. Ona dokunmak istiyordu. Monica'yı ,Guy'ı ve başparmağının Faith'in bacaklarının arasındaki ince pamukla azıcık korunan muhteşem hassaslıktaki tenine yavaş ve ağır hareketlerle yaklaşması dışındaki her şeyi unutmuştu. Başparmağını külodun esnek bacak açılışına sokacak ve Faith'in sıkı sıkı kapalı kıvrımlarının açılışını bulacaktı. Sonra parmağını yukarı sürükleyecek ve o küçük tomurcuğunu bulacaktı.

Eğer Faith ona dokunmasına izin verirse onun olurdu. O zaman Gray ona sahip olurdu.

Başparmağı külodunun lastiğine değdi. Faith elini onunkinin üzerine koydu ve uyluğundan uzaklaştırdı. "Hayır," diye fısıldadı.

Hüsrân Gray'in içini hızlı bir orman yangını gibi kapladı. Fiziksel içgüdülerini düşüncelerini yenmek için savaşıırken boğazından hırıltıya benzer bir ses çıktı. Terliyordu, ona sahip olma ihtiyacıyla titriyordu. Ereksiyonu pantolonunun kısıtlamasına acıyla dayanmıştı.

"Hayır," dedi Faith yine, sanki ilk itirazını tekrarlaması gerekiyormuş gibi ve belki de gerçekten gerekiyordu.

Gray yavaşça elini döndürdü parmakları onunkilere geçti. "O zaman bir dakika elimi tut."

Faith elini tuttu, ona sıkı sıkı tutundu, Gray'in parmak- larının sanki bir şeye uzanmışçasına titrediğini ve gerildiğini hissetti. Diğer eli sandalyenin arkasına geçmiş, boğumları baskıyla bembeyaz kesilmişti.

Uzun bir süreden sonra göz göze geldiklerinde ve aralarında şehvet pırıltıları oluştuğunda Gray'in korkunç gerginliği azaldı. Gray irkildi, Faith'in elini bıraktı

ve pozisyonunu değiştirip bacaklarını esnetti. Kendini daha rahat hale getirirken kaş çatması yüzünden silinmişti.

Faith boğazını temizledi, ne diyeceğini veya bir şey deyip dememesi gerektiğini bile bilmiyordu.

Gray gerginlikle yerinden doğruldu. Pantolonundaki sertliği anlamamak mümkün değildi ama artık kontrolünü sağlamıştı. Havluyu yerinden çıkardı ve Faith'in uyluklarına örterek ayartılma sebebini örttü.

Bir dakika sonra kısık bir sesle, "Yaralanmadığına emin misin?" dedi.

"Evet." Faith kısık bir sesle konuşmuştu, sanki herhangi bir yüksek ses kontrollerini dağıtacak ve onu şimdiye kadar uzak durmayı başardığı uçurumdan aşağı yuvarlayacakmış gibi. Açlık tek taraflı değildi. "Sadece birinci dereceden bir yanık. Yarın hissetmem bile." Acısı tamamen geçmişti ve soğuk, ıslak çay acısını almıştı.

"Tamam." Gray ona baktı ve saçlarını düzeltecekmiş gibi elini kaldırdı, sonra eli yine yanına düştü. Ona hâlâ güvenle dokunabilecek halde değildi. "Şimdi, neden babamla ilgili o soruları sorduğunu söyle."

Faith ona baktı, koyu ateş rengi saçları sırtına dökülüyordu. Gray'e babasının öldüğünden şüphelendiğini söylemek istiyordu ama kelimeler boğazında düğümlendi. Bunu yapamazdı. Gray'in bu konuda hiçbir şey bilmediğine inanmak zorundaydı, babasının ölümüyle hiçbir ilişkisi olmadığına, çünkü onu seviyordu ve öteki alternatif kalbini kırardı. Gray'in ufak bir yanmaya maruz kalmaması için düşen bir kahve fincanını kendine çevirmişti. Ona nasıl olur da babasının muhtemelen öldüğünü, öldürüldüğünü söyleyebilirdi?

Bunun yerine doğru ama sebebini tam olarak açıklamayan bir yalan mırıldandı: "O benim de geçmişimdi. Hep hayatımdaydı ama onu gerçekten tanıımıyordum. Beni çok görmese de her gördüğünde nazik davranırdı, fakat sonra onun yüzünden annemi kaybettim. Onun nasıl bir insan olduğunu merak etmediğimi mi sanıyorsun? Boşlukları doldurup ne olduğunu anlamaya çalışmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"İyi şanslar," diye homurdandı Gray. "Ben onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımı sanıyordum ama olanları ben bile anlayamıyorum." Duraksadı. "Onun hakkında başka soruların varsa bana sor çünkü söylediklerimde ciddiydim, sana sert davranmak istemiyorum Faith, ancak ailemi korumak için ne gerekirse yaparım. Bunu sakın unutma."

Teklif ettiğine göre... Ama hayır, bu ona sorular yağdırmak için uygun bir zaman değildi, yarı çıplak bir şekilde oturuyordu ve Gray patlamak üzere olan bir seks tanrısı gibiydi, patlamaya hazırdı. O yüzden sadece ona sessizce baktı ve bir an sonra Gray'in ağzı bir gülümsemeye aralandı. "Senden hiçbir söz alamayacağım değil mi? Bunu düşün güzelim. İşini olması gerekenden daha da fazla zorlaştırma. Sadece sessiz ve uslu ol."

"Küçük iyi bir kız gibi mi?"

"Akıllı bir kadın gibi," diye düzeltti onu Gray. Yine ona doğru ilerleyecek oldu ve yine hareketini yarıda kesti. Faith onun kalmak istediğini, başladığı şeye devam etmek istediğini hissedebiliyordu ama onu reddetmişti ve Gray kendini onun kararını kabul etmeye zorluyordu - en azından şimdilik. Her görüştüklerinde bu savaş yine başlayacaktı ve her seferinde onları ayartan arzu karşı koyulduğu için daha da artacaktı.

"Gideceğim," dedi Gray.

"Tamam."

Gray kıpırdamadı. "Gitmek istemiyorum."

"Yine de git."

Gray güldü. "Zor bir kadınsın Faith Devlin."

"Hardy."

"Ben onu tanı mıyordum. Benim için gerçek değil. Onu seviyor muydun?"

"Evet." Ama seni sevdiğim gibi değil. Asla öyle değil.

Koyu gözleri parıldayan Gray uzanıp Faith'in yanağını okşadı. "O kızıl saçların ve cadı gözlerinle benim için hep bir Devlin olacaksın." Eğildi ve dudaklarını küçük bir öpücük için Faith'inkilere değdirdi. Sonra gitti ve kapıyı arkasından kapadıktan sonra Faith rahatlayarak sandalyesine yaslandı.

Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Geçirdikleri o birkaç dakika hayatındaki en erotik anlardı ve Gray'in tek yaptığı bacağına dokunmak olmuştu. Eğer onunla

sevişseydi kendini kaybederdi. Gray'in tek bir bakışıyla, dokunuşuyla veya erkeksi kokusunun leziz keskinliğiyle canlandırdığı arzunun yoğunluğundan korkuyordu.

Benim için hep bir Devlin olacaksın.

Çok iyi bir övgü değildi bu. Gray'in onun geçmişini, kalıtımını asla unutamayacağını ve onun hakkındaki fikrini hiç değiştiremeyeceğini söylediğini düşünebilirdi ancak.

Ve ben de her zaman seni seveceğim, diye fısıldadı ona zihninde. Her zaman.

Sadece bacağına dokunmama rağmen neredeyse boşalacaktım, diye düşündü Gray kasvetle. Tanrım, eğer onun derinlerine girebilirse, kalbi muhtemelen gerginlikten patlardı.

Arabayı kullanırken elleri titriyordu, Faith'in yanında bir dakikadan fazla durduktan sonra hep verdiği bir tepkiydi bu. Eğer Faith ona onun hissettiği şeyleri hissetme- seydi işi daha kolay olurdu; genç kadın kıpırdamayıp hayır diyor olabilirdi ama yine de gözlerinde ateşli, baştan çıkarıcı bir bakış vardı. Gray bütün işaretleri tanıyordu. Nefes alışları derinleşmiş, göğüsleri yuvarlak ve dolgun bir şekilde aşağı inip kalkmış, göğüs uçları sertleşmişti. Gray onu bu isteğe daha fazla karşı koyamadan bir kere öpmüş olmasına rağmen ondan önce de dudakları kırmızı ve şişkindi. Yarısaydam teninin altında hafif bir kızarıklık parlamıştı.

Gray onu istiyordu. Onun gitmesini istiyordu. Onu istiyordu. Bu zıt istekler Gray'i çıldırtıyordu.

Soru sormayı kesmeyi kabul etmemişti. Onunla tartışmamıştı ama Gray şimdi fark ediyordu ki Faith'in sessizliği Grand Canyon kadar geniş bir inatçılığı saklamıştı. Kavga etmiyor olabilirdi, fakat kesinlikle karşı koyuyordu. Küçükken Faith kendi kararlarını veremezken hayat tarafından hırpalanmıştı. Artık kendi kararlarını verebiliyorken hiçbir şeyin onu kendi yolundan saptırmasına izin vermiyordu. Muhtemelen bu genç yaşta, yirmi altı yaşında bir iş sahibi olmasının sebebi bu azimdi.

Bunu göze alınca onu gitmeye ikna etme ihtimali azdı. Ve kesinlikle kendi iradesine ondan uzak durmak için güvenemeyeceğine göre önünde birkaç zorlu gün vardı.

Monica, Alex'in ofisinin kapısını açıp Andrea'ya gülümserken elleri titriyordu. Yine de, "Umarım ofisindedir. Kasabaya inmiştım ve ona sormak istediğim bir şey olduğunu hatırladım," derken sesini sakın ve neşeli tutmayı başardı.

"Şanslı günündesin," dedi Andrea gülümseyerek. Monica'yı bebekliğinden beri tanıyordu. 'Yaklaşık beş dakika önce geldi. Ellerini yıkıyor ama bir dakika içinde çıkar. İçeri buyur ve otur."

Elini yıkıyor cümlesi tabii ki tuvalette olduğunun kibarca söyleniş şekliydi. Bu annemin söyleyebileceği bir şey, diye düşündü Monica, tabii tuvaletten bahsetmeye tenezzül ederse. Otuz iki yıldır annesinin hiçbir zaman bir tuvaletin gerçek işini bildiğini belirten bir şey dediğini hatırlamıyordu. Bedensel gerçeklikler mümkünse saklanmalı, mümkün değilse de görmezden gelinmeliydi. Monica ne kadar uğraşsa da annesinin seks yaptığını düşünemiyordu, gerçi çocuklarının varlığı bunun en az iki kere olduğunu kanıtlıydı. Ve bir doğum uzmanını gördükten ve doğurmanın küçük düşürücülüğünü çektikten sonra annesinin Gray doğduktan sonra yine aynı şeyleri yaşamamak için babasını yatak odasının dışına atmaması bir mucizeydi.

Monica deri koltuktan uzak durdu ve pencereye doğru ilerledi, adliye sarayının etrafına baktı. Baharın taze tomurcukları yazın alımlı, yoğun yapraklarına karışıyordu. Zaman zalimce ilerliyordu, toprak ve bitkiler her şeyi etkilediklerini düşünen ve kendi ihtişamlarına kapılmış önemsiz insanların farkına bile varmadan döngülerini yaşıyorlardı.

Alex odaya girdi ve onu görünce gülümsedi. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" Bir gece önce onlarla yemek yemişti, o yüzden eğer iş konuşacak olsalardı o gün konuşurlardı.

Monica o ince, yakışıklı yüze ve kibar gözlere baktı ve boğazı kurudu. Bir haftadır onunla konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonunda ofisine kadar gelmişti ama şimdi de sesi onu yarı yolda bırakmıştı.

Alex onun koyu gözlerindeki ıstırapı görünce kaşlarını çattı. "Ne oldu canım?" diye sordu yavaşça, kapıyı kapadı ve yanına gidip elini tuttu.

Monica derin bir nefes aldı. Bazen deli olduğunu, Alex'le yaşadıklarının sadece hayalinde olduğunu düşünüyordu. Normal zamanlarda beraber olduklarında Alex'in gözlerinde veya tavırlarında bunun hiçbir belirtisi olmuyordu. Hep her zamanki Alex'ti, Guy'ın çocukları başlarının çaresine bakacak hale gelene kadar omuzlarına elinden geldiğince fazla yük almış olan Alex. Sanki o sinsî buluşmalar başka iki insan arasında gibiydi.

Bu Alex, diye hatırlattı kendine. Bizi terk edemez. Sevgisi ve desteği onunla yatıp yatmamasına bağlı değildi. Monica sadece onu rahatlatmış, bastırılmış duygularını dışa vurmasını sağlamıştı, hepsi bu.

Mantığı ona bunu söylüyordu. Ama duygusal olarak dehşet içindeydi. Bir baba zaten onu terk edip gitmişti, kızına duyduğu sevgisi Renee Devlin'i düzme güdüsüne karşı koyacak denli güçlü olmamıştı. Alex'i de kaybederse, Monica buna dayanamazdı.

Gerçi Michael'ı vardı. Tatlı, seksi Michael. Eğer şimdi şansını kullanmazsa onu sonsuza dek kaybedebilirdi ve iki erkek arasında seçim yapması gerekirse kimi seçeceği konusunda en ufak tereddütü yoktu. Michael onun kalbiydi, bedeninde gezen kandı.

"Monica?" diye onu konuşmaya teşvik etti Alex, gri gözleri endişeyle kararmıştı.

Monica yutkundu. Ona söylemek zorundaydı. Gözlerini kapadı ve aniden söyledi. "Michael McFane'le evleneceğim."

Bir an sessizlik oldu, Monica gözlerini daha da sıkı kapadı ve korkuyla bekledi. Ama saniyeler geçti ve Alex yine de bir şey demedi, stres o kadar yoğunlaştı ki Monica buna dayanamadı ve gözlerini açtı.

Alex ona gülümsüyordu, yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. "Tebrikler," dedi, sonra güldü. "Ne dememi bekliyordun?"

Monica şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Bi-bilmiyorum."

"Senin için sevindim canım. Sen de, Gray de hiç evlenecekmiş gibi gözüküyordunuz, ben de endişeleniyordum. Polis şefi iyi, tutarlı bir adam."

Monica dudaklarını ıslattı. "Annem bundan hoşlanmayacak."

Alex durdu ve düşündü. "Muhtemelen hoşlanmayacak ama bunun seni durdurmasına izin verme. Mutlu olmayı hak ediyorsun Monica."

"Onu üzmemek istemiyorum."

"Bazı şeylerle yüzleşmeli, bazı şeylerle de yüzleşmeme- li. Bu durum söz konusu olduğunda ise Michael'la evlen ve elinden geldiğince mutlu ol. İnan bana, bu onu Faith Devlin'i duymanın yarısı kadar bile üzmez."

Faith Devlin? Monica gözlerini kırptırdı. "Ne olmuş ona?" Annesi zaten o kadının Prescott'a geri taşındığını bildiği için Alex'in cümlesi çok mantıksızdı.

"Gray sana söylemedi mi?" Şaşırmış gözüküyordu.

"Görünen o ki söylememiş. Ne söyleyecekti?"

Alex içini çekti. "Faith etrafta Guy hakkında sorular soruyor. Kişisel sorular. Eğer durdurulmazsa yine her şeyi hatırlatacak ve bu Noelle'i senin evliliğinden çok daha fazla üzecek."

Monica kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Faith Devlin kasabada babası hakkında sorular mı soruyordu? Bu düşünce bile onu kızdırmaya yetti. O sürtük annesinin babasını elinden alması ve Monica'nın babasını bir daha görememesi yetmemiş miydi? Yüzü öfkeyle kızardı. "Nasıl sorular soruyormuş? Tanrım, ona ne?"

"Kişisel sorular, nasıl bir insan olduğu gibi. Dün Guy'ın en iyi arkadaşı olduğumu duyduğu için buraya geldi. Benimle konuşmuş olması sorun değil ama Gray bu sabah onun Ed Morgan'ı da sorularıyla köşeye sıkıştırdığını öğrenmiş."

"Ed Morgan'a babamla ilgili sorular mı sormuş?" diye bağırdı Monica. "O adam kasabadaki en dedikoducu insan!"

"Gray sorunu ortadan kaldırdı," dedi Alex onu rahatlatmak istercesine ve elini okşadı. "Gray'i tanırırsın. On saniyede Ed'i kekeletmeyi ve ona geri adım attırmayı başardı."

Gray'in öfkeli hali gerçekten korkunç olur, o koyu gözleri soğuk ve ölümcül bir hale gelirdi. Morgan'ın buna on saniyeden daha fazla dayanabileceğini düşünemiyordu bile Monica. Bu düşünce onu bir an eğlendirdi ama sonra Faith Devlin'in küstahlığı yüzünden hissettiği öfkeyle düşünce yok oldu.

"Onun merakını anlıyorum," dedi Alex. "Ama Gray'e de söyledim, anneniz bunu öğrenirse mahvolur."

"Ben merakını anlamıyorum!" diye bağırdı Monica. Tanrım, kötü anılarını, kaybolma ve kaybetme duygusunu ve o boğucu acıyı hatırlaması için en küçük şey yetiyordu. Nefret içinde yükseldi. Elini çekti ve başını çevirdi. "Gray Ed Morgan'ı susturmuş, tamam, fakat Faith konusunda ne yapıyor?"

"Bilmiyorum." Alex başını salladı. "Bana katılmadığını Diliyorum ama Faith'in artık rahat bırakılması gerektiğini düşünüyordum. Olanlar onun suçu değildi ve istediği yer. de yaşamayı hak ediyor. Bu Noelle'in yüzleşmesi gereken bir şeydi. Ama bu farklı."

"Gray bu işi halleder," dedi Monica. "Bunu yapmak zorunda."

"Yapabileceğinden emin değilim."

"Tabi ki yapabilir! Yapabileceği bir sürü şey var."

"O zaman başka türlü söyleyeyim. Nasıl hissettiği göz önüne alınırsa Faith'e çok sert davranabileceğini sanmıyorum. Uyan Monica! Ağabeyine dikkat et. Ondan hoşlanıyor. Bu durum onun için hiç kolay değil."

Monica kanın yüzünden çekildiğini ve suratının katılaştığını hissetti. Gray... O kadından hoşlanıyor muydu? Hayır. Tanrı bu kadar zalim olamazdı. Tanrı ona aynı kâbusu tekrar yaşatamazdı.

Başka hiçbir şey diyemeden Alex'i elini sallayarak uzaklaştırdı, gözlerinde gördüğü şefkatle baş edemeyecek haldeydi. Aceleyle ofisinden çıktı, artık onunla olamayacağını söylemediğini ancak sokağa çıktığında fark etti.

Eğer Gray, Renee Devlin'in kızıyla ilişkiye girerse bu annesini öldürürdü. Dedikodular o kadar zalim olurdu ki annesi bir daha başını kaldıramazdı. Monica kısa, buruk bir kahkaha koyverdi. Bir de annesinin Michael McFane'le evlenmesi konusunda ne düşüneceği konusunda endişelenmişti.

Bölüm On Üç

Bay Pleasant'ın ofisi iki katlı bir binanın en üst katındaydı. Faith merdivenleri onu orada bulmayı, telefonunun bozulmuş olduğunu, onu iyi göreceğini umarak çıktı. Telefonunun bozulmuş olması büyük bir ihtimal değildi, çünkü dışarıyı arayamıyor bile olsa bunun farkına varır ve başka bir telefondan arardı. Ayrıca ona gelen telefonlardan da haberi olurdu. Belki de başka bir davaya başlamış ve Faith'i unutmuştu.

Faith, Francis P. Pleasant'ın hiçbir şeyi unuttuğunu düşünmüyordu.

Ofisi soldaki ilk kapıydı. Kapının üst kısmı camdı ama içerinin gözükmemesi için kapıya panjur çekilmişti. Faith'in onunla tanıştığı gün bu panjur açıldı. Kapıyı açmaya çalıştı ancak kilitli olduğunu gördü. Bir cevap gelmesini beklemeden kapıyı tıklattı ve kulağını cama dayadı. Odada hiç ses yoktu.

Kapıda mektupların atılması için yapılmış bir boşluk vardı. Faith eğilip içeri bakmaya çalıştı. Çok az şey görebiliyordu ama birçok mektubun yere dağılmış olduğu ortadaydı.

Bay Pleasant burada değildi ve yerdeki mektupların sayısı onun birkaç gündür burada olmadığını gösteriyordu.

Faith her dakika daha da endişelenerek koridordaki bir sonraki kapıya yürüdü. Kapıdaki yazıya göre Houston H. Manges'in hukuk bürosuydu burası. Bir daktilo tıkırtısı ve içeriden gelen sesleri duyabiliyordu, bu yüzden kapıyı açtı ve içeri girdi.

Houston H. Manges'in ofisi küçüktü ve dosya dolapları uygun olan her yere tıkıştırılmıştı. Faith ofisin ufak tefek, beyaz saçlı bir kadının ve üç tane plastik bitkinin bulunduğu resepsiyon bölümündeydi, bitkilerden bir tanesi devasa boyuttaydı. Açık kapıdan görebildiği oda, hemen hemen aynı boyuttaydı ve yerden tavana dek kitaplarla doluydu. Şişmanca bir adam yıpranmış bir masanın arkasında rahatça oturuyor ve masanın önündeki iki taklit deri koltuktan birinde oturan müşterisiyle konuşuyordu. Müşterinin sadece kafasının arkası gözüküyordu.

Ufak tefek kadın başını kaldırdı ve soru sorarcasına gülümsedi, fakat patronunun ve müşterisinin gizliliğini korumak adına kapıyı kapamadı. Faith içten içe omzunu silkip kadına yaklaştı.

"Ben yan ofisteki Bay Pleasant'ın bir müşterisiyim," dedi. "Birkaç gündür ona ulaşamıyorum ve onu bulamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Malesef hayır," dedi kadın. "Yaklaşık olarak bir hafta kadar önce Mississippi'ye yakın bir kasabaya gitmek üzere buradan ayrıldı, adını hatırlayamıyorum. Perkins gibi bir şeydi. Hâlâ orada olduğunu düşünmüştüm."biliyordu ama birçok mektubun yere dağılmış olduğu ortadaydı.

Bay Pleasant burada değildi ve yerdeki mektupların sayısı onun birkaç gündür burada olmadığını gösteriyordu.

Faith her dakika daha da endişelenerek koridordaki bir sonraki kapıya yürüdü. Kapıdaki yazıya göre Houston H. Manges'in hukuk bürosuydu burası. Bir daktilo tıkırtısı ve içeriden gelen sesleri duyabiliyordu, bu yüzden kapıyı açtı ve içeri girdi.

Houston H. Manges'in ofisi küçüktü ve dosya dolapları uygun olan her yere tıkıştırılmıştı. Faith ofisin ufak tefek, beyaz saçlı bir kadının ve üç tane plastik bitkinin bulunduğu resepsiyon bölümündeydi, bitkilerden bir tanesi devasa boyuttaydı. Açık kapıdan görebildiği oda, hemen hemen aynı boyuttaydı ve yerden tavana dek kitaplarla doluydu. Şişmanca bir adam yıpranmış bir masanın arkasında rahatça oturuyor ve masanın önündeki iki taklit deri koltuktan birinde oturan müşterisiyle konuşuyordu. Müşterinin sadece kafasının arkası gözüküyordu.

Ufak tefek kadın başını kaldırdı ve soru sorarcasına gülümsedi, fakat patronunun ve müşterisinin gizliliğini korumak adına kapıyı kapamadı. Faith içten içe omzunu silkip kadına yaklaştı.

"Ben yan ofisteki Bay Pleasant'ın bir müşterisiyim, dedi. "Birkaç gündür ona ulaşamıyorum ve onu bulamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Malesef hayır," dedi kadın. "Yaklaşık olarak bir hafta kadar önce Mississippi'ye yakın bir kasabaya gitmek üzere buradan ayrıldı, adını hatırlayamıyorum. Perkins gibi bir şeydi. Hâlâ orada olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır, oradan bir gün sonra ayrıldı. Kalbinden rahatsızdı, onun için endişeleniyorum."

"Ah, Tanrım." Ufak suratında endişeli bir ifade belirdi. "Kalbini hiç düşünmemiştim. Tabii ki durumunu biliyordum. Karısı, Virginia eskiden onunla beraber yemek yerdik, vefatı çok üzücüydü bana rahatsızlığından bahsetmişti. Durumunun çok ağır olduğunu söylemişti. Francis'i kontrol etmek hiç aklıma gelmedi." Hemen telefon rehberine uzandı ve P harfine gelene kadar sayfaları çevirdi. "Ev telefonunu arayacağım. Rehberde kayıtlı de- ğil. İş hayatının özel hayatıyla karışmasını sevmezdi."

Faith bunu biliyordu. Ev numarasını almak için 118'i aramıştı. Başarısızlığı onu buraya gelip aramaya sevk etmişti.

Bir dakika sonra kadın telefonu kapadı. "Kimse açmıyor. Ah, Tanrım. Şimdi gerçekten endişelenmeye başladım. Francis'in nerede olduğunu söylememesi hiç normal değil."

"Ben hastaneleri arayacağım," dedi Faith kararlı bir ses tonuyla. "Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?"

"Tabii ki, hayatım. İki hattımız var, o yüzden insanlar yine de bize ulaşabilir. Ama biri ararsa kapamanı isteyeceğim ki ben arayanla konuşabileyim."

Faith güneylilere özgü misafirperverliğe şükrederek New Orleans rehberini açtı ve hastane listesini buldu. Beklediğinden daha fazla hastane vardı. En üstten başlayarak numaraları çevirmeye başladı.

Otuz dakika ve üç kez aramasını bölmesine sebep olan telefonlardan sonra pes etmiş bir halde telefonu kapadı. Bay Pleasant civardaki herhangi bir hastanede değildi. Eğer Prescott'tan dönerken hastalanmış olsaydı başka bir yerde bir hastanede olabilirdi, fakat nerede?

Belki de başına bir şey gelmişti. Bu Faith'in göz önünde bulundurmak istemediği bir ihtimaldi ama bu ihtimali kabul etmek zorundaydı. Eğer Guy Rouillard bir cinayete kurlu an gittiyse ve Bay Pleasant birini rahatsız eden sorular sorduysa... Düşüncesi bile Faith'in midesini bulandırmaya yetiyordu. O tatlı yaşlı adama bir şey olduysa bu işe onu o bulaştırdığı için kendini asla

affetmezdi. Üstelik elinde bir kanıt bile yoktu, sadece Renee'nin Guy'ı on iki yıl önceki o geceden beri görmediğini söylemesi üzerine hareket etmişti.

Birçok insan bir cinayetten şüphelenmezdi. Birçok insan zavallı Bay Pleasant'ın bir şekilde Guy'ı öldüren insana rastladığından korkmazdı. Ama bu birçok insan gecenin bir yarısı evlerinden dışarıya sürüklenip çamura atılmamıştı; Renee ve Guy kaybolmadan önce Faith'in hayatı biraz kasvetli de olsa düzenliydi. Fakat o gece hayatının rahat monotonluğuna olan güveni sarsılmıştı ve aynı güven hissine, normal insanların başına gelmeyen şeylere olan ilgisizliğine bir daha asla kavuşamamıştı. Sanki bir perde kenara çekilmişti ve o geceden sonra bütün tehlikelerin ve ihtimallerin farkına varmıştı Faith. Kötü şeylerin olması sadece mümkün değildi, hayat tecrübelerine göre kötü şeylerin olması son derece muhtemeldi. Ölürken Scottic'niti elinden tutmuş, morgda Kyle'ın bedenini görmüştü... Evet, kötü şeyler oluyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu kadın, Faith'in bir şeyler yapacağım anlamıştı.

"Polise kayıp olduğunu bildireceğim," dedi Faith, çünkü aklına gelen tek şey buydu. Bay Pleasant, Guy Rouillard kadar aniden ve tamamen ortadan kaybolmuştu ve Guy hakkında sorular soruyordu. Bu bir tesadüf müydü?

Belki de başına bir şey gelmişti. Bu Faith'in göz önünde bulundurmak istemediği bir ihtimaldi ama bu ihtimali kabul etmek zorundaydı. Eğer Guy Rouillard bir cinayete kurban gittiyse ve Bay Pleasant birini rahatsız eden sorular sorduysa... Düşüncesi bile Faith'in midesini bulandırmaya yetiyordu. O tatlı yaşlı adama bir şey olduysa bu işe onu o bulaştırdığı için kendini asla affetmezdi. Üstelik elinde bir kanıt bile yoktu, sadece Renee'nin Guy'ı on iki yıl önceki o geceden beri görmediğini söylemesi üzerine hareket etmişti.

Birçok insan bir cinayetten şüphelenmezdi. Birçok insan zavallı Bay Pleasant'ın bir şekilde Guy'ı öldüren insana rastladığından korkmazdı. Ama bu birçok insan gecenin bir yarısı evlerinden dışarıya sürüklenip çamura atılmamıştı; Renee ve Guy kaybolmadan önce Faith'in hayatı biraz kasvetli de olsa düzenliydi. Fakat o gece hayatının rahat monotonluğuna olan güveni sarsılmıştı ve aynı güven hissine, normal insanların başına gelmeyen şeylere

olan ilgisizliğine bir daha asla kavuşamamıştı. Sanki bir perde kenara çekilmişti ve o geceden sonra bütün tehlikelerin ve ihtimallerin farkına varmıştı Faith. Kötü şeylerin olması sadece mümkün değildi, hayat tecrübelerine göre kötü şeylerin olması son derece muhtemeldi. Ölürken Scottie'nin elinden tutmuş, morgda Kyle'ın bedenini görmüştü... Evet, kötü şeyler oluyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu kadın, Faith'in bir şeyler yapacağını anlamıştı.

"Polise kayıp olduğunu bildireceğim," dedi Faith, çünkü aklına gelen tek şey buydu. Bay Pleasant, Guy Rouillard kadar aniden ve tamamen ortadan kaybolmuştu ve Guy hakkında sorular soruyordu. Bu bir tesadüf müydü?

Bu çok muhtemel değildi ancak Faith'in bir cinayet soruşturmasına yetecek kadar kanıtı yoktu. Yapabileceği en iyi şey onun kayıp olduğunu belirtmektir. En azından bu bir çeşit soruşturmayı tetiklerdi.

En yakın karakolun nerede olduğunu öğrendi ve sadece iki kere yanlış yola saptıktan sonra bulmayı başardı. Masadaki çavuş onu kayıp bürosuna yönlendirdi, Faith kısa bir süre sonra ilgili gözükmeyi başaran yıpranmış kıyafetli, yorgun bir dedektife bildiklerini anlatıyordu.

"Moteldeki resepsiyonist Bay Pleasant'ı görmemiş. Anahtarının komodinin üzerinde olduğunu ve eşyalarının gittiğini söyledi."

"Odanın parası önceden ödenmiş mi?"

Faith evet anlamında başını salladı.

"O zaman bunda garip bir şey yok. Şimdi, bakalım. Prescott'tan gittiğinden beri kimse onu görmemiş, ofisinde mektuplar birikiyor, ev telefonunu açmıyor ve rahatsız bir kalbi var." Dedektif başını salladı. "Evine gidip bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım ama..." Duraksadı ve yüzünde şefkatli bir ifade belirdi.

Ama muhtemelen yaşlı adamın kalbi dayanamadı, diye düşünüyordu dedektif. Faith'in ıstırapla omuzları çöktü. Bay Pleasant öldüyse buna çok üzülürdü, hem de yanında olup elini tutamamış ve cenazesine gidememişti. Sadece hastanelere birinin yeni yatıp yatmadığını sormuştu, Bay Pleasant'ı geçen hafta içinde görüp görmediklerini sormamıştı. Fakat Bay Pleasant rahatsızlığının yeterince bilincindeydi ve her şeye hazırlıklıydı, hatta karısına

kavuşmak için bekliyor bile olabilirdi. Faith arkasından yas tutardı ama o şekilde öldüyse bu en azından adil olurdu. Ama eğer dedektif onu bulamazsa tam bir kâbus olurdu bu. O zaman Faith en kötü ihtimalden korkardı ve tam olarak ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemezdi.

Çantasından bir kartvizit çıkardı ve masanın üzerinden adama uzattı. "Lütfen bir şey bulursanız bana haber verin," dedi. "Onu çok iyi tanı mıyordum ama onu çok seviyordum. Çok tatlı bir yaşlı adamdı." Faith dehşetle Bay Pleasant'tan geçmiş zamanla bahsettiğini fark etti ve irkildi.

Dedektif kartı aldı ve parmaklarını ince kenarlara sürttü. "Bilmek istediğim bir şey var, Bayan Hardy. Sizin için ne araştırıyordu?"

Faith onun bunu soracağını biliyordu ve ona doğruyu söyledi. "On iki yıl önce annem sevgiliyle kaçtı. Bay Pleasant'ın onları bulmasını istemiştim."

"Peki buldu mu?"

Faith başını salladı. "En son konuştuğumda bulamamıştı."

"En son ne zaman konuştunuz?"

"Motelden gittiği günden önceki gece onunla beraber yemek yemiştim."

"Sizden sonra onu gören oldu mu?"

"Bilmiyorum." Sorgulamasının gidişatını anlamak çok kolaydı. En azından dedektif onu ciddiye alıyordu.

"Giderken sağlığı yerinde gözüküyor muydu?"

"İyi gözüküyordu. Beklenmedik bir misafirim geldi ve Bay Pleasant yemekten hemen sonra kalktı."

"Yani onu gören tek insan siz değildiniz?"

Faith hafifçe gülümsedi. "Hayır."

"Sizi ziyarete gelen kimdi?"

"Komşum, Gray Rouillard. Evimi satın almak için gelmişti." Temel bilgilerin gerçekte olan şeylerden bu kadar farklı olması inanılmazdı. Faith gitgide buzdağının sadece tepesini gösterip gerisini saklamak konusunda ustalaşıyordu.

"Gray Rouillard,^M diye tekrarlardı Dedektif Ambrose. "Yaklaşık on sene önce LSU'da futbol oynayan Rouillard'la aynı kişi olabilir mi?"

"Neredeyse on üç yıl," dedi Faith. "Ve evet, aynı adam."

"Eyaletin bu kısmında Rouillardlar çok meşhur. Vay canına. Demek evinizi ona satıyorsunuz?"

"Hayır. O almak istedi ama ben satmak istemiyorum."

"Onunla yakın mısınız?"

"Tam olarak değil."

"Hımm." Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. Faith bir an için ona baktı ve dudakları ufak bir gülümsemeyle aydınlandı. Burası güneydi ne de olsa. Profesyonel futbol seviliyordu ama yine de üniversiteler arası futbol daha üstündü.

"Hayır, oyunlara bilet alabilecek kadar ona yakın değilim," dedi.

Dedektif omzunu silkti ve dudakları ona karşılık verircesine kıvrıldı. "Denemeye değerdi." Tükenmez kaleminin ucunu kapadı ve ayağa kalkıp başka sorusu olmadığını ima etti. "Bay Pleasant'la ilgili bir şeyler bulmaya çalışacağım. Bir süre daha burada kalacak mısınız, yoksa eve mi dönüyorsunuz?"

"Eve dönüyorum. Buraya gelmemin tek sebebi onu bulmaktı." Faith dik sandalyeden minettarlıkla kalktı ve kendini gerinmemek için zor tuttu.

Dedektif elini genç kadının koluna koydu, dokunuşu hafifti. "İlk bakacağım yer ölüm ilanları olacak," dedi nazik bir sesle.

Faith dudağını ısırды ve başını salladı.

Dedektifin eli teselli etmek için hafifçe iki kez ona dokundu. "Size haber vereceğim."

Faith Prescott'a dönerken neredeyse yol boyunca ağladı. Geçen on iki yıl boyunca çok az ağlamıştı, Kyle için biraz ve Scottie için çok gözyaşı dökmüştü, fakat Bay Pleasant'ı kaybetme düşüncesi içini acıtıyordu. Hayatında iyimserliğe yer yoktu ve en kötü ihtimalin gerçekleşmesini bekliyordu.

Dedektif Ambrose işe başlamıştı. Faith eve gelir gelmez telesekreterine baktı ve ondan bir mesaj buldu: "Bay Pleasant'ın evine baktım, orada değil. Orada da mektupları birikmiş ve komşular onu görmemiş." Kısa bir sessizlik "Ölüm ilanlarında da adı yoktu. Aramaya devam edip size haber vereceğim."

Evinde değildi. Bu düşünce Faith'in zihninde sürekli olarak yankılanıyordu. Kimse onu Prescott'tan gittiğinden beri görmemişti.

Tabii eğer gittiyse.

içinde saf bir öfke yükselmeye başladı ve bu yası alıp götürdü. Annesi ve Guy on iki yıl önce bir ağ yaratmıştı ve bu ağ hâlâ yıkıma sebep oluyordu. Faith Renee'nin Bay Pleasant'ın kayboluşuyla bir ilişkisi olmadığını biliyordu, annesi adamın varlığından bile haberdar değildi ama kayboluşunun esas sebebinin bir parçasıydı.

Faith'in düşüncelerini hep hareketleri takip ediyordu. Öfkeyle telefonu eline aldı ve büyükannesinin numarasını çevirdi.

Ama telefonun bitmeyen çalışıyla yenildi. Evde kimse yoktu.

Cevap alana dek dört kez daha aradı, sonra büyükannesinin çatlak sesi Renee'yi telefona çağırdı.

Renee'nin arkadan, "Kim arıyor?" diye sorduğunu duydu.

"Kızın, en küçük olan."

"Onunla konuşmak istemiyorum. Ona evde olmadığını söyle."

Ahizeyi sıkıca kavrayan Faith gözlerini kısıtı. Büyükannesinin telefonda Renee ile tartıştığını duydu. Tekrarlanacak bahaneyi beklemedi. "Anneme eğer benimle konuşmazsa polis şefine gideceğimi söyle." Bu bir blöftü, en azından şu an için, fakat mantıklı bir blöftü. Renee'nin tepkisi çok şey açıklayacaktı. Eğer annesinin saklayacak bir şeyi yoksa blöfü işe yaramazdı. Ama eğer saklayacak bir şeyi varsa...

Büyükannesi mesajını iletirken telefonda kısa bir sessizlik oldu, sonra yine telefonda tartışma sesleri geldi. "Neden bahsediyorsun, Faithie? Polisin ne alakası var?" Ses tonu fazla keskin ve fazla neşeliydi.

"Guy Rouillard'dan bahsediyorum. Anne..."

"Guy Rouillard'la ilgili ötüp durmayı keser misin? Sana onu görmediğimi söyledim."

Faith midesinde yükselen bulantıyı bastırdı ve sesini sakinleştirici bir tonda tuttu. "Biliyorum, anne. Sana inanıyorum. Fakat bence sen gittikten sonra o gece ona bir şey oldu." Annesinin bir şeyden şüphelendiğini anlamaması lazımdı, yoksa ağız cimri birinin cüzdanından bile daha sıkı bir şekilde kapanırdı.

"Bu konuda bir şey bilmiyorum ve eğer düşündüğün kadar zekiysen küçük hanım, burnunu başkalarının işine sokmayı kesersin."

"O gece onunla nerede buluştun anne?" diye sordu Faith, annesinin tavsiyesini görmezden gelerek.

"Onun hakkında niye bu kadar endişelendiğini anlamıyorum," dedi Renee ciddi bir ses tonuyla. "Eğer yapması gerekeni yapsaydı hayatım kurtulurdu. Siz çocukların da," diye ekledi sonradan. "Ama hep erteledi, Gray'in mezun olmasını bekledi, ah, artık bir önemi yok."

"Motele mi gittiniz? Yoksa onunla başka bir yerde mi buluştun?"

Renee kızgın bir şekilde derin bir nefes aldı. "Aklına bir şey takıldı mı bir buldoğa dönüşüyorsun, farkında mısın? Çocuklarım arasında hep en inatçı sendin, babanın seni tokatlayacağını bilsen bile kafanın dikine giderdin. Eğer özellikle bilmek istiyorsan her zamanki gibi yazlığında buluştuk! Burnunu oralara sok da Gray'in Guy kadar rahat bir insan olmadığını öğren!"

Faith, Renee telefonu suratına kapayınca irkildi. Ahizeyi yerine koyarken içine derin, titrek bir nefes çekti. O gece her ne olduysa Renee'nin bundan haberi vardı. Onu yapmak istemediği bir şeye iten tek şey kendini ilgilendiren bir şey olabilirdi, demek ki Faith'in polis şefiyle konuşmasını istememesi için bir sebebi vardı. Ama bunu itiraf etmesini sağlamak zor olacaktı.

Zaten yazlık olacağı belliydi, diye düşündü Faith, pes etmiş bir halde. Guy ve Renee neden Amerikan geleneklerine uyup motelde buluşmamışlardı ki? Faith'in yazlıkla ilgili hatıraları hem acı hem tatlıydı, tıpkı Gray Rouillard'la bağlantılı diğer her şey gibi. Yazlığı tekrar görmek istemiyordu, eğer görürse bu ona bir zamanlarki halini, Gray ı görme umuduyla ormanda geçirdiği saatleri hatırlatacaktı. Saatlerce yüzüstü, çam iğnelerinin üzerine yatmış, onun ve arkadaşlarının gölde yüzüşünü memnuniyetle izlemiş, coşkulu kahkahalarını dinlemiş ve bir gün onların eğlencesine kanlıma hayalleri kurmuştu. Ahmakça hayaller. Ahmakça bir çocukluk.

Orada aynı zamanda Gray'in Lindsey Partain'la sevişmesini izlemişti. Şimdi bu düşünceyle midesine kramplar giriyor, elleri işe yaramaz bir öfke ve kıskançlık karışımıyla yumruklara dönüşüyordu. O sırada sadece Gray'in ne kadar güzel olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, artık bir kadındı, bir kadının

ihtiyaçlarına ve arzularına sahipti ve değil Gray'in başka bir kadınla seviştiğini görmek, bunu düşünmek bile istemiyordu.

Bu olay on beş sene önce olmuştu ama hâlâ sanki dün olmuş gibi Gray'i sevişirken gözünün önüne getirebiliyordu. O derin, kadife sesinin Fransızca aşk sözcükleri mırıldanmasını duyabiliyor, genç, güçlü bedeninin Lindsey'in açık bacakları arasında hareket ettiğini görebiliyordu.

Lanet olsun. Neden o gün New Orleans'ta onu öpmüştü? Onunla öpüşmeyi hayal etmek başka şeydi, tadının nasıl olduğunu, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu ve kollarında olmanın nasıl olduğunu bilip ereksiyonunun karnına sürtünmesini hissetmek başka şey. Açlığını besleyip sonra bunu ona karşı kullanması haksızlıktı. Gerçi Gray'le ilgili her şey haksızlıktı. Saçları neden o sık, canlı Halde kalmak yerine yıllar geçtikçe azalmamıştı? Neden kilo almamış, neden bir bira göbeği yapmamıştı? Neden futbol oynadığı günlerden bile daha ince ve kaslıydı? Ve o değişmemiş olsa bile neden Faith değişmemiş, neden ondan deli gibi etkilenmeyecek, onu gördüğünde kalbi çılgınca atmayacak hale gelmemişti?

Bunun yerine hâlâ çocukluğunun saatlerini, haftalarını, aylarını ormanda yüzüstü yatıp bakışlarıyla kahramanını arayan o küçük Gray'e tapan çocuktuk hâlâ. Kahramanının acımasız bir piç olabileceğini görmek bile bu acı verici tahtından kurtaramamıştı onu.

Yazlığa, gençliğinin ahmak günlerini geçirdiği yere dönmek istemiyordu. On iki yıl sonra orada ne bulabilirdi ki? Hiçbir şey.

Ama oraya başka kimse onun gözleriyle bakmamıştı. Kimse Guy Rouillard'ın hayatının son saatlerini orada geçirdiğinden şüphelenmemişti.

Faith kendi kendine homurdandı. New Orleans'a gidip geldiği için yorgun ve açtı, dahası Bay Pleasant'ı merak etmekten bitap düşmüştü. Yazlığa gitmek istemiyordu ama kendi kendine bunun neden gerekli olduğuna dair ikna edici bir argüman sunmuştu. Ve eğer gidecekse bunu şimdi, akşamüstü güneşi hâlâ parlıyorken yapmalıydı.

Anahtarlarını aldı ve evden dışarı süzüldü.

Oraya gitmenin en iyi yolu, diye düşündü, on bir yaşındayken izlediği yolu. Rouillardlar'ın evinden göle giden bir yol vardı ama o yolu takip edemezdi. Fakat küçükken yaptığı casusluklardan ve gözlemlerden sonra Rouillard arazisini avcunun içi gibi biliyordu. Arabasını büyüdüğü evin yakınındaki ıssız yere doğru sürdü, ancak virajı alıp ev görüş alanına girmeden önce arabayı durdurdu ve bir an elleriyle direksiyonu sıkı sıkı kavradı. Kendini virajı almaya ikna edemiyordu. Ev muhtemelen şimdiye kadar yıkılmıştı, yine de bu hatıralarını azaltmayacaktı. Orayı görmek, o geceyi tekrar yaşamak istemiyordu.

Acı göğsüne yerleşti, nefes alışını zorlaştırdı ve gözlerini yaktı. Ama ağlamadı. Bay Pleasant için, Scottie için ve Kyle için ağlamıştı. Kendi için ise Renee'nin gittiği gecedan beri ağlamamıştı.

Ah, bunu geciktirmek akşam yemeğini geciktirmek dışında hiçbir şeye yaramazdı ve zaten şimdiden açlıktan ölüyordu. Arabadan çıktı, kapıları kilitledi ve anahtarları n eteğinin cebine attı. Yolun iki yanında sık çalılar vardı ve bitkiler o kadar büyümüştü ki yolu iyice daralmışlardı. Çalılar arasında yolunu bulmakta biraz zorlandı ama ormana girdiğinde yürümesi biraz kolaylaştı. Bir yılanı rast gelme ihtimalini göze alarak eline bir sopa aldı, fakat bundan hiç korkmuyordu. Bu ormanda büyümüş, burada oynamış, Amos sarhoş olup yumruklarını önüne gelen herkese savurmaya başladığında buraya saklanmıştı.

Faith bir an için duraksayarak baharın etkisiyle taze ve keskin olan o tanıdık kokuları içine çekti. Konsantre olabilmek için gözlerini kapadı. Toprağın güzel, kahverengi bir kokusu vardı, yaprakların taze yeşili, çamların da keskin altın kokusu. Sonuncu kokunun tanıdıklığıyla titredi. Gray'in kokusu bu altın keskinliği biraz içeriyordu. Keşke onu çıplak bir şekilde önüne alıp kokusunun bütün tonlarını inceleyebilseydi. Onun kokusunda kaybolur, zevkten sarhoş olurdu...

Gözleri iyice büyüdü. Vücudunun sıcaklığı ona bu fantezisinin nasıl ilerleyeceğini söylüyordu. Buna sebep olan buraya geri dönmekti; zihninde

ormanın kokulan kopma- yacak bir şekilde Gray'e bağlıydı: Onu görme umuduna, onu görmenin verdiği heyecanlı neşeye.

Kararlılıkla yürümeye devam etti. Eğer onu kafasından atamazsa kendini tamamen çocukluğa dönmüş bir halde,yüzüstü çam iğnelerinin üzerinde yatar bir halde bulacaktı.

Göle yürümesi uzun sürmedi, sadece yirmi dakikasını aldı. Orman tabii ki değişmişti; zaman insanlar için olduğu gibi ağaçlar için de ilerlemişti. Faith daha önce olmayan engellerin etrafından dolaşmak zorunda kaldı ama yine de bir posta güvercini gibi yolunu kolayca bulmayı başardı.

Yazlığa her zamanki açıdan yaklaştı, arka sağdan. Buradan iskeleyi ve kayıkhanenin kenarını görebiliyordu. Bir zamanlar orada bir Corvette'in park etmiş olması için dua ederdı ama şimdi orada bir Jaguar olmadığı için mutluydu. Eğer Gray orada olsaydı, bu çok ironik olurdu. Tanrıya şükür şimdi işle uğraşıyordu da günlerini uzun uzun balık tutarak, yüzerek ve tembellik yaparak geçirmeye vakti yoktu.

Zaman yazlığa da el atmıştı. Yıkık dökük değildi, Gray evi bakımlı tutmuştu, fakat kullanılmamışlık havası vardı. İnsanlar tarafından çok kullanılan şeylerin bir başarı panl- tısı olurdu ve yazlığın artık bu parıltısı kalmamıştı. Düzeni biraz bozulmuştu. Eskiden çimler hep biçilmiş olurdu, şimdi ise bahçe büyüyen zararlı otlarla dolu olmasa da bir haftadır çimlerinin biçilmemiş olduğu belliydi. Öte yandan yazlığın etrafı normalde insanlar tarafından kirletilmiş olurdu, şimdi ise etrafta çöplerin olmasını sağlayan ve yazlığı canlı tutan hareketlilik olmadan fazla temizdi.

Arka merdivenlere gitti, yıllar önce Gray'in Lindsey Partain'la sevişmesini dinlediği merdivenlere. Verandanın kapısı kilitli değildi ve Faith kapıyı açarken sineklik hafifçe gıcırdadı. Bu ses gülümsemesine sebep oldu, bu gıcırta çocukluğuyla bağdaştırdığı bir sestti.

Bütün zorluklara rağmen korkunç bir çocukluk geçirmemişti. Zamanının çoğu eğlenceliydi, hayallerle zenginleşmişti, özellikle ormanı keşfe çıktığı uzun saatlerde.

Nehirlerde yıkanmış, çıplak elleriyle kerevit yakalamış, güneşe tutulan yaprakların narin yapısını hayranlıkla incelemişti. Hiçbir zaman bir bisikleti olmamıştı ama temiz havası ve mavi gökyüzüsü olmuştu, çürümüş bir kütüğü çevirdiğinde altında kaç tane böceğin ve solucanın saklandığını tahmin etmenin heyecanına sahip olmuştu. Çalılardan kopardığı böğürtlenleri yemiş, bir kere okbaşı bulmuş ve zar zor taze bir daldan kendi ok ve yayını, kendi oltasını ve sivri sopalarını yapmıştı. Bu zamanların neşesi ona işler kötüye gittiğinde dayanma gücü vermişti.

Arka kapıya ilerlerken ayağının altındaki tahtalar gıcırdadı. Eskiden verandada yaz gecelerinin tadını çıkarmak için birkaç tane sallanan sandalye olurdu. Bütün yüzme ve balık tutma ekipmanlarının kayıkhanede olması gerekirdi ama eskiden birkaç tanesi verandada saçılı bir halde olurdu; mesela yama isteyen bir iç lastik, bir olta, kancalar, yemler. Şimdi ise veranda bomboştu, artık gürültülü gençlerin ve gizlice görüşen yetişkinlerin yeri değildi.

Gray ve Lindsey'nin sevişmesini izlediği odanın penceresine gitti; oda artık boştu tahta parkeler çıplaktı ve üzerlerinde ince bir toz tabakası vardı. Bir süre orada durdu, yıllar önceki yaz gününü hatırladı ve kendini çocukluğunun büyüsüne kaptırdı.

Sonra oradan uzaklaştı ve arka kapıyı denedi, kapının kulbu elinde kolayca dönünce şaşırdı. Daha önce hiç yazlığın içine girmemişti. Sadece o gün verandaya çıkabilmişti. Mutfağa girdi ve ilgiyle etrafı inceledi. Bir zamanlar burada bir buzdolabı ve fırın olmuş olmalıydı, durdukları yerler boştu ve etrafları elektrik kablolarıyla çevriliydi. Dolapları ve Çekmeceleri açtı ama hepsi boştu. Çıkardığı her ses boş odalarda yankılanıyordu.

Her şey yeteri kadar temizdi, farelerden eser yoktu, fakat en son temizlikten beri birkaç hafta geçtiği belliydi. Diğer odaları gezerken odalarda tek bir ampülün bile olmadığını gördü. İki yatak odasında da küçük birer dolap vardı, ikisinin de içine baktı. Hiçbir şey yoktu, tek bir elbise askısı bile. Yazlık tamamen boştu.

Renee ve Guy hangi yatak odasını kullanmıştı? Bunun bir önemi yoktu; burada bulunacak hiçbir şey yoktu, bir cesedin saklanabileceği kuytu köşeler veya aralıklar mevcut değildi. Evde kesinlikle şüpheli bir şey yoktu. Daha önce mevcut olabilecek herhangi bir kanıt da temizlenmiş, süpürülmüş veya üzeri boyanmıştı. Faith kapısı kilitli olmadığı için evin niye serserilerle dolup taşmadığını merak etti, ancak herhalde Rouillard arazisinin ortasında olduğu için etrafta dolaşan çok insan yoktu.

Hâlâ kayıkhaneye bakması gerekiyordu ama orada da bir şey bulmayı beklemiyordu. Buraya sadece Guy'ı ve Bay Pleasant'ı bulmak adına her şeyi yaptığını söyleyebilmek için gelmişti. Ön kapıdan çıktı ve iskeleye doğru yürüdü. İskele de, kayıkhaneye de yazlığın sol tarafında bulunan bir bataklığın birazcık yanındaydı. On iki yıl önce burada bulunduğundan beri kenarlarda bitkilerin büyümesine izin verilmişti. Gölün etrafında kümeler halinde duran genç söğüt ağaçları büyümüşü ve artık eskiden hatırladığından daha fazla gölge sağlıyorlardı. Eskiden gölü net bir şekilde görebilirdi ama şimdi fidanlar ve çalılar arazinin ihmal edilmesini fırsat bilip toprağa kurulmuştu.

Fakat iskele iyi durumdaydı, Faith onun ucuna kadar yürüdü. Sakin bir gündü, neredeyse hissedilmeyen bir rüzgâr suda ufak dalgalar oluşturuyor, dalgalar iskeleye ıslak, ritmik tokatlarla çarpıyordu. Faith'in iskelenin üzerinde sırtüstü yatıp mavi gökyüzünde süzülen bulutları izlemek istemesine sebep olan o sıcak, tembel günlerden biriydi. Kuşlar ağaçlarda ötüyordu, bir yerde bir balık zıpladı ve huzuru bozmayan ufak bir şırıltı sesi çıkardı. Solda kırmızı beyaz bir kayık mutlulululda dalgaların üzerinde sallanıyordu...

Faith gerildi, arkasını dönerken gözleri korkuyla kocaman açıldı. Bir balıkçı kayığının bulunması birinin balık tuttuğu anlamına gelirdi, kayıkhaneye yüzünden göremediği birinin. Gözleri darağacına yaklaşan bir mahkûm gibi misininin suda süzülmesini, zarifçe yükselmesini ve oltaya çekilmesini izledi. Yarı çıplak bir halde kayıkhanenin öteki tarafındaki bankta oturan ve onu kısıp gözlerle izleyen Gray Rouillard'ın tuttuğu bir oltaya.

Bir an aralarındaki suyun üzerinden birbirlerine baktılar. Faith panikle buradaki varlığı için iyi bir sebep bulmaya çalışıyordu ama normalde keskin olan

zekâsı yaşadığı şok yüzünden çalışmıyordu sanki. Tamamen yalnız olduğunu sanmıştı ve sonra arkasını dönüp Gray'i - hem de yarı çıplak bir şekilde - görmüştü. Bu haksızlıktı. Onun çıplak göğsü ve omuzlarına dökülen uzun saçları yüzünden kafasının karışmasına izin veremezdi.

Gray kayığı hızlı hareketlerle iskeleye yaklaştırdı. Faith yiğitlik göstermek yerine kaçmayı seçti ve iskeleyi hızla, ayaklarını gürültüyle tahtalarına vurarak geçti. Gray oltayı yere fırlattı ve kayıkhanenin etrafından dolaşarak koşmaya başladı. Faith nefes nefese kalmış bir halde hızını arttırdı; eğer ormana ondan önce girmeyi başarabilirse Gray onu yakalayamazdı. Faith daha küçük, daha inceydi ve Gray'in etrafından dolaşmak zorunda kalacağı ağaçların arasından geçebilirdi. Fakat o ne kadar hızlı olsa da, Gray bir defans oyuncusunun hızına sahipti. Göz ucuyla onu gördü, çok yaklaşıp ve her adımıyla daha da yaklaşıyordu. Gray onu bir saniyeyle geçti, birden iri bedeni Faith'in önüne geçti ve iskeleden gitmesini engelledi. Faith durmaya çalıştı ama ona hızla çarptı, ayakkabıları ani duruşlara uygun değildi. Gray'in göğsüne sertçe çarpınca, bu ani etki karşısında nefesi kesildi. Gray homurdandı ve geriye birkaç adım atmak zorunda kaldı, kollarını tam zamanında öne uzatıp Faith'i yakaladı ve onu yüzüstü düşmekten kurtardı.

Sonra dengesini tekrar sağladı ve kolları Faith'i daha sıkı sarıp onu kaldırırken boğuk bir sesle güldü. "Zayıf birine göre bayağı iyi vurdun. Hızın da iyi. Acelen niye, Kızıl? Ve neden buradasın?"

Faith nefesini toparlamaya çalıştı, ağrıyan ciğerlerini doldurmak için çaresizce kesik kesik nefesler alıyordu. Tanrım, Gray bir kaya kadar sertti! Ona öyle çarpınca muhtemelen yaralanmıştı. Kısa bir süre sonra, "Anılarımı tazeliyordum," diyebildi ve Gray'in çıplak omuzlarını iterek onu artık bırakması gerektiğini ima etmeye çalıştı.

Gray küçümseyici bir şekilde güldü ve imasını görmezden geldi. "Araziye izinsiz girdin. Bundan daha iyi bir sebep bulmalısın."

"Meraktan," dedi Faith nefes nefese. Gray'in onu sıkı sıkı tutması derin nefesler almasını engelliyordu. Bir süre kollannda kıvrandı, sonra hemen durdu. Gray'in çıplak tenine sürtünmek çok dikkat dağınık ve çok tehlikeliydi.

"Buna inanırım," diye mırıldandı Gray. "Şimdi neyin peşindesin?" Onu yere bırakmaya karar vererek tutuşunu gevşetti ve Faith bedenine sürünerek aşağı kaydı. Geriye doğru bir adım atarken yanakları kızardı ve bu kızarıklık sadece aldığı derin nefesler yüzünden değildi.

Gray'in üzerinde sadece botları ile ince bir kot vardı ve Faith çaresiz bir büyülenmişlikle onun çıplak gövdesine bakıyordu. Omuzları yarım metreden geniş ve kaslıydı, kasları göğsüne doğru iniyordu. Orada kıvrıcık siyah tüyler vardı. Küçük, düz göğüs uçlarını neredeyse tamamen kaplıyor ve karnına doğru inip sığ göbek deliğinin etrafını dolaşarak aşağı, günahkâr denilecek denli aşağıda duran kot pantolonunun içine doğru devam ediyordu. Teni terle hafifçe parlıyordu; Gray bu haliyle sıcak renkli, kaslı bir heykel gibiydi.

Faith'in ağzından birden, "Buraya nasıl geldin?" kelimeleri döküldü, Gray'in sorusuna cevap vermedi. "Etrafta hiç araba görmedim."

"At sırtında." Gray bataklığın öteki tarafını işaret etti. "Orada, yemek yiyor."

"Maximillian mı?" diye sordu Faith, Gray'in eski atının adını hatırlıyordu.

"Onun oğullarından biri." Gray ona kaşlarını çatarak baktı. "Maximillian'ı nereden biliyorsun? Ve sen buraya nasıl geldin?"

"Mahalledeki bir sürü insan atın olduğunu biliyordur." Faith konuşurken yana doğru çekildi.

Gray uzandı ve onun kolunu tuttu. "Dur. Evet birçok insan atlarımızın adını biliyor ama çok az insan çiftleştir- diğimiz aygırın adını bilirdi. Yine etrafta soru sorup duruyordun değil mi?" Eli Faith'in kolunu daha da sıktı. "Şimdi kiminle konuştun? Söylesene!" Son sözcüğü Faith'i hafifçe sarsarak vurguladı.

"Kimseyle konuşmadım," dedi Faith kızgınlıkla. "İsmi eski zamanlardan biliyordum."

"O zaman nasıl bilebilirdin ki? Renee hiçbir şeyden çekinmezdi ama eve gidip ailesine sevgilisinin hayatını anlattığına şüpheliyim."

Faith dudaklarını büzdü. Aygırın adını biliyordu, çünkü küçükken tıpkı bir sünger gibi Gray'le ilgili duyduğu her şeyi emmişti. Ama böyle bir şeyi ona itiraf edecek değildi. "Sadece biliyordum," diye tekrarlardı sonunda. Gray ona inanmadı ve yüzü karardı. "Kimseyle konuşmadım!" diye bağırdı Faith, ondan

uzaklaşmaya çalışarak. "Atın adını hatırladım, o kadar." Neden onunla her görüştüğünde kollarını çekiştirip duruyordu?

Gray genç kadının yüzünü kısık gözlerle inceledi. "Pekâlâ, buna inanıyorum. Şimdi neden yazlığında olduğunu ve buraya nasıl geldiğini söyle. Senin atın olmadığını gayet iyi biliyorum."

En azından bu ona söylenebilecek kadar güvenliydi. "Yürüdüm," dedi Faith. "Ormandan geldim."

Gray ayaklarını işaret etti. "Ormanda yürümeye uygun giyinmemişsin."

Bu doğrudu. Üzerini değiştirmeye vakit harcamamıştı, bu yüzden üzerinde hâlâ New Orleans'ta giydiği dizüstü etek, külotlu çorap ve topuklu ayakkabılar vardı. Bu ormanda çıplak ayakla dolaşarak büyümüştü, o yüzden düz ayakkabı giymekle uğraşmaya gerek görmemişti. Umursamadığını göstererek omzunu silkti ve "Başka bir şey giymek aklıma gelmedi," dedi. Sonra çabucak ekledi: "Araziye izinsiz girdiğim için özür dilerim. Hemen gideceğim..."

"Dur bakalım." Gray yine hareket etmesini engelledi. "Ancak ben gidebileceğini söylediğim zaman gidersin. Hâlâ öteki soruma cevap bekliyorum."

Şükürler olsun beyni yine çalışmaya başlamıştı. "Sadece merak etmiştim," dedi. "Burada buluşuyorlardı, o yüzden... Burayı görmek istedim." Kimlerin buluştuğunu açıklamasına gerek yoktu.

Gray'in bakışları buz kesti. "Bana yalan söyleme. Daha önce de buraya gelmiştin, seni gördüm."

Faith şoke olarak ona baktı. "Ne zaman?"

"Sen küçükken. Ormanda küçük bir hayalet gibi süzülüyordun ama saçlarını saklamayı unuttun." Faith'in saçının bir tutamını çekti, sonra nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir alev in ağaçlar arasında dans ettiğini izlemek gibiydi."

Gray onun ormanda olduğunu görmüştü. Bir an, dehşet verici, kalbini durduran bir an boyunca onu buraya bir pervane gibi çeken ışığın kendisi olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. Buruklukla çocuksu hayallerini hatırladı, bir gün Gray'in onu göreceğini ve eğlencelerine katılmasını teklif edeceğini ummuştu. Evet, onu görmüştü ama herhangi bir teklifte

bulunmamıştı. Tabii bu şaşırtıcı değildi, esas onlara katılmasını isteseydi bu şaşırtıcı olurdu. Yirmi altı ve otuz dört yaşındaki iki insan arasındaki sekiz yıllık yaş farkı neredeyse yok denilecek kadar azdı, ancak on bir ve on dokuz yaşındaki iki insan için çok büyük bir uçurumdu. Ayrıca Faith ondan çok daha küçük olmasa bile yine de bir Devlin'di, onun çevresinden sonsuza dek dışlanmıştı.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi Gray yavaşça, Faith'in sessiz kaldığını görünce. Faith sesinin tonunun soğukluğunu hissedince ilikleri buz kesti. "Burada ne arıyorsun?"

"Sana söyledim." Faith çenesini kaldırdı ve bakışlarına cevap verdi. "Merakımı gideriyordum."

"Bir sonraki soru şu: Neden? Buraya taşındığından beri merakını gidermek için her yere burnunu sokuyorsun. Neyin peşindesin, Faith? Seni eski dedikoduları tekrar canlandırıp ailemi üzmemen adına uyardım ve uyarımın her kelimesinde ciddiydim."

Ona zaten verebileceği cevabı vermişti ama Gray ona inanmamıştı. Ona bütün gerçeği söyleyebilir veya yalana başvurabilirdi. Sonunda ikisini de yapmamaya karar verdi ve ellerinin arasında sessiz kaldı.

Çenesi öfkeyle kasılan Gray Faith'in kolunu sıktı. Faith irkildi ve Gray'in bakışları genç kadının hassas teninde oluşturduğu izlere kaydı. Küfretti ve sıkı tutuşunu gevşetti, Faith bir kurşun gibi hızla ondan uzaklaştı ve ormanın güvenliğine koştu. İki adımın ardından bunun bir hata olduğunu anladı, fakat davranışını duyguları belirlemişti, mantığı değil. Gray bir avcının hızıyla onun peşinden gitti. Faith, Gray'in bedeninin darbesiyle bir kaplan tarafından avlanan bir ceylan gibi yere düştüğünde çimlerin yarısına bile gelememişti. Gray de onunla beraber düştü, Faith'i göğsüne bastırarak tuttu ve genç kadının darbeden etkilenmemesi için bedenini onun altına attı. Gray marifetle onu kendi bedeninin altına hapsetmek için yuvarlanırken, Faith'in gözlerinin önünden hızla çimler, ağaçlar ve gökyüzü geçti.

Aman Tanrım. Gray'in hayvansı içgüdüsünü fark ettiği an Faith donakaldı . sanki bu inanılmaz zevkli anı bozmamak için hareket etmeye cesaret edemiyormuş gibi. Onun kollarında olmak başka şeydi, onun altında sere serpe

uzanmak başka şey. Gray'in ağırlığı onu çimlere bastırıyordu ve ezilen otların tatlı yeşil kokusu onun terli teninin baş döndürücü erkeksi kokusuna karışıyordu. Düşünce eteği sıyrılmıştı ve Gray'in bacaklarından biri onunkilerin arasındaydı, Faith'in uylukları onun kaslı bacağına sarılmış bir haldeydi. Düşerken ona tutunmuştu ve şimdi parmakları çıplak sırtına iyice geçmişti, teninin kaygan sıcaklığını hissedebiliyordu. Pozisyonlan sevişme pozisyonuydu ve bedeni düşünmeden yoğunlukla cevap vermişti. Duyuları karışmıştı, cinsel sinyallerle dolup taşıyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandı Gray başını kaldırarak.

Faith yutkundu, kelimeler boğazına yapıştı. Midesi kasılmıştı, bütün bedeni gözü hiçbir şey görmeksizin ihtiyaçla Gray'in bedeniyle birleşmesini söylüyordu. Bu içgüdüye karşı koydu ve aynı bakışın Gray'in de gözlerinde olup olmadığını görmemek için başını çevirdi.

"Faith?" Gray'in ses tonu daha ısrarcıydı, ondan bir cevap bekliyordu.

"Evet," diye fısıldadı Faith.

"Bana bak." Gray dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Faith'in üzerindeki baskıyı azalttı, fakat hâlâ çok yakındı, yüzü Faith'inkinden birkaç santim uzaktaydı.

Aralarındaki cinsel çekim inanılmazdı, Faith'in karşı koyduğu her seferde daha da güçleniyordu. Bu arzuyu alevlendirmek çok kolaydı, bir öpücük, bir dokunuş yetiyordu. Her seferinde Gray'e karşı koymak zorlaşıyordu ve Faith'in kendini durdurabilmesinin tek sebebi anlamsız seks yapmamak ve annesinin ahlaksız bir kopyasına dönüşmemek adınaydı. Ama Gray'le yaşadığı her temas iradesini azaltıyor ve Faith'in karşı koymak için her seferinde daha fazla çaba harcaması gerekiyordu.

Gray'in nefesini dudaklarında hissetti, Faith bu hafif dokunuşla dudaklarını sanki Gray'in özünü içine çekecekmiş gibi araladı. Gray başını eğdi, dudakları onunkilere yaklaştı.

Faith çaresizce kollarını indirip ellerini Gray'in göğsüne dayadı. Kıvrık tüyler avcunu gıdıkladı, avcunun içinde Gray'in sert göğüs uçlarını hissetti. Bluzunun ve sütyeninin altında kendi göğüs uçları da sertleşmişti.

Gray onun yüzünün üzerinde durdu. Alnından bir damla ter aktı ve çenesine indi. Göğüs uçları Faith'in ellerini yakan iki iğne gibiydi. Faith onlara dokunmak, ağzını onlara dayayıp diliyle onları hissetmek istiyordu, teninin tuzunun tadına bakmak, Gray'in heyecanla sertleşmesini ve titremesini hissetmek istiyordu.

Arzu onu ısrarla ve keskin bir şekilde kemiriyordu. Gray derin bir nefes aldı, göğsü Faith'in avuçlarının altında genişledi ve Faith'in iradesi kumdan bir kale gibi gelen zevk dalgasıyla dağıldı. Nefesini hafifçe inleyerek bıraktı, ellerini başparmakları Gray'in göğüs uçlarını okşayacak şekilde hareket ettirdi, bir kere, iki kere, tekrar. Bu zevk başını döndürüyordu.

Gray'in göz bebekleri büyüdü, siyah noktalar kahverengi irislerini neredeyse tamamen kaplıyordu. Baş kollarının arasına düştü, uzun siyah saçları yüzlerini örttü ve nefesini dişlerinin arasından tıslayarak bıraktı Gray. Faith artık teslim olduktan sonra ona dokunmadan duramıyordu. Göğsünün sert yüzeyini keşfediyor, sürekli onu tehlikeli sınırlara çeken iki küçük tepeciğe geri dönüyordu. Ona asla yeteri kadar dokunamazdı, ona dokunma açlığını doyuramazdı.

Sonra Gray onun ellerini tuttu ve bedeninden uzaklaştırdı, gözleri ona bakarken vahşiydi. "Göze göz, dişe diş," dedi ve elini Faith'in göğsüne koydu.

Faith altında kıvrıldı, sıcak zevk dalgasıyla inledi. Göğüsleri onun dokunuşuyla sertleşmişti, o kadar hassaslardı ki elinin sıcak ağırlığı neredeyse dayanılmazdı, fakat bir yandan eğer dokunuş sona ererse bu işkence olurdu. Kıyafetlerinin üzerinden bile başparmaklarının dokunuşu göğüs uçlarının yanmasına ve sızlamasına sebep oluyordu.

Gray başını eğdi ve onu öptü, dudaklarının baskısı sert ve harap ediciydi, bir yandan da bluzunu eteğinin içinden çıkarıyordu. Elini serbest kalan kumaşın içine, oradan da sutyeninin altına soktu ve çıplak ipeksi göğsünü tuttu. "Ne istediğimi biliyorsun," dedi sertçe, üzerine tamamen çıktı ve kaslı bacaklarını onunkilerin arasına sokup kendine yer açtı.

Faith onun ne istediğini biliyordu. Bunu o da istiyordu, hatta o kadar fazla istiyordu ki neredeyse diğer bütün etkenleri yok ediyordu bu arzu. Gray'in nasırlı

parmakları göğüs ucunu çekti, işaret parmağıyla başparmağının arasına sıkıştırdı. Faith dudaklarının orada olmasını, onu sertçe emmesini istiyordu. Gray'in ona burada, çimlerin üzerinde güneş çıplak bedenlerini yakarken sahip olmasını istiyordu. Onu istiyordu, sonsuza dek.

"Söyle bana," dedi Gray. "Neden burada olduğunu söyle." Gray köprücük kemiğini öperken bu kelimeler Faith'in boğazında boğuklaştı.

Faith gözlerini kırıştırdı ve bulutlara kafası karışık bir halde baktı. Sonra kelimelerin anlamı tıpkı soğuk su gibi başından aşağı boşandı. Gray onu arzuluyordu - bunun kanıtı kasıklarının arasındaki baskıydı - ama o arzu bulutunun içinde kaybolmuşken Gray'in zihni hâlâ açıktı, hâlâ Çalışıyor, hâlâ cevaplar almaya çalışıyordu.

Faith öfkelenerek yerinden doğruldu, Gray'i itti ve tekmeledi. Gray üzerinden yana kaydı, oturdu, koyu gözleri tehlikeli bir şehvetle kısılmıştı ve saçları yüzünün etrafında darmadağınktı, bu haliyle yarı çıplak bir yabaniye benziyordu.

"Seni piç kurusu!" dedi Faith hızla, o kadar kızgındı ki titriyordu. Dizlerinin üzerinde doğruldu, Gray'in üzerine atılmamak için yumruklarını sıkmişti. Şu an ona fiziksel olarak saldırmak için doğru bir zaman değildi, iri bedeni çiftleşme isteğiyle doluydu, ikisinin de kontrolü bir saç teli kadar incelmışti, en ufak etki kontrollerini parçalardı. Gray onun saldırısına hazır bir şekilde bekledi ve Faith onun gözlerinde cinsel arzunun parladığını gördü. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra Faith yavaşça kendini rahatlamaya zorladı. Bu karşılaşmadan eline geçebilecek hiçbir şey yoktu.

Söylenecek hiçbir şey de yoktu. Belki ateşi o başlatmamıştı ama Gray'in göğüs uçlarını öyle okşaması ateşi daha da alevlendirmişti. Eğer işler istediğinden öteye gitseydi, Faith bu konuda sadece kendini suçlayabilirdi.

Sonunda tamamen ayağa kalktı, zar zor hareket ediyordu. Eteği yırtılmış, külotlu çorabının bir bacağı parçalanmıştı. Arkasını döndü ama yine yakalandı, Gray bu kez onu eteğinden tutuyordu. "Seni geri götüreceğim," dedi. "Atımı alayım."

"Teşekkür ederim ama yürümeyi tercih ederim," diye cevap verdi Faith, kelimeler bedeni kadar katıydı.

"Sana ne istediğini sormadım. Seni geri götüreceğimi söyledim. Tek başına ormanda dolaşmamalısın." Onu bırakırsa burada kalacağına güvenmediği için Faith'i tutarak peşinden sürüklemeye başladı.

"Hayatımın yarısını bu ormanda tek başıma dolaşarak geçirdim," diye homurdandı Faith.

"Belki öyledir, fakat şu an bunu yapmayacaksın." Gray ona kısa, sert bir bakış attı. "Burası benim arazim, kurallarını ben koyarım."

Gray eteğini tutmaya devam ettiğinden ötürü Faith elbisesinin yırtılmaması için onunla beraber gitmek zorunda kaldı. Kayıkhane'yi ve bataklığı geçtiler, yaklaşık yüz metre Öteye, Gray'in otlaması için bıraktığı aygırın yanına gittiler. Gray ısıklık çalınca büyük, koyu kahverengi hayvan ona doğru gelmeye başladı. Faith hoşnutsuzlukla etrafta hiçbir eyerin olmadığını fark etti.

"Eyersiz mi bindin?" diye sordu huzursuzca.

Gray'in koyu gözleri parladı. "Düşmene izin vermem."

Faith atlarla ilgili fazla şey bilmiyordu, daha önce hiç ata binmemişti, ancak aygırların huysuz ve kontrol etmesi zor hayvanlar olduklarını biliyordu. At yaklaşınca gerilemeye çalıştı ama Gray'in eteğini tutan eli onu yakında tuttu.

"Korkmana gerek yok. O şimdiye kadar gördüğüm en sakin aygır, yoksa ona eyersiz binemezdin." At binebilecekleri kadar yaklaştı ve Gray yularını tutup sivri kulaklarına iltifatlar mırıldandı.

"Daha önce hiç ata binmedim," diye itiraf etti Faith, at başını eğerken ona baktı. Kadife dudaklar koluna hafifçe üfledi, büyük burun delikleri kokusunu içine çekerken açılıp kapandı. Faith duraksayarak elini uzattı ve burnunun üzerini okşadı.

"O zaman ilk ata binişin bir safkanla olacak," dedi Gray ve onu atın çıplak sırtına kaldırdı. Faith yeleye sıkı sıkı tutundu, birden kendini bu kadar yüksekte bulunca panikle- roişti, altındaki canlı huzursuzlukla kıpırdandı.

Gray dizginleri topladı, sonra yelesini iki avcuyla da tuttu ve Faith'in arkasına yerleşti. Aygır bu yeni gelen ağırlık yüzünden sekti, Faith nefesini tuttu ama Gray'in dokunuşu ve sesi hayvanı hemen sakinleştirdi.

"Arabayı nerede bıraktın?" diye sordu.

"Eve gelmeden önceki son viraja," diye cevap verdi Faith ve at sırtında söyledikleri tek sözcükler bunlar oldu. Gray atı ağaçlar arasında yönlendirdi, aşağı sarkan dallardan kaçındı ve hayvanı engellerin etrafından dolaştırdı. Faith Gray'in çıplak göğsünün sırtına dayandığını ve kalçalarının Gray'in kasıkları arasına yerleştiğinin son derece farkında bir halde ata tutundu. Yola çok çabuk ulaştılar ama bir yandan da yolculuk ufak bir sonsuzluk kadar sürmüştü.

Gray arabaya varınca dizginleri çekti ve yere indi, sonra Faith'i kollarının altından tuttu ve onu da indirdi. Faith birden anahtarlarını boğuşurlarken kaybettiğinden korktu, fakat eteğinin cebini yokladığında rahatlatıcı bir şingirdama sesi duydu. Gray'e bakmak istemiyordu, o yüzden anahtarları çıkardı ve kilidini açmak için arabaya döndü.

"Faith."

Faith duraksadı, sonra anahtarı kilitte döndürdü ve kapıyı açtı. Gray öne doğru bir adım attı, Faith gözlerindeki ifadeyi görünce aralarında araba kapısının olmasından dolayı minnettarlık duydu.

"Arazimden uzak dur," dedi sakince. "Eğer seni bir daha Rouillard arazisinde görürsem sana istediğin düzüşmeyi veririm."

Bölüm On Dört

Bir sonraki gün Faith arabasında, şöfor koltuğunda bir not buldu. Katlanmış kâğıt parçasını gördüğünde ne düşürdüğünü merak ederek kâğıdı eline aldı. Notu açtı ve büyük harflerle şöyle yazılmış olduğunu gördü:

GUY ROUILLARD'LA İLGİLİ SORULAR SORMAYI KES KENDİ İYİLİĞİN İÇİN ÇENENİ KAPALI TUT.

Faith arabaya yaslandı, hafif bir esinti elindeki kâğıdı hışırdatıyordu. Evdeyken arabasını kilitlemiyordu, o yüzden notun oraya nasıl konulduğunu merak etmesine gerek yoktu. Kâğıda bakakaldı, tekrar tekrar okudu ve tehdit mi edildiğini, yoksa yazanın sadece tanıdık bir cümle mi kullandığını merak etti.

Kendi iyiliğın için kapa çeneni. Bu cümleinin yüzlerce versiyonunu duymuştu, sadece cümledeki emir değişmişti. Not tehdit olabilirdi de, olmayabilirdi de; daha çok bir uyarıya benziyordu. Anlaşılan o ki biri Guy'la ilgili sorular sormasından hoşlanmıyordu.

Notu bırakan Gray değildi. Bu onun stili değildi, o tehditlerini yüz yüze savuruyordu ve açık açık söylüyordu. Son tehditi hâlâ Faith'i sarsmaktaydı. Başka kim onun sorularından rahatsız olmuş olabilirdi? İki ihtimal vardı: Saklayacak bir şeyi olan biri veya Gray'e iyilik edip ondan iyilik bulmayı uman biri.

Tam kasabaya inip yine bir bilgi arayışına çıkacaktı ki - bu kez Yolanda Foster'la konuşacaktı - notun şu anda ortaya çıkması çok ironikti. Bir an düşündükten sonra yine de şansını denemeye karar verdi. Eğer notu yazan kişi tehditi- nin ciddiye alınmasını istiyorsa daha açık konuşmalıydı.

Fakat önce notu içeri götürdü ve masasının üzerine serdi, kâğıda gerekenden daha fazla dokunmamaya özen gösterdi. Bu polis şefini aramak için yeterli bir sebep değildi ama başka bir not daha alırsa kanıt olarak ikisini birden sunabilmek istiyordu Faith. Hiçbir şekilde polis şefini görmeye niyetli değildi. Onun arabasının yanında durup yardımcılarının evdeki Devlin eşyalarını dışarı atmasını onaylayarak seyretmesini keskin bir şekilde hatırlıyordu. Polis şefi Deese Gray'e çok bağlıydı; Faith bir ölüm tehditi alsa bile bir şey yapmayabilirdi.

Notu düzgün bir şekilde sakladıktan sonra kasabaya indi. Dün gece uyuyamayınca, yatağında uzanarak plan kurmuştu. Bayan Foster'ı aramayacaktı, bu ona buluşmayı reddetme imkânı tanırdı. En iyisi yüz yüze gelip onu şaşırtmak ve Yolanda şaşkınlığını üzerinden atmadan ona birkaç soru sormaktı. Ama Fosterlar'ın nerede yaşadığını bilmiyordu ve rehberdeki adres ona hiç tanıdık gelmemişti. .

İlk durduğu yer kütüphane oldu. Geveze Carlene DuBois'in orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı, onun yerine liseyi yeni bitirmiş gibi gözükten küçük bir sarisin vardı. Kız bir yandan bir rock müzik fanzininin sayfalarını karıştırıyor, bir yandan da sakız çiğniyordu. Saçı topuz, gözlükleri burnunun

üzerinde olan klişe kütüphanecilere ne olmuştu? Sakız çiğneyen rock hayranı bir gelişme sayılmazdı.

Faith gerçekçi bir şekilde küçük kütüphaneciden sadece dört ya da beş yaş büyük olduğunu biliyordu. Ama zihnen ve duygusal olarak aynı jenerasyonda bile sayılmazlardı. Hiçbir zaman bu kızın hâlâ olduğu gibi genç olmamıştı ve bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu. Küçük yaştan beri sorumlulukları olmuştu; tava ona fazla ağır gelirken yemek yaptığı, tenceredeki fasulyeyi karıştırabilmek için bir sandalyeye çıkmak zorunda kaldığı günleri hatırlıyordu. Kendisinin iki katı bir süpürgeyle yerleri süpürmüştü. Sonra Scottie'ye bakmıştı, hayatındaki en büyük sorumluluk o olmuştu. Ama liseyi bitirdiğinde hayatları boyunca hiçbir şeyle uğraşmamış ve başa çıkamayacak durumda olan çocukların aksine hayata hazır duruma gelmişti. Bu "çocuklar" yirmi beş yaşına geldikten sonra bile hâlâ yardım için anne babalarına koşuyorlardı.

Kız kafasını dergiden kaldırdı ve şeker pembesi dudaktan zar zor profesyonel denilebilecek bir gülümsemeye büründü. Gözlerinin üzeri siyah kalemle o kadar fazla boyanmıştı ki kömür tozuna bürünmüş bademlere benziyorlardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

En azından ses tonu olgun, diye düşündü Faith rahatlayarak. Belki kız sadece bir makyaj arafında takılıp kalmıştı. "Kasabanın da mahallenin de haritaları var mı?"

"Elbette." Kız Faith'i üzerinde büyük bir dünya küresinin durduğu masaya yönlendirdi. "Bütün haritalar ve atlaslar burada. Her sene yenileniyorlar, bu yüzden eğer ihtiyacınız olan daha eski bir haritaysa arşivlere bakmanız gerek."

"Hayır, bana yeni bir harita lazım."

"O zaman buyrun." Kız eni ve boyu rahat yarım metreyi geçen kocaman bir kitap çıkardı ama masaya koyarken hiç zorlanmadı. "Haritaları plastikle kaplayıp kitabın içine koymak zorunda kalıyoruz," diye açıkladı. "Eğer öyle yapmazsak çalınıyorlar."

Faith kız onu yalnız bırakırken gülümsedi. Bu çözüm ona mantıklı gelmişti. Bir haritayı katlayıp cebe atmak kolaydı, kocaman, plastikle kaplı bir kağıdı saklamak içinse dâhi olmak gerekirdi.

Fosterlar'ın kasabanın merkezinde mi yoksa mahallede mi yaşadıklarını bilmiyordu, fakat önce kasaba haritasına baktı ve parmaklarını arkasında listelenmiş sokakların üzerinde gezdirdi. Bingo! Koordinatları ezberledi, sayfayı çevirdi ve çabucak Meadowlark Sokağı'nı buldu, sokak o burada yaşarken olmayan bir bölgedeydi. Meadowlark Sokağı. İsminden anlamalıydı zaten. Şehir planlayıcılarının hiç hayalgücü yoktu. Oraya nasıl gideceğini ezberledikten sonra kitabı yerine koydu ve kütüphaneden çıktı. Kütüphaneci yine dergisine dalmıştı, Faith masasının önünden geçerken başını bile kaldırmadı.

Prescott küçük olduğu için Meadowlark Sokağı'nı bulmak beş dakikasını bile almadı. Sokakta geniş sahalar vardı, o yüzden evler birbirlerine normalden daha uzaktı. Muhtemelen Prescott'ta orada ev yapmaya parası yetecek çok insan yoktu, evler iki yüz bin civarında duruyorlardı. Kuzeydoğu'da ve Batı kıyısında kolayca bir milyona satılırlardı.

Fosterlar'ın evi bir Akdeniz villasına benziyordu, etrafı sarmaşıklarla kaplı büyük meşe ağaçlarıyla çevriliydi. Faith yola park etti ve tuğla yoldan ikili ön kapıya doğru yürüdü. Kapının zili birkaç kâğıdın arasındaydı ve insanların görebilmesi için hafifçe aydınlatılmıştı. Faith zile bastı ve çanların evde yankılanmasını dinledi.

Bir dakika sonra mermerlerin üzerinde topuklu ayakkabı sesleri duydu ve sağ kapı açıldı. Kapı açılınca, Faith'in karşısında, üzerinde bej renkli ince bir pantolon ve beyaz bir gömlek olan orta yaşlı, stil sahibi ve çok güzel bir kadın belirdi. Kısa, külrengi kahverengi saçlarını lüleler halinde bir yana almıştı ve altın halka küpeler takıyordu. Mavi gözleri birden şaşkınlıkla parıldadı.

"Merhaba, ben Faith Hardy," dedi Faith, kadının onu dehşetle Renee sandığının farkındaydı ve bu durumu değiştirmek istiyordu. "Siz Bayan Foster mısınız?"

Yolanda Foster başını salladı, küçük dilini yutmuş gibiydi. Ona uzun uzun bakmaya devam etti.

"Eğer uygunsanız sizinle konuşmak istiyorum." Faith cevabı kendi lehine çevirmek için ileri bir adım attı. Yolanda geriledi, bu iradesizce yapılan bir kabul hareketiydi.

"Gerçekten hiç vaktim yok," dedi Yolanda, ses tonu sabırsızdan çok özür diler gibiydi. "Bir arkadaşımınla öğle yemeği yiyeceğim."

Bu muhtemelen doğrudu, tabii Yolanda evde sürekli June Cleaver'ın* doksanlar versiyonu gibi giyinmiyorsa. "Sadece on dakika," diye söz verdi Faith.

Yolanda şaşkın bakışlarla onu geniş salonuna buyur etti ve oturdular. "Sana sürekli bakıp durduğum için özür dilerim, fakat sen Renee Devlin'in kızıysın değil mi? Kasabada olduğunu duymuştum ve benzerliğiniz, ah, herhalde daha önce çok şaşırtıcı olduğunu söylemişlerdir."

Birçok insanın aksine Yolanda'nın ses tonunda hiçbir sansür yoktu ve Faith beklenmedik bir şekilde kendini kadından hoşlanırken buldu. "Birkaç insan bahsetmişti," dedi hissizce, ev sahibi güldü ve Faith onu daha da sevdi. Ama onu sevmek Faith'i planından vazgeçemeyecekti. "Eğer kusura bakmazsanız size Guy Rouillard'la ilgili sorular sormak istiyorum."

Yolanda'nın allıkla pembeleşmiş yanakları biraz soldu. "Guy hakkında mı?" Elleriyle biraz oynadı, sonra sonunda onları kucağında kenetledi. "Neden bana soruyorsun?"

Faith durdu. "Yalnız mısınız?" diye sordu sonunda, eğer biri konuşmayı duyarsa kadının başına bela açılmasını istemiyordu.

"Evet. Lowell bu hafta New York'ta."

Bu bir açıdan iyi, bir açıdan kötüydü, çünkü ylanda'yla konuştuktan sonra Lowell'la konuşmak da isteyebilirdi. Derin bir nefes aldı ve hemen meselenin özüne indi. "Guy'ın buradan gittiği yaz onunla bir ilişkiniz var mıydı?"

Mavi gözler huzursuzlukla karardı, sonra yanaklar daha da soldu. Yolanda ona bakıyor, saniyeler sessizce geçiyordu. Faith onun bunu reddetmesini bekledi ama bunun yerine Yolanda merak uyandıracak kadar nazikçe içini çekti. "Nereden biliyorsun?"

"Soruşturdum." Ed Morgan bildiğine göre bu olayı herkes biliyordur, demedi Faith. Eğer Yolanda bunu bir sır olarak sakladığını düşünüyorsa huzurunu kaçırmaya gerek yoktu.

"Lowell'i sadece onunla aldattım." Orta yaşlı kadın uzaklara baktı, parmakları tedirgin bir şekilde pantolonuna geçmişti.

"Öyle olduğuna eminim," dedi Faith, çünkü Yolanda'nın inanılmaya ihtiyacı varmış gibiydi. "Guy Rouillard hakkında duyduklarıma bakılırsa baştan çıkarma konusunda ustaymış."

Yolanda'nın dudaklarında bir an isteksiz, kederli bir gülümseme belirdi. "Öyleydi ama bu olayda onu suçla- yamam. Daha ona yaklaşımadan onunla yatmaya kararlıydım." Parmakları şimdi de tedirgin bir şekilde koltuğun kumaşında geziniyordu. "Lowell'in sekreteriyle ilişkisi olduğunu öğrendim, hem de yıllar boyunca. O an kendimi kaybettiğimi söyleyebilirim. Eğer bunu kesmezse bir sürü şey yapmakla tehdit ettim onu ve bu tehditlerim arasında fiziksel olarak zarar vermeyecek olan tek şey boşanmaydı. Bana onu bırakmamam için yalvardı, sekreterinin onun için hiçbir anlamı olmadığını, bunun sadece seks olduğunu ve bir daha hiçbir zaman yapmayacağını - bilirsin, klasik yalanlar. Ama sadece üç hafta sonra onu yine yakaladım. Çok saçma, insanı eleveren küçük bir detaydı. Bir gece soyunurken külodunun ters olduğunu fark ettim, etiketi gözüküyordu. Külodunun ters dönmesi için de daha önce Çıkartmış olması gerekirdi."

Kadın sanki kocasının neden daha dikkatli olmadığını anlayamıyormuş gibi başını salladı. Artık kelimeler ağzından dökülüyordu, sanki on iki yıldır bunları içinde tutuyormuş gibiydi. "Ona hiçbir şey söylemedim. Ama ertesi gün Guy'ı aradım ve benimle göldeki yazlıklarında buluşmasını istedim. Lowell ve ben bazı arkadaşlarla birlikte oraya barbeküye ve pikniğe gitmiştik, o yüzden yerini biliyordum."

Yine yazlık, diye düşündü Faith buruk bir şekilde. Baba ve oğulun arasında iki yatak odası hep ateşli kalmış olmalıydı. "Neden Guy'ı seçtiniz?" diye sordu.

Yolanda ona şaşkın bir bakış attı. "Ah, itici birini seçecek halim yoktu, değil mi?" diye sordu sakın bir sesle. "Eğer kocamı aldatacaksam bunun en azından ne yapağını bilen biriyle olmasını istiyordum ve Guy'ın ününe bakılırsa elinden iş geliyora benziyordu. Hem Guy güvenliydi. LowellPa ne yaptığımı söylemeyi planlıyordum, çünkü intikam kimsenin haberi olmazsa hiçbir işe yaramaz. Ve Guy, Lowell'in zarar veremeyeceği kadar güçlüydü, tabii Lowell kimliğini bulursa.

"En azından onu aldattığım kişinin kimliğini saklamayı planlıyordum. O yüzden Guy'la yazlıkta buluştum ve ona ne istediğimi söyledim. Çok tatlı, çok mantıklıydı. İnanabiliyor musun, beni vazgeçirmeye çalıştı! Egomun aldığı yarayı düşünsene!" Yolanda gülümsedi, gözleri Faith'inkilerle buluştuğunda hatıralarla buğulanmıştı. "Bütün eyaletin peşinden koşan adam beni reddetmişti. Kendimi hep çekici bulurdum ama anlaşılan o bulmamıştı. Neredeyse ağlayacaktım. Gözlerim biraz doldu ve Guy kendini kaybetti. Çok tatlıydı, kadınlardan çok iyi anlıyordu. Gözyaşlarını onu yumuşattı. Omzumu okşamaya başladı, beni gerçekten güzel bulduğunu ve beni yatağa götürmeyi çok istediğini ama benim bunu yanlış sebeplerden dolayı yapmak istediğimi ve Lowell'in arkadaşı olduğunu açıkladı."

"Ama onu sonunda ikna ettiniz değil mi?"

"Söylediğim şey, 'Eğer onu seninle aldatmazsam başkasıyla aldatacağım'dı. Bana içinde boğulabilecekmişim gibi hissettiren o koyu kahve gözlerle baktı ve kimi seçeceğimi düşündüğünü anladım. Benim için endişeleniyordu, bir bara girip kalabalıktan bir aday seçeceğimi düşünüyordu. Sonra elimi tuttu, kasıklarına götürdü ve hazırды. 'Ebe benini' dedi ve beni yatağa götürdü." Yolanda titredi, geçmişini düşünürken gözleri daldı. Sessizleşti ve Faith sabırla onun hatıralarının içinden çıkmasını bekledi.

"Düşünebiliyor musun," dedi sonunda Yolanda, sesi yumuşaktı. "Yirmi yıl boyunca evli olup, kocanı sevip ve yatakta son derece tatmin olup, sonra birden tutkunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi hayal edebiliyor musun? Guy... Tanrım, Guy'ın nasıl bir âşık olduğunu sana anlatamam. Bana çılgılık attırdı, daha önce hiç yapmadığım ve hissetmediğim şeyler yaptırdı ve hissettirdi ki sadece tek bir sefer olmasını planlıyordum. Ama bütün öğleden sonra orada kalıp seviştik.

"Lovvell'a söylemedim. Ona söylediğimde intikamım sona ererdi ve ben bunu yapamazdım, Guy'ı görmeyi kesemezdim. Ben ayarlayabilirsem en az haftada bir görüşüyorduk. Sonra kasabadan ayrıldı." Faith'e göz attı, sanki bir sonraki

cümlesinin etkisini görmek istermiş gibiydi. "Senin annenle. Duyduğumda bir hafta ağladım. Sonra Lowell'a söyledim.

"Tabii ki çok kızdı. Öfkelendi, söylendi ve beni boşanmakla tehdit etti. Orada oturdum ve onu izledim, tartışmadım bile, bu onu daha da kızdırdı. Sonra, 'Giymeden önce hep külodunun düz olup olmadığını kontrol etmelisin' dedim ve donakaldı, ağzı açık bana uzun uzun baktı- Onu tekrar yakaladığımı anlamıştı. Kalktım ve odadan Çıktım. Yarım saat sonra peşimden geldi ve ağlıyordu. Nihayetinde barıştık." Sesi neşeli geliyordu. "Ve bildiğim kadarıyla beni bir daha hiç aldatmadı."

"Guy'dan daha sonra hiç haber aldınız mı?"

Yolanda yavaşça başını salladı. "İlk başlarda beklemiştim ama... Hayır, bana hiç yazmadı, aramadı da." Dudakları titredi ve Faith'e yüzündeki acıyı saklamadan baktı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Onu çok seviyordum."

Yine bir çıkmaz sokak, diye düşündü Faith eve dönerken. Yolanda'ya göre kocası Guy kaybolmadan önce ilişkilerini bilmiyordu - bu da Lowellı temize çıkarırdı. Yolanda çok açıksözlüydü, Guy'ın öldürülmüş olma ihtimali aklına bile gelmemiş, Faith'e içini dökmemesi için hiçbir sebep görmemişti. Onun yerine on iki yıldır görmediği, bir yaz boyunca tutku dolu anlar paylaştığı bir adam için ağlarken Faith'in ellerini tutmuştu.

Sonunda utanmış ve kızarmış bir şekilde kendine gelmişti. "Tanrım, saate bak. Geç kalacağım. Buna inanamıyorum, yani, sen bir yabancısın, senin yanında böyle ağlamak, ah, Tanrım." Bir yabancıya tam olarak ne anlattığını fark ettiğinden dolayı söylemişti son şaşkınlık cümlesini. Faith'e dehşet dolu bir hoşnutsuzlukla bakmıştı.

Faith Yolanda'yı teselli etmesi gerektiğini hissettiğinden omzuna dokunmuş ve "Konuşmaya ihtiyacınız vardı. Anlıyorum ve sırrınızı saklayacağıma söz veriyorum," demişti.

Birkaç gergin saniyeden sonra Yolanda rahatlamıştı. "Sana inanıyorum. Niye inanıyorum bilmiyorum ama inanıyorum."

Yani şimdi Faith'in elinde hiçbir şüpheli veya ipucu yoktu, gerçi zaten başta da elinde somut ipuçları yoktu ya. Elinde olan tek şey sorularıydı ve soruları birinin sinirini bozuyordu. Bunun kanıtı sabah bulduğu nottu. Bu notun birinin suçlu olduğunu gösterip göstermediğini ise bilmiyordu.

Aynı zamanda soru sormak dışında başka ne yapabileceğini de bilmiyordu. Eninde sonunda biri cevap vermek zorunda kalırdı.

Belki eğer yeteri kadar meşgul olursa Gray'i düşünmezdi.

Bu teoriyi gerçeğe dökmek zordu. Onu düşünmekten kaçınmış, geçen akşamüstünden sonra onu özellikle zihninden uzaklaştırmıştı. Bedenindeki tatmin olmamış ağ-nyı görmezden gelmiş ve aralarında az kalsın olacak şeyi inkâr etmişti. Fakat bütün iradesine rağmen bilinçaltı ona ihanet etmiş, onu rüyalarına almıştı, Faith sabah erkenden uyanıp Gray'e uzanmıştı. Rüya o kadar gerçekçiydi ki ihtiyaçla ve hayal kırıklığıyla inlemişti.

Artık ona karşı dayanıklılığı kalmamıştı, bunu kabul etmeliydi. Eğer söylediği şeyi söylemeseydi orada ona teslim olurdu. Gray onu kollarına aldığı anda ahlak kuralları ve prensipleri işe yaramaz hale geliyordu, o ilk öpücükle birlikte hepsi yok olmuştu.

Şüpheli listesinden birini her sildiğinde motivasyon kulesi Gray'e doğru ilerliyordu. Mantiğı Gray'in babasını öldürmüş olabileceğini söylüyordu. Ama Faith duygusal olarak bu fikri tamamen reddediyordu. Gray olamaz! Gray olamaz! Buna inanamıyordu, inanamazdı. Tanıdığı adam sevdiklerini korumak için çok fazla şey yapabilirdi ancak soğukkanlılıkla cinayet işlemek yapabileceği şeylerden biri değildi.

Annesi katilin kim olduğunu biliyordu. Faith bundan adi gibi emindi. Ancak Renee'yi bunu itiraf etmeye ikna etmek çok zor olacaktı, çünkü bu Renee'nin de başının belaya girmesi demekti. Annesi kendi çıkarına ters şeyler yapmaya çok meyilli değildi, hele de adalet gibi soyut bir kavram için. Faith annesini iyi tanıyordu, eğer onu çok zorlarsa Rence kaçardı, biraz korkudan, fakat daha çok kendini beladan korumak için. Faith yazlık hakkında bilgi aldıktan sonra onu tekrar aramak için biraz daha beklemesi gerektiğini biliyordu.

Kutu bir sonraki gün geldi.

Faith alışverişinden mahalleye döndü ve bütün torbalarını taşıyıp yerleştirdikten sonra o günkü mektuplarını almak için posta kutusuna gitti. Büyük kutunun kapağını açınca her zamanki faturaların, dergilerin ve reklam broşürlerinin üzerinde bir paket dikkatini çekti. Faith merakla pakedi eline aldı, hiçbir şey sipariş etmemişti ama pakedin ağırlığı merak uyandırıcıydı. Kutunun üstü bantla kapanmıştı ve adı ile adresi en üste yazılmıştı.

Faith her şeyi içeri taşıdı ve mutfak masasının üzerine koydu. Çekmecedan bir bıçak çıkardı ve kutunun üzerindeki bantı yırttı, kutunun kapağının iki parçasını da açtı, sonra paketlenirken içine konulan kâğıt yığınının araladı.

Dehşet dolu bir bakıştan sonra arkasını döndü ve lavoboya kustu.

Kedi sadece ölü değildi, parçalanmıştı. Muhtemelen paket açılmadan önce kimsenin kokudan bir şey anlamaması için plastiğe sarılmıştı.

Faith düşünmedi, içgüdüleriyle davrandı. Şiddetli kusma sona erdiğinde gözü görmeden telefona uzandı.

O derin ve kadife sesi duyduğunda gözlerini yumdu ve sanki acil servisi aramış gibi ahizeye sıkı sıkı kavradı. "G-Gray," diye kekeleydi, sonra birden duraksadı. Ne diyecekti ki? Yardım et, çok korkuyorum ve sana ihtiyacım var mı? Ondan bir şey bekleyemezdi, ilişkileri arzu ve düşmanlığın patlayıcı bir bileşimiydi ve gösterdiği herhangi bir zayıflık Gray'in eline koz vermek olurdu. Fakat hem midesi bulanmış, hem de dehşete düşmüştü ve aklına yardım istemek için gelen ilk insan o olmuştu.

"Faith?" Söylediği tek kelimeden dehşeti belli olmuş olmalıydı, çünkü Gray'in sesi çok sakindi. "Ne oldu?"

Faith masadaki iğrençliğe arkasını döndü ve sesini kontrol etmek için uğraştı, fakat sesi bir fısıltı halinde çıktı. "Burada bir... Kedi var," diyebilirdi.

"Kedi mi? Kedilerden korkuyor musun?"

Faith başını salladı, sonra Gray'in onu telefondan göremediğini fark etti. Ama sessizliği Gray'in cevabının evet olduğunu düşünmesine sebep olmuş olmalıydı, çünkü rahatlatıcı bir sesle, "Bir şey fırlatırsan kaçır gider," dedi Gray.

Faith bu sefer daha da şiddetle başını salladı. "Hayır." Derin bir nefes aldı. "Yardım et."

"Tamam." Anlaşılan Faith'in kedilerden onlarla tek başına baş edemeyecek kadar korktuğuna karar vermişti, neşeli ve rahatlatıcı bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü. "Hemen oraya geliyorum. Sadece onu göremeyeceğin bir yere otur, ben geldiğimde hallederim."

Gray telefonu kapadı ve Faith onun tavsiyesine uydu. Bu şekilde evde olmaya dayanamıyordu, bu yüzden verandaya çıktı ve kıpırdamadan sallanan sandalyeye oturdu, hissizce Gray'in gelmesini bekledi.

Gray on beş dakika geçmeden geldi ama bu on beş dakika bir sonsuzluk gibi geldi Faith'e. Gray Jaguar'ından indi ve verandaya doğru zarif adımlarla ilerledi, dudaklarında belli belirsiz alaycı bir gülümseme vardı, bu haliyle bir kadını vahşi bir canavardan kurtarmaya gelen bir kahraman gibiydi. Faith buna gücenmedi, Gray mutfaktaki şeyden kurtulduğu sürece istediği şeyi düşünebilirdi. Ona baktı, kan yüzünden o kadar fazla çekilmişti ki Gray'in gülümsemesi bir anda kayboldu.

"Gerçekten korkuyorsun, değil mi?" diye sordu yavaşça, önünde eğildi ve elini tuttu. Faith'in parmakları havanın buharlaştırıcı sıcaklığına rağmen buz gibiydi. "Nerede?"

"Mutfakta," diye mırıldandı Faith. "Masanın üzerinde."

Gray onu rahatlatmak için eline hafifçe vurdu, ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Faith, Gray'in adımlarının salondan geçip mutfağa ilerlemesini dinledi.

"Kahretsin! Lanet olasıca!" Faith bu vahşi küfrü ve onu takip eden diğerlerini duydu. Sonra arka kapı çarpıldı. Faith yüzünü ellerinin arasına gömdü. Tanrım, onu uyarmalıydı, hissettiği şoku ona da yaşatmamalıydı.

Birkaç dakika sonra Gray evin önüne geldi ve verandanın basamaklarından çıktı. Çenesi kasılmıştı ve koyu gözleri her zamankinden daha soğuktu, fakat bu kez öfkesi Faith'e yönelik değildi.

"Tamam," dedi yine o nazik tonda. "Ondan kurtuldum. Hadi içeri gel, güzelim." Kolunu ona doladı ve sallanan koltuktan kalkıp eve girmesi için yönlendirdi. Onu mutfağa götürünce Faith gerildi ve geri çekilmeye çalıştı ama Gray ona izin vermedi. "Artık geçti," diye rahatlatı onu ve zorla bir sandalyeye

oturttu. "Biraz şoke olmuş gözüküyorsun, burada içeceklerini nerede tutuyorsun?"

"Dolapta çay ve portakal suyu var," dedi Faith zayıf bir sesle.

"Alkollü içeceklerden bahsediyordum. Hiç şarabın var mı?"

Faith hayır anlamında başını salladı. "Ben alkol kullanmıyorum."

Gray gözlerindeki öfkeye rağmen hafifçe sırıttı. "Bağnaz," dedi sakince. "Pekâlâ, portakal suyu geliyor." Raftan bir bardak aldı ve portakal suyuyla doldurdu, sonra da Faith'in eline tutuşturdu. "İç hadi. Ben telefon edeceğim, sen de hepsini iç."

Faith meyve suyunu yudumladı, bu ona konsantre olacak bir şey sağladığı için. Gray telefon rehberini açtı, ilk sayfada parmağını gezdirdi ve numarayı girdi. "Polis şefi McFane, lütfen."

Faith birden canlanarak başını kaldırdı. Gray ona baktı, yüz ifadesi sanki onun karşı çıkmasına meydan okuyor gibiydi. "Mike, ben Gray. Faith Hardy'nin evine gelebilir misin? Evet, eski Cleburne evi. Postasından gerçekten çirkin bir sürpriz çıktı. Ölü bir kedi... Evet, onlardan da bir tane var."

Gray telefonu kapayınca, Faith boğazını temizledi. "Onlardan da bir tane olan ne?"

"Bir tehdit mektubu. Görmedin mi?"

Faith başını salladı. "Hayır. Tek gördüğüm kediydi." Bütün bedeni sarsıldı, bardak elinde titredi.

Gray kapakları açıp kapamaya başladı. "Ne arıyorsun?" diye sordu Faith.

"Kahveyi. Şoku atlatmak için şeker aldıktan sonra kafeine ihtiyacın var."

"Buzdolabında saklıyorum. En üst rafta."

Gray kahveyi çıkardı ve Faith onu filtrelelere yönlendirdi. Faith onun bu işi evde muhtemelen hiçbir zaman yapmamış zengin bir adama göre beceriyle yaptığını düşündü ve içten içe biraz eğlendi.

Kahve olurken Gray bir sandalye çekip Faith'in karşısına oturdu, o kadar yakınlardı ki bacakları birbirine değiyordu. Faith'e bir şey sormadı zira genç kadın çok geçmeden polis şefine neler olduğunu anlatacağı zaten. Faith anlayışı için ona minnettardı. Sadece orada oturdu, ona sıcaklığını ödünç verdi ve yakınlığıyla rahatlattı, koyu kahverengi gözleri sanki Faith onun düşündüğü

kadar hızlı içmezse portakal suyunu üzerine dökmeyi düşünüyormuş gibi sürekli üzerindeydi.

Faith bunu yapmasını engellemek için meyve suyundan büyük bir yudum aldı ve kaslarının gerçekten biraz gevşediğini hissetti. "Sakın," diye mırıldandı. "Tekrar kusmamak için kendimi zor tutuyorum zaten."

Gray'in kasvetli bakışları alaycı bir hal aldı. "Ne düşündüğümü nasıl anladın?"

"Bardağa, sonra da bana bakmandan." Faith bir yudum daha aldı. "Polis şefinin Deese olduğunu sanıyordum."

"Emekli oldu." Gray bir an Faith'in polis şefi Deese'i kötü hatırlayacağını düşündü, belki de telefonda polis şefini istediğinde ona öyle bakmasının sebebi buydu. "Mic- hael McFane'i seveceksin. Ne güzel bir İrlandalı ismi değil mi? Bu iş için çok genç, hâlâ yeni tekniklerle ilgileniyor." Michael, Faith'i evden kovduklarından oradaydı, Gray bu ayrıntıyı hatırlıyordu, ama Faith bunu biliyor olamazdı, muhtemelen onu tanımazdı. O şok anında bütün polis şefi yardımcılarını yüzüstü uniformalar halinde görmüş olmalıydı. Muhtemelen hafızasında sadece kenarda duran o ve polis şefi kalmıştı.

Gray şaşırtıcı garipliği fark etti. Faith polis şefi Deese'le karşılaşmak konusunda isteksiz gözüküyordu ama onunla görüşürken hiç böyle bir huzursuzluk göstermemişti. Cesur, kışkırtıcı, kızdırıcı, hüsrana uyandırıcıydı, fakat hiçbir zaman onun yanında olmaktan rahatsız oluyor gibi değildi.

Gray de rahatsız olmuyordu. Yoksa neden Faith telefon ettiğinde evinden bir kediyi çıkarmak için bir iş görüşmesini iptal edip Monica'nın kızgın itirazları kulağında hâlâ çınlarken olabilecek en hızlı şekilde buraya gelsin? Faith ondan yardım istemişti ve Gray sorunun ne kadar küçük olduğunu düşünürse düşünsün ona elinden geldiğince yardım etmek istemişti. Zaten sorun küçük falan değildi, bütün koruyucu içgüdüleri harekete geçmişti. Kimin böyle iğrenç bir şey yaptığını bulmaya niyetliydi ve o insanın başı beladaydı. Yumrukları zanlının yüzüne vurma isteğiyle kaşınıyordu.

"Neden benim yaptığımı düşünmedin?" diye sordu yavaşça. Bütün dikkati ifadesindeki değişimleri yakalamak adına genç kadının yüzündeydi. "Seni

kasabadan kovmaya çalışıyordum, o yüzden mantıken ilk şüphelendiğin insan ben olmalıydım."

Faith o daha konuşmayı bitirmeden başını sallamaya başladı, bu hareket ipeksi saçlarının yüzünün etrafında dans etmesine yol açtı. "Böyle bir şey yapmazdın," dedi kendinden çok emin bir şekilde. "Bana ilk notu da bırakmazdın."

Gray durdu, Faith'in ona duyduğu güvenin zevkini çıkaramadan dikkati dağılmıştı. "İlk not mu?" İki kelime de haşındı.

"Dün. Dışarı çıktığımda arabamda bir not vardı."

"Polis şefine bildirdin mi?"

Faith yine başını salladı. "Çok net bir tehdit değildi."

"Ne diyordu?"

Faith'in ona attığı bakış biraz huzursuzdu, Gray niye öyle olduğunu merak etti. "Alıntı yapmak gerekirse: Kendi iyiliğin için kapa çeneni."

Kahve hazırды. Gray ayağa kalktı ve iki fincan kahve doldurdu. "Kahveni nasıl alırsın?" diye sordu boş boş, düşünceleri hâlâ notta ve paketteydi, dahası pakette son derece net bir tehdit vardı. Soğuk, kara öfkenin kanatları içinde yükseldi, onları zar zor kontrol ediyordu.

"Şekersiz."

Gray ona fincanı uzattı ve yine eski yerine, Faith'e degecek kadar yakına oturdu. Faith onun yüz ifadesini okumakta herkesten daha ustaydı, yüz ifadesindeki bir şey onu endişelendirmiş olmalıydı, bu yüzden her zamanki dikkat dağıtıcı manevralarından birini yapmaya karar verdi. "Eskiden kahveyi şekerli içerdim ama Bay Gresham şeker hastası. O yapay tatlandırıcılarla uğraşmaktansa hiç şeker kullanmamanın daha kolay olduğunu söylerdi, o yüzden evde hiç şeker yoktu. Eğer isteseydim bana alırlardı ama ben zahmet etmelerini istemezdim..."

Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsa, diye düşündü Gray sinirle, başarılı olmuştu. Manevrayı önceden tahmin etmek bile etkisini azaltmamıştı, çünkü Faith ortaya çok ilginç bir yem atmıştı. "Bay Gresham kim?" diye sordu hızla.

Kıskançlığın içinde yükseldiğini hissediyordu, ya Faith Prescott'a taşınmadan önce beraber yaşadığı bir adamı anlatıyorsa?

Faith uyku akan yeşil gözlerini kırıştırdı. "Greshamlar benim bakıcı ailemdi."

Bakıcı bir aile. Tanrım. Soğuk bir yumruk midelerini düğümledi. Faith'in hayatının eskisi gibi devam ettiğini sanmıştı. Gerçekçi olmak gerekirse iyi bir bakıcı evi daha önceki hayatından çok daha iyiydi, fakat hiçbir zaman çocuklar için ailelerini kaybedip yabancılarla bir araya konmak kolay olmuyordu. Hem iyi bir ev bulmak çok zor bir ihtimaldi. Birçok çocuk bakıcı evlerde tacize uğruyordu ve Faith gibi gözüken genç bir kız...

Çakıl taşlarından çıkan seslerden Mike'ın geldiğini anladı. "Burada kal," diye homurdandı ve arka kapıya gitti. Mike arabadan çıkarken ona işaret etti ve evin arkasına, kutuyu bıraktığı yere çağırdı.

Mike onun yanına gitti, parçalanmış kediye bakarken çilli yüzü iğrentiyle kasıldı. "Bu işin içinde fazlasıyla hastalıklı şeyler görüyorum," dedi sohbet edercesine. Kutunun yanına eğildi ve ekledi: "Neden biri çaresiz bir hayvana böyle bir şey yapar? Kutuya çok dokundun mu?"

"Sadece dışarı taşırken. Sadece ön sol köşeyi ve sağ arka köşeyi ellemeye dikkat ettim. Faith'in açmadan önce ne kadar dokunduğunu bilmiyorum. Kutunun kapağını açmak için bir kalem kullandım. Kapağın bir tarafında bir mesaj var."

Mike aynı tekniği kullanmaya karar vererek cebinden tükenmez bir kalem çıkardı. Büyük harflerle yazılmış mesajı okurken dudaklarını büzdü:

PRESCOTTAN ÇIK GİT YOKSA BU KEDİ GİBİ OLURSUN

"Merkeze götürüp parmak izi bulabilecek miyiz diye bakacağım. Plastiğe dokunulmadığı için oradan parmak izi bulabiliriz." Eve doğru göz attı. "Faith iyi mi?"

"Ben buraya geldiğimde çok sarsılmıştı ama şimdi sakinleşti."

"Tamam." Mike yine kalemi kullanarak kutuyu kapadı ve birkaç saniye pakede baktı, sonra homurdandı.

Gray aşağı baktı ve ilk bakışında gözünden kaçan bir şey gördü. "Kahretsin. Posta damgası yok. Diğer postasının üzerindeydi, bu yüzden bunun da postayla gönderildiğini sanmıştım."

"Hayır, biri bunu şahsen getirmiş. İçeri girip Faith bir şey duymuş mu veya bir araba görmüş mü diye soralım."

Mutfağa girdiler ve Gray Faith'in hâlâ onu bıraktığı yerde oturup kahvesini yudumladığını gördü. Faith onlara baktı, artık iyice sakın görünüyordu ama Gray yine de genç kadının kontrolünden şüpheleniyordu.

Faith Mike'a bakarak hemen ayağa kalktı.

"İyi günler, bayan." Mike parmaklarını şapkasına götürdü. "Ben Michael McFane, buranın polis şefiyim. Birkaç soruya cevap verebilir misiniz?"

"Tabii ki," dedi Faith. "Kahve ister misiniz?"

"Lütfen."

"Şekerli mi sütlü mü?"

"Şekerli."

Faith misafirperverlik gösterdikten sonra sandalyesine geri döndü. Gray büyük masaya dayanmış bir şekilde yanında duruyordu. Mike tezgâha yaslandı ve ayaklarını uzattı.

"Kutuyu nerede buldunuz?" diye sordu Mike.

"Posta kutumda."

"Posta damgası yok. Postalanmamış, bu yüzden birinin postanız teslim edildikten sonra şahsen gelip bıraktığını düşünüyorum. Postacılar dışında kimsenin kutuyu kullanmaması gerek, bu yüzden önceden orada olsaydı postacı onu muhtemelen dışarı çıkarırdı. Postanızın geldiğini veya bir arabanın geçtiğini duydunuz mu?"

Faith başını salladı. "Ben burada değildim. Alışveriş yapmaya gitmiştim. Eve geldim, torbalarımı yerleştirdim, sonra dışarı poşuma bakmaya gittim."

"Size kızgın biri var mı? Ödeşmek için size ölü bir kedi verebilecek biri?"

Faith yine başını salladı.

"Dün arabasında bir not bulmuş," diyerek araya girdi Gray.

"Nasıl bir not? Ne yazıyordu?"

"Kendi iyiliğim için çenemi kapamam gerektiğini," diye cevapladı Faith.

"Notu sakladınız mı?"

Faith içini çekti, Gray'e endişeli bir bakış attı, sonra notu almaya gitti. "Tezgâhın üzerine koy," dedi Mike. "Dokunmak istemiyorum."

Faith sözüne uydu ve Gray okuyabilmek için Mike'ın arkasına geçti. Bu not da paketteki gibi büyük harflerle yazılmıştı. GUYROUILLARD'LA İLGİLİ SORULAR SORMAYI KES KENDİ İYİLİĞİN İÇİN ÇENENİ KAPALI TUT. Gray ona sinirli bir şekilde baktı, artık Faith'in ona attığı endişeli bakışın sebebini anlıyordu.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Bu sefer ne haltlar yedin?"

"Sen de benim kadar biliyorsun," diye karşılık verdi Faith.

"Hımmm, peki." Mike çenesini kaşdı. "Gray babanın bununla ne ilgisi var?"

"Bayan Küçük Meraklı kasabanın her yerinde onunla ilgili sorular soruyor." Faith'e kaşlarını çatarak baktı.

"Bu niye böyle bir not yazdıracak ve posta kutusuna ölü bir kedi bırakacak kadar birini kızdırır?" Beni son derece kızdırdı," dedi Gray dürüstçe. "Eski dedikoduların canlanıp Monica'yı veya annemi üzmesini istemiyorum. Ama bu başka kimi bu kadar kızdırır bilmiyorum."

Polis şefi sessizleşti. "İlk bakışta," dedi yavaş yavaş sonunda. "En şüpheli insan sensin Gray." Faith hemen itiraz etmeye girişti ama Mike onu susturmak için elini salladı. "Herhalde notu okuduğuna göre sen de bunu biliyordun," dedi ona. "O yüzden neden polisi değil de onu aradığını merak ediyorum."

"Onun notu da kutuyu da bırakmadığını biliyordum."

"O buraya geri taşındığında mutlu olmadığın sır değil," dedi Michael Gray'e bakarak.

"Hayır değildim. Hâlâ da değilim." Gray'in dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama tehditkâr notlar ve ölü kediler benim stilim değil. Ben açık açık savaşıyorum."

"Bunu ben de biliyorum. Sadece Bayan Hardy'nin yardım için neden seni aradığını merak ettim."

Gray küçümseyen bir ses çıkardı. "Kendin bul."

"Sanırım anladım bile."

"O zaman gerzek gibi davranmayı kes."

Polis şefi alınmadı, sadece sırtıttı. Bir an sonra yine işe dönmüştü, "İkinizin kasabanın merkezine gelmenizi istiyorum ki parmak izlerinizi alıp kutuyu ve

notlan sizinkine uymayan parmak izleri için tarayabileyim. Bayan Hardy sizin ifade vermeniz de gerekecek."

"Tamam, anahtarlarımı alayım." Faith ayağa kalktı ve Gray onun kolunu tuttu.

"Ben seni götürürüm."

"Tüm yolu tekrar gidip gelmene hiç gerek yok..."

"Seni ben götürürüm dedim." Gray anlaşılmas bir ifadeyle ona dik dik baktı ve bakışlarıyla onu ikna etmeye çalıştı. Faith siniri bozulmuş gözüküyordu ama itiraz etmedi ve polis şefi yine sırtıttı.

Gray onu dışarı çıkardı ve Jaguar'ının lüks koltuğuna oturttu. "Beni götürmene gerek yok," dedi Faith huysuzca ve emniyet kemerini bağladı.

"Eğer seninle konuşmak istiyorsam tabii ki gerek var."

"Söylenecek ne var ki?"

Gray arabayı çalıştırdı ve geriledi, Polis Şefi McFane'in arabasını takip etmeye başladı. "Açıkça delinin teki sana takmış durumda. Prescott'tan uzakta çok daha güvende olursun."

Faith kafasını çevirdi ve soğuk bir ifadeyle pencereden dışanyı seyretmeye başladı. "Bu olayı bu şekilde kullanman uzun sürmedi," diye cevap verdi alaycı bir tavırla.

"Seni inatçı küçük cadı, tehlikede olabileceğini o kızıl kafan almıyor mu?"

Bölüm On Beş

Faith adliye sarayından çıktığında öfkeden kuduruyordu ama öfkesinin çoğunu kontrol altında tutmayı başarmıştı. Gray bütün yol boyunca onu kızdırarak Prescott'tan taşınması için başının etini yiyip durmuştu. Polis Şefi McFane de yalnız yaşadığı ve yakınında komşuları olmadığı için güvende olmadığını söyleyerek Gray'e katılmıştı. Faith eğer giderse bu tacizin duracağını, yapan kişiyi asla bulamayacaklarını ve suçlunun taktikleri işe yaradığı için sevineceğini söylemişti. Faith ona bu tatmini verecek değildi.

Polis şefi genç kadına mantığının kusursuz, cesaretinin ise övgüye değer olduğunu söylemişti ama sağduyusu yerinde değildi. Zarar görebilirdi.

Faith ona bu konuda katılmıştı ancak inatla yerinden bir santim bile kıpırdamayı reddetmişti. İlk sarsıntısından kurtulduktan sonra sebep sonuç ilişkisini görebiliyordu. Ölü kedi bir şekilde Guy'a gerçekten ne olduğunu bulmaya yakınlaştığını gösteriyordu ve eğer şimdi giderse ne olduğunu asla tanı olarak bilemeyecekti. Polis Şefi ve Gray birinin onu taciz ettiğini düşünüyorlardı; Faith ise durumun bundan çok daha ciddi olduğunu biliyordu. Onlara kedinin ve notların arkasında ne olduğunu düşündüğünü söyleme isteğine karşı çıkmak zorunda kalmıştı; eğer Guy'ın öldürüldüğünden şüphelendiği ortaya çıkarsa bu suçlu kişinin kulağına gider ve onu yakalamak daha da zorlaşırdı. O yüzden sessiz kaldı ve bu hüsrana onu daha da sinirli bir hale getirdi.

Polis şefinin gitmesi konusundaki önerilerini görmezden gelebiliyordu; Gray'inkiler ise onu kalbinden vuruyordu. Evine doğru yola çıktıklarında, Gray'in ikna etmeye çalışan önerileri sert emirlere dönüşmüştü.

Arabaya binerlerken, "Son kez söylüyorum, hayır!" diye neredeyse ellinci kez bağırdı Faith. Etraflarındaki bütün insanların başı onlara doğru döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Gray. Dedikodu yaratmak istemeyen bir adama göre bugün çok dikkatsiz davranmıştı. Jaguar'ı görmezden gelinecek bir araba değildi ve Faith insanların dikkatini çeken bir kadındı. Birçok insan onu

kasabaya getirdiğini, karakola girdiğini ve onunla beraber çıktığını, hem de Faith'in ona bağırdığını görmüş olmalıydı. Ah, artık bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Bugün yüzleştiği koşullarla tekrar karşı karşıya kalsa yine aynı şekilde davranırdı.

Faith emniyet kemerini sertçe taktı. "Kediyle de, iki notla da bir alakan olmadığını biliyorum," dedi, öfkesi sesinden belli oluyordu. "Ama kesinlikle bunu lehine kullanıyorsun, değil mi? İlk günden beri gitmemi istedin ve bana istediklerini yaptıramadığın için deli oluyorsun."

Gray yoldaki trafiğe bakarken ona sert, tehlikeli bir bakış attı. "Bir an bile sana istediklerimi yaptıramadığımı düşünme," dedi sessizce. "Eğer isteseydim yarım saatte seni buradan kovardım. Fakat bunu yapmamaya karar verdim."

"Gerçekten mi?" dedi Faith kelimeleri uzatarak. "Neden geri çekildin?"

"İki sebepten dolayı. Birincisi, on iki yıl önce olan şeyleri hak etmedin ve seni bir daha aynı şekilde görmek istemiyordum." Bakışlarını sokaktan genç kadının vücuduna çevirdi ve onu baştan aşağı süzdü. "İkinci sebebi biliyorsun."

Bu gerçek aralarında parıldıyordu, patlama noktasına yakındı. Gray onu arzuluyordu. Faith bunu biliyordu... Neredeyse ilk görüştükleri andan beri, özellikle de New Orleans'taki o öpüşmeden sonra. Ancak Gray onu kendi koşulları altında istiyordu; onu Prescott'tan uzakta küçük bir eve yerleştirmek, ilişkilerini ailesini üzmeden mahalleden uzakta sürdürmek istiyordu. Bu koşullar onun için mükemmel olurdu, çünkü bir taşla iki kuş vurmuş olurdu.

"Sanki utanılacak bir şeymişim gibi beni saklamana izin vermeyeceğim," dedi Faith, inatla camdan dışarı bakarken bakışları buruktu. "Eğer benimle açıkta ilişki kuramaya- caksan benden uzak dur."

Gray yumruğunu direksiyona vurdu. "Kahretsin, Faith! O kedi, karşılama komitesinden gelmedi! Senin güvenliğini düşünüyorum! Evet, başka bir kasabaya taşınsan bu beni çok memnun ederdi. Annem beni delirtiyor ama bu onu üzme istediğim anlamına gelmez. Onu her şeye rağmen sevdiğim için özür mü dilemem gerekiyor? Sen hayatın getirdiklerine uyum sağlamayı biliyorsun, o bilmiyor. Ben açgözlü bir herifim; hem onun için en iyi olanı yapmak hem de

sana sahip olmak istiyorum. Eğer taşınırsan çok tatmin edici bir ilişkimiz olabilir ve seni bir manyağın takip ettiği konusunda endişelenmek zorunda kalmam!"

"O zaman endişelenme. Ben endişelenirim."

Gray hem kızgınlık, hem de hüsrân içeren boğuk bir ses çıkardı. "İnat etmeyi bırakmayacaksın, değil mi?"

Faith ona burada kalması için kişisel kavgasından daha önemli nedenleri olduğunu söylememek için kendini yine tutmak zorunda kaldı. Gray öyle bir haldeydi ki ona inanmazdı zaten.

Artık kasabanın merkezinden çıkmışlardı ve yolda çok az trafik vardı. Çok geçmeden Gray Faith'in evine giden ara yola girdi. Faith şimdiye kadar hiç evinin ne kadar ıssız bir yerde olduğunu fark etmemişti, en azından kendi tehlikesi açısından. Geniş alandan, huzurdan ve sessizlikten hoşlanmıştı. Eve geldiğinde aldığı zevki mahvettiği için görmediği, bilmediği düşmanına lanet olsun!

Gray onun sokağına girene kadar konuşmadı. Akşa- müstüydü ve batan güneş küçük evini altın bir parıltıyla kaplamıştı. Faith çok kısa bir sürede buraya yerleşmiş, kendi eşyaları, kendi duvarlarıyla çevrilmiş, başının üzerinde kendi çatısı olmuştu. Buradan gitmek mi? Bunu hayal bile edemiyordu.

"Bir şey soracağım," dedi, eli kapının kulpundayken. "Seninle nerede olursam olayım bir ilişki yaşamak istemiyorum. Bu benim güvenliğim için olan endişeni azaltıyormu."

Gray parmaklarını genç kadının bileğine dolayarak onu durdurdu ve arabanın içinde tuttu. Gözleri öfkeden simsi- yah kesilmişti ama aşağılayıcı soruya cevap vermedi, sadece duruma yönelik bir yorum getirdi. "Fikrini değiştirebilirim," dedi yavaşça. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Faith kapıyı açtı ve Gray gitmesine izin verdi, son sözü o söylediği için memnundu. Zaten genelde son sözü hep o söylüyor, diye düşündü Faith. Konuşmayı Faith'in verebileceği tek cevap sessizlik olana dek sürdürmek konusunda bir yeteneği vardı.

Gray'in arabada oturup sağ salim eve girene dek onu izlediğinin farkındaydı. Haklıydı, kahretsin. Gerçekten fikrini değiştirebilirdi, hem de çok az çabayla ya da hiç çaba harcamadan. Söylediği cümle yalan değildi ama bir blöftü. Onunla ilişkisinin olmasını istemiyordu, ancak bu ona karşı koyabileceği anlamına gelmiyordu. Eğer Gray şimdi onunla beraber içeri gelmek için ısrar etseydi sadece tek bir öpüşmeden sonra bile Faith muhtemelen hemen onu yatak odasına götürürdü. Utancı ondan sonra başlardı.

"Gray, nasıl böyle bir şey yapabilirsin?" diye sordu Alex sinirle. "Onunla kasabada arabayla dolaşmış, karakolun önünde onunla tartışmışsın. Tanrım, kasabanın yarısı sizi gördü, diğer yarısı da bir saat içinde neler olduğunu duydu."

Monica başını kaldırdı ve ıstırap dolu bakışlarını Gray'e çevirdi. Gray bu konuyu onun önünde açtığı için Alex'i sarsmak istiyordu.

"Onu gitmeye ikna etmeye çalışıyordum," diye cevap verdi kısaca, ona tam olarak bakmasa da Monica'nın vücudundaki gerginliğin azaldığını görebiliyordu. "Biri ona kötü şakalar yapıyor. Bugün posta kutusunda ölü bir kedi bulmuş."

"Ölü bir kedi mi?" Alex yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç. Ama Faith neden senin arabadaydı?"

"Bulduğunda beni aradı..."

"Neden seni aradı?" diye hoşnutsuzlukla sordu Monica.

"İşte." Gray cevabının açıklayıcı olmadığını biliyordu ama umrunda değildi. "Ben Mike'ı aradım, o da evine geldi, ikimizin de parmak izlerimizi vermek için karakola gelmesini istedi." Monica yüksek sesle derin bir nefes aldı. "Ve Faith hâlâ titriyordu, o yüzden onu ben götürdüm."

"Neden senin parmak izini aldı?" diye sordu Monica öfkeyle. "Faith seni mi suçladı?"

"Hayır ama ben kutuya dokundum. Mike hangi parmak izlerinin bizim olduğunu bilmiyordu, o yüzden kutuyu bırakan piç kurusuna ait parmak izi olup olmadığını anlayamadı."

Monica dudağını kemirdi. "Bir şey buldu mu?"

"Bilmiyorum. Faith ifadesini verdikten sonra onu eve götürdüm."

"Taşınacak mı?" diye sordu Alex.

"Hayır." Gray sinirle elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok inatçılaştı." İnatçılaştı mı? O inatçı doğmuştu. Gray sandalyesini masadan uzağa itti ve ayağa kalktı. "Ben dışarı Çıkıyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu Monica şaşkınlıkla. "Nereye?"

"Sadece dışarı." Çiftleşme mevsiminde bir kısrakın kokusunu alan bir aygır kadar huzursuz ve huysuzdu, fakat Faith'e ulaşamıyordu. Kanı damarlarında zonkluyor, onu harekete, herhangi bir harekete geçmeye zorluyordu. Şiddetli bir fırtına kopmalıymış gibi hissediyordu, ancak hava sakindi ve fırtına olmaması onu sinirlendiriyordu. "Kaçta döneceğimi bilmiyorum. Alex, dokümantasyonla yarın ilgileniriz."

Monica şaşkınlıkla ve endişeyle onun odadan çıkmasını izledi. Dudağını biraz daha kemirdi. Gray o Devlin kadınıyla gitgide daha da fazla ilgileniyormuş gibiydi. Devlinler'in yol açtığı ıstıraplardan sonra Gray'in bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Ve Michael onun evine gitmişti! Monica onun Faith Devlin'in yanına bile yaklaşmasını istemiyordu; o Devlin kadınları örümcek gibilerdi, yakınlarına gelecek kadar dikkatsiz olan adamları hızla ağlarına çekiyorlardı.

Alex başını salladı, onun bakışları da endişe yüklüydü. "Ben annene iyi geceler dileyeceğim," dedi ve yukarı çıktı. Noelle yemekten hemen sonra yorgun olduğunu söyleyerek yatak odasına çıkmıştı ama gerçek şu ki odasında çok daha rahat ediyordu.

Alex yarım saat yukarıda kaldı. Onun merdivenlerden yukarı çıkma hızından daha yavaş bir şekilde indiğini gören Monica hâlâ çalışma odasındaydı. Alex kapıya yaklaştı, durdu ve ona baktı. Monica başını kaldırdı ve onu ıstırapla izledi. Alex'in eli ışık düğmesine uzandı. Monica o ışığı kaparken korkuyla donakaldı ve nefesi kesildi.

"Hayatım," dedi Alex ve Monica bu sözün yukarıdaki kadına söylendiğini anladı.

Faith bir şey okumakla da, televizyon izlemekle de ilgilenemediği için evi dolaşıyordu. Evde kalmakta ısrar etmesine rağmen gerçek şu ki bu durumdan

hoşnutsuz olmuştu. Masanın üzerindeki kutunun hatırası o kadar keskindi ki kendini mutfağa gitmeye zorlamak zorunda kalmıştı. Masayı boş bir şekilde görmek, kendine hafif bir yemek hazırlarken masayla kutu arasındaki bağlantının azaldığını görmek rahatlatıcıydı. Yemek hafif de olsa sadece yarısını yiyebildi.

Yine Renee'yi aradı. Bunun çok erken olduğunu biliyordu ama içindeki uzak, diplere gömülmüş bir içgüdü onun annesine uzanmasına sebep olmuştu, ondan teselli almak istemekten çok aralarında akrabalıktan öte bir bağ olduğu için: Rouillard erkekleri.

Telefonu Renee açınca Faith rahatladı. Eğer büyükannesi açsaydı, Renee asla telefona gelmezdi.

"Anne," dedi, sesinin titrediğini duyunca endişelendi. "Yardıma ihtiyacım var."

Hattın öteki ucunda sessizlik oldu, sonra Renee ihtiyatla, "Ne oldu?" diye sordu. Normal bir anne gibi endişelenmek onun için doğal bir tepki değildi.

"Biri posta kutuma ölü bir kedi bırakmış ve birkaç tane tehdit mesajı aldım, bana soru sormayı kesmezsem kedi gibi olacağımı söylüyorlardı. Kimin yaptığını bilmiyorum..."

Nasıl sorular?"

Faith Renee'nin telefonu suratına kapamasından korktuğu için duraksadı. "Guy hakkında," diye itiraf etti.

"Kahretsin, Faith!" diye bağırdı Renee. "Sana bu işe burnunu sokmamani söylemiştim ama dinlemiyorsun ki! Hayır, eski kirli çamaşırları ortaya çıkardın, şimdi de koku sana fazla kötü geliyor. Çeneni kapamazsan kendini öldürecekisin!"

"Biri Guy'ı öldürdü, değil mi? Sen kimin yaptığını biliyorsun. O yüzden gittin."

Renee'nin nefesi hattın öteki tarafından duyuluyordu, hışırtılı ve hızlıydı. "Bu işe karışma," diye yalvardı. "Sana söyleyemem, hiçbir zaman söylemeyeceğime söz verdim."

Benim bileziğimi aldı. Eğer herhangi birine söylersem cinayeti benim üzerime yıkacağını söyledi, bileziği Guy'la benim kavgaya edip benim onu öldürmüş gibi gözükeceğim bir yere koyacağını söyledi."

Haftalardır süren şüphelerden, eski dedikoduları kanş- tırıp hiçbir yere varamamaktan sonra birdenbire gerçeği duymak çok şaşırtıcıydı. Faith'in şoktan kurtulup olayı tam olarak anlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Sen Guy'ı seviyordun," dedi, kendinden emin sesi kendi kulaklarında çınliyordu. "Onu öldürmüş olamazsın

Renee ağlamaya başladı. Bu sempati kazanmak için özellikle planlanan gürültülü bir ağlayış değildi. Faith onun ağladığını sesinin birden kalınlaşmasından anladı. "O şimdiye kadar gerçekten sevdiğim tek adamdı," dedi ve Faith o an annesinin Guy'a olan sevgisini sorgulamanın gereksizliğini anladı, Renee onu gerçekten seviyordu ve bu yeterliydi.

"Ne oldu anne?"

"Söyleyemem..."

"Anne, lütfen." Faith çaresizce Renee'ye bir anlam ifade edebilecek geçerli bir sebep bulmaya çalıştı. Renec'nin kendini düşünmesi normaldi ancak bu kez Faith onu bu tavrı yüzünden suçlayamıyordu. Renec'nin bencilliğinden daha büyük tek şeyi açgözlülüğüydü. "Anne, herkese göre Guy hâlâ hayatta bir yerlerde. Olü ilan edilmedi, o yüzden vasiyeti daha okunmadı."

Renee burnunu çekti ama vasiyet kelimesi ilgisini çekmişti. "Eee ne olmuş?"

"Yani sana bir şey bıraktıysa bunu vasiyetine yazmıştır. Bunca senedir çok paran olmuş olabilir."

"Hep bana bakacağını söylemişti." Renee'nin sesi mı- zıldayan, kendine acıyan bir tona bürünmüştü. Sanki keneni sakinleştirmek istermiş gibi derin bir nefes aldı, Faith neredeyse onun bir karar verdiğini duyabiliyordu.

"Her zamanki gibi yazlıkta buluştuk," dedi Renee. Çoktan... Bilirsin. Yapmıştık. Her neyse, dışarıdan adamın araba sesi geldiğinde karanlıkta konuşuyorduk. Kim olduğunu bilmiyorduk, Guy zıpladı ve pantolonuna uzandı, çocuklarından biri diye korkmuştu. Karısı diye hiç korkmadı, çünkü o umursamazdı."

"Konuşmak için kayıkhaneye girdiler. Bağırıklarını duyabiliyordum, o yüzden giyindim ve oraya ilerledim. Tam oraya vardığımda Guy kapıyı açtı. Durdu, arkasına baktı ve asla unutamam, 'Kararımı verdim,' dedi. işte o zaman

tam kafasından vuruldu. Çimlere, tam kayıkhanenin önüne yığıldı. Ben dizlerimin üzerine çöktüm, yanında bağırp ağlıyordum ama o daha yere düşerken ölmüştü. Titremedi bile."

"Onu vuran Gray miydi?" diye sordu Faith, sesi ıstırap doluydu. Bu olamazdı. Gray olamazdı. Ama sormak zorundaydı. "Babasını Gray mi öldürdü?"

"Gray mi?" Gözyaşlarının arasına şaşkınlık karıştı. "Hayır, Gray değildi. O orada değildi."

Gray değildi. Teşekkürler Tanrım. Gray değildi. Kendine birçok kez bunu yapanın o olamayacağını söylemiş olsa da biraz şüphesi kalmış olmalıydı, çünkü birden çok rahatladı, ruhunun hafiflediğini hissetti.

"Anne, kimse Guy'ı vurduğuna inanmazdı. Neden po- gitmedin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Renee sonu bir hıçkırıkla biten keskin bir kahkaha koyverdi. "O kasabadaki insanlar benim hakkımda her şeye inanırlardı. Çoğu masum olduğumu bilse bile tutuklandığım için memnun olurdu. Ayrıca adam her şeyi planlamıştı..."

"Ama tabancan bile yoktu!"

"Adam beni de öldürecekti! Eğer oradan gidip bir daha geri gelmemeye ve bu olaydan kimseye bahsetmemeye söz vermezsem tabancayı ağzıma dayayıp tetiği bana çektireceğini söyledi. O çok güçlü Faithie, bunu yapacak kadar güçlü. Ona karşı koymaya çalıştım ama bana vurdu..."

"O zaman neden seni de öldürmedi?" diye sordu Faith, bir katilin neden bilerek bir tanığı serbest bırakacağını anlamaya çalışıyordu.

Renee o kadar şiddetle ağlıyordu ki bir an cevap veremedi. Sonunda yutkundu ve sesinin titrek kontrolüne yine kavuştu. "O Guy'ı öldürmek istemediğini, sadece çok kızdığını söyledi. Beni de öldürmek zorunda kalmak istemiyormuş. Bana uzaklaşmamı söyledi sonra da bi-bileziğimi aldı. Eğer geri gelirim Guy'ı ben öldürmüşüm gibi göstereceğini ve benim idam cezasına çarptırılacağımı söyledi. Bunu yapabilir, onu tanıımıyorsun!" Sesi son cümleyi söylerken son derece tiz bir hal aldı, sonra Renee yine iç burkucu hıçkırıklara boğuldu.

Faith kendi gözlerinin de yandığını hissedebiliyordu. Hayatında ilk defa annesine acıyordu. Zavallı eğitimsiz, arkadaşsız, bağlantısız Renee vahşi yaşamı ve sorumsuzluğuyla onu suçlu göstermek isteyen birine çok kolay bir av olmuştu. Tek umursadığı, hayatını güzelleştirmesi için güvendiği tek adamın öldürüldüğünü görmüştü, sonra da bu ölümün üzerine yıkılmasıyla tehdit edilmişti. Evet, katil onu iyi ikna etmişti, Renee'nin polise gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Renee katilin dediği her şeye inanmış olmalıydı ve bunun için iyi sebepleri vardı.

"Merak etme, anne," dedi nazikçe. "Hepsi geçti."

"Bir şey-bir şey söylemeyeceksin değil mi? Bu bizim sımmız olmalı, yoksa beni tutuklatır, bunu yapacağına eminim..."

"Kimsenin seni tutuklamasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Cesetle ne yaptığını biliyor musun?"

Renee şaşırdı. "Ceset mi?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Herhalde bir yere gömmüştür."

Bu mümkündü ama katil neden göl hemen oradayken göze çarpabilecek bir mezar kazmak için uğraşsın? Cesedi göle attığı an ondan kurtulmuş olurdu.

"Nasıl bir silah kullandı? Görebildin mi?"

"Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim onun bir tabanca olduğu."

"Vahşi batı filmlerindeki gibi revolver miydi, hani kurşunların girdiği yuvarlak bir boşluğu olan, yoksa sapında Şarjör olanlardan mı?"

"Sapında şarjör olanlardan," dedi Renee bir süre düşündükten sonra.

Otomatik tabanca. Demek ki kovan fırlamıştı ve kayıkhanede bir yerlerdeydi. Katilin kurtulması gereken bir ceset ve korkutup kaçırması gereken bir tanık vardı. Kovanı ha- tırlayıp geri dönüp almış mıydı?

On iki yıl sonra kovanın hâlâ orada olmasının ihtimali neydi? neredeyse sıfır. Ama Guy kaybolduktan sonra yaz- ligin kullanımı azalmıştı, o yüzden kayıkhaneye çok fazla kim yapılmamış olabilirdi. Kovan kayığa veya suya düşüp sonsuza dek yok olmuş olabilirdi.

Ama aynı zamanda bir köşeye veya bir şeyin arkasına düşmüş de olabilirdi. Dünyada garip şeyler olurdu.

"Hiçbir şey söyleme," diye yalvardı Renee. "Lütfen hiçbir şey söyleme. Oraya hiçbir zaman taşınmamalıydın Faithie, şimdi senin de peşinde. Zarar görmeden oradan taşın, onu tanımıyorsun..."

"Belki tanıyorumdur. Katil kim, anne? Belki bir şey yapabilirim..."

Renee telefonu kapadı, Faith en son bir hıçkırık sesi duydu. Yavaşça ahizeyi yerine koydu. Bu gece çok şey öğrenmişti ama yine de yeterli değildi. En önemli şey Gray'in masum oluşuydu. En sinir bozucu olan şey de hâlâ kimin suçlu olduğunu bilmiyor oluşuydu.

Katil bir erkekti. Bu durum Faith zaten onların suçsuz olduğuna karar vermiş olsa da Andrea Wallice'i ve Yolanda Foster'ı şüpheli listesinden çıkarıyordu. Lowell Foster anlaşılan karısının Guy'la olan ilişkisini Guy'ın ölümünden sonra öğrenmişti, fakat bu kasabada dedikodu o kadar hızlı ilerliyordu ki kibirli bir boşboğaz aldatılan kocaya haberi vermiş olabilirdi. Aldatılan kocanın sekreteriyle düzüşmesi önemli değildi, o farklıydı. O yüzden Lowell listede kalmalıydı.

O gece kim Guy'la tartışıyordu ve neden? Finansal bir kararından hoşlanmayan bir iş arkadaşı mı? Guy'ın kaç kişiyle yatıp kalktığı göz önüne alınırsa tartıştığı kişinin kızgın bir koca olma ihtimali daha fazlaydı. O yaz başka kiminle yatmıştı?

Faith bu gece bu sorulara cevap bulamıyordu. Fakat kendini kayıkhane de kovarı ararken görebiliyordu.

Saate baktı. Dokuz buçuktu. Eğer bu işi yapacaksa şu an en iyi zamandı, Gray'e rastlama ihtimali daha düşüktü ve eğer rastlarsa ondan saklanma şansı daha fazlaydı.

Faith bir karar verdikten sonra oyalanan insanlardan değildi, ancak bu sefer daha sağlam ayakkabılar giymek için durdu. Kapıdan çıkarken bir el feneri aldı.

Arabasını yazlığa doğru sürmeye başladı ama tam yazlığa giden özel yola sapacakken fikrini değiştirdi. Biri onu bu yolda görürse, Rouillardlar'a haber

verebilirdi ve Faith kesinlikle bunun olmasını istemiyordu. Ve şanssızlık ikinci kez onu vurursa biri şu an yazlıkta olabilirdi, o insanın farlarını görüp onun geldiğini anlamasını istemiyordu.

O yüzden ormanda bir kilometre yürümek zorunda kalacağını bilse de daha önce park ettiği yere gitti. Bu onun için sorun değildi. Hiçbir zaman karanlıktan veya yılan ve ormandaki başka yaratıklardan korkmamıştı, yine de karşısına bir yılan çıkarsa diye eline bir sopa aldı.

Orman gece gürültülüydü, ormanda yaşayan hayvanlar hayatlarına devam ederken hışırtılar çıkarıyorlardı. Keseli sıçanlar ve rakunlar ağaçlara tırmanıyor, baykuşlar ötüyor, kurbağalar vıraklıyor, böcekler vızıldıyor, gece kuşları cıvıldıyor ve cırcırböcekleri çılgınca cırlıyorlardı. Rüzgâr da bu ses karmaşasına kendi fısıltısını ekliyordu, çam ağaçları hafifçe sallanıyordu. Faith yanlış yola sapmamak için acele etmedi; hep geçtiği küçük dereye vardığında eski içgüdülerinin sağlamlığına gülümsedi. Suda yüzen zehirli bir su yılanının olmadığından emin olmak için nehri aydınlattı. birazan yazlığa sadece birkaç yüz metre vardı. bes dakika sonra ormanın yanındaki açıklığın köşesinde duruyor ve ağaçların güvenliğinden ayrılmadan önce etrafı açan ediyordu. Ev karanlık ve sessizdi. Yazlığı dinledi sadece normal gece seslerini duydu. Göl mırıldanıyor, iskeleye şıpırtılarla vuruyordu ve cam gibi yüzeyi hafif meltemle arada bir ürperiyor, yarım ayın yansıması bozarak sunuyordu. Gece beslenen balıklar, göle kendi dalgalarını ve hafif şıpırtılarını ekliyorlardı.

Faith eve doğru giden hafif eğimli yolda ilerledi, adımları sessizdi.

Kayıkhane kilitliyse ne yapacağını bilmiyordu ve tabii ki muhtemelen kilitliydi, gerçi ev geçen gün buradayken açıldı. Fakat o sırada Gray de buradaydı; evin kilidini açıp her şeyin yerli yerinde olduğunu kontrol etmiş olabilirdi.

Gerçekten macerasever biri olsaydı, diye düşündü Faith, kayıkhanenin altına yüzer ve kayık girişinden girerdi. Kapalı kapıların canı cehenneme.

Bunun hiç ihtimali yoktu.

Gecenin ortasında sualtında yüzmek ona uygun bir iş değildi. Kıyafetlerini çıkarıp o karanlık suyun altına girme düşüncesi bile ürpermesine yetiyordu. Kayıkthane bunca sene kapalıysa içinde muhtemelen ani bir ziyaretçiden korkacak olan fareler, yılanlar, sincaplar ve belki bir iki tane rakun vardı. Hayır, kayıkhanedekileri kapı kilidiyle oynayarak veya belki bir pencere kırarak onları önceden uyarmak istiyordu. Tabii kayıkhanenin penceresi varsa. Daha önce hiç fark etmemişti.

Kayıkthane parlak kara suyun üzerinde belirdi, beyaz duvarları ayışığında hayalet gibi duruyordu. Faith çakıltaşlı yolu geçerken fenerinin ışığını geniş kapılara yöneltti ve hayal kırıklığıyla inlememek için kendini tuttu. Kapının iki kulpunun da içinden geçen kalın, parlak bir kilit vardı, kapıları lekesiz çelikle koruyordu. Normal bir kapı kilidi olsa onunla oynayabilir ya da kırabilirdi, fakat bu büyük kilide hiçbir şey yapamazdı. Artık tek çaresi bir pencere bulmaktı.

İskele tarafında bir pencere yoktu, sadece pürüzsüz, boş bir duvar vardı. Faith öteki tarafa yürüdü ve soluk bir yüzdeki siyah bir göze benzeyen pencereyi karışık duygularla inceledi. İyi haber bir pencere olmasıydı, hem de kırılabilir camdan. Kötü haber ise pencerenin toprağın üzerinde değil, gölün üzerinde olmasıydı. Ayrıca o kadar yüksekti ki Faith'in kendini oradan içeri sokması çok zordu; imkânsız değildi, eğer aklını koysa bunu yapabilirdi, ancak kesinlikle zordu.

Çok ılık ve sert bir el çıplak kolunu tuttu, onu arkasına döndürerek sert, kaslı bir bedene çekti. "Seni burada bir daha yakalarsam ne yapacağımı söylemiştim," dedi Gray yavaşça.

Bölüm On Altı

Gray onu sinekliğin onları sivrisinek ve başka böceklerden koruyacağı verandaya götürdü. Faith onun aniden ortaya çıkmasından dolayı o kadar korkmuştu ki paniği karşısındakinin tanıdığı biri olduğunu görünce azalmamıştı. Gray onu kollarına alıp çimlerin üzerinden hızla eve taşırken onun omuzlarına tutunmak dışında hiçbir şey yapamamıştı.

Neredeyse aniden karanlık bir arzu dalgasına yenildi, dalga onu mantığının ve iradenin altındaki seviyelere çekiyordu. İtiraz etmesi gibi bir olasılık yoktu; uzun zamandır bastırıldığı bedeni ihtiyaçlar öne çıkmış ve düşüncelerini bir kenara itmişti. Gray bacaklarını bırakıp ona sürtünerek aşağı kaymasına izin verdiğinde Faith neredeyse titriyordu. Sürtünme acı verecek denli tahrik edici olmuştu. Zamanı gelmişti. Tanrım, zamanı geçiyordu bile. Onu gözünü görmeyecek hale getiren şiddetli bir arzuyla istiyordu, bu arzuyu daha fazla bekletemezdi ve ona tutundu, bedeni hazırды, bekliyordu.

Gray onu verandayı tutan kare sütunlardan birine dayadı ve onu tahtaya yapıştırdı. Parlak ayışığına rağmen veranda hem karanlık hem de ılıktı ve yazın parfümü ile Gray'in sıcak, keskin, hoş kokusuyla doluydu. Gray'in nefes alıp verışı hızlı ve aceleliydi, sertçe ona dayandı ve kendini Faith'in teslim olmuş yumuşak bedenine itti. Parmaklarını Faith'in saçlarının arasına soktu ve Faith'in kafası büyük, güçlü elleri arasına girdi. Dilini ağzının derinliklerine sokarken hâlâ onun kafasını tutuyordu. Tamamen uyarılmıştı, mermer kadar sertti ve sertliği Faith'in bedenine dayanıyordu.

Faith ağzının içine inledi, açlıkla kıvranıyordu, kalın sertliğini bacaklarının arasındaki teslim olmuş boşluğa almak için yeteri kadar yukarı kalkmaya çalışıyordu. Açlık içindeydi ve boştu, çok boştu, onu içine alma ihtiyacıyla nemleniyordu.

Gray'in gömleğinin önü açıktı. Faith'in tırnaklarının geçtiği omuzları kumaşla kaplıydı ama göğsü çıplaktı. Faith teninin terden kaygan olduğunu ve kıvrıcık

tüylerinin sertliğini hissedebiliyordu. Göğüsleri gerginleşti, meme uçları sertleşti, dokunulma ihtiyacıyla sızlıyorlardı.

Gray nefes nefese kalmış bir halde dudaklarını onunkinden çekti, her nefes alışında göğsü körük gibi çalışıyordu. Faith dudaklarını yalayıp Gray'in tadını aldı, sonra onu kendine çekmek için boynunun arkasından tuttu. Gray hemen isteğine uydu, dudakları sertti ve ısıırıyordu, bu ilkel güç Faith'i daha önce hiç heyecanlanmadığı kadar heyecanlandırıyordu.

Gray genç kadının iki göğsünü de kavradı ve sertçe oksadı, Faith o kadar rahatladı ki hem zevkle hem de arzuyla inledi, fakat bu hareket yeterli olmayacak denli kısa sürmüştü. Ya Gray onun ihtiyacını bildiğinden ya da o da aynı derecede ihtiyaç duyduğundan bluzunu sertçe açtı ve düğmeler havada uçuştı, etraflarını saran sessizlikte düğmelerin fırlama sesi çok yüksek geldi. Gray bir eliyle Faith'in sutyeninin ön kopçasını açtı ve Faith'in dik göğüslerini aç ağzının önünde açıkta bıraktı. Bir kolunu Faith'in kalçasına sardı ve onu kaldırdı, açık ağzı göğsüne doğru kayd ve dudaklarının arkasında nemli bir iz bıraktı. Gray sert göğüs ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi, Faith'in göğsü keskin bir hisle karıncalandı ve Gray'i düşürecek denli güçle ona dayandı. Gray onu daha da sıkı bir şekilde tutarak cevap verdi, kalçasını kavradı ve erkekliğini Faith'in bacaklarının arasındaki yumuşak kısma sürttü. Hareketinin açık seksiliği Faith'in tepkisinin fırtına gibi yükselmesine sebep oldu ve Faith kendini doyum anına uzanan karanlık, nemli bir yolda kayarken buldu.

Bununla savaştı, bu vahşi ateşin hemen dinmesini istemiyordu. Yine tahtaya dayandı ve kalçalarını Gray'in erkekliğinden uzak tutmaya çalıştı. Bunu başaramadı; Gray'in kalçasını tutan kolu kendisini ona yapıştırmıştı. Faith'in hareketlen o kadar kısıtlıydı ki bacaklarını bile kapatamıyordu. Kasıklarının arasında ağır bir sarmal hissetti, gerginlik daha da artıyordu...

Gray yine onu ayaklarının üzerine bıraktı ve eteğini kavrayıp beline çekti. Faith güçsüzce sütuna dayandı, duyuları bunun olma hızı ve şiddetiyle karmakarışık olmuştu. Hayal meyal onu yavaşça, nazikçe sevişirken gördüğünü hatırladı, kadife sesi rahatlatıcı ve mırıldar gibi aşk sözcükleri fısıldamıştı. Şimdi de öyle olacağını sanmıştı ama Dorothy gibi kasırgaya yakalanmıştı, başı

dönerek bilinmeyen yerlere götürülüyordu. Birbirlerine hayvanlar gibi dalmışlardı yavaşlayamıyor, olaya duyarlılık katamıyorlardı ve Faith bunu önemsemiyordu. İhtiyacı çok güçlü ve çok acildi.

Gray sol elini genç kadının eteğine soktu ve eteği yukarı çekti, sağ eli de o sırada külodu sıyırdı. Gece havası Faith'in çıplak kalçalarına çarpınca Faith kendini ıstırap verecek kadar çıplak kalmış hissetti ve Gray'in kollarında kıvrandı. Gray külodu dizlerine kadar indirdi, sonra botlu ayağını kaldırıp iç çamaşırına dayadı ve aşağı kadar indirdi. Faith kumaşın hafifçe yırtıldığını duydu, sonra külodu ayağına düştü ve Gray onu parçalanmış iç çamaşırının içinden yukarı kaldırdı.

Faith'i sütuna dayadı, uyluklarını iyice açtı ve aralarına girdi. Faith'in kafası geri düştü, acı dolu bir beklentiyle boşluğunu dolduracak, arzunun derin ağrısını dindirecek girişi beklerken kendi nefesinin hızlandığını işitti. Gray'in elleri çılgınca bedenleri arasında kıpırdıyordu, kemerini çıkardı, kotunun düğmesini açtı. Gray'in dizlerinin nemli, özlem dolu tenine değmesi Faith'in arzuyla inlemesi için yeterliydi. Gray fermuarını açmayı başardı ve erkekliği serbest kalıp genç kadının bacaklarının arasına dayandı.

"Seni becermek istiyorum," diye mırıldandı Gray belirsizce, Faith'in pozisyonunu ayarlayıp onu birazcık daha yukarı kaldırırken sesi sert ve kısıktı. "Beni içine al. Hemen" Eli hâlâ bedenlerinin arasındaydı, parmakları kendinden emin bir ifadeyle Faith'in kaygan tenine dokunuyordu. Onun yumuşak, nemli açılışını buldu ve bir parmağını derinlere soktu, onu girişine hazırlamak için iyicene nemlendirdi. Faith titredi, o uzun parmak inanılmaz hassas dokularını törpülerken ve gizli zevk patlamaları yaratırken kolları Gray'in omzuna sıkı sıkı sarıldı. İç kasları hevesle istilacı parmağı sarmaladı, Gray vahşice tahrik olarak bir küfür savurdu. Daha fazla bekleyemeyerek parmağını çıkardı ve erkekliğinin geniş başını oraya götürdü.

Faith, Gray içine doğru kendini iterken bacaklarının arasındaki aşırı baskıyla donakaldı. Arzunun ateşi hissettiği panikle beraber söndü. Bir an keskince Lindsey Partain'in Gray içine girerken çıkardığı şaşkın, panik dolu sesi hatırladı ve artık bunun sebebini biliyordu. Sonra bütün düşünceleri gitti ve zihni sadece Gray'in her kısa, güçlü hareketiyle bedeninin daha da içine giren aşırı kalın

erkekliğine yoğunlaştı. Gray tam olarak içine girmekte zorlandığı için homurdandı, bütün bedeni gergindi.

Faith kollarında oltaya takılmış bir solucan gibi kıvrandı, boğazından huzursuz, keskin bağırtılar çıkıyordu. Gray durdu, yüzünden akan terler Faith'in çıplak göğüslerinin arasında yer buluyordu. Çaresizce kendini kontrol etmeye çalıştı, bu çaba içini parçalıyordu.

"Şşş..." diye fısıldadı, dudaklarını Faith'in çenesinin nazik kıvrımına dayadı. Sesi hafif bir rahatlatma hışırtısıydı, gece melteminde uçup gitti. "Tamam, güzelim. Buna dayanabilirsin. Sadece şimdi dur da içine girebileyim. Canını acıtmam, çok yavaş ve nazik olacağım." Konuşurken kalçalarını ileri geri oynatmaya başladı, yavaş hareketler Faith'in gergin kaslarını rahatlattı, Gray bir dahaki girişinde Faith'in sıcak derinliğine daha da çok kayabildi. Faith inledi ve kollarında titredi. Gray onun bedeninin kontrolsüzce kıvrandığını hissetti, içgüdüyle onu kabul etmek ve ona uyum sağlamak istiyordu; bu hareketi kontrol etmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Keskin hareket Faith'in erkekliğinin üzerine oturmasına sebep olmuştu ve Faith'in sıcak bedeniyle sarmalanmak Gray'in sanki bütün bedeni patlıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Faith bütün bedenini şokun sardığını hissetti. Güçsüzce Gray'in kollarına yığıldı, başı sapı kırık bir papatya gibi geriye düştü. Gray'in zar zor elinde tuttuğu kontrolü kaybıldı. Kalçaları hızla hareket ediyor, Faith'in içine girip çıkıyordu. Faith Gray'in hareket eden bedeniyle arkasındaki tahta sütun arasında öylece duruyordu. Uzun bir süre duyuları sadece kalbinin atışlarını ve Gray'in acımasızca darbeler indiren sert bedenini hissetmesine sebep oldu. Faith onun gömleğine tutundu, Gray'in şehvetinin vahşi karşılığında çaresizce savruluyor, buna dayanmaya çalışırken avuç dolusu kumaşı buruyordu.

Sonra Gray bedeninin ihtiyaç dolu sızlamasının arasından Faith'in zihinsel ve fiziksel olarak geriye çekildiğini anlayabildi. "Hayır," dedi hüsrana kapılmış öfke dolu ama derin bir sesle. "Geri çekilmene izin vermeyeceğim. Bana gel, güzelim. Seni hissedeyim."

Faith konuşmaya, herhangi bir şey demeye çalıştı. Bunu yapamam, diye düşündü, fakat dudakları kelimeler oluşturamıyordu. Kısa bir süre önce deli

edecek kadar parlayan zirve şimdi tamamen ulaşılmaz gözüküyordu. Acıyla gerginleşmişti, zevk alamayacak haldeydi.

Ama Gray yine pozisyonunu ayarladı, kollarını genç kadının uyluklarının altına soktu ve onları iyice ayırdı, gövdesinin ağırlığı Faith'i sütuna yapıştırmıştı. Faith onun içine giriş çıkışını kontrol edemedi ve tepki veremedi tamamen açıldığını hissetti. Gray kısa bir süre bir elini bıraktı Faith'in kadınlığının üzerindeki hassas tepciği buldu, parmağıyla başparmağını kullanarak onu saran koruyucu kıvrımları açtı. Yine pozisyonunu ayarladı, Faith'in derinliklerine girerken küçük tepciğe sertçe bastırdı ve niye içinde gidip gelmeye başladı.

Faith'in bedenini bir yıldırım dolaştı ve bacaklarının arasına vurdu. Bu ani hisse karşı koyamıyordu, his Gray içine her girdiğinde zalimce kuvvetleniyordu. Gray tam anlamıyla ne yaptığını biliyordu, amansızca onu doyum anına yönlendirmişti. Birkaç saniye sonra Faith arzusun geri dönmesiyle inlemeye başlamıştı; bir dakika geçmeden ateş onu sardı ve boşalmasının gücüyle bağırdı, bedeni birden Gray'in kuvvetli kollarının arasında kıvranmaya ve titremeye başladı. Doyum anı uzun sürdü, o kadar kuvvetliydi ki Faith başka hiçbir şey bilmeyecek hale geldi, sadece fiziksel bir varlığa dönüştü.

Kasılmaları hafifçe azaldığında, Gray'inkiler başladı ve Gray bu ani darbeye eğildi, titreyip nabızı hızlanırken kafası geriye düştü, boynu gerildi. Göğsünden derin, sert bir inilti çıktı, kalçalarının ritmiyle tekrar tekrar inledi.

Sonra sessizleştiler, sadece nefeslerinin hızlı hışırtıları ve sinir uçları zevkten geri kalanlarla titrerken çıkardıkları kontrolsüz iniltiler duyuluyordu. Faith sersemlemişti, başı öne düşmüş, Gray'in omzuna dayanmıştı. Gray kollarına yığılmıştı, arkalarındaki sütun ikisini birden taşıyordu. Kıyafetleri nemli ve buruştu. Faith sanki bir savaştan çıkmış gibi kendini hissiz hissediyordu.

Nefes alıp verişini yavaşlayan Gray her bir hareketi çaba gerektiriyormuş gibi toparlandı. Kalbi Faith'in göğsüne dayanmış bir şekilde atıyordu, her atış yavaş ve ağırdı. Dikkatle Faith'in bedeninden çıktı ve Faith gerilirken onu tuttu, boşalmasının kayganlığı yolu kolaylaştırmış olsa da Faith'in şişkin dokuları onu kabul ederken ne kadar zorlandığına onu bırakırken de aynı derecede zorlanıyordu.

Gray şaşkına dönmüştü, olanlar onu sarsmıştı. Bu sadece seks değildi. Daha önce sayılamayacak kadar çok seks yapmıştı. Seks zevk verirdi, bazen nazik, bazen de sertti; ısrarcı bir iştahı ama kolayca doyurulurdu. Faith'le biraz önce yaşadığı ise bir çığ kadar güçlü ve durdurulamazdı, onu kavuran ve daha şimdiden alevlerini yine hissetmek istediği bir ateşti. Faith'in ince, nazik bedeninin kollarında titrediğini hissedebiliyordu, onunla uzanıp rahatlatmak ve yine derinliklerine gömülmek istiyordu. Bu şiddetli istek içinde düğümleniyordu. Bunu yapmayacağına güvenemediği için kollarını yavaşça Faith'ten uzaklaştırdı.

O kadar sarsılmıştı ki aklına sadece tek bir düşünce geldi. "Tanrım," dedi, sesi hâlâ şiddetli doyum anından ötürü sertti. "Eğer Renee'yi becermek de böyleyse babamın ondan neden uzak duramadığını anlıyorum."

Faith donakaldı, birleşmelerinin lezzetli sıcaklığı Gray'in kelimelerinin etkisiyle soğudu. Aşağılayıcı kabalığına cevap vermedi ama sözleri etkili olmuştu. Eğer kendisini bayağı hissetmesini istediye son derece başarılı olmuştu. Utanç ve ıstırap Faith'in midesine doldu ve genç kadın ani bulantıya karşı dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Sanki kalbi bedeninden dışarı fırlayacak gibi olmuştu, fakat Gray için bu ne ifade ediyordu? Bir intikam mı? Renee'ye ulaşamadığı için hıncını onun kızından mı çıkarmıştı?

Kıyafetlerini düzeltirken ona bakmadı. Sutyeni ters dönmüştü ama sonunda kopçasını kancalamayı başardı. Bluzunun bütün düğmeleri kopmuştu o yüzden uç kısımlarını beline bağladı. Külodunu almak için eğildi ama giyemeyeceği kadar fazla yırtılmıştı. Yüzü kızardı ancak Şükürler olsun ki karanlık bu utanç rengini Gray'den Saklıyordu.

Sessizce parçalanmış ince iç çamaşırını eteğinin cebine koydu ve döndü, elinden geldiği kadar saygınlığını korumaya çalışarak yürüdü. Çok fazla koruyamadı. Bir kadın ayakta, altı aylık geziden dönen bir denizcinin sokakta bir tahişeyi düzmesinin zerafeti ve nezaketiyle düzüldükten sonra nasıl saygıdeğerliğini koruyabilirdi ki? Bacakları makarnalar gibi titriyordu, kasıkları darbeler yüzünden ağrıyordu ve daha da kötüsü uylukları Gray'den geriye kalanlarla nemliydi.

Sinekliğı açtı ve merdivenlerden sallanarak indi. Fener düşürdüğü yerde duruyordu, ışığı çimenleri ve ışığa yaklaşan böcekleri aydınlatıyordu. Faith feneri eline aldı ve doğrulurken Gray'e çarptı. Gray bir ruh gibi hareket ediyor, diye düşündü; verandadan indiğini bile duymamıştı. Etrafından dolaşmaya çalıştı ve Gray kolunu yakalayıp onu durdurdu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Arabama."

Gray küçümseyen bir ses çıkardı. "Gündüz tek başına yalnız yürümene izin vermediğime göre gece kesinlikle izin vermeyeceğime emin olabilirsin."

Faith Gray'de öfkeli bir gerginlik olduğunu seziyordu ama bu konuda endişelenemeyecek kadar yorgundu. Yavaşça ona bakmamaya gayret ederek kolunu çekti. "Bu ormanda dolaşarak büyüdüm. Birinin bana eşlik etmesine ihtiyacım yok."

"Arabaya bin," dedi, sesinde kararını verdiğini ve onu değiştirmeyeceğini belirten yumuşak bir ton vardı. "Ben seni geri götürürüm."

Araba mı? Faith şaşkınlıkla etrafa baktı. Şimdiye kadar onun yazlığa nasıl geldiğini düşünecek zamanı olmamıştı. Yola değil de evin yanına park edilmiş Jaguar'ı ancak o zaman gördü. Her zamanki gibi eve diğer taraftan geldiği için arabayı görmemişti. Gray'i hangi şeytani cin yol yerine evin yanına park etmeye ikna etmişti? Eğer arabayı görmüş olsaydı asla ormanın güvenliğinden dışarı adım atmazdı. Gray onu arabaya sürüklerken Faith tartışarak vaktini boşa harcamadı. Ondaki uzaklaşmak istiyordu ve bunun en kolay yolu pes edip bu işten hemen kurtulmaktı.

Gray arabanın kapısını açtı ve elini sırtına götürerek onu içeriye girmeye zorladı. Faith titreyen bacaklarının üzerinde durmak zorunda olmamanın verdiği rahatlıkla içini çekerek oturdu. Gray arabanın etrafını dolaşıp ve direksiyonun başına geçti, motoru çalıştırıp vitesi bire aldı. "Daha önceki yere mi park ettin?" diye sordu, bastırıldığı öfkesi ses tonundan belli oluyordu.

"Evet," diye mırıldandı Faith, sonra sessizliğe büründü. Sessizliğini korumak yapabileceği hem en güvenli hem de en kolay şeymiş gibi gözüküyordu, bu

yüzden arabanın penceresinin önünden geçen karanlık ağaçlara bakmaya konsantre oldu.

Gölün etrafını dönüp ana yola çıktılar, sonra Gray'in bir zamanlar Faith'i evine giden çukurlu yola dönmesi gerekti. Oraya varmaları Faith'in yürümesinden çok daha kısa sürmemiştir ama Faith tüm bu gerginliğe rağmen titrek bacaklarını test etmek zorunda kalmadığı için minnettardı. Eğer yürüseydi muhtemelen bütün ağaç köklerine ve taşlara takılırdı.

Jaguar virajı alırken mırladı ve Faith'in arabası ortaya çıktı. Anahtarlarını aradı ve arayış içindeki parmakları boş bir ceple karşılaştı. Midesi panikle düğümlendi. "Anahtarlarımı kaybettim," dedi ince bir sesle. Tabii ki kaybetmişti. Eteği neredeyse başına geçmişti. Anahtarları cebinde kalmış olsaydı bu bir mucize olurdu.

"Al." Faith'in kucağına küçük, şingirtı çıkartan bir yumak düştü. "Ben yerden aldım."

Gray Jaguar'ı onun arabasının yanına park ederken, Faith'in soğuk eli anahtarları kavradı, Gray el frenini çekmeden kapıyı açmıştı. Gray'in dur emrini görmezden gelerek dışarı fırladı ve çılgınca elindeki anahtarların arasında arabanın kapısını açacak olanı aradı. Anahtarı buldu ve kilidin içinde döndürdü. Gray arabadan çıkmıştı ve ona doğru ilerliyordu. Faith hızla kapıyı açtı ve içeri girdi.

Gray, "Faith," dedi ama Faith kontağı çalıştırdı, sonra vitesi bire aldı ve kapı hâlâ açık olmasına rağmen hareket etmeye başladı. Dışarı eğildi ve kapıyı Gray'in ellerinden kurtararak hızla çarptı ve hızla yolda gerileyip dönerken onu orada ayakta durur halde bıraktı.

Gray yolun ortasında durdu ve Faith arabasını döndürürken farlarının çılgınca hareket etmesini, sonra da arka lambalarının kayboluşunu izledi. Jaguar'ına binip Faith'i takip etmemek için harcadığı çabadan dolayı elleri yumruklara dönüşmüştü. Faith çok titrekti, çok gerilmişti ve herhangi başka bir şey onun dağılmasına sebep olabilirdi. Eğer onu takip ederse, genç kadının bir ağaca toslama ihtimali yüksekti.

Kısık sesle ağır küfürler ederek arabasına döndü. Eğer kendi kıcına ulaşabilseydi tekmeyle basardı. Tanrım, söyleyebileceği onca aptalca, ahmakça,

zalimce şey varken bula bula bunu söylemişti! İroniyi fark etmemiş değildi. Hatırlayamadığı kadar çok kadını tatlı dille ikna etmişti ve hiçbir ona hiçbir şey ifade etmemişti. Ama Faith'e, midesini düğümleten kadına, söyleyebileceği en kötü şeyi söylemişti. Faith de hemen kabuğuna çekilmişti, bütün muhteşem ateşi küllere dönüşmüş, yüzü oyuncak bir bebek kadar pürüzsüz ve ifadesiz hale gelmişti. Bu yüz ifadesini bir kere daha, asla unutmayacağı başka bir gecede görmüştü ve bir daha hiçbir zaman görmemeyi umuyordu.

Günün karışık olayları yüzünden kendisi de biraz sarsılmıştı. Once Faith'in masasındaki o lanet ezilmiş kediyi bulmuş, onu tehlikede olduğuna ve Prescott'tan taşınırsa bunun kendisi için en iyi şey olacağına ikna etmeye çalışmıştı. Bunu ona söylemenin duvarla konuşmaktan farkı yoktu, gerçi en azından duvar ona karşı çıkmazdı. Faith her zamanki inatçı ifadesine bürünmüş, çenesini yukarı kaldırmıştı ve o narin topuklarını Grand Canyon'dan bile daha derine batırmıştı. Sonra Alex sanki Faith bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi onunla aynı arabada olduğu için ona kızmıştı ve Monica yüzüne bir balıkla vurulmuş gibi bir ifade takınmıştı.

Gray göle tamamen yalnız kalmak için gelmişti ve duvara sırtını vermiş bir şekilde verandada oturup, ayışığının suya yansımalarını izleyip günün sinir bozucu olaylarını düşünürken Faith bir ruh kadar sessiz bir şekilde çıkagelmişti. Gray gözlerine inanamayarak onu izlemişti ve gece ormanda tek başına yürümesi yüzünden duyduğu öfkeyle boğuşmuştu, Faith'in oraya kadar arabayla gelmediği kesindi. Faith direkt kayıkhaneye gitmiş ve el fenerinin ışığını etrafa tutmuştu. Kahretsin, ne arıyordu? Gray onu ikinci kez etrafta sinsice dolaşırken yakalamışa.

Ve sonra şehvet Gray'i ele geçirmiş ve diğer her şeyin uzaklaşmasına neden olmuştu. Faith'i daha önce uyarmıştı» yine burada olması bu bedeli ödemeye hazır olduğu anlamına gelirdi.

Eğer Faith onu reddetseydi, Gray durabileceğine inanmak istiyordu, fakat bu teste tabi tutulmadığı için memnun

olmuştu. Faith onu reddetmemiş, hiçbir şey dememişti. Onun yerine sanki teninin altına girmek istiyormuş gibi bedeninin yanında kıvranmıştı. Faith çok tatlı ve ateşliydi, bedeni dokunuşlarıyla titremişti, dudakları ise hassas ve vahşiydi. O anda hiçbir şey Gray'i Faith'ten uzak tutamazdı ve hâlâ olayın etkisiyle titriyordu.

Gray bu gece onun hakkında öğrendiği şeyi tam olarak algılamaya çalışarak başını salladı. Bir alkoliğin ve fahişenin kızı olan Faith Devlin Hardy, içki içmiyor, sigara kullanmıyor ve her önüne gelenle yatıp kalkmıyordu. Gray ondan daha az dar bakirelerle sevişmişti. Muhtemelen Faith evlendiğinde bakireydi ve Gray kesinlikle emindi ki Faith'in kocası öldüğünden beri beraber olduğu tek adam kendisiydi. Faith ona o kadar şehvetle karşılık vermesine rağmen az da olsa aşırı erdemliydi. Başkalarını yargılamıyordu ama kesinlikle kendini yüksek standartlara koşuyordu.

Bunun sebebi tabii ki ailesiydi. Öyle bir ailesi vardı ki Faith onlar gibi olmamak konusunda kararlıydı.

Bu Gray için problem değildi, yeter ki kendini kısıtlayıp ondan uzaklaşmaya çalışmasın. Fakat Gray onun tam olarak bunu yapacağını hissediyordu ve kesinlikle buna izin vermeyecekti.

Düşünme. Onu sakın düşünme.

Faith huzursuz uykusundan erken uyandı, kendini yatağa girdiği zamanki kadar yorgun hissediyordu ve gözka- pakları hâlâ ağırdı. Dün gece Gray'le ilgili düşüncelerini uzaklaştırmış, kullanılan bedenindeki sızlamayı görmezden gelmiş ve bu kullanışın kanıtlarını duşta yok ederken Gray'in varlığını da silmişti. Fakat bütün iradesine rağmen bilinçaltı ona ihanet etmiş ve onu rüyalarına almıştı, Faith uyandığında bedeni hevesli bir ihtiyaçla titriyordu ve kendini Gray'e uzanırken buldu.

Dört yıldır bedeninin ihtiyaçlarını yok olacak kadar bastırmıştı ama Gray söz konusu olduğunda kendini kontrolsüz hissediyordu. Bunu kabul etmeliydi. Dün gece Gray onu zalimce tahrik etmiş, onu zorla doyuma ulaştırmıştı ve şimdi bedeni daha fazlasını istiyordu işte. Katı ve tahriş olmuş olmasının veya Gray'in

kırıcı sözlerle canını acıtmasının önemi yok gibiydi; fiziksel olarak onu istiyordu. O şiddetli, dağıtıcı zevkten daha fazla istiyordu. Sevişmenin böyle olabileceğini bilmiyordu ve bunu öğrenmek onu hem şaşırtmış hem de utandırmıştı.

Gray ona bir fahişe gibi davranmıştı. Lindsey Partain'ı sabırla ve nazik bir ilgiyle ayartmıştı ve Faith bunu görmüştü, bu yüzden aradaki farkı biliyordu. Lindsey'e Fransız aşk sözcükleri, kendisine ise bayağı seks sözcükleri mırıldanmıştı. Anlaşılan sadece sosyal statüsü onunla eşit olanlara nazik davranıyordu. Ruhu utançla kıvranıyordu ama bedeni şimdiden o sert muameleyi tekrar arzuluyordu. Belki de Gray ona öyle davranmakta haklıydı. Belki de Faith'in genetik özellikleri bunca senedir uyuyordu ve şimdi canlanmışlardı.

Gray onu yalnız bırakmayacaktı. Faith bundan adı gibi emindi. Onu beraber olabilmeleri için Prescott'tan taşınmaya ikna etmeye çalışmıştı, fakat belki de bunun tam aksini uygularsa daha etkili bir taktik olurdu. Faith ondan uzak durmaya çalışacaktı ama bunu tamamen başarması imkânsızdı ve özsaygısının onunla kaç kez görüşmeye dayanacağından emin değildi.

Hâlâ Guy'ı kimin öldürdüğünü bulmak zorundaydı. Artık kendisinden çok Gray için bunu yapmak zorundaydı. Guy'ı ailesi Guy'ı onları bırakıp gitmediğini bil. meyi hak ediyordu. Kayıkhaneye girmeyi başaramamıştı ama gitmeliydi. Dedektif Ambrose'u arayıp Bay Pleasant'ı bulup bulmadığını sormalıydı. Daha fazla soru sorup katili harekete geçmeye zorlamalıydı, çünkü ancak hareket ederse onun kim olduğunu görebilirdi.

Telefon o gün Faith'i çıldırttı. Lanet aletin fişini çekmeyi düşündü ama hâlâ yürütmesi gereken bir işi vardı. Faks için ayn bir hattı yoktu, bu yüzden telefonun çalışır durumda olması gerekiyordu. Telefonlarına telesekreterinin bakmasına karar vermişti. Maalesef gelen mesajlar çoğunlukla Gray'dendi.

İlk mesajda ses tonu hem sabırsız hem de rahatlatıcıydı. "Bugün seni görmek istiyordum ama sabah ilk iş New Orleans'a gitmem gerekti. Şimdi oradayım ve görünüşe göre ancak bu gece dönebileceğim." Ah, bu rahatlatıcı, diye düşündü

Faith. Şimdi her an Gray'in kapısında belirmesini bekleyerek gerilmesine gerek kalmamıştı.

Telesekreterdeki mesaj devam etti, Gray'in sesi daha derin, daha mahrem bir tona büründü. "Konuşmamız gerek, güzelim. Bu gece dönünce sana gelmemi ister misin? Seni sonra tekrar ararım."

"Hayır!" diye bağırdı Faith, Gray telefonu kapatıp telesekreterdeki mesaj hafif bir tıkırtıyla sona ererken.

Bölüm On Yedi

Durumu tam olarak anlaması için yarım saat geçmesi gerekti. Gray New Orleans'taydı. Faith yazlığa dönmeye can atmıyordu, fakat en azından eğer şimdi giderse kimseye görünmeden etrafı araştırabilirdi. Bu muhtemelen eline geçebilecek en iyi şanstı, üstelik ormanın içinden geçmesine bile gerek yoktu.

Eğer pencereyi kırarsa, Gray anında bunu onun yaptığını anlardı, ne de olsa bir gece önce kayıkhanenin etrafında sinsice dolaştığını görmüştü. Ayrıca o pencereye bir merdiven olmadan tırmanmak çok zordu ve Faith'in bir merdiveni yoktu. Ama artık gece değildi ve o iyi bir yüzücüydü. Dün gece düşünmesi bile zor olan şey parlak günışığı altında kolay gözücüydü.

Telefon çalarken elinde malzemeleriyle evden çıktı. Böyle maceralara hazırlıklı olmadığından elinden geleni yapmıştı. Eski mayosunu giymiş, üzerine eşofman ve bluz geçirmişti. Elindeki torbada iki havlu ve el feneri vardı, karanlık köşeleri araştırmak için ışık gerekebilirdi. Su geçirmez olmadığı için el fenerini plastik bir torbayla kaplamışa. Güvenlik için mutfaktaki en uzun bıçağı almıştı. Bunu neden kullanması gerekeceğini bilmiyordu - kızgın bir yılanı onu bıçaklamak zorunda kalacak kadar yakın olmamayı umuyordu - ama bıçağı taşımak kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu, bu yüzden yanına almıştı.

Arabasını yazlığa sürerken neredeyse neşeliydi. Daha önce iki kere burayı aramaya çalışmış, ikisinde de Gray tarafından yakalanmışa. Tanrı'nın hakkı üctür.

Göle vardığında ısrarla yazlığa bakmadı, fakat verandanın canlandırdığı hatıralardan tamamen kaçmayı başaramadı. Atağı her adımda bacaklarının arasındaki sızıyı hissederken nasıl kaçabilirdi ki? Aynı zamanda arzusun hafif sızısını da hissediyor, bu yüzden kendisinden nefret ediyordu.

Aceleyle soyundu ve kayıkhanedeki canlıları kaçırmak için kapısına hızla vurdu. İçeride hiçbir şeyin hareket ettiğini veya suya düştüğünü duymadı, belki de içeride hiçbir şey yoktu. Yine de kapıya tekrar vurdu ve işini sağlama almak için kapının zincirini salladı. Bu konuda yapabileceği her şeyi yaptığına emin olarak kayıkhanenin göl tarafındaki garaj kapısıyla aynı hizaya gelinceye dek iskelede ilerledi.

Gray ve Monica arkadaşlarını buraya yüzmeye sık sık çağırmışlardı; Faith de birden çok kez gizlice bu gölde yüzmüştü ve hep yalnızdı. Suda tek başına olmaktan korkmuyordu, iskelenin etrafında gölün ne kadar derin olduğunu biliyordu. Plastik kaplı fenerini bir eline alarak suya atladı ve soğuktan dolayı nefesi kesilerek tekrar yüzeye çıktı. Temmuz ve Ağustos ayında su keyif vericek kadar ılık olurdu ama şu an Mayıs'ın sonuydu ve gölde hâlâ kışın serinliği vardı. Kısa bir süre ileri geri yüzüp kendini suya alıştırdı ve birkaç dakika sonra gölün ısısı çok daha iyi gelmeye başladı.

Kayıkhanenin altı karanlık olmalıydı. Plastiğin üzerinden uğraşarak el fenerini açtı ve kendine daha fazla düşünme fırsatı vermedi. Derin bir nefes alarak kapının köşesine doğru daldı.

Görüşü el fenerine rağmen zayıftı ve kayıkhanenin altı neredeyse kasvetliydi. Başının üzerinde dikdörtgen bir ışık vardı, şükürler olsun ki orada bir kayık yoktu, bu tırmanmayı çok daha zor hale getirirdi. Faith ışığa doğru yükseldi ve kafası suyun yüzeyine çıktığında bunu anlaması biraz zaman aldı. Uzanıp kayık boşluğunun kenarına tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı ve el fenerini katı yüzeye koydu. Ancak o zaman saçlarını yüzünden çekip etrafına bakabildi.

içerisi loş ve neredeyse boştu. Faith güçlükle sudan çıktı ve üzerinden sular süzülerek durdu, etrafına bakarak gözlerine loşluğa alışma süresi tanıdı. Bir zamanlar kayıkhane de şişme yataklar ve iç lastikler vardı, duvarlardaki kancalarda da can yelekleri, kasalar dolusu benzin ise kenarlara dizili olurdu. Bütün bunlar gitmişti. Kayıkhane boşaltılmış ve temizlenmişti; artık içindeki tek şey çim biçme makinesi, bir bahçe tırnığı ve eski bir süpürgeydi. Bir silah kovanının on iki yıldır aynı yerde durmuş olmasının imkânı yoktu.

Bunu bilmenin bir faydası yoktu, Faith yine de etrafına baktı. Fenerini her köşeye tuttu, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp öyle aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Ah, zaten bulma ihtimalim düşüktü, diye teselli etti kendini. Elinden geleni yapmış ve güzelce yüzmüştü.

Tekrar suya daldı ve parlak gün ışığına çıktı. Bu kez onu bekleyen bir sürpriz yoktu. İskeleye tırmandı ve ıslak mayosunu çıkardı, sonra havluyla kurulandı ve giyindi, yanına kuru iç çamaşırı getirmeyi neyse ki akıl etmişti. Evine doğru giderken ıslak saçları dışında son derece normal gözüküyordu.

Telesekreterde Gray'den iki mesaj daha vardı.

"Neredesin, güzelim? Geç saatlere kadar uyuyorsun da telefonunu fişten mi çektin? Sonra tekrar ararım."

Faith yüzünü ellerinin arasına aldı. Telesekreter diğer mesajı açtı. "Bunu sonsuza dek erteleyemezsin. Eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacaksın. Telefonu aç, güzelim."

Faith duşa girdi. Suyun altında bile telefonun çaldığını duyabiliyordu ve Gray'in onu avladığı hissini görmezden gelmeye çalıştı. Bu kolay değildi. Telefonlar bütün gün sürdü, her mesaj bir öncekinden daha sinirliydi. Gray tatlı dille onu kandırmaya çalışmayı bırakmış, emirler vermeye başlamışa.

"Faith, kahretsin, telefonu aç! Beni görmezden gelmene izin vereceğimi sanıyorsan..." Gray tehditini tamamlamadan telefonu kapadı.

Faith Gray'den gelen telefonlar arasında New Orleans'ı aradı ama Dedektif Ambrose'a ulaşamadı. Ona bir mesaj bıraktı ve kendisini geri aramasını bekledi.

Dedektifin onu araması akşamüstünü buldu. Faith dedektifin sesini duyar duymaz ahizeyi hızla kaldırdı. "Ben Faith Hardy, Dedektif. Bay Pleasant'ı bulabildiniz mi?"

"Hiçbir şey bulamadım, Bayan Hardy. Üzgünüm. Arabasını da bulamadık." Sesi kibarlaştı. "Açıkçası durum pek iyi gözüküyor. Kendi isteğiyle ortadan kaybolacak birine benzemiyor; kaçacak hiçbir nedeni yoktu ve gidecek herhangi bir yeri de. Arabasının kontrolünü kaybetmiş olabilir, kalp krizi geçirmiş, uyuyakalmış olabilir... Araba yoldan çıkıp bir ırmağa girdiyse..." Cümleyi yarıda kesti ama açık açık söylemesine gerek yoktu. Eninde sonunda bir balıkçının Bay Pleasant'ı bulacağını düşünüyordu.

"Bana haber verir misiniz?" diye fısıldadı Faith, gözyaş- lannı bastırarak.

"Evet bayan, bir şey duyar duymaz size haber vereceğim."

Fakat hiçbir şey duymayacaktı. Faith ahizeyi yerine koydu. Guy Rouillard bir cinayete kurban gitmişti. Bu artık bir teori olmaktan çıkmıştı, annesi buna şahit olmuştu. Bay Pleasant da Guy'un kayboluşuyla ilgili sorular sormuştu. Katil bulunacak hiçbir kanıt olamayacağını düşünüp rahatça oturmuş muydu, yoksa Bay Pleasant'm araştırması onu endişelendirmiş miydi? Başka bir cinayet işleyecek kadar endişelendirmiş miydi?

O tatlı küçük adam ölmüştü ve bu Faith'in suçuydu.

Bu düşünce aklına gelir gelmez hemen reddetti. Hayır, bu onun suçu değildi, bu katilin suçuydu. Onun suçunun zerresini üzerine almaya niyetli değildi Faith.

Guy'ın cinayetine kanıt bulmak on iki yıldan sonra çok zor olacaktı. Oysa Bay Pleasant kaybolalı iki hafta bile olmamıştı. Bay Pleasant'ı bulmaya konsantre olmak daha zekice olurdu. Kanıt bu sefer ortadan kalkmış olamazdı.

Eğer birini öldürseydi cesedi nereye saklardı? Guy söz konusu olduğunda en muhtemel cevap göldü. Cinayet sırasında kayık tam oradaydı. Guy'ın cesedini gölün en derin kısmına götürüp atmaktan daha kolay ne olabilirdi? Bay Pleasant söz konusu olduğunda ise böyle kolay bir çözüm ortada yoktu. Öncelikle muhtemelen gölün yakınında değildi, ikincisi ise ortada kayık yoktu. O zaman katil cesedini nereye saklamış olabilirdi?

Görülemeyeceği bir yere. Etrafta bir cesedin çabucak gömülebileceği birçok ağaçlık alan vardı. Ara sıra avcılar aylarca, hatta yıllarca saklı kalmış cesetlerle karşılaşarlardı. Ama katil önceden zaten başarıyla bir cinayeti gizlemişti, o yüzden ikinci cesedi de aynı yöntemle saklaması daha muhtemel değil miydi? Eğer Faith böyle düşünüyorsa ki düşünüyordu araştırılması gereken yer Rouillardlar'ın özel gölüydü.

Bunu tek başına yapamazdı. Her işi yapmaya hevesliydi ama yardıma ihtiyacı olduğu zaman bunu anlayacak kadar akıllıydı. Muhtemelen gölün boşaltılması gerekecekti.

Bunun için de motorlar, insanlar, aletler gerekliydi. Polis şefi bunun yapılması için emir verebilirdi, fakat Faith araştırılması gereken yerin göl olduğuna dair onu ikna etmeliydi. Ve bunu ona Guy hakkında bildiklerini söylemeden yapamazdı.

Ve Guy hakkında bildiklerini, Gray'e söylemeden önce polis şefine anlatamazdı. Gray'in bunu başkasından duymasına, ailesinin uyarılmadan bu karmaşaya sürüklenmesine izin veremezdi. Hâlâ ciğerlerini sıkıştıran acıya rağmen, hâlâ onunla yüzleşemeyecek kadar utanmasına rağmen bir şekilde kendini ona babasının öldürüldüğünü söylemeye ikna etmeliydi ve bunu yapabileceğine emin değildi.

Tam o sırada telefon çaldı. Faith gözlerini yumdu. "Kahretsin, Faith!" Sesindeki gizli öfke artık gayet açıktı. "Eğer telefonu açıp bana iyi olduğunu söylemezsen Mike McFane'i arayıp oraya gelmesini..."

Faith ahizeye atıldı, "iyiyim!" diye bağırdı ve telefonu sertçe kapadı. Adamın ısrarcılığı inanılmazdı!

Telefon hemen, Gray'in numarasını çevirmesi için gereken zaman geçtikten sonra, tekrar çaldı. "Tamam," dedi telesekretere, sesi artık kontrollüydü, fakat her kelimesinde öfke saklıydı. "Öyle dememeliydim. Aşağılık herifin tekiyim ve gerçekten çok üzgünüm."

"Ben de aşağılık bir herif olduğun için üzgünüm," diye mırıldandı Faith telefona doğru.

"Yarin bana tekme veya tokat atabilirsin, hangisini istersen," diye devam etti Gray sözlerine. "Ama benden sonsuza dek uzak kalabileceğini sanma, çünkü buna izin vermeyeceğim."

Telefonu kapadığında bir tıkırtı sesi geldi ve Faith umutla artık aramaması için dua etti.

Telefon yine çaldı. Faith inledi. Telesekreter devreye girdi.

"Dün prezervatif kullanmadım," diye sakince haber verdi Gray.

"Fark ettim," dedi Faith alaycı bir tavırla.

"Ve her şeye iddiaya girerim ki sen de herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmıyorsun," dedi. "Bunu bir düşün." Telefon yine bir tıkırtıyla kapandı.

"Seni pislik!" diye bağırdı Faith, yüzü öfkeyle kızardı. Bunu bir düşün! Gray nazikçe bu konuya dikkat çektikten sonra Faith sanki başka bir şey düşünebilecekmiş gibi!

Hem Gray'e hem de kendine kızarak sert adımlarla evi dolaştı. Bahaneleri yoktu; beyinleri yerine hormonlarıyla hareket eden sorumsuz ergenler değillerdi ama tam olarak böyle hareket etmişlerdi. Nasıl bu kadar sorumsuz davranabilmişlerdi? Daha önce hamilelik ihtimalini düşünmeliydi, fakat o kadar altüst olmuştu ve üzgündü ki hareketlerinin sonuçları hiç aklına gelmemişti.

Ah, artık aklındaydılar ve intikam alıyorlardı. Sanki endişelenmesi gereken yeteri kadar çok şey yokmuş gibi!

O kadar paniklemişti ki takvime gidip günleri saymayı akıl edene dek yarım saat geçti. Takvime bakınca rahatlayarak oturdu. Adeti bir hafta içinde başlamalıydı ve her zaman düzenli olurdu. Hiçbir şey kesin değildi ama şans ondan yanaydı.

Ertesi sabah yeni bir not geldi. Faith ilk nottan sonra arabasını kilitli tutmaya özen göstermişti, bu yüzden bu not sileceğinin altına sıkıştırılmıştı. Notu pencereden dışarı bakarken fark etti ve sileceğinin altında ne olduğunu anlamak için evden dışarı çıktı. Ne olduğunu görünce kâğıda dokunmadı, ne yazdığını bilmek istemiyordu. Anlaşılan bütün gece not oradaydı, çünkü çiğle ıslanmış, mürekkebi dağılmıştı.

Yine huzursuzca uyumuş olmasına rağmen gece hiçbir ses duymamıştı. En azından bu başka bir parçalanmış hayvan yerine sadece bir nottu.

Kahvaltısını yeni bitirdiği için hâlâ pijamalarıyla idi. Notu olduğu yerde bırakarak evine döndü. On beş dakika içinde giyinmiş, makyajını yapmış, saçlarını taramışa ve kapıdan çıkıyordu.

Arabasının kapısını açtı ve çantasını içeri koydu. Islak kâğıdı yutmamaya dikkat ederek sileceği kaldırdı ve notu bir köşesinden dikkatle başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak aldı. Sonra arabaya bindi ve hemen adliye sarayına doğru ilerledi.

Merkezin kenarına park etti ve notu tıpkı daha önce tuttuğu gibi tutarak üç uzun basamağı çıktı, içeride bir danışma masası vardı ve mavi saçlı kadına polis şefinin ofisinin nerede olduğunu sormak için durdu.

"Koridorun sonunda, hayatım, solda." Kadın kendi solunu işaret etti ve Faith itaatkârca o tarafa döndü.

Adliye sarayının kokusu şaşırtacak denli hoştu ve gerilmiş sinirlerini biraz rahatlattı. Temizlik malzemesi, kâğıt, mürekkep, değişen insan ve mermer parkelerin serin gri kokusunun bir karışımıydı. Bina elli ya da altmış yıl önce inşa edilmişti, yani binaların karakteristik özellikleri olduğu zamanlarda. Tabii ki birkaç kez "yenilenmiş"ti, eski ampüllerin yerini floresan lambalar almış, böylece kâtipler ucuz ışıklandırma yanında baş ağrılarına da kavuşmuşlardı- Pencere klimaları binaya yengeç gibi yapışmıştı. Ama bazı yerlerde, özellikle koridorlarda, vantilatörler tembelce dönüyor, havayı temiz tutuyorlardı.

Faith koridorun sonuna ulaştı ve sola döndü, önüne başka bir koridor çıktı. Beş kapı sonra açık ikili bir kapının önüne vardı, sol tarafında POL DEPAR, sağ tarafında ise İS TMANI yazıyordu, kelimeleri okumak ancak iki kapı da kapandığında mümkündü. İçeride uzun bir oda, birkaç masa, bir radyo ve biri diğerinden daha büyük iki ofis vardı. En büyük ofisin kapısında polis şefi McFane'in adı yazılıydı ve kapı yarı açıktı ama Faith durduğu yerden ofisin içini

göremiyordu. Duvarda eski polis şeflerinin resimleri asılıydı, departmandaki tek dekoratif eşyalar bu resimlerdi ki bunlar da çok neşeli bir hava yaratmamıştı.

Kahverengi üniformalı orta yaşlı bir kadın Faith içeri girerken ona baktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Polis şefi McFane'le konuşmak istiyorum."

Polis, okuma gözlüklerinin üzerinden Faith'e baktı, açıkça onu bir gün önceki ziyaretinden tanıdı. Ama tek söylediği, "Adınız nedir?" oldu.

"Faith Hardy."

"Bir bakayım."

Polis şefi McFane'in ofisine baştan savma bir kapı çalıyla girdi ve Faith içeriden gelen mırıldanmalar duydu. Kadın dışarı çıkıp, "Buradan gelin," diyerek kapıyı gösterdi. Masasının altındaki zile bastı ve kapı açıldı.

Polis şefi McFane onu karşılamak için ofisinin kapısına geldi. "Günaydın, Bayan Hardy. Nasılsınız?"

Faith cevap olarak notu havaya kaldırdı. "Bir tane daha not aldım."

McFane'in yüzündeki neşeli ifade silindi, anında ciddileşti. "Durum hiç hoş değil," diye mırıldandı, masasından bir kanıt zarfı çıkardı ve Faith'in notu içine atması için zarfı açtı. Faith sanki kokuşmuş bir çöpü atıyormuşçasına notu hızla zarfın içine bıraktı. "Ne yazıyor?"

"Okumadım. Kalktığım da arabamın sileceğine sıkıştırılmıştı. Parmak izlerini silmemek için sadece tek bir köşesine dokundum. Kâğıt nemli," diye açıkladı.

"Çiğ. Demek ki birkaç saattir sileceğinize takılıymış. Esasında diğer notlardan ve kutudan birkaç iyi parmak izi elde ettik. Sorun şu ki eğer notu yazan kişinin parmak izi daha önce alınmadıysa kim olduğunu bulamayız." McFa- ne Faith'i ofisine yönlendirdi ve notu masasındaki defterin üzerine bıraktı.

"Daha okumadığınıza göre ne yazdığına bakalım." Masasının çekmecesini açtı ve içindekileri bir süre aradıktan sonra bir cımbız çıkardı. Cımbızla bir tükenmez kalemin ucunu kullanarak dikkatle nemli kâğıdı açtı. Faith büyük harfli yazıyı okuyabilmek için başını uzattı.

BURADA İSTENMİYORSUN ZARAR GÖRMEDEN GİT.

"Aynı kişi," dedi McFane. "Noktalama işareti kullanmamış."

"Özellikle kendini belli etmek için mi yapmış bunu?"

"Belki de, fakat her zamanki stilini değiştirip kendini gizlemek için yapıyor da olabilir." Kaşlarını çatı. "Bayan Hardy, Gray de ben de önceki gün orada tek başınıza yaşamamanın tehlikeli olduğunu söyledik."

"Taşınmayacağım," dedi Faith, ölü kediyle ilgili ifade verirken en az yirmi kez tekrarladığı cümleyi tekrar söyleyerek.

"O zaman kendinize bir köpek almaya ne dersiniz? Bir bekçi köpeği olmasına gerek yok, sadece dışarıda bir şey duyduğunda çok gürültü çıkaracak bir cins olması yeterli." '

Faith şaşkınlıkla ona bakakaldı. Bir köpek. Daha önce hiç evcil hayvanı olmadığı için bu seçenek hiç aklına gelmemişti. "Sanırım alacağım. Teşekkür ederim. Bu iyi bir fikir."

"Güzel. En kısa zamanda bir tane alın. Barınaktan genç, sağlıklı bir tane seçin. Biraz büyümüş bir yavru seçerseniz iyi olur, size alışacak kadar genç ama havlayacak kadar büyük olmalı." Masasının üzerindeki nota baktı. "Şu anda tek yapabileceğim yardımcılara birkaç kez evinizin önünden geçmelerini söylemek- Çok fazla kanıtımız yok."

"Ve birkaç not ve ölü bir kedi de yüzyılın suçu sayılmaz."

McFane çabucak sırtı, Huckleberry Finn'e özgü bir cazibesi vardı. "Bu insanı hayvanlara zalimlikten dolayı bile tutuklayamam. Eğer bu sizi rahatlatırsa, kedi işkenceye uğramamış. Bir araba tarafından ezilmiş. Biri onu yoldan almış, hepsi bu. Bu beni durumun tehlikesi konusunda rahatlattı. Gerçek bir psikopat kedi öldürmekten zevk alırdı."

Bu Faith'i de biraz rahatlattı. O parçalanmış küçük cesedin düşüncesi her aklına geldiğinde onu hasta etmişti. Kedi hâlâ aynı derecede ölüydü, fakat en azından ona bir araba çarpmıştı ve bu yüzden muhtemelen hemen ölmüştü.

Polis şefinin departmanından çıktı ve daha önce geçtiği yoldan ilerledi. Koridorun yarısına geldiğinde uzun boylu, güçlü görünen ve uzun, koyu saçları olan bir adamın durup mavi saçlı kadınla konuşmaya başladığını gördü.

Faith'in kalbi neredeyse duracaktı. Hemen polis şefinin odasına geri dönmek için harekete geçti, Gray'le son görüşmelerinin bayağılığından sonra onunla

karşılaşmaktan korkuyordu. Bu çok içgüdüsel bir hareketti, zihni onunla konuşması gerektiğini biliyordu ama bedeni kaçıyor.

Sesinin o her yerde tanıdık gelen kısık gürültüsünü duydu ve adımlarını hızlandırdı. Koridorun sonuna gelip köşeyi döndüğünde arkaya göz attı ve Gray'in hızla ona doğru ilerlediğini, uzun bacaklarının aralarındaki mesafeyi panikletici bir hızla azalttığını gördü. Koyu gözleri Faith'e kilitlenmişti.

Faith köşeyi hızla döndü, kadınlar tuvaleti tam orada, soldaydı. Tabelayı görünce içeri daldı, sonra kapıyı kapadı ve kalbinin hızlı gümbürtüsünü sakinleştirmek için elini göğsüne bastırdı. Etrafına baktı. İki kapılı tuvalette tek başınaydı ve kıpırdamadan Gray'in adımlarının uzaklaşmasını duymak için bekledi.

Kapı aniden açıldı, Faith kapının ona çarpmaması için geriye zıplamak zorunda kaldı. Gray güçlü, kaslı ve tehditkâr bir şekilde eşiği kaplıyordu, yüzü kaşlarını çatdığı için karanlıktı. Gözleri siyah buz gibi parlıyordu.

Faith gerilemeye çalıştı ama lavaboya çarptı. Küçük tuvaletin içinde kıpırdayacak çok fazla yer yoktu. "Buraya giremezsin!"

Gray ileri bir adım attı ve kapıyı kapadı. "Emin misin?"

Faith sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "İçeri her an biri girebilir."

"Belki de." Gray yakınlaştı, o kadar yakınlaştı ki aralarında sadece birkaç santim vardı ve Faith onu görebilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Belki de gelmez. Burayı sen seçtin, ben değil."

"Hiçbir şey seçmedim," dedi Faith sertçe. "Senden kaçmaya çalışıyordum..."

"Fark ettim," dedi Gray hissizce. "Burada ne arıyorsun."

Ona söylememek için bir sebep yoktu. "Bu sabah arabamda yeni bir not buldum. Notu polis şefi McFane'e getirdim."

Gray'in kaşları daha da çatıldı, yüzü daha da karardı. "Kahretsin, Faith..."

"McFane bana bir köpek almamı söyledi," dedi araya girerek. "Ben de tam barınağa gidiyordum."

"Bu iyi bir fikir. Barınağa gitmene gerek yok, ben sana bir köpek alırım. Dün neden telefonu açmadın?"

"Seninle konuşmak istemiyordum." Faith Gray'e dik dik baktı. "Kendi köpeğimi kendim alırım, teşekkür ederim. Ayrıca hamile de değilim."

Gray'in koyu kaşları yükseldi. "Nereden biliyorsun? Adet mi oldun?"

"Hayır ama ayın doğru zamanında değiliz."

Gray küçümseyici bir şekilde güldü. "Tatlım, ben Katoliğim. Ayın yanlış zamanlarında meydana gelen birçok çocuk duydum."

"Belki duymuşsundur, fakat bu konuda bana güvenebilirsin." Faith konuşurken yana doğru kaymaya çalıştı.

Gray ellerini genç kadının beline koyarak onu hapsetti. "Tanrı aşkına, kıpırdamadan dur," dedi sinirle. "Hep kaçmaya çalışıyorsun. Sana ne yapacağımı sanıyorsun?"

"En son seni gördüğümde yaptığın şeyi," diye cevap verdi Faith, sonra kızardı. Onunla tekrar karşılaşmaktan o kadar korkmasına rağmen şimdi karşısındayken her zamanki heyecanı yine hissediyordu. Ne olursa olsun onun yanında hiçbir zaman duygusuz ve mantıklı davranamıyordu, savaşıırken de, başka durumlarda da. Gray etrafındaki insanları sıkan bir insan değildi. Çok büyük, çok canlı ve baş döndürecek kadar erkeksi ve seksiydi. Çocukken bile onun varlığından etkileniyordu Faith ve şimdi üzerindeki etkisi acı verecek kadar fazlalaşmıştı. Gray'in bunu bilmemesi için uğraşıyordu ama kendine yalan söyleyemezdi. Bedeni şimdiden ona tepki olarak gerilmişti ve ısınıyor, nemleniyordu. Bu mantığının söylediği her şeyden ayrı, içgüdüsel bir şeydi.

Gray'in gözleri parlamaya başlamıştı. "Hoşuna gitti," dedi yumuşak ve tehlikeli bir sesle. "Senin de hevesli olmadığını söylemeye çalışma. Bütün kasılmalarını hissettim, güzelim."

Faith yanaklarındaki rengin arttığını hissetti ve bu sadece utancından dolayı değildi. Keşke Gray ona dokunmasaydı, keşke ona o sıcak, keskin, güzel ve tehlikeli bir şekilde erkeksi kokusunu alabilecek kadar yakın olmasaydı. "Hayır," dedi aynı yumuşaklıkla. "Oyle demedim." Durdu, kendini hayatının yalanına hazırladı. "Sadece tekrar yapmak istemiyorum, o kadar. Bu bir hataydı ve..."

"Yalan söylüyorsun." Gray'in bakışları genç kadının göğüslerindeydi. Bakışlarını yukarı çevirdi, yüz ifadesi yine değişmişti, şehvetle doluydu. "Göğüs uçların sertleşmiş," diye fısıldadı. "Ve daha seni öpmedim bile."

Faith'in nefesi kesildi. Gray'in doğruyu söylediğini bilmesi için aşağı bakmasına gerek yoktu, göğüslerinin gerginliğini, meme uçlarının onları çevreleyen dantele dayandığını hissedebiliyordu. Bedeninin ısı bacaklarının arasına toplanıyordu. Çaresizce Gray'e baktı.

Gray'in çıkık elmacık kemikleri renklendi ve nefes alış hızlandı. "Faith," diye mırıldandı.

Aralarındaki gerginlik bir tel gibiydi, farkındalıkla titriyordu. Faith sanki tel içeri doğru çekiliyor ve onları birbirlerine yaklaştırıyormuş gibi hissetti. Panikle ellerini Gray'in göğsüne koydu ve itti, bu hiçbir sonuç yaratmadı. "Yapamayız," dedi zayıf bir sesle. "Tanrı aşkına, burada olmaz!"

Gray onu dinlemiyordu. Bakışları Faith'in dudaklarının üzerindeydi. Elleri belini sıkıp Faith'i kendine doğru çekerken düşünmeden, "Ne?" dedi. Faith, Gray'in güçlü bedeninin baskısıyla inledi. Gray onu öpmek için eğildi ve Faith düşünmeden dudaklarını uzattı. Gray'in dudakları yumuşak, ağzı ise sıcaktı. Faith bir dalga kadar karşı konulmaz bir arzuyla ürperdi ve elleri onu itmeyi bırakıp gömleğini kavradı. Gray onu daha da yakına çekti ve öpüşmeyi derinleştirmek için başını eğip dilini ağzının derinliklerine soktu. Faith zevkle bir "mmm" sesi çıkardı ve Gray'in dilini emdi.

Gray sanki yıldırım çarpmış gibi ürperdi ve Faith'in kalçalarını kavrayıp onu erkekliğine dayadı. Arzunun ısı bir yangına dönüştü ve onları birbirine karıştırdı. Gray dudaklarını onunkinden çekti ve "Tanrım," diye inleyerek Faith'in eteğini sıyırdı ve sertçe külodunu indirdi.

Lavabo Faith'in çıplak kalçalarının altında soğuktu ve Faith şokla gözlerini kırptırdı, karanlık dalgadan biraz uzaklaşmıştı. "Bekle," diyebilirdi sadece.

"Bekleyemem." Gray'in sesi sertti, titriyordu. Faith'in külodunu tamamen çıkarmak için eğilirken bir koluyla genç kadının kalçalarını kavradı. Faith tepki veremeden yerinden doğruldu ve kilodu lavabonun üzerine bıraktı. Bacaklarını ayırarak aralarına girdi, sonra çıldırmış gibi fermuarını açmaya çalıştı. Erkekliğini serbest bırakırken inledi, sonra Faith'e yöneldi. Faith çıplak etinin yumuşak kıvrımlarına bastırmasının sıcaklığını hissedince tırnaklarını Gray'in güçlü

omuzlarına batırdı, Gray onun kadınlığını arıyordu. Buldu ve Faith ağır istilanın baskısıyla inledi. Gray hızla genç kadının derinlerine gömüldü. Faith'in kadınlığı ilk sevişmelerinden dolayı hâlâ biraz acıyordu ve Gray nedense şimdi daha da büyük gibiydi.

Gray en derinlere inmişken birden durdu ve nemli alnını Faith'inkine dayadı. "Tanrım, bir yumruk kadar sıkıydın," dedi nefesi kesilerek. Faith şiddetle titriyordu, Gray onu kendine çekti, sırtını okşadı ve rahatlattı. Bir an sonra denemek için kıpırdadı, hafifçe içine girip çıktı, bu ikisinin de vahşice ürpermesine sebep olan acı verecek kadar yoğun zevk spazmları yarattı.

"Sadece içine girmek bile boşalmaya hazır olmama yetiyor." Sesi yoğundu, nefesi Faith'in kulağında ılıktı. Biraz daha sert, biraz daha hızlı içine girdi. Faith erkekliğinin kalın başının içinde ileri geri gitmesini hissetti ve iç kasları bu çılgın zevkle gerildi. Yine inledi, vahşi hissi kontrol edebilmek için tırnaklarını Gray'e iyice batırdı. Gray küfretti, kelimeleri zevkten dolayı kısık ve titrek bir sesle söylemişti. Ellerini Faith'in çıplak kalçalarına koydu ve onu lavabonun kenarına çekip içinde gidip gelmeye devam etti.

Gray'in sert ritmi doyum anına doğru darbeler savuruyordu. Faith yanıyor gibi hissediyordu kendini, Gray'in ritmine uymak için çaresizce yükseliyordu, kasıklarındaki kendinden geçirici gerginlik kontrolden çıkmıştı ve bu ar- tan ele avuca sığmayan zevk bedenini ele geçirmişti.

Kapı açılırken gıcırdadı.

Gray yıldırım hızıyla hareket eni ve sol avcunu kapıya dayayıp bir santim bile açılmadan kapıyı kapadı. Kapının öte yanındaki kadın kızgınlıkla, "Hey!" diye bağırdı.

"Burası dolu," dedi Gray boğuk bir sesle, kalçaları ritmini kaybetmemişti. "Başka bir yere gidin." Faith hiçbir şey diyemedi. Gözleri panikle kocaman açıldı ama tek yapabildiği çaresizce Gray'e bakmaktı.

Gray'in dudakları gerildi ve daha hızla içinde gidip gelmeye başlarken başı öne düştü. Yüzü kızarmıştı, tatmin olmasına birkaç saniye kalmıştı.

Faith doyum anına ulaşınca vahşice titredi. Ürpererek ve Gray'e tutunarak yüzünü onun göğsüne gömdü ve kesik çığlıklarını bastırmak için gömleğini ısırdı.

Gray elini kapıda tuttu, sağ eliyle Faith'in kalçasını kavrayıp pozisyonunu ayarladı. İçine birkaç kez sertçe girip çıktı ve sonunda doyum anının şiddetiyle sarsıldı. Kafası arkaya düştü ve boğazından boğuk bir ses yükseldi.

Kapıya biri hâlâ ısrarla vuruyordu. "Orada ne arıyorsunuz?" diye yüksek, tiz bir sesle sordu kadın. "Orası kadınlar tuvaleti! Orada olmamalısınız!"

Gray'in başı yavaşça yükseldi. Gözlerindeki ifade anlatılamazdı, sanki olanlara inanamıyormuş gibiydi. Derin bir nefes aldı, sonra patladı. "Kahretsin be kadın!" diye bağırdı öfkeyle. "Meşgul olduğumu anlamıyor musun?"

Faith kahkahalara boğuldu.

Bölüm On Sekiz

Faith hayatı boyunca hiç bu kadar utanmamıştı. Eve vardığında hemen içeri girdi ve sanki bu bir işe yarayacakmış gibi bütün kapıları kilitletti. Eve gidişini doğru düzgün hatırlamıyordu ama adliye sarayından çıkışının ayrıntılarını acı verecek keskinlikle hatırlıyordu, yüzünün yandığını, uyluklarının birbirine yapıştığını ve yüzünü buruşturmak istemesine sebep olan meraklı bakışları. Ama yüzünü buruşturmamış ve başını dik tutarak, "Bir şey demeye cesaret edemezsiniz," gibi bir tavırla ilerlemişti. Blöfu işe yaramış olmalıydı; kimse onu durdurmamıştı.

Gray onu bırakır bırakmaz lavabodan inmiş ve kendini tuvaletlerden birine kilitlemişti. Kendini toparlamaya çalışırken kontrol edemediği kıkırtılarla sarsılmıştı. Kapının üzerinden atılan külodu onu kahkahalara sürüklemişti. Gray'in hiddetle, "Çeneni kapar mısın?" diye mırıldandığını duymuş ve yine kahkahalara boğulmuştu. Gray bir şey daha demişti ama anlamamıştı ve birkaç saniye sonra Gray giderken kapı gıcırdayarak kapanmıştı. Sonra aniden tekrar

açılmıştı ve Faith'in yanındaki tuvalete bir çift lacivert topuklu ayakkabı girmişti. Topuklu ayakkabının sahibi aynı zamanda tiz sesin sahibiydi ve aşırı derecede kızgındı.

"Polise söylesem yeridir," demişti kibirle, Faith'in kı- kırtılarının arasında duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bayanlar tuvaletinde! Kimin geleceği belli değil, ya küçük çocuklarıyla bir anne gelseydi, çocukların öyle bir şey gördüğünü bir düşünsene! Bu günahkâr ve iğrenç bir şey, insanların artık hiç utanması yok..."

Nutuğunu klozete çarpıp şıpırtı sesi çıkaran kesintisiz bir çiş akışıyla vermişti. Anlaşılan kadının öfkesinin bir sebebi de tuvalete acilen gitmek zorunda olmasıydı. Faith kıkırdamasını durdurmaya çalışarak kadının meşguliyetinden faydalanmış ve tuvaletten dışarı fırlamıştı. Koridora çıkınca doğal gözükmeye başlamış ve hızla arabasına yürümüşü. Gray görünürde yoktu ama Faith onu çok fazla aramamıştı. Gray muhtemelen erkekler tuvaletine girmişti.

Faith mutfak sandalyesine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömüp utançla inledi. Gray'e topluma açık bir alanda bile hayır diyemiyordu, nesi vardı? Adliye sarayının tuvaleti! Renee bile bundan daha sağduyulu davranırdı.

Telefon çaldı ama Faith açmak için kıkırdamadı. Tele- sekreter devreye girdi ve Gray'in derin sesi duyuldu, fakat telefon dediklerini anlayamayacağı kadar uzağındaydı. Gray telefonu kapadı ve birkaç dakika sonra telefon yine çaldı. Faith telefonu açması gerektiğini biliyordu ama açmadı. Normal bir diyalogu devam ettirebilecek halde değildi, sinirleri hâlâ gergindi ve adrenalin hücumunun etkileri yüzünden hâlâ titriyordu. Riske bağımlı olanların nasıl bağımlı hale geldiklerini anlamıyordu, çünkü şimdi normale dönerken hasta olacak gibiydi.

Dizlerinin onu taşıyabileceğini düşündüğü zaman ayağa kalktı ve banyoya gitti. Şu anda herşeyden çok duş almaya ihtiyacı vardı.

Gray arabasını Faith'in evine doğru sürerken kendine inanamayarak başını salladı. Telefonu açmamış olmasına rağmen Faith'in evde olduğuna emindi. Yaptıkları şeye de, bunu karşı konulmaz yapan aralarındaki çekime de inana-

miyordu. Ergenken bile bu kadar salakça bir şey yapmamıştı ve Tanrı biliyor ki gençken ele avuca sığmazdı.

Kahkahasını bastırırken küçümseyici bir ses çıkardı. O kahrolası yaşlı kadın! Faith zıplayıp tuvalete saklanmış ve bir manyak gibi gülmeye başlamıştı. Gray de bir eliyle kapıyı tutar bir halde ve pantolonu dizlerinde yalnız kalmıştı. Çabucak pozisyonunu değiştirmiş, pantolonunu çekerken sırtını kapıya dayamıştı. Faith'in külodu yerde olduğu için onu almış ve Faith'in bulunduğu tuvaletin kapısının üzerinden atmıştı ve Faith onun sessiz olmasını söylemesine rağmen daha da yüksek sesle gülmeye başlamıştı. Dışarıdaki yaşlı kadın gitmemiş, kapıya vurmaya devam etmiş, vuruşları gitgide sertleşmişti. Onunla Faith arasında neredeyse sağır olacağını düşünmüştü Gray.

Sonunda Faith'e onunla adliye sarayının önünde buluşacağını söylemişti, fakat Faith o kadar kendini kaybetmiş bir halde gülüyordu ki onu duyduğuna emin olamamıştı işi pişkinliğe vurmak dışında yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Her şeyin bağlanmış ve fermuarının çekilmiş olduğundan emin olduktan sonra kapıyı açıp dışarı çıkmış ve öfkeyle kıpırdanan kırmızı suratlı, tıknaz kadına dik dik bakmıştı. Kadın öfkeyle kekelemişti ama Gray onun sözünü kesmişti. "Erkekler tuvaleti doluydu," demişti sertçe. Ne yapmamı bekliyordunuz, koridora işememi mi?"

Sonra hemen sağdaki erkekler tuvaletine girmiş ve omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılmayı bırakana dek duvara dayanmıştı, çünkü yaşlı kadın aynı sertlikle, "Nereye işedin, lavaboya mı?" demişti.

Ah, Tanrım. Yine çaresizce gülmeye başladı. Yaşlı kocakarıyı tanıyordu, en azından daha önce görmüşlüğü vardı. Vergi taahhuk memurunun ofisinde çalışıyordu. Bir şıllıkla kadınlar tuvaletinde oynadığı hikâyesi öğle vaktine dek bütün adliye sarayında duyulurdu, bütün kasaba da ertesi sabah öğrenirdi.

Sırtışı kayboldu. Faith çok utanacaktı.

Zaten muhtemelen utanmıştı. Onu adliye sarayının önünde beklememişti, muhtemelen mümkün olduğu kadar hızla evine dönmüş ve kendini içeri kapamıştı. Küçük bağınazı utançtan hasta olmuş olmalıydı.

Gray Faith'in arabasını evinin önünde görünce rahatlayarak içini çekti. Yola saptı ama genç kadının arabasının arkasına park etmedi. Onun yerine arabasını arka bahçeye yönlendirdi ve Faith'in çim biçme makinesini tuttuğu açık alet kulübesinin arkasına girdi. Kulübenin üzerinde hanımeli asmaları yetişiyordu, arabayı saklamak için güzel bir perde oluşturunlardı. Jaguar'ını asmaya azıcık degecek şekilde ileri sürdü, sonra dışarı çıktı ve iki yönden de kontrol etti. Yol iki taraftan da gözükmüyordu, demek ki yoldan arabasının görünmesi imkânsızdı. Kendini apul gibi hissediyordu, fakat Faith'in onun onurunu bu kadar düşünmesini takdir edeceğini umuyordu.

Mutfak kapısına gitti ve kapıya vurdu, sabırsızca bekledi. Faith kapıyı açmadı, o yüzden tekrar kapıya vurdu. "Faith, kapıyı aç."

Faith kapının öteki tarafında durdu, eli perdedeydi. Perdeyi azıcık oynatıp dışarıda kimin durduğunu görebilmişti. Bir arabanın evinin arkasına girdiğini duyunca neredeyse korkudan ölecekti. Gelen Gray olduğu için rahatlamıştı ama şu anda yüzleşemeyeceği insanlar arasında Gray bir numaraydı.

"Git başımdan," dedi.

Kapının kulpu takırdadı. "Faith." Gray adını yumuşak bir sesle söylemişti, sakın bir şekilde. "Kapıyı aç, güzelim."

"Neden?"

"Konuşmamız gereken şeyler var." Buna hiç şüphe yoktu, ancak Faith kapıyı açmak istemiyordu. Bu olay konusunda korkakça davranmak ve utancı geçene kadar saklanmak istiyordu. "Belki yarın," diye başından savmaya çalıştı.

"Şimdi." Bu, eğer Faith kapıyı açmazsa on saniye içinde kapısının tekmeleyerek açılacağını belirten nazik, kararlı tondu. Çaresizce ve içerleyerek kapının kilidini açtı.

Gray içeri girdi ve bakışlarını Faith'ten ayırmadan kapıyı hemen tekrar kilitledi. Faith duştan yeni çıkmıştı ve arabanın geldiğini duyduğunda giyinmeye fırsatı olmamıştı. Banyonun kapısından ince bornozunu almış ve onu giymişti. Bornozun ayartıcı hiçbir yanı yoktu; düz, pamuklu, belden bağlı beyaz bir

bornozdu. Ama Faith bornozun altında nemli ve çıplak olduğunun son derece farkındaydı. Yakasını tutarak göğüslerini iyice kapamaya çalıştı. "Ne konuşmak istiyorsun?"

Gray ona bakarken yüzüne inanılmaz nazik bir ifade yerleşti. "Sonra," dedi ve Faith'i kollarına aldı.

iki saat sonra yatağın karışmış çarşafı arasında terli ve yorgun bir şekilde yatıyorlardı. Öğlen güneşi kapalı panjurların arasından içeri giriyor, yerde ince çizgiler oluşturuyordu. Tavandaki vantilatörden gelen hafif esinti Faith'in çıplak tenini okşuyor, tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu. Kalbi yavaş ve ağır bir ritimle atıyordu, damarları her atışta titriyordu. Gray sırtüstü sereserpe yatıyordu, gözleri kapalıydı ve göğsü kalkıp iniyordu. Faith onun yanına kıvrılmış, kafasını omzuna dayamıştı.

Kıpırdayabilecekmiş gibi hissedene kadar biraz zaman geçmesi gerekti. Kolları ve bacakları ağırlaşmıştı ve sanki kemiksizlermiş gibi yumuşaktılar. Geçen iki saat içinde Gray ona sanki adliye sarayındaki olay olmamış gibi şiddetle üç kere sahip olmuştu. Ve Gray'in açlığı ne kadar fazla ve acil olsa da Faith'in ona cevabı aynı derecede yoğun olmuştu. Tırnaklarını sırtına batırarak ona tutunmuş, kalçalarını onun her hareketine uyacak şekilde kaldırmıştı ve sanki Faith'in ateşi Gray'inkini beslemişti. Faith kaç kere tatmin olduğunu bilmiyordu; son seferki gitgide artan uzun bir yükseliş gibiydi, sonra bir süre azalmamıştı, Faith zevkten sarhoş bir şekilde bu hissin içinde kaybolmuştu.

Gray hafifçe kıpırdandı ve başını kaldırmaya çalıştı, sonra inleyerek tekrar yattı. "Tanrım. Kıpırdamıyorum."

"O zaman kıpırdama," dedi Faith gözünü azıcık açarak.

Birkaç dakika sonra Gray yine başını kaldırmayı denedi. Çok büyük bir çabayla başını biraz kaldırdı ve dağılmış yataktaki çıplak bedenlerine baktı. Bakışları yumuşak bir şekilde uyluğuna dayanan erkekliğine yoğunlaştı. "Seni aptal," dedi yüksek sesle. "Bu sefer sakın kalkma!"

Bu laf üzerine şaşırان Faith çaresizce kıkırdamaya başladı. Yüzünü Gray'in omzuna gömdü, bütün bedeni sarsılıyordu.

Gray başını yastığa bıraktı ve Faith'e sıkı sıkı sarıldı. "Sen gülersin tabii," diye homurdandı. "Lanet şey beni öldürmeye çalışıyor. Normalde hiç sağduyusu yoktur zaten, fakat bu çok saçma. Hâlâ on altı yaşında olduğumu düşünüyormalı."

"Düşünemez ki," diye düzeltti onu Faith, kıkırdamaları artarak.

"Haklısın. Düşünen bir şeyle anlaşma yapabilirsin." Faith'in gülüşü daha da arttı ve Gray intikam almak için onu gıdıkladı. "Gülmeyi kes," diye emretti, gerçi dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Bedeninin sağduyunu da emirlerini de dinlemeyen bir parçasının olmasının nasıl olduğunu bilir misin?"

"Şey, hayır ama onun çevresinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Gray güldü ve tembelce elini Faith'in göğsüne sürttü. "Erkeklerin neden şeylerine lakap taktığını biliyor musun?"

"Hayır, neden?" diye sordu Faith, kahkahasını bastırmaya çalışarak.

"Hayatlarındaki çoğu karar bir yabancı tarafından verilmesin diye."

ikisi de kahkahalara boğuldu ve Faith gözlerini kurulamak için çarşafın kenarını kullandı. Gray'in bu oyuncu tarafını daha önce hiç görmemişti ve büyülenmişti.

Gray dirseklerinden destek alarak doğruldu, ona gülümserken Faith'in başını kollarına aldı. "Hepsi senin suçun zaten," dedi ve genç kadının yüzünden bir tutam kızıl saçı çekti. Eli boynundan aşağı inmeye devam etti, narin köprücük kemiğinin üzerini okşadı, sonra da göğsünü tuttu.

"Benim suçum mu?" diye sordu Faith kızgınlıkla.

"Tabii." Gray nazikçe göğsünü avuçladı. Başparmağıyla hafifçe meme ucunun koyu pembeliğine dokundu ve kabartı büyüyüp kırmızılaşırken büyülenmiş gibi izledi. "Göğüs uçların böğürtlen gibi," dedi hayretle, sonra elindeki böğürtleni ağzına almak için eğildi, diliyle üzerinde daireler çizdi.

Faith kollarında kıvrandı, ani arzu dalgasıyla panikledi. Buna tekrar dayanabileceğini sanmıyordu. "Yapamam," diye inledi ama Gray öteki göğüs ucunun da kabardığını fark etti.

Geri çekildi ve emeğinin eserini hayran hayran seyretti, kırmızı meme uçları ıslaklıkla parlıyordu. "Bu iyi," dedi düşünmeden. "Çünkü kesinlikle ben de yapamam." Faith'in göğüsleri bir satenin pürüzsüzlüğüne sahipti ve teni o kadar yarı şeffaf ve hassastı ki mavi damarları gözüküyordu. Göğüsleri sert, dolgun ve dikti ve Gray ellerini onlardan çekemiyordu. Ellerini Faith'ten çekemiyordu zaten! "Bunların sütle dolu oldukları zaman ne kadar güzel olacaklarını düşünsene."

Faith omzuna vurdu. "Sana söyledim, hamile değilim!"

"Bundan emin olamazsın," diye dalga geçti Gray.

"Evet biliyorum."

"Reglin gecikiyor olabilir."

"Reglim asla gecikmez."

"Bu sefer gecikebilir."

Faith ona dik dik baktı, sonra Gray'in daha önce söylediği şeye döndü.

"Nasıl benim hatam oluyormuş?"

"Öyle olmalı," dedi Gray mantıklı bir şekilde. "Ne zaman yanıma gelsen sertleşiyorum."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Senin suçun olmalı."

"Nefes alıyorsun. Anlaşılan bu yeterli." Gray yatağa geri düştü ve Faith'i üzerine çekti. Boştaki eli ince sırtından inip kalçasının yuvarlak hatlarını okşamaya başladı. "Bunun bir sebebi de kokun, bal ve tarçın gibi, aynı anda hem tatlı hem de baharatlı."

Faith başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Senin kokunu hep çok sevdim," diye itiraf etti. "Küçük bir çocukken bile. Senin kokunun dünyadaki en güzel koku olduğunu düşünüyordum ama hiçbir zaman tam olarak tarif edemedim."

"Benden küçüklüğünden beri hoşlanıyor muydun?" diye sordu Gray keyifle.

Faith yüz ifadesini saklamak için başını Gray'in omzuna geri koydu ve biraz önce bahsettiği lezzetli erkeksi kokusunu içine çekti. "Hayır," dedi yavaşça. "Hoşlanmıyordum."

Gray homurdandı ve daha rahat etmek için kıpırdandı, Faith'in bacağına iyice yukarı çekti. Faith erkekliğinin bacağının iç tarafına kıpırdandığını, sonra da

durduğunu hissetti. "Senin için endişelenirdim," diye mırıldandı Gray, sesi uykulu bir hal almaya başlamıştı. "Ormanda öyle dolaştığın için."

Faith bir an sessiz kaldı. "Beni kaç kere gördün?"

"Birkaç kere."

"Ben de seni gördüm," dedi Faith cesaretini toplayarak.

"Ormanda mı?"

"Yazlığınızda. Lindsey Partain'la. Pencereden izledim."

Gray'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Seni küçük sinsi tilki!" diyip sertçe poposuna bir şaplak attı. "Gözlerin bayram etmiştir."

"Tabi etti," diye onayladı onu Faith öfkeyle poposunu okşayarak. Gray'in göğsündeki tüyleri çekerek karşılık verdi.

Gray inledi ve göğsünü okşadı. "Ah!"

"intikam çok tatlı," dedi Faith.

"Bunu hatırlayacağım," dedi Gray kederle, göğsüne doğru eğilerek. "Kahretsin, burada tüysüz bir bölge var."

"Yok."

Faith yanağını ona sürttü ve gözlerini kapadı, Gray çok ılık, sert ve canlıydı. Gray onu yatağa taşıdığından beri cennetteydi sanki Faith. Burada onunla rahatça arzulan dindirildikten sonra yatmak umduğundan bile güzeldi. Hiçbir sorunları çözülmemişti ve aralarındaki gerginlik yine ortaya çıkacaktı, fakat şu anda, şu dakikada mutluydu Faith.

O kadar mutluydu ki "Lindsey'le Fransızca konuşarak sevişmiştin," derken merakının içinde çok az üzüntü vardı.

Gray'in gözleri uykuyla kapanmıştı ama yine açıldılar. "Ne?"

"Seni duydum. Onunla Fransızca konuşarak seviştin. Bir sürü aşk sözcüğü söylemiş ve iltifatlar etmiştin."

Gray onun bu konuda nasıl hissettiğini anlayacak kadar deneyimliydi ve anında sebebini anladı. Ona inanmazlıkla baktı, sonra başını yine yastığa koydu ve bir kahkaha patlattı.

Alt dudağı titreyen Faith arkasını dönmeye çalıştı ama Gray onu sıkı sıkı tuttu ve kıpırdamasına izin vermedi.

"Ah, Tanrım," dedi, kendini kontrol etmek için harcadığı çabayla sesi titremişti. Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Seni küçük masum şey. Fransızca'yı çok iyi biliyorum ama ana dilim değil." O yeşil gözlerdeki dehşete düşmüş ifadeden dolayı Faith'in anlamadığı çok belliydi, o yüzden Gray açıkladı. "Güzelim, eğer Fransızca konuşacak kadar net düşünebiliyorsam yaptığım işle çok fazla ilgilenmiyorum demektir. Kulağa güzel geliyor olabilir ama hiçbir anlamı yok. Erkekler kadınlardan farklı, ne kadar tahrik olursak o kadar çok mağara adamları gibi konuşuruz. Seninle değil Fransızca, İngilizce bile zor konuşuyorum. Doğru hatırlıyorsam seninleyken kelime haznem birkaç kısa açık seçik kelimeye indi, en fazla kullandığım da "becermek"ti."

Faith Gray'i şaşırtarak kızardı, Gray onun tutuculuğunun bu yeni kanıtından dolayı gülümsedi. "Hadi uyu," dedi kibarca. "Lindsey ikinci bir seferi bile hak etmedi."

Faith'in bunu neden rahatlatıcı bulduğunu yalnızca Tanrı bilebilirdi, fakat Faith rahatlamıştı. Sabahın olaylarının yorgunluğundan dolayı bir çocuk kadar kolayca uyudu ve tekrar sevişmek için uyandı. Gray bu sefer hiç acele etmedi ve koyu gözlerinde şeytani bir parıltıyla ona Fransızca kelimeler fısıldadı. Sonra göğsündeki tüylerini korumak için Faith'in ellerini kavraması gerekti, öfkesinden dolayı kahkahalar attı. Öğleden sonrayı öyle geçirdiler, uyuyarak, sevişerek ve sonrasında birbirlerine uykuyla mırıldanarak. Sevişmek çılgınca heyecan verici olsa da aralarındaki mahremiyeti derinleştiren yataktaki konuşmalarıydı, sırlarını ve düşüncelerini sessizce paylaştılar, geçmişlerine döndüler.

Bana büyüdüğün bakım evini anlat," dedi Gray ve Faith'in gülümsediğinde rahatladı.

"Greshamlar'ın yanında kaldım. Bana bildiğim ilk yuvayı sağladılar. Hâlâ onlarla konuşuyorum."

"Bakım evine nasıl geldin?"

"Babam... O geceden kısa bir süre sonra gitti," dedi biraz duraksayarak. "Russ, en büyük ağabeyim de onu takip etti. Nicky bizi besleyecek kadar para kazanmaya çalıştı ama sosyal hizmet görevlileri bizi bulduğunda rahatladı. O sırada Beaumont'taydık. Jodie başka bir bakım evine gitti, benimle Scottie başka

bir bakım evine. Scottie'yi de alacak birini bulmak zor oldu ama Greshamlar ona bakarsam bizi kabul edeceklerini söylediler. Sanki onu bırakmışım gibi," dedi yavaşça.

"Scottie'ye ne oldu?"

"Bir sonraki Ocak'ta öldü. En azından hayatının son altı ayında mutluydu. Biz oraya taşındıktan sonra Greshamlar ona harika davrandılar. Ona oyuncaklar aldılar, onunla oynadılar. Noel'de çok eğlendi ama ondan sonra rahatsızlandı. Onunla oturdum," dedi kısık bir sesle, geçmişe bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Ölürken elini tuttum." Elini gözlerine götürdü. "Eskiden Guy'ın onun babası olup olmadığını merak ederdim."

Gray daha önce bunu hiç düşünmemişti. Hem babasının başka çocukları olma düşüncesiyle rahatsız olarak, hem de küçük kardeşini gecenin bir yarısı çamurlu toprağa attığı düşüncesiyle dehşete düşerek Faith'e baktı.

Faith onun elini tuttu. "Onun babası olduğunu sanmıyorum," dedi onu rahatlatma isteğiyle. "Baban çocuklarından birinin bizim gibi yaşamasına izin vermezdi. Eğer Scottie onun çocuğu olsaydı ona bakardı. Scottie'nin babasının kim olduğunu anlamanın yolu yok, sanırım babamdı."

Gray gözlerini kırıştırdı, kendi gözleri de yaşlarla parlıyordu. "Evet," dedi boğuk bir sesle. "Ona bakardı." Çok geçmeden, "Ailenin geri kalanına ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım Jodie Jackson'da yaşıyor ama onu on sekiz yaşına bastığından beri görmedim. Babama veya ağabeylerime ne olduğunu bilmiyorum." Özellikle Renee'den bahsetmemişti.

Demek ki ailesi Gray'in hareketlerinden dolayı parçalanmıştı. Gray sanki onu geçmişin acılarından koruyabilecekmiş gibi Faith'e sıkı sıkı sarıldı.

"Bir süre babamdan nefret ettim," diye itiraf etti Gray. "Tanrım, gittiğini öğrendiğimde çok üzülmüştüm, dayanamadım."

Faith ona yakında söylemesi gereken şeyi düşünerek dudağını ısırdı.

"Monica kendini öldürmeye çalıştı," dedi Gray aniden. "Ona babamın gittiğini söyledikten hemen sonra bileklerini kesti. Onu hastaneye götürene kadar

neredeyse kan kaybından ölecekti. O gece sizin eve geldiğimde Baton Rouge'daki hastaneden çıkmıştım."

Faith anladı ki Gray o geceki öfkesini açıklamaya çalışıyordu, yaptıklarını açıklamaya çalışıyordu. Faith onu affettiğini göstermek istercesine omzunu öptü. Esasında onu çok önceden, hissettiği acıyı ve ihanet hissini anlayınca affetmişti.

Gray tavandaki vantilatöre baktı. "Annem tamamen kabuğuna çekildi. Konuşmayı kesti, hatta kendi kendine yemek yemeyi bile kesti. İki sene boyunca odasından çıkmadı. Tanıdığım en bencil insan," dedi acı bir dürüstlikle. Ama bir daha onu asla öyle görmek istemiyorum."

Demek Faith'in söylediği veya yaptığı herhangi bir şeyden dolayı Monica'nın veya annesinin üzülmesi konusunda bu kadar hoşgörüsüz olmasının sebebi buydu. Faith de onun aşırı korumacılığını görmüştü. Bazı açılardan Prescott'un lordu gibiydi, mahalle hayatının her yönünü etkiliyordu ve bir lord gibi sorumluluklarını ciddiye alıyordu.

Gray üzerine çıktı ve Faith'in nefesinin kesilmesine sebep olan bir yavaşlıkla içine girdi. Gray dirseklerinin üzerine dayandı ve Faith'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "O gece aramızda bir bağ oluştu," diye fısıldadı. "Ne kadar çirkin olursa olsun, o hatıraları paylaşıyoruz. Ve tamamen çirkin değildi. O gece seni arzuladım, Faith." içinde yavaş yavaş hareket etmeye başladı, gözleri artan arzusuyla karardı. "Sadece on dört yaşındaydın ama seni arzuladım. Ve seni yine gördüğümde, motelde, sanki aradaki on iki yıl hiç geçmemiş gibiydi, çünkü seni hâlâ arzuluyordum." Gülümsemeye başladı. "Fransızca söylememi ister misin?" diye sordu.

Faith uyandığında sessizce uzandı ve Gray'in uyumasını izledi. Siyah kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerine düşüyordu ve siyah sakalı çenesini karartmıştı. Uyurken dudakları hafifçe ayrılmıştı, güçlü bedeni gevşekti. Güzelliği Faith'i sarstı. Uzun saçları omuzlarına dökülür halde, uzun bir gemi yolculuğundan ve kılıç savaşlarından sonra bir leydinin yatağında dinlenen bir korsaninkine benziyordu. Sol kulağındaki küçük elmas da bu görüntüsünü bozmuyordu.

Muhtemelen bir daha sevişemeyecek kadar tahriş olmuştu, ama yine de Gray'in bedeni Faith'i çekiyordu. Uzun kemikleri ve sert kaslarıyla harika yaratılmıştı. Bir kolu yatağın kenarından sarkıyordu, fakat diğeri gevşekçe göğsünde duruyordu. Büyük elleri vardı, parmakları güzel biçimli ve inceydi ama küçük parmağı başparmağı kadar kalındı. Faith o ellerin bedeninde dolaştığını düşündü ve zevkle titredi.

Üzerine eğildi, teninin üstünden yükselen ılık kokusunu özenle içine çekti. Bu Gray'di. Bu farkındalık onu yine şaşırttı. Gray gerçekten de buradaydı. Ona dokunabilir, onu öpebilir, hayatının çoğunda hayalini kurarak geçirdiği şeyleri yapabiliirdi.

Gray'in bedeni onu mıknatıs gibi çekiyordu, nefesinin hızlanmasına, teninin kızarmasına sebep oluyordu. Artık Faith doğal cinselliğini bastırmıyordu ve ona dokunma, onun tarafından dokunulma özgürlüğü baş döndürücüydü. Elini bacağının üzerine koydu, tüylerin sertliğinin arasından sert kaslarını hissetti, sonra parmaklarını büyülenmiş, cinsellik dolu bir merakla teninin tüysüz olduğu yere doğru kaydırıldı. Erkekliği gevşekçe duruyordu, testisleri yumuşak keselerinde iki küçük yumurta gibiydi. Faith elini döndürdü ve Gray'in erkekliğini eline aldı. Gray huzursuzca kıpırdandı, bacakları açıldı ama uyanmadı. Harika derecede erkeksiydi ve en azından şu anda tamamen Faith'indi.

Faith ona daha da yaklaştı, göğüs uçlarının Gray'in göğsündeki kıvrıcık tüylere sürtünmesine izin verdi ve meme uçlarını sertleştiren keskin gıdıklanma hissiyle nefesini tuttu.

Gray'in göz kapakları kıpırdadı, sonra açıldı. "Mmm," dedi Gray, zevkle mırıldandı ve neredeyse otomatik olarak feith'e sarıldı.

Faith yüzünü Gray'in boynuna koydu ve onun üzerine kaydı, bütün bedeni ona sürtünürken zevilde kıvrandı. "Çok harikasin," diye fısıldadı Gray'in kulak memesini kemirip sonra da onu yalayarak. "Bütün faktörler sende mevcut"

"Faktörler mi?" diye sordu Gray. "Veya bilmesem daha mı iyi?"

"Sıcak, sert ve tüylü."

Gray güldü ve Faith'in altında iyice gerindi. Bu şaşırtıcı bir histi, sanki okyanusta gezinen bir saldaymış gibi. Faith düşmemek için Gray'in omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Gray'in saçları Faith'in parmaklarına değdi ve kıpırdamayı kestiğinde Faith elini o siyah yumağa soktu. Kalın ve ipeksiydi, azıcık da dalgalıydı. Birçok kadın böyle saçları olması için adam bile öldürürdü. "Neden saçın uzun?" diye sordu, başka bir tutam alıp Gray'in burnunu onunla gıdıklayarak. "Ve neden küpe takıyorsun? Bu çeşitli şirketlerle iş yapan bir adam için fazla gösterişli değil mi?"

Gray nazikçe yüzünü buruşturdu, sonra gülmeye başladı. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver?"

"Söz. Tabii biri seni Sinead O'Connor'ın fotoğrafıyla korkutmadıysa."

Gray utanarak sırtırken beyaz dişleri gözüktü. "Neredeyse aynı derecede kötü. Tıraş makinelerinden korkuyorum."

Faith o kadar şaşırdı ki Gray'in göğsünden aşağı kaydı. "Tıraş makinesi mi?" diye tekrarladı. Bu bir doksanlık, yüz kilodan daha ağır korsan tıraş makinelerinden mi korkuyordu?

"Sesinden hoşlanmıyorum" dedi Gray, yana döndü ve bir kolunu başının altına koydu. Gözleri gülümsüyordu.

"Beni ürkütüyor. Dört ya da beş yaşındayken babam yaşlı Herbert Dumas'nın saçımı kesmesi için beni tutmaya çalışırken deli gibi bağırdığımı hatırlarım. Anlaşılan beni tutmak babamın bir hain gibi hissetmesine yol açmış olmalı ki bana bunun için rüşvet vermeye başladı, fakat bir türlü kıpırdamadan duramıyordum. O bzzz sesini duyduğum anda ödüm kopuyordu. On yaşına geldiğimde saçımın makasla kesilmesi konusunda anlaştık. Büyüdükçe saç kestirmelerimin arasındaki zaman uzadı. Ve küpeye gelince..." Yüksek sesle güldü. "O bir kamufraj. Küpeyi takınca saçımı bilerek uzatmışım gibi oluyor. Bir fobi yerine bir stilmiş gibi."

"Saçını kim kesiyor?" diye sordu Faith, gülemeyecek kadar büyülenmişti. Hâlâ bazı insanların dişçilerden kaçtığı gibi berberlerden kaçan yetişkin bir insan fikrine alışmaya çalışıyordu.

"Bazen ben kesiyorum. Bazen New Orleans'tayken kestiriyorum. Orada ben oradayken tıraş makinelerini ça- ıltırmayan bir kuaför salonu var. Neden? Sen

mi kesmek istiyordun?" Elini Faith'in boynuna koydu, başparmağı kulak memesini okşadı. Gray gülümsüyordu ama Faith onun ciddi olduğunu hissetti.

"Saçını kesmeme izin verir misin?"

"Tabii ki. Sen bana izin vermez misin?"

Cevabını hemen verdi. "Hayatta olmaz. Ama bacaklarımı tıraş etmene izin veririm."

Gray'in cevabı da hızlıydı, onu kavrarken, "Anlaştık!" dedi.

Gray tekrar uyandığında neredeyse alacakaranlık bastırmıştı. "Çok açım," dedi hırıltılı bir sesle. "Tanrım, evi arayıp insanlara nerede olduğumu söylemeliyim."

Faith sırtüstü uzandı ve dikkatle gerindi. Gününün çoğunu yatakta geçirmiş olmasına rağmen sanki sabahlamış gibi yorgundu. Gray Rouillard'la yatakta olmak dinlendirici değildi. Çok eğlenceliydi, harika derecede heyecan vericiydi ama dinlendirici değildi.

Gray söyleyince Faith de ne kadar aç olduğunu fark etti. Öğle yemeği fikri ikisinin de aklına gelmemişti ve kahvaltı saatler öncesinde kalmıştı. Yemek tam da Faith'in ihtiyacı olan şeydi.

Gray yatağın kenarına oturdu, Faith onun kalçalarını harika bir şekilde görebiliyordu. Gray telefonu alırken, uzandı ve kalçalarını okşadı. Gray başını ona döndürüp sırtarak, "istediğin gibi dokun," dedi ve telefon numarasını tuşladı.

Sırtı da önü kadar muhteşem, diye düşündü Faith hayallere dalmış bir şekilde. Kaslıydı ve geniş omuzlarından dar beline kadar inen omuriliğinin derinliğiyle ikiye ayrılmıştı.

"Merhaba," dedi telefona. "Delfina'ya akşam yemeğine gelmeyeceğimi söyle."

Faith bir mırıltı duydu, anlaşılan telefondaki kişi nerede olduğunu soruyordu, sonra Gray sakinlikle yanıtladı: "Faith'in evindeyim."

Ses hâlâ çok iyi duyulmuyordu ama kesinlikle daha sinirliydi. Faith Gray'in sırt kaslarının gerildiğini gördü ve anında sanki dinlememesi gereken bir şeyi dinliyormuş gibi rahatsız oldu. Buradan gitmeliyim, diye düşündü dalgın bir şekilde. Gray'in burada bulunmasını açıklayan bahaneler söylemesini dinlemeye

dayanamazdı. Oturdu ve bacaklarını yataktan aşağı salladı, sırtının ve bacaklarının beklenmedik katılığı sebebiyle irkildi.

"Monie," dedi Gray sabırla ve içini çekti. "Konuşmamız gerek. Eve sabah geleceğim .Hayır, daha önce değil. Sabah. Eğer önemli bir şey olursa beni buradan ara."

Faith yavaşça ayağa kalktı ve zorlukla doğruldu. Bedenindeki bütün kaslar hareketine itiraz ediyor gibiydi. Bacakları saçma derecede yorgundu, uyluk kasları titriyordu. Çaresizce odadan gitmek istiyordu ama bedeni ona eşlik etmiyordu. Sallantılı bir adım attı, acıyla yüzünü buruşturdu, sonra bir adım daha attı.

"Sana yarın konuşuruz dedim." Gray'in sesi katıydı. Omzunun üzerinden Faith'e baktı, sonra etrafa bakındı, sonra dikkati bir lazer ışını gibi tekrar ona yoğunlaştı. Monica'ya düşünmeden, "Görüşürüz," dedi ve onun itirazlarını bölerek telefonu kapadı. Sonra Faith'in sallandığı yere yaklaştı.

"Zavallı güzelim," dedi tatlı bir sesle. "Kasların mı tutuldu?"

Faith ona doğru kaşlarını çatı.

"Ne yapabileceğimizi biliyorum," dedi Gray, yatağın çarşafını aldı ve salladı.

"Ben de. Sıcak bir duş."

"Sonra." Gray çarşafı ona sardı ve Faith'i kucağına aldı. "Sadece sessiz ol ve tadını çıkar."

"Neyin tadını çıkarayım?"

"Sessiz olmanın tabii ki, ne olacak?" diye cevapladı delirtecek bir sakinlikle ve Faith ona vuramadı bile, çünkü kolları çarşafın içinde kalmıştı.

Neyin tadını çıkaracağım kısa sürede öğrendi. Gray onu mutfağa taşıdı ve "Bu masayı ilk gördüğümde aklıma harika fikirler gelmişti," dedi.

Faith şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu Gray çarşatı altına serip onu masanın üzerine yatırırken. Saatlerdir kollarında çıplak bir şekilde yatıyor olabilirdi, fakat mutfak masasının üzerinde çıplak bir şekilde yatmak onu dayanılmaz bir şekilde ifşa edilmiş hissettiriyordu; sanki taştan bir sunağın üzerindeki kurban edilecek insan gibiydi.

"Masaj," dedi Gray. "Burada kal." Odadan çıktı ve Faith'i orada yatar halde bıraktı. Sert yüzey rahatsızdı ama masaj sözü Faith'in beklemesine yetti. Gray bir

şişe bebek yağı ve el beziyle döndü. "Yüzüstü yat," diye emretti. Musluğun sıcak su tarafını açtı ve buharlar çıkana kadar akmasına izin verdi, sonra bir kâse doldurdu ve yağ şişesini kâsenin içine bıraktı.

Faith onun emrine uydu. Gray ışıkları yakmamıştı, bu yüzden mutfak gölgeler içindeydi, alacakaranlığa birkaç dakika kalmıştı. Klima açıktı ve Faith masanın soğuğunu örtünün altından hissedebiliyordu. Titredi, Gray'in çabuk olmasını diliyordu.

"Gözlerini kapa ve rahatla," dedi Gray sessizce. "İstersen uyuyabilirsin."

Faith'in tutulmuş kasları masanın sertliğine alışıyor, yavaş yavaş rahatlamasına izin veriyordu. Gözlerini kapadı ve Gray'in yaptıklarının sesine konsantre oldu. Suyun şıptısını duyabiliyordu ve ılık yağın tenine sürtünmesi beklentisiyle içini çekti.

Gray'in sesi kısık ve rahatlatıcıydı, mırıldanmadan azıcık daha sesliydi. "Daha rahat olman için seni yıkayacağım," dedi ve Faith çok geçmeden bacakları arasında ıslak ve çok ılık bir el bezi hissetti. Sıcaklık tutulmuş bacaklarına harika geldi. Gray çok nazikti ama sevişmelerinin kanıtını yıkarken bir o kadar da dikkatliydi. El bezini çekti ve Faith yine suyun açıldığını duydu. "Bu sefer soğuk olacak," diye uyardı onu Gray ve el bezinin soğukluğu bacaklarına değdi. Gray bu işlemi birkaç kez tekrarlayıp Faith'in acısını dindirdi. Sonra yağa uzandı.

Önce omuzlarından başladı, güçlü parmakları iyice kaslarına geçti. Faith anında karşı koyarak gerildi, sonra gerginliği ve gücü sanki ondan akıp gidiyormuş gibi hissederken rahatladı. Ilık yağ Gray'in ellerinin teninin üzerinde kaymasına sebep oluyordu, elinin geçtiği yerler kayganlaşıyor ve güzel kokuyordu. Gray Faith'in iki koluyla da ilgilendi, ellerine ve parmaklarının arasına bile masaj yaptı. Ve elinin gittiği her yerde gevşek tendonlar, rahatlamış kaslar ve memnuniyet bıraktı. Faith Gray sırtına yönelirken zevkle mırıldandı, Gray belinden başladı ve ellerini Faith'in inlemesine sebep olan uzun, güçlü okşayışlarla yukarı çıkardı. Gray durmadan bütün katılaştırmış kasları aradı ve ellerinin arasında gevşeyene dek onları yoğurdu.

Sonra sıra Faith'in bacaklarına geldi. Gray, dizaltı krişinin kaslarını yoğurdu, ardından baldırlara, ökçe krişlerine, ayaklarının altına indi. Bileklerini ileri geri

oylattı ve başparmaklarını sertçe kavislere bastırdı, şaşkınlık verici derecede cinsel bir zevk Faith'in ayak parmaklarının kıvrılmasına sebep oldu.

"Ah!" dedi istemsiz bir şekilde.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu Gray, sesi yumuşaktı ve odanın büyüyen karanlığında kısıktı. Tekrar yaptı ve Faith cevap olarak inledi.

Gray yine bacaklarına döndü, onları ayırdı ve uyluklarının içindeki acıyan tendonlara masaj yaptı. Bu sefer Faith'in iniltisi acı yüzündendi ve genç kadın acıyla masanın yanlarına tutundu. Gray rahatlatıcı bir şekilde mırıldandı ve dikkatini Faith'in kalçalarına verdi. Faith yine rahatladı ve gözlerini kapadı. Artık hoş bir şekilde ılık hissediyordu kendini ve sadece yağdan dolayı değildi bu; Gray'in okşayan ellerinin etkisiyle arzu hiçbir aciliyet yaratmadan tembelce onu sarmalıyor, kanını ısıtıyordu.

"Şimdi sırtüstü uzan," dedi Gray ve Faith'in dönmesine yardım etti. İlgiyle genç kadının sertleşmiş göğüs uçlarına baktı ve gülümsedi.

Büyük, yağdan ötürü kaygan elleri Faith'in göğüslerini kapladı. Sakalları ve şiddetli emişi yüzünden Faith'in göğüs uçları tahriş olmuştu. "Tenin bir bebek kadar hassas," dedi Gray özenli masajını yaparken. "Günde iki kere tıraş olmam gerekecek."

Faith onun yaptığı şeye kendini fazlasıyla kaptırdığı için cevap veremedi.

Gray genç kadının karnına ve uyluklarına masaj yaptıktan sonra Faith'in bedeni beklentiyle Gray'in ellerinin altında kıvranıyordu. Oda artık neredeyse tamamen kararmıştı ve alacakaranlığın lavanta gölgeleri geceye dönüşüyordu. Gray musluğun üzerindeki ışığı açmak için bir an durdu, bu onların hafif bir ışıltıyla sarmalanmalarına sebep oldu.

Faith'in uyluklarının içindeki katı kaslarla daha çok ilgilenildi ve bu sefer Gray Faith'in acı dolu iniltilerini mırlamaya çevirene dek durmadı. Ondan sonra yağlı parmakları yukarı çıktı, nazikçe onu okşadı ve Faith zevkle titredi.

"Gray." Sesi arzuyla uyuşmuştu, dumanlıydı. Gray'e uzandı. "Lütfen."

"Hayır, güzelim, bir daha sevişemeyecek kadar tahriş olmuşsun," diye fısıldadı. "Ben seni rahatlatırım."

Gray Faith'i çarşafıla beraber masanın kenarına çekti, kumaş yüzeyden kolayca kaymıştı. Faith, "Ne?" diyecek oldu, sonra Gray bacaklarını omuzlarına

atınca inleyerek geri yığıldı. Gray nazikçe bacakları arasındaki şişkin kıvrımları açtı ve Faith onun ılık nefesini üzerinde hissetti. Gray'in dili acı verecek kadar hassas etine hızla girip onu bağırttığı anda nefes almaya bile vakit bulamamıştı. Gray çok nazik ve çok dikkatliydi, Faith birkaç dakika içinde çılgınlıkla dolu titrek zevk doruğuna ulaşmıştı.

Sonra Gray onu banyoya taşıdı. Faith uykulu bir şekilde duşta onun yanında durdu, kollarını onun beline doladı ve başını göğsüne yasladı. Kaslarının tutukluğu büyük ölçüde geçmişti ama şimdi kasları lapa olmuş gibiydi.

Sıcak su kesilir gibi olduğunda Gray yanağını Faith'in kafasının üzerinden kaldırdı. "Yemek," diye mırıldandı.

Faith isteksizce ona sarılmayı bıraktı ve Gray'in suyu kapamasına izin verdi. Islak saçlarını yüzünden çekti ve sudan elmaslar kirpiklerine yapışık bir şekilde ona baktı. Gray çok acımasız ve güçlü gözüküyordu, fakat arzuları, korkuları, dahası garip huytan olan bir insandı ve Faith onu bu özellikler yüzünden daha da fazla seviyordu. Ve ona babası hakkında bildiklerini söylemeyi daha fazla geciktiremezdi.

En azından söylemeden önce bir şeyler yiyebilirlerdi.

Gray iki tane domatesli salamlı sandviçi silip süpürdü ve Faith kendininkini yerken üçüncüye başladı. Sonrasında yatağa yeni çarşaf serdiler ve Gray yorgunlukla yattı. Uzattığı kolları ve bacakları yatağın çoğunu kaplıyordu ama Faith kendine yer buldu ve nemli kafasını Gray'in omzuna yerleştirdi. Kollarını ona doladı, sanki onu acıdan koruyabilirmiş gibi sıkı sıkı sarıldı.

Sessizce, "Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Bölüm On Dokuz

Gray telefonu kapadıktan sonra Monica, kolları Gray'in masasına, kafası da kollarına dayalı bir şekilde uzun bir süre ağlamaya devam etti. Tuzlu gözyaşları cilalı yüzeye düştü ve Monica onları gömleğinin koluyla sildi, Gray'in masasının cilasını bozmak istemiyordu. Babası gittikten sonra bile bu kadar kaybolmuş ve kafası karışmış hissetmemişti kendini.

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Alex'e onunla artık düzüşemeyeceğini söyleyememişti; geçen gece annesinin odasından çıkıp kapının eşiğinde dururken ona baktığında kalbi duracak gibi olmuştu. O kelimeleri ağzından çıkartmaya çalışmıştı ama boğazı kurumuştur, sonra da Alex üzerine eğilmişti ve bir şey söylemesi için artık çok geç olmuştu. Bunu düşündükçe utançla kıvranıyordu. Nasıl kendisine dokunmasına izin vermişti? Michael'la evlenecekti. Kendini kirlenmiş hissediyordu, sanki Alex'le olduktan sonra onun kollarına giderek Michael'ı da kirletiyormuş gibiydi. Ve hâlâ Gray'e Michael'ın ona evlenme teklifi ettiğini söyleyememişti, annesine daha onunla çıktığını bile söyleyememişti. Bileklerine yaptığı o aptal şeyden sonra hayatını kontrol altında tutmak için çok çabalamıştı, fakat şimdi her şey yine karışıyor gibiydi.

Gray Faith Devlin'leydi. Monica'nın sevdiği başka bir erkek daha o fahişelerden biri tarafından ayartılmıştı. Gray bunu nasıl yapabilmişti? Monica ileri geri sallanmaya başladı, kendine sarıldı ve yaşlar yanaklarından dökülürken acıyla inledi. Gray geceyi Faith'le geçiriyor, insanların ne diyeceğini ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar saklayamayıp annelerine ulaşacak olan dedikoduları umursamıyor- du. Babası Renee Devlin'le yataktayken ailesini umursamıyordu, şimdi de Gray Renee'nin kızıyla aynı yolu izliyor gibi gözüküyordu. Seks söz konusu oldu mu kimi üzdükleriyle ilgilenmiyorlardı.

Monica gözleri acıyana ve göz kapakları iyice şişene dek ağlamaya devam etti, durduğunda göğsü nefes alma çabasıyla ağrıyordu. Sonra içini birden korkunç bir sakinlik kapladı.

Gray'in çekmecesini açtı ve orada tuttuğu revolve baktı. O Devlin orospusu ona yazdığı uyarıları kaale almamıştı, o yüzden artık açık davranmanın zamanı gelmişti. Kızgın üzüntüsü içinde Gray'in Faith'le olmasını umursamadı; Gray biraz sarsılsa iyi olur, diye düşündü tabancaya uzanırken. Bu sefer mahalleden bir Devlin'i kovan o olacaktı.

"Ne konuşacaksın?" diye sordu Gray ve ışığı kapamak için lambaya uzandı. Ani karanlıkta Faith'e sarılıp onu kendine çekti. "Çok ciddi gözüküyorsun."

Öyleyim." Faith gözyaşlarının ani sıcaklığını bastırdı.

"Sana bunu söylemeyi erteledim, çünkü seni üzmeye dayanamıyorum. Ve öncesinde bir şey daha bilmeni istiyorum." Faith kesik kesik nefesler aldı ve cesaretini toplamaya çalıştı. "Seni seviyorum," dedi kısık bir sesle, sesi şefkatle titremişti. "Küçük bir kızken bile seni seviyordum. Seni görebilmek için yaşıyordum, sesini duyabilmek için. Bunu hiçbir şey değıştirmede, o gece de, ben gittikten sonra geçen on iki yıl da."

Gray ona daha da sıkı sarıldı ve dudakları aralandı, fakat Faith parmağını Gray'in ağızına bastırdı ve kelimeleri durdurdu. "Hayır, hiçbir şey söyleme," diye yalvardı. "Bırak da bitireyim." Her şeyi aceleyle söylemezse cesaretini kaybedebilirdi.

"Gray, baban annemle kaçmadı." Gray'in bedeninin gerildiğini hissetti ve onu iyice kendine çekti. "Annemin nerede olduğunu biliyorum, baban onunla değil. Hiçbir zaman onunla değildi. O öldü," dedi elinden geldiği kadar nazikçe. Sıcak yaşlar gözlerinden süzölerek yanaklarından aşağı akmaya başladı. "Biri onu o gece öldürdü. Annem kimin öldürdüğünü gördü, katil onu da öldürmekle tehdit etti, o yüzden annem kaçtı."

"Kes şunu," dedi Gray sertçe. Faith'in kollarını üzerinden çekti ve onu sertçe salladı. "Bu senin mi Renee'nin mi yalanı bilmiyorum ama ertesi gün ondan Baton Rouge'dan gönderilmiş bir mektup aldım. Eğer bir gün önce öldüröl-düyse o zaman o mektubu ölü bir adam yazdı."

"Bir mektup mu?" diye sordu Faith şaşkınlıkla. Gray'in söyleyebileceğini düşündüğü şeyler arasında bu yoktu. "Babandan mı? Emin misin?"

"Tabi ki eminim."

"Onun el yazısı mıydı?"

"Daktilo edilmişti," dedi Gray, siniri hızla kızgınlığa doğru gidiyordu. Oturdu ve bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. "Ama imza onundu."

Faith kendini onun üzerine attı ve kollarını omuzlarına dolayarak ona sarıldı, fakat Gray'in onu sanki sinir bozucu bir sivrisinek gibi kovabileceğinin farkındaydı. Çaresizce, "Mektupta ne yazıyordu?" dedi.

"Kahretsin, ne önemi var?" Gray genç kadının bileklerini tuttu ve ona zarar vermeden kollarından kurtulmaya çalıştı. Faith ona daha da sıkı sarıldı ve bedenini onunkine bastırdı.

"Tabi ki önemi var!" Artık ağlıyordu, gözyaşları ıslak ve sıcak bir şekilde Gray'in sırtına dökülüyordu.

Gray yine bir küfür mırıldandı ama kıpırdamadan oturmaya devam etti. Bu konuyu açtığı için bile Faith'e çok kızgındı ama sevgilisi ağlıyordu ve Gray onu kucağına alıp rahatlatma güdüsüyle başa çıkmaya çalışıyordu. Sertçe, "Bir vekâletnameydi," dedi. "Sadece buydu, bir açıklama yoktu. O vekâletname olmasaydı muhtemelen sahip olduğumuz her şeyi kaybederdik." Derin bir nefes alırken göğsü genişledi. "O mektup olmasaydı onu bulmaya çalışırdım. Ama özür bile dilemedi, hoşça kal bile demedi. Sanki unuttuğu ufak bir detayın çaresine bakıyormuş gibiydi."

"Belki başkası yazmıştır," dedi Faith, Gray'in o zamanlar hissetmiş olduğunu tahmin ettiği acıyla içi yanıyordu. "Belki de katil yazmıştır, Gray, yemin ederim annem onun vurulduğunu gördüğünü söyledi! Yazlıktalarmış, sonra biri arabayla oraya gelmiş. Guy'la öteki adamın kayıkhaneye girdiğini ve onların tartıştığını duyduğunu söyledi..."

Gray yataktan kalktı ve Faith'in kollarından kurtuldu. Sonra dönüp Faith'in kollarını kavradı ve onu yatağa ya-

pıştırdı. "O yüzden kayıkhanenin etrafında dolaşıp duruyordun," dedi inanamayarak ve Faith'in yüzünü görebilmek için lambayı açtı. Ona dik dik baktı, gözleri yanan kömürler gibiydi. Faith'i tekrar sarstı. "Seni küçük cadı! O yüzden babamla ilgili o soruları soruyordun! Onun öldürüldüğünü düşünüyordun ve onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyordun!"

Hayatında nadiren bu kadar sinirlenmişti; elleri kendini kontrol etme çabasıyla titriyordu. Babasının öldürüldüğüne inanmıyordu ama Faith'in inandığı ortadaydı ve ahmak kadın sadece kendi kendine katili bulmaya çalışmıştı. Eğer gerçekten bir cinayet işlenmiş olsaydı kendini çok büyük bir tehlikeye sokmuş olurdu. Gray onu kollarına alıp öpmekle dizlerine yatırıp dövme isteği arasında kalmıştı. İki seçenek de çok cazipti.

Hâlâ karar vermeye çalışırken Faith, "Muhtemelen bir şey bulamayacağımı biliyordum ama belki silahın kovanını bulurum diye kayıkhaneye baktım..." dedim.

"Bir dakika." Gray son itirafı kafasında oturtmak için elini yüzüne götürdü. "Kayıkhaneyi ne zaman aradın?"

"Dün sabah."

"Kapısı kilitli. Siciline haneye izinsiz girmeyi de mi ekledin?"

"Kapının altından yüzdüm ve kayık boşluğundan içeri girdim."

Gray gözlerini kapadı ve ona kadar saydı. Sonra tekrar saydı. Elleri titredi ve ellerini yumruk yaptı. Sonunda gözlerini açtı ve Faith'e dehşete düşmüş bir inanmazlıkla baktı. Faith'e ahmak denilemezdi. Güvenliğini ve Gray'in akıl sağlığını tehlikeye atacak kadar gözüpekti. Kayıkhanenin altında sürüngen türünden istenmeyen misafirleri uzak tutmak için koyulmuş ağ yıllar içinde gevşemişti ve Gray onu tamir etmemişti ama yine de hâlâ oradaydı. Faith rahatlıkla ona dolanıp bozulabilirdi. O zaman Gray onu sonsuza dek kaybederdi. Kaşlarının üzerinde terler birikmişti.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Faith ona huzursuzca bakarak. "Ama birini huzursuz ediyorum. Neden o tehditkâr notları alıyorum sanıyorsun?"

Gray midesine yumruk yemiş gibi orada kıpırdamadan durdu. Sonra dizlerinin bağı gevşedi ve yatağa çöktü. "Tanrım," dedi düşünmeden ve korkunç bir farkındalığa ulaştı.

"Özel bir dedektif kiraladım," dedi Faith, yine Gray'e uzandı, çaresizce ona dokunmak istiyordu. Ona dayandı ve bu sefer Gray'in kolları yükselip ona dolandı ve onu göğsüne çekti. "Bay Pleasant. Kredi kartı hesaplarını, sosyal güvenlik kayıtlarını, vergi dosyalarını aradı... Guy'dan o geceden sonra eser yoktu. Gray, Guy'ın senden, Monica'dan ve o kadar paradan uzaklaşması için bir sebep yoktu! Sizi annem için terk etmezdi, neden bunu yapsın ki? Ölmesi

dışında öyle yok olmasının başka bir açıklaması yok. Bay Pleasant da onun öldüğünü düşündü ve kasabada birkaç soru soracak oldu." Faith'in içinde ağlama isteği oluştu yine. "Şimdi o da kayıp ve aynı insanın onu öldürdüğünden korkuyorum!"

"Ah, Tanrım," dedi Gray, sesi gerilmişti. "Faith... Başka Hiçbir şey söyleme. Bir dakika sessiz kal. Lütfen."

Faith yüzünü Gray'in göğsüne bastırıp isteğine boyun eğdi. Her şeye rağmen Gray'in kollan onu sanyordu ve Faith umutlanmaya başlamıştı. Gray onu nazikçe ileri geri salladı, kendiyle beraber onu da rahatlatmaya çalıştı.

"Mektubu Alex yolladı," dedi sonunda Gray, sesi Faith'in saçları yüzünden boğuk çıkıyordu. "Bunu tahmin etmeliydim. Babamın vekâletname bırakmadığını bilen tek insan oydu ve babam geri gelmezse o mektup olmadan başımıza neler geleceğini biliyordu, o yüzden işini şansa bırakmadı. O da en az benim kadar üzülmüştü ve o da senin söylediğin şeyi söylemişti: Babamın Renee'yle kaçmak için nasıl bir sebebi olabilirdi ki? Zaten Renee'ye sahipti ve annem ilişkilerini görmezden gelirdi. O... Gerçekten öldü." Gray boğulur gibi bir ses çıkardı ve göğsü Faith'in yanağının altında yükseldi.

Faith ona sıkı sıkı sarıldı ve onu yatağa yatırdı. Gray elleri çaresiz bir şekilde ona tutundu. "Işığı... Işığı kapat," dedi ve Faith güçlü bir adamın gözyaşları için karanlığa ihtiyaç duyabileceğini anlayarak ışığı kapadı.

Gray kollarında titredi, ıslak yüzünü Faith'in göğüslerine gömdü ve göğsünden sert hıçkırıklar yükseldi. Faith de onunla ağladı, başını, sırtını ve omuzlarını okşadı, konuşmadan bedeniyle teselli etti onu, yalnız olmamanın tesellisini sundu. Sabahki sevişmelerinden sonra Faith Gray'in onu bu kadar kırılgan halde görmesine izin vereceğini sanmıyordu. Ama hayatları ayrılmaz bir şekilde geçmişle birbirlerine geçmişti ve tutkulu zevkli uzun saatlerden sonra iyice kenetlenmişlerdi.

Gray'in söylediği bir şey garip gelmişti ama Faith bunun neden önemli olduğunu hatırlayamıyordu. Bu düşünceyi uzaklaştırdı, o an sadece Gray'e sarılmak istiyordu.

Gray yavaşça sakinleşti ama Faith'e çaresizce tutunmaya devam etti. Faith saçlarını nemli yüzünden uzaklaştırdı, parmakları çok nazikti.

"Bunca yıl boyunca," dedi Gray kısık, boğuk bir sesle.

"Ondan nefret ettim, ona küfrettim... Ve onu özledim... Ve bunca zamandır ölüydü.

Faith'in başka bir şey daha söylemesi gerekiyordu, üzücü başka bir şey daha. "Gölü boşaltın," diye öneride bulundu ve Gray'in irkildiğini hissetti. O gölde yüzmüş, balık tutmuştu.

Konuşulacak başka şeyler, verilecek başka kararlar vardı ama Gray'in kafası Faith'in göğsünde duruyordu ve Faith onun ne kadar yorulduğunu hissedebiliyordu. Kendi zihinsel ve fiziksel yorgunluğu da cabasıydı. "Hadi uyu," diye fısıldadı alnını okşayarak. "Sabah konuşuruz."

Faith biraz uyumuş olmalıydı, fakat bütün yorgunluğuna rağmen bir şey onu yarı bilinçliliğe geri sürükledi. Gray'in üzerindeki ağırlığını hissederek huzursuzca kıpırdandı. Gray ne demişti? Vekâletnameyle ilgili bir şey...

Gray'in bedeni kalorifer gibiydi, dalgalar halinde ısı yayıyordu. Faith'in bedeni tavandaki vantilatörün çabalarına rağmen terle nemlenmişti. Gözlerini açmadı ama düşüncesine yoğunlaşmaya çalışırken kaşları çatıldı. Vekâletname... Alex neden mantıklı bir neden yokken Guy'ın sonsuza dek ailesinden ve işinden uzaklaştığı sonucuna varıp sahte bir vekâletname göndermişti? Guy'ın tekrar iletişime geçeceğini ummuş olmalıydı...

Tabii bunun imkânsız olduğunu biliyorsa o başka.

Alex

Faith'in gözleri anında açıldı ve odayı kaplayan garip kırmızı ışıltıya baktı. Sıcaklık artmıştı ve hava gözlerim, burnunu yakıyordu. Farkındalık kafasında aniden patlak verdi. -

"Gray!" diye bağırdı ve onu sertçe sarstı. "Uyan! Ev yanıyor!"

Monica arabayı daha önce iki kez bıraktığı yerde durdurdu. Koyu kıyafetler ve yumuşak tabanlı koyu ayakkabılar giyiyordu ki görülmeden hareket edebilsin. Eve yürüyerek tark ettirmeden yaklaşmak ve ona o notları bırakıp

ortaya çıkmadan uzaklaşmak çok kolaydı. O pakedi bırakmak gündüz olduğu için daha fazla plan gerektirmişti ama Faith evden çıkarak işini kolaylaştırmıştı. Pakedi posta kutusuna bırakıp arabayla uzaklaşması yeterli olmuştu.

Arabadan elinde tabancayla indi ve karanlık yolda yürümeye başladı. Bu yolda gündüz bile çok araba olmuyordu, üstelik bir araba gelirse sesini duyup saklanabilirdi. Aynı zamanda yolda yürümek çok kolaydı ve ayak izi kalmıyordu.

Karanlık gökyüzünde garip kırmızı bir ışıltı vardı, ağaçların tepesinden gözüküyordu. Monica şaşkınlıkla o ışıltıya baktı. Ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü ve gözleri panikle açıldı. Evde yangın çıkmıştı ve Gray oradaydı! Boğazından dehşet dolu bir inilti çıktı ve koşmaya başladı.

Gray yataktan aşağı kaydı ve Faith'i yanına, nefes almanın daha kolay olduğu yere çekti, gerçi keskin duman hâlâ her nefesle Faith'in boğazını ve ciğerlerini yakıyordu. Gray sandalyeden onun bornozunu kaptı ve Faith'e attı. "Koridora emekle, sonra bunu giy," diye emretti. "Ve ayakkabı giy." Pantolonunu ve ayakkabılarını üç hızlı hareketle üzerine geçirdi. "Ben hemen arkandayım."

Faith sözünü dinledi ve koridora giderken Gray'in arkasında olduğundan emin olmak için birkaç kez arkasına baktı. Sertçe öksürerek bornozu giydi.

Koridora çıktıklarında banyonun penceresinin dışında da alevler olduğunu gördüler. Gray bunu görmezden geldi, banyoya emekledi ve raftan havluları aldı. Mucize eseri su hâlâ akıyordu ve Gray havluları ıslattı. Islak havluyu Faith'e atarken öksürüyor ve öğürürcesine sesler çıkarıyordu. "Bunu yüzüne tut," dedi boğuk bir sesle.

Faith havluyu yüzüne tuttu, ıslak kumaşı tek eliyle ağzının ve burnunun önünde tutup bir yandan da elinden geldiğince emeklemeye devam etti. Havlu işe yaradı ve daha rahat nefes almaya başladı.

Ateş onları sarmış gibiydi, ürkütücü turuncu alevler nereye dönseler karşılırlarına çıkıyordu. Evi saran yoğun duman yangının parıltısını yansıtıyordu, o yüzden sanki her yönden geliyormuş gibiydi. Yangın nasıl bu kadar çabuk yayılıp evi tamamen sarmıştı? Alevlerin çıtırtısı yangın büyürken gürlemeye dönüştü ve evi daha da ele geçirdi. Sıcaklık Faith'in tenini yakıyordu ve kıvılcımlar binlerce küçük parlayan bıçaklar gibi üzerlerine iniyor, indikleri yeri

acıtıyordu. Faith'in ellerinin altındaki parkeler nefes alıyormuş gibiydi, gitgide sıcaklaşıyorlardı ve Faith yakında zeminin çökeceğini biliyordu. O zamana kadar dışarı çıkamaz larsa ölürlardı.

Gray de aynı şeyi hissediyordu. Faith gerektiği kadar hızlı hareket etmiyordu, bornozu bacaklarına takılıp onu yavaşlatıyordu. Sertçe omzuyla onu yana iterek önüne geçti. Bornozunun ipini kavradı ve Faith'i öne çekti, onu hızlanmaya zorladı. Zeminin gitgide sıcaklaştığını hissedebiliyordu ve dışarı çıkmak için olsa olsa bir dakikaları olduğunu, yoksa çok geç olacağını biliyordu. Dans eden dumanın içinden görebilmek için gözlerini zorladı ve evin önündeki nispeten karanlık yer ona bir umut parıltısı sağladı. "Ön kapı!" diye bağırdı kendini cehennem seslerinin üzerinden duyurmaya çalışarak. "Ön kapı henüz yanmaya başlamamış!"

Faith'in evi küçüktü ama ön kapı çok uzak gözüküyordu. Faith'in ciğerleri acıyor, yanıyor ve ateş değerli oksijeni giderek daha da çok tüketiyordu. Faith'in görüşü bulandı ve dünyanın yana doğru döndüğünü hissetti. Gray onu kavrarken tahta zemin dizlerini çizdi ve bu acı Faith'in daha çok çaba harcamasına sebep oldu. Kendini toplayarak çaresizce aynı cümleleri tekrarlarırken kaslarını hareket etmeye zorladı. Durma, durma, durursan Gray de durur, durma. Her şeyden çok Gray'in güvenliği için duyduğu korku onu hareket halinde tutuyordu.

Gray aniden doğruldu ve Faith'i de ayağa kaldırdı, onu sıkı sıkı tuttu. Faith bulanık bir şekilde Gray'in sevgili, dumanla siyahlaşmış yüzüne baktı. "Hazır ol!" diye bağırdı Gray, sonra havlusuyla ısınmış kapı kulbunu çevirdi ve kapıyı açtı.

Alevler derin, vızıltılı bir sesle içeri dalıp sonra tekrar çıkarken eğildi. Faith'i kaldırarak onu bir futbol topuymuş gibi kolunun altına sıkıştırdı ve yanan kapıdan geçti.

Hızı onları verandadan geçirdi ve boş karanlığa çıktılar. Gray havada dönerek kendini Faith'le yerin arasına koymaya çalıştı ama çok başarılı olamadı ve çimlere kemiklerini etkileyen bir darbeye düştüler. Faith'in yumuşak bir sesle inlediğini duydu, fakat hâlâ eve tehlikeli bir şekilde yakınlardı ve Faith'in

yaralanıp yaralanmadığına bakacak zamanı yoktu. Faith'i kollarından yakaladı ve onu çekmeye başladı. "Hadi! Evden uzaklaş!"

"Olamaz," dedi biri boğuk bir sesle, sesi dehşet doluydu. Alevlerin çitirtisi ve gürültüsü neredeyse kelimeleri bastıracaktı. "Gray, burada ne arıyorsun?"

Gray yavaşça doğruldu, Faith'i de kendisiyle beraber yukarı çekti ve istemsizce onu arkasına aldı. İki tehlike arasında kalmışlardı, arkalarında yangın, Önlerinde de ise amcası gibi olan hayatı boyunca arkadaşı olmuş ve ona tavsiyeler vermiş tüfekli adam vardı.

"Olamaz," diye inledi Alex, gözleri panikle büyümüştü. Gray'in varlığını inkar edercesine başını salladı. "Onun yalnız olduğunu sanıyordum! Yemin ederim, Gray, seni asla tehlikeye sokmazdım..."

Gray'in çıplak sırtına vuran sıcaklık yoğundu ve tenini yakıyordu. Gözlerini Alex'ten ayırmadan ilerlemeye başladı, Faith'i sıcaklıktan uzaklaştırmak istiyordu. Bir öksürük nöbeti onu sarsarken durmak zorunda kaldı. Faith'in de öksürdüğünü ve nefes nefese kaldığını duyabiliyordu ve kolunu sıkı sıkı tutarak onu arkasında kalmaya zorladı.

Zihnine bir sürü çirkin şüphe üşüşmüştü ve hepsi de Gray'i hasta ediyordu. Konuşabildiği zaman buğulanmış gözlerini isli eliyle sildi ve doğruldu. "O notları gönderen sendin, değil mi?" dedi, sesi neredeyse tanınmayacak kadar boğuklaşmıştı. "Ve kedi..."

"Hayır," diye inkâr etti Alex, sesi bu koşullar altında saçma bir kızgınlıkla doluydu. "Böyle bir şey yapmam."

"Ama bir evi yakıp masum bir kadını öldürürsün?" diye sordu Gray soğukça, sesinin sertliği kelimeleri daha da yırtıcı hale getirmişti.

"Buradan gideceğini ummuştum," diye cevap verdi Alex korkutacak denli sakin bir ses tonuyla. "Ama senin yaptığın hiçbir şey onun buradan gitmesini sağlamadı, notlar da. Başka ne yapacağımı bilemedim. Onun sorular sormasına ve Noelle'i üzmesine izin veremezdim."

Gray tırmalayan bir sesle bir kahkaha attı. "Annemin üzülp üzülmemesini önemsemiyordun," dedi sertçe. Babama ne olduğunu öğreneceğinden korkuyordun!"

"Bu doğru değil!" dedi Alex öfkeyle. "Onu hep sevdim! Bunu biliyorsun!"

"Onu ona sahip olabilmek için babamı vuracak kadar seviyor muydun?"

Gray bu suçlamayı ona bağırarak söylemişti, Faith'in tehlikede olmasından ve Alex'in babasını öldürdüğünü anlamaktan dolayı o kadar kızmışa ki Alex'e saldırıp onu çıplak elleriyle boğmamak için kendini zor tutuyordu. Onu tutan tek şey eğer bunu başaramazsa Faith'in öleceğini bilmektir.

Hâlâ yanan eve tehlikeli derecede yakınlardı, cehennem ışığı onun dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi onları kırmızı bir halkayla çevrelemişti. Alex'in yüzü acıyla buruştu. "Onu vurmak istemedim!" diye bağırды. "Sadece onu durdurmaya çalışıyordum... Noelle'den boşanacaktı! Bu utanç onu öldürürdü! Onu mantıklı davranmaya ikna etmeye çalıştım ama o çok kararlıydı. Tanrım, kim o fahişeyi annene tercih edebilir ki? Deli olduğunu düşünüyorum, başka bir açıklaması yok."

Gray Alex'in babasına deli demesinin ne kadar ironik olduğunu anlamamış değildi. Sonra, Faith onu dehşete düşürerek elinden kurtuldu ve bedeninin güvenliğinden çıkarak yana bir adım attı. "O yüzden onu vurdun," dedi. onun sesi de kulak tırmalıyordu, Gray genç kadının sesini aç alevlerin gürültüsü üzerinden zar zor duyuyordu. "Ve anneme eğer herhangi bir şey söylerse bunu onun yapağını söyleyeceğini söyledin. Bu kasabada kime inanılacağı belliydi, değil mi?"

Alex ona o kadar nefretle ve öfkeyle bakıyordu ki elindeki tüfek titredi. Gray Faith'i yakınına çekti. Kendi için korkmuyordu; Alex'in onu tehlikeye soktuğunu gördüğünde gösterdiği dehşet samimiydi. Ama Faith, Tanrım, şimdi bile Alex hâlâ onu öldürmeyi düşünüyordu. Gray bunu onun gözlerinden açıkça okuyabiliyordu.

"Geri taşınmana önem vermemiştim," dedi Alex ona. Olan olaylarla hiç ilgin yoktu. Ama çeneni kapalı tutamadın, sorular sorup durdun ve burnunu sokması için o yaşlı piçi kiraladın..."

"Onu da mı öldürdün?" diyerek araya girdi Faith, yüzü öfkeyle gerilmişti. "Onu da mı öldürdün?"

"Öldürmek zorundaydım seni aptal orospu!" diyerek homurdandı Alex, öfkeden kendini kaybetmişti. "Çok yaklaştı... Noelle'in hiç ilişkisi olup olmadığını sordu bana... Noelle öyle biri değildi..."

"Onun cesedini de Guy'inki gibi göle mi attın?" dedi Faith sertçe, bütün bedeni titriyordu. Ama Gray onun bedeninin korkuyla sarsılmadığını hissedebiliyordu, titremesine sebep olan şey tıpkı kendisinininki gibi öfkeydi, öyle ki Gray birden Faith'in Alex'in üzerine atılmasından korktu. Faith'in kafasını koydu mu cesaret etmeyeceği şey yoktu. Kendini tehlikeye soktuğunu bilmesine rağmen özellikle bir katili huzursuz edip onu açığa çıkarmaya uğraşmıştı.

Planı çok güzel işledi, diye düşündü Gray hırçınlıkla. Şimdi bir tek onu öldürülmekten kurtarması gerekiyordu. Onu canını acıtacak kadar sıkı bir şekilde tutarak tekrar arkasına geçmeye zorladı, Alex'in ona ulaşmak için kendisini vurmaya çalıştığını düşünüyordu. Faith anında çırpınmaya ve ondan uzaklaşmaya çalışmaya başladı.

Alex onlar çırpınırken onlara baktı, Faith Gray'in zarar görmemesi için ondan uzaklaşmaya çalışıyordu, Gray de Çaresizce aynı sebepten dolayı onu yakınında tutmaya çalışıyordu. Alex'in yakışıklı yüzü buruştu. "Bırak onu! Buna değmez o, Gray! Ben onun çaresine bakarım ve her şey eskisi gibi devam eder. O sadece bir Devlin; kimse onu umursamaz. Her şeyi mahvetti! Kahretsin, Guy en iyi arkadaşımı! Onu seviyordum! Ama o öldü... Bir şey yapmak zorundaydım."

"Teslim olabilirdin," dedi Gray, sonunda kollarını Faith'e sarıp onu tutarken sesini sakın tutmaya çalıştı. Eğer Alex'i oyalayabilirse yakınlaşıp elindeki tüfeği düşürebilirdi... Ondan daha yaşlı olan adamdan çok daha güçlüydü, onun hakkından gelebilirdi. "Eğer olan şey bir kazaysa çok fazla ceza..."

"Lütfen saçmalama. Ben bir avukatım Gray. İstemedim adam öldürmekle suçlanırdım, cinayetle değil, ama yine de hapse girmek zorunda kalırdım." Alex başını salladı. "Noelle benimle bir daha hiçbir zaman konuşmazdı... Hapiste olan biriyle ilişki kurmazdı. Üzgünüm ama böyle olmak zorunda." Alex tüfeği kaldırdı ve Gray onun ateş edeceğini anladı.

Faith'i uzağa itip Alex'e doğru koştu ve futbol oynarken bile kullanmadığı bir güçle Alex'in üzerine atladı. Tüfeğin ani sesi geceyi delip geçti ve kovan Gray'in

yüzüne çarp- tı. Gray tüfeği yakaladı ve yere düşerlerken tüfeği yukarı doğrulttu, fakat yere düştüklerinde tüfek elinden kaydı. Alex şaşırtıcı bir hızla yuvarlanarak uzaklaştı, ayağa fırladı ve yine tüfeği aldı. Gray ayağa kalktı ve Alex'e yanaşmaya başladı. Faith'in yattığı yere bakmaya cesaret edemedi, ne olduğunu görmeye dayanamazdı... Onu kaybetme düşüncesi içini dayanılmaz bir acıyla kemiriyordu. Korku ve öfke göğsünde kenetlendi ve Alex'in ölümü koyu yüz hatlarına yazıldı, Gray ona doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır," diye yalvardı Alex ve geriye birkaç adım attı. "Gray, seni de vurmak zorunda bırakma beni..."

"Seni pislik!"

Çığlığın nereden geldiği belli değildi. Başta yangının vahşi parıltısından dolayı Gray hiçbir şey göremedi. Sonra Monica üzerindeki koyu renkli kıyafetlerle gecenin içinde belirdi. Kardeşinin yüzü ölü gibi bembeyazdı, koyu gözlerinde ise vahşi bir bakış belirmişti.

"Seni pislik!" diye bağırdı yine, Alex'e öfkeyle atıldı. Yangının ışığı elindeki revolverin üzerinden yansiyordu. "Bunca yıldır... Beni annem yerine koyup düzüyorsun... Ve babamı öldürdün!"

Belki Alex Monica'nın gözlerindeki ateş etme isteğini görmüştü. Belki de onun ortaya çıkışından ve çığlıklarla dolu saldırısından dolayı şaşırmıştı. Sebebi ne olursa olsun, tüfeği ona doğrulttu. Gray yine onun üzerine atladı, dudaklarından itiraz eden bir bağırtı çıktı, fakat ona biraz önceki gibi zamanında yetişemeyeceğini biliyordu.

Monica gözlerini kapadı ve ateş etti.

Bölüm Yirmi

"Pislik," diye fısıldayıp duruyordu Monica, sesi yorgun ve bıkkındı. "Pislik."

Faith bir polis arabasında Monica'yla oturuyordu, ağladığında ona sarılıyor ve konuşmasını dinliyordu. Arabanın kendi tarafındaki kapı açık, Monica'nın tarafındaki ise kapalıydı; mahallenin yasaları uyguladığını gösteren hafif bir belirtiye bu. Monica yanındaki kapının içeriden açılmıyor olduğuyla ilgilenmiyor gözükmüyordu. Şoktaydı, gecenin yangınla artan sıcaklığına rağmen ara sıra titriyordu ve polis şefi McFane bizzat yanına gelip üzerine bir battaniye örtmüştü.

Faith açık kapıdan dışarı bakıyor ve kendini çok hissiz hissediyordu. Her şey çok çabuk olup bitmişti... Evi yanıp kül olmuştu. Alex evi çevreleyecek şekilde benzin döküp bir kibrit atmış ve onun dışarı çıkamamasını sağlamaya çalışmıştı. Ve eğer çıkarsa diye tüfekte onu beklemişti. Ona notları gönderen kişi tarafından öldürüleceğinin düşünüleceğine inanmıştı, o yüzden Alex kendini güvende hissetmişti. Fakat Gray arabasını kulübenin arkasına saklamıştı ve Alex karanlıkta arabayı görememişti. Yanan evden Gray çıkınca Alex'in dikkatle kurduğu plan mahvolmuştu. Alex, Gray'in varlığından dolayı şaşırmıştı - oğlu gibi sevdiği Gray'in varlığından.

Faith'in evin yakınındaki arabası da mahvolmuştu. Anahtarı olmadığı için arabayı çekememiş ve üzerine bir duvar parçası düşüp arabasını yakmaya başlarken sadece durup izleyebilmişti. Gray'in Jaguar'ı kulübenin arkasından çekilmişti ve şimdi yolun kenarında güvenli bir şekilde duruyordu. Kulübe hâlâ ayakta idi gerçi. Faith dumanın içinden ona bakıyordu. Belki orada uyuyabilirim, diye düşündü kasvetli bir alaycılıkla.

Küçük bahçesi insanlarla dolup taşıyordu. Polis şefi ve yardımcıları, gönüllü itfaiyeciler, doktorlar, sorgu yargıcı ve meraklılar bahçesine dolmuştu. O kadar insanın geceyarısı dışarıda ne işinin olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi, fakat anlaşılan birçoğu parlak ışıkları takip etmişti.

Faith, Gray'in sönmek üzere olan alevlerle aydınlanan uzun bedenini izledi. Gray, Alex'in örtülü cesedinin biraz uzağında polis şefi McFane'le konuşuyordu. Gömleği yoktu, uzun saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu ve Faith aralarındaki mesafeye karşın onun öksürdüğünü duyabiliyordu.

Kendi boğazı da ateş gibi yanıyordu ve Faith birkaç yanığın acısını hissedebiliyordu, ellerinde, kollarında, sırtında ve bacaklarında. Öksürünce canı acıyordu ama bu ciğerlerinin sürekli kendilerini temizlemeye çalışmasını engellemiyordu, yine de Faith hayatta olduğu için şanslı 'ye nispeten sağlıklı hissediyordu kendini.

Özür dilerim," dedi Monica birden. Gözlerini önüne dikmişti. "O notları ben gönderdim... Seni korkutup kaçırmak istemiştim. Eğer bilseydim... özür dilerim."

Faith şaşkınlıkla arkasına yaslandı, sonra hemen acıyan sırtını koltuktan uzaklaştırdı. "Önemli değil," diyecekti kızı fikrini değiştirdi. Önemliydi. O kutuyu aldığı anda korkmuş ve midesi bulanmıştı. Kediye Monica öldürmemişti ama bu da davranışlarını açıklamıyordu. O yüzden Faith hiçbir şey demedi ve Monica'yı günâhlarıyla yüzleşmesi için kendi haline bıraktı.

Faith bir doktorun Gray'e yanaşmasını ve onu oturtmaya, ardından yüzüne bir oksijen maskesi geçirmeye çalışmasını izledi. Gray kızgın hareketler yaparak onu itti ve Faith'e işaret etti.

"Onlara söyleyeceğim," dedi Monica, sesi hâlâ anlamdan yoksundu. "Gray'e ve Michael'a notları ve kediyi söyleyeceğim. Alex'i vurduğum için tutuklanmam... Ama cezalandırılmayı hak ediyorum."

Faith cevap vermeye fırsat bulamadı. Doktor ekipmanını polis arabasına getirdi ve açık kapıdan içeri daldı. Küçük el feneri Faith'in gözlerine girdi ve Faith gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Doktor nabzını kontrol etti, ellerindeki ve kollarındaki yanık izlerine baktı ve ona oksijen maskesi takmaya çalıştı. Faith geri çekildi. "Ona de ki," dedi Gray'i kastederek. "O taktığında ben de takacağım."

Doktor bir an için ona baktı, sonra hafifçe sırtıttı. "Peki efendim," dedi ve neşeye ilk isteksiz hastasına döndü.

Faith doktorun dediklerini Gray'e tekrar etmesini izledi. Gray döndü ve ona dik dik baktı. Faith omzunu silkti. Gray sinirle ve hüsrarla oksijen maskesini

kavrayıp zerafetten yoksun bir şekilde burnuna ve ağzına geçirdi. Anında tekrar öksürmeye başladı.

Faith söz verdiği için sıra ona gelince tedaviye razı olmak zorunda kaldı. Doktorlar ciğerlerinin durumunun iyi olduğuna, yani içine çektiği dumanın tehlikeli boyutta olmadığına karar verdiler. Yanıkları çoğunlukla birinci derecedendi, sırtında birkaç ikinci derece su toplamaları vardı ve onun Dr. Bogarde'ı görmesini istiyorlardı. Gray de aşağı yukarı aynı durumdaydı. İkisi de çok şanslıydı.

Tabii Gray bir dostunu, Faith de sırtındaki bornoz ve ayağındaki ayakkabılar dışındaki bütün malvarlığını kaybetmişti. Ve açık bir kulübe, bir çim biçme makinesi ve iki tırmık dışında, diye hatırlattı kendine. Evi de arabası da sigortalıydı ama her şeyi yenilemek zaman alacaktı. Yorgun zihni yapmak zorunda olacağı işleri sıralamaya başladı: Kredi kartlarını yenilemek, yeni çekler almak, yeni kıyafetler satın almak, bir araba almak, yaşayacak bir yer bulmak ve postalarını başka bir yere yönlendirmek zorundaydı.

Yapacak çok şey vardı ve o kadar yorgundu ki birini bile yapacak gücü yokmuş gibi hissediyordu. En azından Kyle'ın birkaç fotoğrafı dışındaki her şeyi yenileyebilirdi. Başka aile yadigârları yoktu.

Alex'in cesedi sonunda kaldırıldı. Monica onun mahalle morguna götürülmek için bir cenaze arabasına yüklenmesini izledi. Şiddet yüzünden öldüğü için otopsi yapılacaktı. "Yedi yıl boyunca beni kullandı," diye fısıldadı. "Annemmişim gibi beni beceriyordu." Titredi. "Michael'a nasıl söyleyeceğim?" dedi umutsuzca.

"Michael kim?"

Monica Faith'e şaşkınlıkla baktı. "Polis şefi. Michael McFane. Bana evlenme teklifi etti."

Faith içini çekti. Olaylar zinciri gitgide kötüleşiyordu. "Söyleme," dedi ve Monica'nın koluna dokundu. "Bu olayı geride bırak. Michael'a söyleyerek onu incitme. Bu senin daha az üzülmeni sağlamaz ve Alex'e sadece yeni bir kurban verir. Şu andan itibaren kendini toparla ve hayatına devam et."

Monica cevap vermedi, ona katıldığını ve katılmadığını belirtmedi, fakat Faith onun tavsiyesine uyacağını umuyordu. Kendini hayatına devam etmenin değerini bilecek kadar fazla toparlamıştı.

Sonunda o ve Gray, Dr. Bogarde'ın kliniğine götürüldüler ve ayrı muayane odalarına alındılar. Ufak tefek, şık doktor önce Gray'i kontrol etti, ardından Faith'in rahatsızca oturduğu masanın bulunduğu küçük odaya daldı. Genç kadının yanıklarını temizleyip sardı ve nefesini kontrol etti, sonra ona anlayışla baktı.

"Uyuyacak bir yerin var mı?"

Faith ona kederle gülümsedi ve hayır anlamında başını salladı.

"O zaman neden burada kalmıyorsun? Çok yorgun gözüküyorsun. Burada bazen kullandığımız tekerlekli bir yatak var, onu kullanabilirsin. Sana giyebileceğin ameliyat giysileri verebilirim - kimseye söyleme, onları Baton Rouge'daki bir hastaneden yürüttüm." Gözleri parlayarak ona baktı. "Birkaç saatlik uyku sana çok iyi gelir. Hemşirelerini buraya sekiz buçukta geliyor, o zaman sigorta acenteni arayabilir, kıyafet satın alabilir, bütün işlerini hallederebilirsin. Güven bana, biraz uyuduktan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Teşekkür ederim," dedi Faith samimiyetle doktorun teklifini kabul ederek. Neredeyse çıplak olmanın ve arabası, nakit parası veya kredi kartları olmamasının zorluğu şu anda baş edebileceğinden neredeyse daha fazlaydı. Sabah Margot'un ona biraz para yollamasını sağlayabilir ve tekrar kendini toparlamaya başlayabilirdi, ancak bu gece bununla uğraşacak hali yoktu.

Dr. Bogarde odadan çıktı ve birkaç dakika sonra içeri Gray girdi. Gövdesi ve yüzü hâlâ dumandan dolayı is içindeydi, fakat doktor yanıklarını temizlemiş ve bandajla sarmıştı, Gray büyük rengârenk bir kediye benziyordu. Faith kendisinin de aynı şekilde gözüktüğünü düşündü ve bunu doğrulamak için bir aynaya bakmak istemedi, o yüzden gülümsedi.

Gray'in yorgun yüzü karşılık olarak bir gülümsemeye büründü. "Dr. Bogarde iyi olduğunu söyledi ama gözümle görmek istedim."

"İyiyim, sadece yorgunum."

Gray başını salladı, sonra hiçbir şey demeden Faith'i kollarına alıp onu kendine yasladı ve yakınlığının tadını çıkarırken içine derin bir nefes çekti. Faith'i

ittikten ve onun düşüşünü gördükten sonra bir korku cehennemi içine girmişti. Gecenin olaylarını hâlâ tam olarak sindire- mememişti; bir yandan hissizdi, bir yandan da neredeyse anlatılamayacak bir yasla içi acıyordu. Babasının on iki yıldır ölü olmasının bir önemi yoktu, onun öldüğünü yeni öğrenmişti, o yüzden acısı tazeydi ancak Faith'e de bir şey olsaydı...

"Benimle eve gel," dedi, dudaklarını Faith'in alına dayadı ve saçındaki dumanı kokladı. Duman kokusu um- runda değildi.

Faith şaşırarak geri çekildi ve ona baktı. "Gelemem," diyebildi.

"Neden?"

"Annen... Hayır olmaz."

"Annemi bana bırak," dedi Gray. "Hoşuna gitmez ama

"Hoşuna gitmez mi! Bu çok hafif kaldı!" Faith başını salladı. "Böyle bir zamanda beni ona anlatamazsın. Bu gece olanlar zaten onu yeteri kadar şoke etmiştir. Dr. Bogarde burada uyumamı önerdi, ben de kabul ettim."

"Unut bunu," diye homurdandı Gray. Faith'in haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama sevgilisinin fikrini değiştirmeyeceğini de görebiliyordu. "Eğer benimle eve gelmeyeceksen o zaman seni bir motele götüreceğim."

"Param veya kredi kartım yok..."

Gray geri çekildi ve koyu gözleri o an öfkeyle parıltıladı. "Kahretsin, Faith, senden oda için para alacağımı mı düşünüyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Faith. "Normalde para ödemeye alışığım, o yüzden düşünemedim." Bir motel odası gerçekten daha rahat olurdu ve orada yalnız kalabilirdi.

Gray içini çekti ve elini uzatıp Faith'in yanağını okşadı. Bakışlarındaki öfke kayboldu. Çiçeklerin garip yerlerde büyümesi inanılmazdı ama Devlin otları Faith'in içinde muhteşem bir çiçek büyütmüştü. "Hadi," dedi onu indirerek. "Dr. Bogarde'a benimle geleceğini söyleyelim."

On dakika sonra Gray arabasını motele sürdü ve yorgunlukla uzun bacağını Jaguar'ın içinden çıkardı. Bu cehennem gecede hâlâ yapması gereken bir sürü şey vardı. Nasıl gözüktüğünü umursamadan içeri girdi ve bir anahtar aldı, sonra

bir dakika bile geçmeden Faith'i on bir numaralı odaya götürmek üzere geri döndü. Kapının kilidini açtı, ışığı açtı ve Faith'in içeri girebilmesi için yana doğru bir adım attı. Faith yorgunlukla onun yanından yürüdü ve özlemle yatağa baktı. Şu an hiçbir şey yapmadan uzanıp uyumayı çok isterdi ama örtüleri isle kirletme düşüncesine dayanamazdı.

Gray onu içeri doğru takip etti, kapıyı kapadı ve Faith'i kendine çekti. Faith kafasını onun göğsüne yasladı ve Gray'ın varlığıyla gözlerini kapadı. Gray çok sert, güçlü ve canlıydı.

Gray nazikçe genç kadının bileklerini kavradı ve Faith'in isli parmaklarını dudaklarına götürdü, sonra elini tuttu. "Yarın gölü boşaltmaya başlayacağız," dedi birden.

Faith yanağını onun eline sürttü, onun için üzülüyordu. "Üzgünüm," dedi nazikçe.

Gray derin bir nefes aldı. "Yapacak çok şey var. Ne zaman boş vaktim olacağını bilmiyorum."

"Anlıyorum. Benim de yapmam gereken çok şey var. Sigorta, falan." Önlerindeki olaylarda birbirlerine destek olabilseler iyi olurdu, fakat zorunluluklar onları farklı yönere çekiyordu. Gölün boşaltılması yasaları uygulayan bir otoritenin gözetiminde yapılacağı için bu işlemi izlemeye çok sayıda insan almazlardı; Faith bunu Gray ona açıklamadan biliyordu. Gray orada olurdu ama boşaltma işlemiyle ilgisi olmayan diğer insanlar içeri alınmazdı.

"Yanından ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandı Gray ve gerçekten de bu gece bitmeden yapması gereken onca şeye rağmen kıpırdıyamıyor gibi gözüküyordu.

"Gitmek zorundasın. Benim sorunlarımın çoğu kâğıt üzerinde halletmem gereken işler ve alışveriş, ben başımın Çaresine bakabilirim. Senin sorunların daha ciddi."

Gray, Faith'in yüzünü elleri arasına aldı ve genç kadının gözlerinin içine baktı. "Bu işler hallolunca konuşuruz," dedi, hu söz nedense kötü bir şey belirtiyor gibiydi. Faith'i öptü, dudaklarının baskısı sıcak ve sertti. "Eğer bana ihtiyacın olursa ara."

"Tamam.*

Gray onu yine öptü ve Faith onun isteksizliğini hissetti. Onu rahatlatmak için saçlarını okşadı. "Gitmek istemiyorum," diye itiraf etti Gray, başını Faith'in alnına dayayarak. "On iki yıl önce anneme babamın onu başka bir kadın için bıraktığını söylemek zorunda kalmıştım. Şimdi ise onun esasında öldürüldüğünü söylemek zorundayım. En kötü tarafı da bunun onu daha az üzeceğini biliyorum."

"Onun hissedip hissetmediği şeylerden sorumlu değilsin," diye karşılık verdi Faith başparmağını Gray'in alt dudağına değdirerek. "Sen ve Monica onu seviyordunuz, yası tutulacak."

"Monica." Gray'in ağzı gerildi ve bakışları acımasızlaştı. "Ne yaptığını itiraf etti, notları ve kediyi gönderdiğini söyledi. Michael bu duruma çok üzüldü. Bu küçük hareketiyle kardeşim birçok yasayı çiğnedi."

"Bir şey yapmadan önce ortalığın yatışmasını bekle," diye tavsiye verdi Faith. "Sonuçta o senin ailen. Aceleyle yanlış bir şey yapıp sorun çıkarmak istemezsin. O da çok şey yaşadı, bunu unutma." Kendi ailesi dört bir tarafa savrulmuştu ve hayatında birçok kayıp yaşamıştı, o yüzden neden bahsettiğini biliyordu. Gray'in gözlerinde onun da bunu anladığını gördü.

Faith esnedi ve esnerken kafası Gray'in omzuna düştü. "Bu gece için son tavsiyem bu," dedi ve yeniden esnedi.

Gray Faith'in alnını öptü ve onu yavaşça uzaklaştırdı. Ondan uzaklaşmak için kendini zorlamak zorundaydı ama biliyordu ki eğer bunu şimdi yapmazsa onunla beraber yatağa yığılırdı. "Biraz uyu, güzelim. Ve eğer bana ihtiyacın olursa ara."

Faith sonraki gün mahallede bir arkadaşı olduğunu fark etti. Faith, Halley Johnson kaldığı yeri mahalle dedikodularından mı öğrendi, yoksa Gray onu aradı ve yardım mı istedi bilmiyordu. Bunu ona sormadı da. Halley ertesi sabah onda motel odasının kapısını çaldı ve Faith'e yardım etmeyi önerdi.

Faith o sırada çoktan Margot'u aramış ve kendi hesabına para aktarmıştı, fakat parayı alabilmek için bir şekilde bankaya gitmesi gerekiyordu. Ayrıca çaresizce alışveriş yapmaya ihtiyacı vardı ve kasabadaki dükkânların ona bir şey satıp satmayacağına emin değildi. Gray'le arasındaki durum çok değişmişti ama kasabadaki kimse bunu bilmiyordu.

Faith bankaya gitmesi gerektiğini söylediğinde, "Önce en önemli işleri halledelim," dedi Halley ve Faith arabasına doğru ilerlerken onu eleştirircesine inceledi. Yanıkları çok rahatsız edici değildi ama Faith kamyon çarpmış gibi duruyordu, muhtemelen yere o kadar sert çarptığı için olmuştu bu. "Seni evime götüreceğim," dedi Halley. "Makyaj malzemelerimi kullanabilir, saçlarını yapabilirsin, kendini biraz şımart. Ve sen bizdeyken eğer bedenini söylersen ben senin için alışveriş yaparım." Faith itiraz etmek için ağzını açarken, elini kaldırarak ekledi: "Sadece iç çamaşırı, bir pantolon ve bir gömlek, böylece bornozundan kurtulabilirsin. Paranı alınca bana geri ödersin."

Faith o böyle söyleyince teklifi geri çeviremedi. "Sağ ol dedi Halley'e gülümseyerek. "Kasabadan kıyafet alıp alamayacağını merak ediyordum."

Alabilirsin," dedi Halley kendinden emin bir şekilde.

"Yoksa Gray Rouillard'ı kendim ararım ve ona bu karmaşayı düzeltmesini söylerim. Ayrıca bütün kasaba, babasının annenle kaçmadığını konuşuyor, senin onun öldürüldüğünü anladığını ve bunu kanıtlamak için kasabaya geri döndüğünü söylüyorlar. Hepimiz Bay Chelette konusunda şaşkınlık içindeyiz. En iyi arkadaşıyla tartışıp onu yanlışlıkla öldürdüğüne, sonra da bunca yıl bunu saklamaya çalıştığına inanamıyorum! Evini öyle yaktığına göre bu onu delirtmiş olmalı. Seni vurmaya da çalıştığı ama Monica Rouillard'ın onu önce vurmayı başardığı doğru mu?"

"Evet öyle bir şey," dedi Faith ve olayın söylenen versiyonunun tam olarak ne olduğunu merak etti. Söylenenlerle çelişen bir şey demek istemiyordu. Bildiği kadarıyla Monica'nın Alex'le olan yedi yıllık isteksiz ilişkisini sadece kendisi, Gray ve Monica biliyordu.

Halley onu kendi evine bıraktı ve Faith yine uzun bir düşün tadını çıkardı, saçını çilek kokulu şampuanla duman kokusunun tamamen geçmesi için iki kez şampu- anladı. Halley'in söylediklerine uydu ve tepeden tırnağa vücudunu kreledi, bundan sonra da neredeyse kendini tekrar insanmış gibi hissetmeye başladı. Çok az makyaj yaptı, sadece yüzünü renklendirmeye yetecek kadar,

sonra da kurutma makinesiyle saçını kuruttu. İşini bitirdiği zaman Halley paketlerle geri dönmüştü bile ve çok şükür ki torbalarının içinde yeni bir diş fırçası da vardı.

Halley'in aldığı kıyafetler basit şeylerdi: Pamuklu iç çamaşırları, ince yün bir pantolon ve uzun bir bluz. Tekrar iç çamaşırının olması bile harikaydı. Bornozunun ve ameliyat giysilerinin altında çıplak olduğunun son derece farkındaydı Faith. Halley'in renk seçimi de fena sayılmazdı, seçtiği yün kıyafet uçuk pembe tonundaydı. Turuncumsu kızıl saçlı biri bu rengi giyemezdi ama Faith'in saçı koyuydu, neredeyse şarap rengindeydi ve pembe içinde iyi gözüküğünü görmek moralini düzeltti.

Halley günün çoğunu onunla geçirdi ve Faith'i gitmesi gereken yerlere götürdü: Önce bankaya. Bin dolar nakit parasının olması Faith'in kendini daha çok güvende hissetmesini sağladı ve yaptığı ilk iş Halley'e kıyafetler için geri ödeme yapmak oldu. Sonra sigorta acentesinde durdular, neyse ki burada tek bir kez durmaları yetti, çünkü evini de arabasını da aynı şirkete sigortalatmıştı. Faith sigorta ofisinde gördüğü anlayışlı, neredeyse hürmetkar tavırdan dolayı eğlenebilecek kadar kendine gelmişti. Birinin isminin kötüye çıkmasıyla o kişinin meşhur olması arasında ince bir çizgi vardı ve anlaşılan Faith artık o çizginin meşhur kısmındaydı.

Gün ilerlerken Faith yeni statüsünden dolayı minnettardı. Çünkü kimliği yoktu ve kredi kartlarını yenileyebilmesi için sigorta şirketinin devreye girmesi gerekmişti ki kredi kartı şirketleri arayan herkese kart göndermeye meyilli değildi. Yeni kartları ona sigorta acentesi sayesinde verilecekti ve bir sonraki gün elinde olacaktı. Sigorta şirketi aynı zamanda ona bir araba kiraladı, araç da o öğleden sonra gelecekti.

Sonra sıra alışverişe geldi ve Faith'in o kadar fazla şeye ihtiyacı vardı ki zihni bulanmıştı. Mahalleden kovulduğunda bile bütün eşyalarını kaybetmemişti, eşyaları ne kadar yetersiz olsa da. Bu sefer ise en baştan başlamak zorundaydı ama neyse ki kaynakları vardı.

Becerikli Halley bir liste yapmalarını önerdi ve bu Faith' in düşüncelerini toparlamasına yardımcı oldu. Bavul» çanta, cüzdan; şampuan, sabun,

deodorant, diş macunu, ped; makyaj malzemeleri ve parfüm; jilet, tarak, fırça, kurutma makinesi, küçük bir ütü; iç çamaşırı, külotlu çorap, ayakkabı, kıyafet. "Tanrım," dedi Faith listeye bakarak, liste gitgide uzuyordu. "Bu bir servete malolacak."

"Sadece hepsini aynı anda aldığın için. O listedeki her şey zaten eninde sonunda alacağın şeyler. Hem listeden neyi çıkarabilirsin ki? Makyajı mı?"

"Saçmalama," dedi Faith ve güldüler. O gün ilk defa gülüyordu ve bu ona çok iyi gelmişti.

En yakın alışveriş merkezine gittiler ve iki sepet doldurdular. Sadece ihtiyacı olan şeyleri alsa da çok fazla uğraşması gerekti. Ayakkabıların hiçbirisi olmadı, bu da başka bir yere gitmelerini gerektirdi. Ama Halley bütün süreç boyunca o kadar neşeliydi ki Faith bu arayıştan zevk aldığını hissetti. Daha önce Amerikalı kızların o geleneğini, arkadaşlarla alışveriş yapmayı, hiç uygulamamıştı ve bu onun için yeni bir deneyimdi.

Halley farkında olmadan düşüncelerini dile getirdi. "Bu çok eğlenceli! Çok uzun zamandır bunu yapmıyorum. Tekrar alışveriş yapmalıyız - tabii başka koşullar altında."

Ödediği toplam fiyat Faith'in nakit parasının birçoğunu götürdü. Bunları hallettikten sonra Faith çok yorgun olduğunu fark etti ve Halley durumu fark edip onu moteline götürdü.

O gece Gray aradı, Faith'in hissettiği kadar yorgundu sesi. "Nasılsın, güzelim?" diye sordu. "Bugün her şeyi hallettin mi?"

"İyiyim," dedi Faith. "En azından işlevselim." İki saat uyumuştı ama bu çok işe yaramamıştı. "Sigorta şirketi kiralık arabayı ve kredi kartı şirketleriyle olan işleri hallediyor, o yüzden her şey hallolacak. Halley beni alışverişe götürdü, artık kıyafetlerim var."

"Kahretsin."

Faith bu lafı görmezden gelirken hafifçe gülümsedi. "Sen nasılsın?"

"Sanki pislikten üç gün daha yaşlıymışım gibi."

Faith bir an durdu, bir sonraki sorusuna cevap almak istediğine emin değildi. "Henüz bir şey bulabildiniz mi?"

"Daha değil." Gray'in sesi gergindi.

"Monica nasıl?"

Gray içini çekti. "Bilmiyorum. Sürekli kafası eğik bir şekilde oturuyor. O ve Mike bunu aralarında halletmek zorunda; bu olay için ona yardım edemem."

"Kendine iyi bak," dedi Faith, sesi şefkatle doluydu.

"Sen de," dedi Gray yumuşak bir sesle.

O telefonu kapatır kapatmaz Faith Renee'yi aramaya karar verdi.

Telefonu büyükannesi açtı. Faith Renee'yi sorduğunda yaşlı kadın ters bir sesle, "Sanırım gitti," dedi. "Kıyafetlerini aldı ve ortadan kayboldu, bir gece önce. Ondan haber alamadım."

Faith'in içi burkuldu. Renee muhtemelen yazlıkta ne olduğunu itiraf ettikten sonra paniklemişti ve şimdi de sebepsiz yere kaçıyordu.

"Büyükanne, eğer ondan haber alırsan ona söylemeni istediğim bir şey var. Çok önemli. Guy Rouillard'ı öldüren adam öldü. Annemin artık korkmasına gerek yok."

Büyükannesi bir an sessiz kaldı. "Demek o yüzden o kadar korkuyordu," dedi sonunda. "Ah, belki arar. Birkaç eşyasını bıraktı, o yüzden onlar için geri dönebilir. Eğer dönerse ona söylerim."

Bir sonraki gün gölden Bay Pleasant'ın arabası çıkarıldı. Bay Pleasant da arabanın içindeydi.

Polis, muhtemelen Gray'in emri üzerine, bu haberi Faith'e vermek üzere motele gitti. Genç polis memuru tedirgin ama saygılıydı, elindeki şapkasıyla oynayıp duruyordu. Bay Pleasant'ın nasıl öldüğünü söyleyemedi ama cesedinin mahalle morguna götürüldüğünü ifade etti, bedeni katilinin yanında yatacaktı. Faith içgüdüsel olarak itiraz edecekken kendini tuttu, bunun işe yaramayacağını biliyordu.

Polis gittikten sonra yatağa oturdu ve iyice ağladı, sonra Dedektif Ambrose'u aradı. Zavallı Bay Pleasant'ın hayatta olan akrabası yoktu, fakat dedektif onun cenazesi için yapmış olabileceği ayarlamaları - sağlık durumundan ötürü cenazesini ayarlamış olabileceğini düşünüyorlardı - öğrenmeye çalışacağına dair söz verdi. Ölümü cinayet yüzünden olduğu için uğraşmaları gerekiyordu tabii ki, fakat katili çoktan öldüğü için mahkeme için kanıt toplamalarına gerek yoktu.

Guy Rouillard'ın Cadillac'ı ertesi sabah bulundu, Bay Pleasant'in arabasının bulunduğu yerden azıcık uzaktaydı. Arka koltuktaki uzun iskelet Gray'in babasından geriye kalan tek şeydi. Alex Chelette'in cesetlerden kurtulma yöntemi basitti, onları arabalarına koymuş, gaza bir tuğla yerleştirmiş ve arabayı vitesine takmıştı. Arabaları bulmayı akıl eden polis şefi McFane olmuştu ve gölde arabaların girebileceği derinlikte sadece üç yer olduğu için cesetleri bulmaları uzun sürmemişti.

Faith Gray'le konuşmadı ancak bu bilgiler kasabada dönüp dolaştı ve Faith onun amansızca Guy'dan kalanları en kısa zamanda bırakmaları için uğraştığını öğrendi, Gray babası için on iki yıl geç kalmış bir cenaze töreni düzenlemek istiyordu. Noelle Rouillard kocası kaybolduğundan beri ilk defa ortaya çıkmıştı ve siyah elbisesi içinde inanılmaz derecede güzel gözüküyordu. Gray'in annesinin tepkisi konusundaki şüphesi tespiti doğrudu: Noelle dul olmayı terk edilmiş olmaya tercih ediyor gibiydi. Artık herkes kocasının onu kasaba fahişesi için terk etmediğini bildiği için başı dik bir şekilde yürüyebiliyordu.

Cenaze Guy'dan geriye kalanlar bulunduktan dört gün sonra gerçekleşti. Faith insanların onun orada olmasından dolayı dedikodu yapacağını bilse de siyah bir elbise aldı ve cenazeye katıldı, Halley'in ve ailesinin arkasındaki sıraya oturdu. Gray kilisede onu görmedi ama Guy'ın bedeni gömülürken koyu gözleri Faith'in ateş saçan saçlarında parlayan güneş ışığını fark etti.

Gray Monica'ya destek olmak için kolunu onun omzuna atmıştı. Polis şefi McFane de Monica'nın öbür yanında, Faith onların hâlâ nişanlı olduklarını düşündü. Noelle bütün eski arkadaşlarının desteğini alıyordu, on iki yıldır görüşmeyi reddettiği arkadaşlarının. Faith onlardan yaklaşık olarak on metre ötedeydi ve aralarında bir sürü insan vardı, fakat Gray'le göz göze geldiler ve Faith onun söylediği şeyi düşündüğünü anladı. Çocukları Guy'ın yasını tutuyordu, Noelle'in hissettiklerinin önemi yoktu.

Gray'e baktı ve bakışlarıyla onu kana kana içti. Gray yorgun ama kendinde gözüküyordu. Saçlarını geriye tarayıp ensesinde toplamıştı ve üzerine iyi oturan siyah renkli italyan bir takım giymişti. Öğlen sıcaklığında alnı terle parlıyordu.

Faith ona doğru ilerlemedi, Gray de onu yanına çağırmadı. Aralarındaki şey özeldi, babasının cenazesinde gösterebilecekleri bir şey değildi. Gray onun desteğine sahip olduğunu biliyordu, yasla onun kollarında ağlamıştı. Faith'in orada olması yeterliydi.

Faith mezarlıktan çıkarlarken Yolanda Foster'ı gördü, kadın tek başına duruyordu; Lowell etrafta değildi. Yolanda ağlamış olmalıydı ama şimdi mezara bakarken gözleri kuruydu ve yüzü kalp kırıklığını yansıtıyordu. Sonra kendini toparlayıp başını çevirdi ve Faith bulmacanın son parçasının yerine oturduğunu hissetti.

Guy'ın her şeyi Renee için bırakması hiçbir zaman mantıklı gelmemişti, onca yıldır ilişkileri devam ederken bu çok saçmaydı. Alex, Guy'ın Noelle'den boşanmayı düşündüğünü söylemişti, bu daha mantıklıydı, fakat Faith birden Guy'ın evlenmeyi düşündüğü kadının Renee olmadığını anladı. Onca yıldır kadınların peşinden koştuktan sonra Guy Rouillard sonunda o yaz valinin karısına âşık olmuştu. Yolanda'nın adına leke sürmemiş, en yakın arkadaşına bile ondan bahsetmemişti. Haklarında dedikodu çıkmıştı - yoksa Ed Morgan'ın bu olaydan haberi olmazdı - ama yine de ilişkilerini insanlar öğrenmemişti. Hatta Ed'e Guy'ın valinin karısıyla görüştüğünü söyleyenin Renee olması bile mümkündü.

Yolanda ve Guy gizli planlar yapmışlardı. Ve şimdi, bunca yıldan sonra Yolanda sevgilisinin onu bırakmadığını öğrenmişti. Guy'ın yası çocukları dışında biri tarafından da tutuluyordu.

Vakit ziyaretçilerin daha çok kalmak için bahanelerinin kalmayacağı kadar geç olduğunda, Gray ailesiyle yalnız kaldı. Noelle'i incelerken viskisinden bir yudum aldı, annesi kocasını gömdükten sonra geçen on iki yıl boyunca olduğundan çok daha neşeli görünüyordu. Faith'e ihtiyacım var, diye düşündü Gray. Onunla olmak istiyordu. Mezarlıkta onu görmek açlığını daha da arttırmıştı. Cinsel açlık, duygusal, açlık, zihinsel açlık. Onu her türlü istiyordu. Faith onu sevdiğini söylediğinde kalbinin hızla attığını, kör edici bir şekilde

mutlu olduğunu hatırladı. Ahmak gibi kendisinin de onu sevdiğini hâlâ söylememişti, ancak bu yalnız kaldıkları an halletmek istediği bir hataydı.

Şu anda ise annesine ve kardeşine bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Evleniyorum," dedi sakın bir sesle.

iki çift şaşkın göz ona bakıyordu. Monica'nın hoşnutsuzluğunu gördü, sonra kardeşinin yüzündeki ifade kabule dönüştü ve ağabeyine hafifçe başını salladı.

"Gerçekten mi, hayatım?" diye mırıldandı Noelle. "Üzgünüm, sosyal hayatınla çok fazla ilgilenemedim. New Orleans'tan biri mi?"

"Hayır. Faith Devlin."

Noelle soğukkanlılıkla şarap kadehini yana koydu. "Espri anlayışın çok kötü, Grayson."

"Bu bir şaka değil. En kısa zamanda onunla evlenece-tim."

"izin vermiyorum!" dedi Noelle sertçe.

"İzin vermemek gibi bir seçeneğin yok, anne."

Gray bunu sakın bir sesle söylemiş olsa da Noelle tokat yemiş gibi davrandı. Ayağa fırladı ve bir kraliçe gibi dimdik ayakta durdu. "Görürüz bakalım. Baban süprüntülerle ilişkiye girmiş olabilir ama en azından onu eve getirip benim de onunla ilişki kurmamı beklememişti!"

"Bu kadarı yeter," dedi Gray, ses tonu yumuşak ama tehlikeliydi.

"Tam aksine, eğer o fahişeye evlenecek kadar alçalırsan bunun sadece daha başlangıç olduğunu görürsün. Onun buradaki hayatını ıstırap dolu hale getiririm..."

"Hayır, getiremezsin," diyerek araya girdi Gray ve kadehini o kadar sert bir şekilde masaya koydu ki viskisi taşıtı. "Durumuna açıklık getireyim, anne. Babamın vasiyetinde ne olduğunu biliyorum. Sana hayatını sürdürebileceğin kadar para bıraktı ama geri kalan her şeyi Monica ve bana bırakmış. Eğer iyi davranırsan ve karıma saygıyla yaklaşırsan burada yaşamaya devam edebilirsin. Fakat emin ol, onu üzdüğünde seni kendim kapı dışarı ederim. Anlaşıldı mı?"

Noelle yerine oturdu, yüzü bembeyaz kesilmişti, oğluna bakarken gözleri öfke doluydu. "Monica," dedi, sesi birden kırılgan hale gelmişti. "Beni odama çıkar, hayatım. Erkekler çok kaba..."

"Kapa çeneni, anne," dedi Monica yorgun bir sesle.

"Efendim?" Noelle kelimeyi buz gibi söylemişti.

Monica'nın yüzü Noelle kadar beyazdı, ama geri çekilmedi. "Özür dilerim, öyle dememeliydim. Ama Gray'in mutlu olmaya hakkı var. Ve düğüne gelmek istemiyorsan pekâlâ, yine de ben zil çalıp oynayarak orada olacağım. Bu arada madem evlilikten bahsediyoruz, ben de evleniyorum. Michael McFane'le."

"Kiminle?" diye sordu Noelle, yüzünde durumu anlamadığını ortaya koyan bir ifade belirdi.

"Polis şefi."

Noelle'in dudağı küçümseyici bir tavırla kıvrıldı. "Polis şefi! Gerçekten, hayatım, o..."

"Benim için mükemmel bir eş," diye katı bir sesle bitirdi cümlesini Monica. Noelle'e sonunda karşı çıktığı için hem korkmuş hem de heyecanlı görünüyordu. "Eğer düğünüme gelmek istersen sevinirim, fakat onunla evlenmemi durduramazsın. Ayrıca, anne... Bence New Orleans'a taşınırsan daha mutlu olursun."

"İyi fikir," dedi Gray ve kardeşine göz kırptı.

Ertesi sabah Faith, Bay Pleasant'ın cenazesi için New Orleans'a gitti. Gray'in onu aramasını ummuştu ama aramamasını da anlayışla karşılamıştı. Faith polis şefi McFane'i Bay Pleasant'ın cesedini bırakması için zorlamıştı ve polis şefi ona Gray'in Guy'ın vasiyetinin yürürlüğe geçmesi için uğraştığını söylemişti. Gray onca yıldır ailesinin finansal varlığını yönettiği için Guy her şeyi Gray'e ve Monica'ya bırakmasına rağmen sahte vekâletname sorun çıkarmıştı.

Margot Faith'le olmak için New Orleans'a gelmişti, bir şekilde onun Bay Pleasant hakkında görüldüğünden daha fazla üzüldüğünü anlamıştı. Kısa süren cenazeye çok az insan katılmıştı: Dedektifin birkaç komşusu, Faith ve Margot, Houston H. Manges'in avukatlık bürosundaki mavi saçlı kadın. Faith'i şaşırtarak Dedektif Ambrose da gelmişti, yıpranmış bir takım vardı üzerinde. Bay Pleasant'ın ailesindenmiş gibi Faith'in elini okşamış, şüpheli dedektif bakışları da Margot'un üzerinden ayrılmamıştı.

Faith eve dönemeyecek kadar yorgun olduğu için bir otel odası tutmuştu. Margot da geceyi orada geçirmeye karar vermiş - bu şaşırtıcı değildi - ve Dedektif Ambrose'la yemeğe çıkmıştı.

"İlk buluşmada erkeklerle yatmam," dedi Margot ertesi sabah, endişeli bir şekilde gevezelik ediyordu. "Yani, kesinlikle yatmam. Bu hem tehlikeli, hem de bayağı bir hareket." Faith'in odasında kahvaltı ederlerken oturduğu yerde duramıyordu; peçetesiyle, çatalıyla, kıyafetleriyle oynuyordu. Bakışları otel odasının çeşitli köşelerinde dolaşıyordu; kendi odası da aynıydı ama her şeyi çok ilginç bulmuş gibiydi. "Eski kafalı olabilirim ama bence seks bir bağlılık oluştuktan sonra yapılmalı, evlilikten sonra yapılsa daha bile iyi. Kadınlar kocaları olmayan erkeklerle yatınca çok fazla şeyi riske ediyorlar..."

"Peki iyi miydi bari?" diyerek araya girdi Faith, kahvesinden bir yudum alarak. Margot elini göğsüne götürdü ve gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Aman Tanrım, o kadar iyiydi ki!" Yerinden zıpladı ve odada yürümeye başladı. "Olanlara inanamadım, ben normalde hayatta öyle bir şey yapmam, fakat adam kafasına koymuştu ve sanki durmadan boşaltılmayacak bir lunapark treninde gibiydim. Yani anlıyorsun ya..." Margot durdu ve kıpkırmızı kesildi. Faith o kadar fazla gülüyordu ki kahvesi boğazına kaçtı.

"Beni bu gece de görmek istiyor ama ona Dallas'a uçağımın olduğunu ve beni bir daha görmek istiyorsa evimi aramasını söyledim." Margot endişeli gözüküyordu. "Sence bu ilişkiyi yavaşlatıp doğru yola geri dönmem mümkün mü?"

"Belki de," dedi Faith ama Margot'u daha önce de âşıkken görmüştü ve onu herhangi bir şeyin yavaşlatabileceğinden şüpheliydi.

Sabahı alışveriş yaparak geçirdiler, Faith'in dolabına şık New Orleans butiklerinden eklemeler yaptılar. Faith Margot'a Dedektif Ambrose'la buluşması için zaman sağlayarak şehirden ikide ayrıldı.

Geçici evine, motele, saat dörtte vardı. Reuben ona el salladı ve torbalarını taşımak için yanına geldi. Sonra Faith alışverişten acıkmış bir halde Halley'in kafesine gitti.

Halley'le biraz sohbet etti, sonra her zamanki yemeği haline gelmiş olan tavuklu sandviçten istedi. Arkasını kapıya vermiş oturuyordu. Sandviçi önüne geldiğinde kapının sertçe açıldığını ve kafenin rahatsız edici bir sessizliğe büründüğünü fark etti.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve Gray Rouillard'ın kızgın bir ifadeyle yanına doğru geldiğini gördü. Reuben onu aramış olmalı, diye düşündü. Gray siyah saçlarını açmıştı ve saçları omuzlarının üzerinde birbirlerine karışmıştı. "Hangi," diye bağırdı Gray. "Cehennemdeydin?"

"New Orleans," diye karşılık verdi Faith yumuşak bir sesle, kafedeki herkesin nefesleri kesilmiş bir halde onları izlediğinin farkındaydı.

"Nerede olacağını bana söylemeni istemek çok mu şey istemek olurdu?" dedi Gray sertçe.

"Bay Pleasant'ın cenazesine gittim," dedi Faith.

Gray genç kadının karşısındaki sandalyeye oturdu, yüzündeki öfke biraz hafiflemişti. Uzanıp Faith'in iki elini tuttu. "Kahr... Çok korktum," diye itiraf etti, ilk kelimesini toplum içinde söylememeye karar vererek.

"Motelden ayrılmamıştın ama Reuben arabana bir bavul koyduğunu söyledi. Hatta ona odanı açıp herhangi bir eşyanın orada olup olmadığına bakmasını söyledim."

"Sana söylemeden kasabadan gitmezdim," dedi Faith, Gray'in buradan gitmiş olabileceğini düşünmesinden dolayı gizlice eğlenmişti.

"Gitmesen iyi edersin," diye mırıldandı Gray. Faith'in ellerini daha da sıkı tuttu. "Bak," diye başladı sözlerine, sonra durdu. "Ah, kahretsin, bunun için burasının çok iyi bir yer olmadığını biliyorum ama hâlâ yapmam gereken bir sürü iş var ve bir daha ne zaman gün ışığı göreceğimden emin değilim. Benimle evlenir misin?"

Gray onu şaşırtmayı başarmıştı. Hatta şaşırtmaktan da öteydi bu. Faith arkasına yaslandı, konuşamayacak kadar şoke olmuştu. Gray onunla evlenmek mi istiyordu? Bunu düşünmeye bile cesaret edememişti. Geçmişlerine bakılınca... Gray'in annesiyle ve kardeşiyle olan durumuna... Böyle bir seçenek varmış gibi gözükmemişti.

Anlaşılan Gray onun bu tepkisini hayır olarak anlamıştı. Kaşları çatıldı ve kendine özgü bir şekilde istediğini elde etmek için zalimce yollara başvurmaya başladı. "Benimle evlenmek zorundasın," dedi kafedeki herkesin onu duya-bileceği kadar yüksek sesle. "Karnındaki benim küçük kızım. Bir babaya ihtiyacı var, senin de bir kocaya."

Nefesi kesilen Faith gözleri kocaman açılarak, "Seni pislik," diye bağırdı sandalyesinden kalkarak. Hamile değildi ve bunu biliyordu, adeti üç gün önce tam zamanında başlamıştı. Önce kafası karışık bir şekilde bir oda dolusu meraklı gözün ona baktığını gördü, sonra da Gray'in onun öfkesinden dolayı zalimce tatmin olmuş yüz ifadesini. Faith'in eli buzlu çayına gitti ve bardağın içindekileri Gray'in yüzüne boşalttı. "Hamile değilim" diye bağırdı.

Gray sandalyesinden kalktı ve Faith'in peçetesıyla gözlerindeki çayı sildi. "Belki şimdi değilsin ama eğer hamile olmak istiyorsan evlensek iyi olur."

"Evlen onunla," diye tavsiye verdi Halley, kasadan ona doğru eğilerek. Sırıtiyordu. "Ve hayatını cehenneme çevir. Bu numarayı çevirdikten sonra bunu hak ediyor."

"Evet," dedi Gray neşeyle. "Hak ediyorum."

Faith ona baktı. "Ama ya annen ne olacak?" diye sordu çaresizce.

Gray omzunu silkti. "Ne olmuş ona?" Faith yine ona bağırarak için ağzını açtı ve Gray elini yukarı kaldırıp sırtıttı. "Monica'ya ve ona seninle evlenmek istediğimi söyledim. Annem her zamanki onaylamama semptomlarını gösterdi ancak Monica ona çenesini kapamasını söyledi. Şimdiye kadar gördüğüm en komik şeydi. Tabii, bir şey dışında." Gray'in gözleri parladı ve utanmadan Faith'e adliye sarayını hatırlattı. "Monica bize iyi dileklerini ilettiler; o ve Michael haftaya evleniyorlar. Anneme New Orleans'a taşınmasını tavsiye etti, annem zaten hep orayı Prescott'tan daha fazla sevmiştir. O yüzden, güzelim, o büyük evde tek başıma dolaşacağım ve bana arkadaşlık etmesi için özel kızıl kafama ihtiyacım var."

Sözlerinde ciddiydi. Faith yutkundu, yine konuşamıyordu. Gray ona gülümserken kafasını eğdi, koyu gözleri arzu ve şefkatle doluydu. "Sana

söylemek istediğim bir şey daha var," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, güzelim. Daha önce söylemeliydim ama bir sürü şey oldu."

Faith ona vurmayı düşündü. Başka birinin çayını alıp yüzüne fırlatmayı da. Bunun yerine, "Evet," dedi. Gray kollarını açtı ve kafedekilerin alkışları eşliğinde birbirlerine sarıldılar.

SON